BESTSELLER

NORA ROBERTS

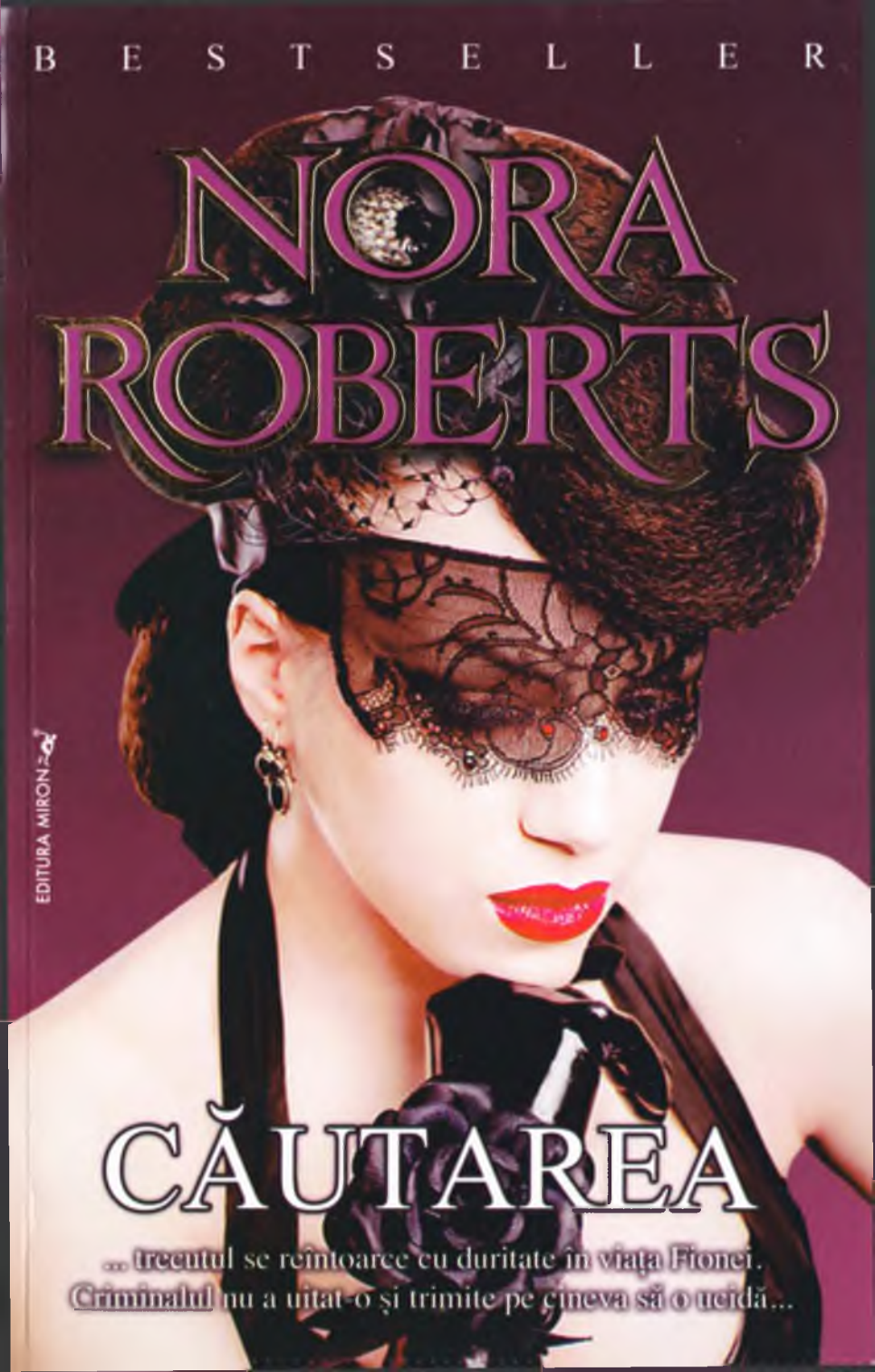

EDITURA MIRON

CĂUTAREA

... trecutul se reîntoarce cu duritate în viața Fionei. Criminalul nu a uitat-o și trimite pe cineva să o ucidă...

Fiona Bristow pare să ducă o viață idilică pe o insulă fermecătoare, are o casuță frumoasă, vecini buni și trei câini devotați.
Puțini știu însă că ea a fost unica supraviețuitoare a unui asasin în serie, care din răzbunare i-a ucis logodnicul. Acum, după câțiva ani, încearcă să uite totul. La lecțiile de dresaj vine vecinul ei, Simon Doyle, stapînul unui cățel de nestăpînit, Jaws.
Dar trecutul se reîntoarce cu duritate în viața Fionei - criminalul nu a uitat-o și trimite pe cineva să o ucidă...

Nora Roberts, considerată de *New York Times* autoarea celor mai bine vîndute titluri, ne prezintă povestea dintre o femeie și un bărbat, care trecînd prin momente de coșmar, se descoperă unul pe altul, descoperă iubirea și găsesc forța să meargă mai departe...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

NORA ROBERTS

CĂUTAREA

The Search
by Nora Roberts

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
fedprint
tipografie
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 office@fedprint.ro

NORA ROBERTS

CĂUTAREA

Traducere:
Dagmar Popescu

PRIMA PARTE

Bine dresat, un om poate deveni
Cel mai bun prieten al cîinelui.

COREY FORD

UNU

Într-o dimineaţă răcoroasă de februarie, cu o ploaie măruntă, cenuşie, răpăind în ferestre, Devin şi Rosie Cauldwell făceau dragoste încet, adormiţi. Era cea de a treia zi a vacanţei lor de o săptămînă – şi cea de a doua lună de cînd încercau să conceapă un al doilea copil. Fiul lor de trei ani, Hugh, era rezultatul unui weekend prelungit pe Insula Orcas din San Juans şi – Rosie era convinsă de asta – ai unei după-amieze ploioase şi a unei sticle de Pinot Noir.

Sperau să repete succesul revenind pe insula Orcas şi îşi îndeplineau fericiţi misiunea, în timp ce micuţul lor dormea în camera alăturată, cu iubitul lui iepuraş Wubby.

Era prea devreme pentru vin, dar Rosie considera ploaia liniştită ca pe un semn bun.

Strîngîndu-se unul într-altul, uşori şi încălziţi de sex, Rosie zîmbi.

– De fapt, cine a avut ideea asta bună?

Devin o strînse blînd de funduleţ.

– Tu.

– Ţine-te bine, pentru că tocmai mi-a mai venit una.

– Cred că aş avea nevoie mai întîi de cîteva minute.

Rosie rîse, se rostogoli şi se propti în pieptul lui, zîmbindu-i:

– Scoate-ţi sexul din cap, pofticiosule.

– Cred că şi pentru asta am nevoie de cîteva minute.

– Clătite. Avem nevoie de clătite. O dimineaţă ploioasă, micuţa şi intima noastră căsuţă. Nu se poate fără clătite.

Devin o privi cu ochii micşoraţi.

– Şi cine, mă rog, o să le facă?

Rosie se ridică repede şi în îndelungata tradiţie a familiei Cauldwell, lăsară ca balanţa să fie decisă de Piatră, Hîrtie, Foarfece – cele mai bune două din trei.

– La naiba, bombăni ea, cînd Devin îi sfărîmă foarfecele cu piatra lui.

– A învins cel mai îndemînatic.

– Rahat. Dar ce e corect, e corect – şi oricum trebuia să mă duc să fac pipi. Rosie se aplecă să-l sărute lipicios, apoi sări jos din pat.

– Ador vacanţele, spuse ea repezindu-se spre baie.

Adora în mod special vacanţa aceasta, cu cei doi frumoşi bărbaţi ai ei. Dacă ploaia va continua sau se va înteţi, vor juca jocuri în casă. Dar dacă se va opri, îl vor fixa bine pe Hugh în cărucior şi vor face o plimbare cu bicicleta, sau pur şi simplu vor face o lungă plimbare pe jos.

Lui Hugh îi plăcea la nebunie aici, îi plăceau păsările, lacul, căprioara pe care o zăriseră şi fireşte, iepurii – cu toţii, fraţii credinciosului său Wubby.

Şi poate că la toamnă va avea şi el un frăţior al lui. Se afla la ovulaţie – nu că ar fi fost obsedată să rămînă însărcinată. Numărarea zilelor nu însemna o obsesie, îşi spuse ea prinzîndu-şi la spate, cu o panglică, părul încîlcit de somn şi de sex. Însemna doar că era conştientă.

Îşi luă pe ea pe ea un tricou de gimnastică şi nişte pantaloni flanelaţi şi-i aruncă o privire lui Devin care adormise la loc.

Da, era convinsă că trăseseră lozul cel mare.

Încîntată de idee, îşi puse nişte şosete groase şi se uită la ceasul deşteptător pe care-l lăsase pe comodă.

– Dumnezeule, e trecut de opt. Probabil că l-am obosit prea tare aseară pe Hugh, dacă doarme atît.

– Poate din cauza ploii, mormăi Devin.

O porni totuşi spre camera lui, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, acasă sau în altă parte. Se mişca încet, mulţumită să-l ştie dormind – un bonus dacă reuşea să-şi bea prima ceaşcă de cafea înainte de a-i auzi primul *Maami* din ziua aceea.

Îşi vîrî capul pe uşă, aşteptîndu-se să-l găsească ghemuit, strîngîndu-şi în braţe iepuraşul de pluş. Patul gol nu o sperie. Probabil că s-a dus să facă pipi, la fel ca şi ea. Se învăţase atît de repede la oliţă.

Nici cînd nu îl găsi în micuţa baie din hol nu intră în panică. Pentru că de regulă se scula devreme dimineaţa, îl încurajaseră să se joace puţin înainte de a-i trezi pe ei. De obicei îl auzea vorbind cu jucăriile lui preferate sau jucîndu-se cu maşinuţele, dar azi fusese puţin distrasă de sexul de vacanţă.

Dumnezeule, îşi spuse ea începînd să coboare scările, dacă a deschis uşa la ei în timp ce făceau asta? Nu, ar fi venit direct la pat şi i-ar fi întrebat de-a ce se jucau.

Aproape rîzînd, intră în livingul frumos, aşteptîndu-se să-şi vadă băieţelul pe jos, înconjurat de jucăriile pe care şi le alesese.

Cînd nici acolo nu îl văzu, primele degete ale îngrijorării îi gîdilară beregata.

Îl strigă, mişcîndu-se repede acum, alunecînd puţin cu şosetele pe duşumeaua din lemn.

O cuprinse panica, un cuţit împlîntat în stomac.

Uşa de la bucătărie era larg deschisă.

PUŢIN DUPĂ ORA NOUĂ, Fiona Bristow trăgea în faţa frumoasei căsuţe de vacanţă din inima Parcului Moran State. Ploaia era mai curînd ca o boare, dar constanţa ei promitea o acţiune de căutare înnoroiată.

– Davey.

– Bună, Fee. Ai ajuns repede.

– N-am avut mult de mers. Ceilalţi sînt şi ei pe drum. Folosim casa ca bază sau vrei să ne organizăm o alta?

– Folosim casa. Sigur, o să vrei să stai de vorbă cu părinţii, dar îţi dau eu datele principale. Hugh Cauldwell, trei ani, blond cu ochi albaştri. Ultima oară cînd a fost văzut, purta o pijama albastră, Spider-Man.

Fiona îi observă rictusul gurii. Davey avea şi el un băieţel cam de vîrsta lui Hugh care, îşi imagină ea, avea, de asemenea, o pijama Spider-Man.

– Mama i-a observat lipsa pe la ora opt şi un sfert, continuă Davey. A găsit deschisă uşa din spate. Nu existau semne vizibile de pătrundere prin forţă a vreunui intrus. Mama l-a alertat pe tată. Au sunat imediat şi au început să alerge prin jur, căutîndu-l, cercetînd zona din imediata apropiere.

Şi umplînd locul de urme, îşi spuse Fiona. Dar cine i-ar fi putut condamna?

– Am cercetat şi noi casa şi terenul din jur, să ne asigurăm că nu se ascundea pur şi simplu, continuă Davey întorcîndu-se înapoi spre Fiona, cu ploaia picurîndu-i de pe cozoroc. În casă nu este, iar mama spune că şi-a luat cu el iepuraşul de pluş. Doarme cu el şi îl ia peste tot, cu el. Am convocat şi rangerii. McMahon şi Matt sînt deja acolo, adăugă el referindu-se la şerif şi la un tînăr ajutor de şerif.

– McMahon mi-a dat undă verde să te chem cu echipa ta şi m-a desemnat aici, la bază.

– Ne instalăm şi pornim imediat. Dar acum, dacă se poate, aş vrea să discut cu părinţii.

Davey făcu un semn cu mîna spre casă.

– Sînt speriaţi, firește – şi vor să plece în căutarea lui. Poate mă ajuţi convingîndu-i să rămînă aici.

– Să văd ce pot face. Gîndindu-se la asta, se întoarse la camionetă şi deschise portiera, pentru partenerul ei. Peck sări jos şi îi urmă spre casă pe cei doi.

La semnul din cap al lui Davey, Fiona traversă spre cuplul care se ridică din poziţia lui ghemuită, de pe canapea. Femeia strîngea în mînă o maşinuţă mică de pompieri.

– Domnule şi doamnă Cauldwell, sînt Fiona Bristow, de la *Unitatea Canină de Căutare şi Salvare.* El este Peck, continuă Fiona punînd o mînă pe capul ciocolatiu al labradorului. Restul unităţii e pe drum. Urmează să vă ajutăm să-l găsim pe Hugh.

– Trebuie să începeţi. Trebuie să începeţi chiar acum. N-are decît trei anişori.

– Da, doamnă. Restul echipei va fi aici într-un minut. Ne veţi ajuta dacă îmi veţi da pînă atunci cîteva informaţii.

– Le-am spus totul poliţiştilor şi rangerilor. Trebuie să merg şi eu acolo, să-l caut. Pierdem vremea, aici, spuse Davey uitîndu-se pe fereastră.

– Domnule Cauldwell, crede-mă, poliţia şi cercetaşii fac tot posibilul să-l găsească pe Hugh. Ne-au chemat şi pe noi pentru că găsirea lui este prioritatea tuturor. Sîntem antrenaţi pentru aşa ceva iar acum băieţelul vostru este singura noastră preocupare. Ne vom coordona cu poliţia şi cu rangerii parcului. Trebuie să mă asigur că am toate informaţiile, ca să optimizăm căutarea. V-aţi dat seama de dispariţia lui Hugh pe la opt şi un sfert, da?

Ochii lui Rosie se umplură de lacrimi proaspete.

– Ar fi trebuit să mă duc mai devreme la el. Rareori doarme peste şapte. Ar fi trebuit ...

– Doamnă Cauldwell ... Rosie, se corectă Fiona, recurgînd la numele mic pentru mai multă apropiere. Nu trebuie să vă acuzaţi. Băieţeii sînt curioşi, nu? Hugh a mai părăsit vreodată casa singur, înainte?

– Niciodată, niciodată. Am crezut că a coborît să se joace, apoi nu l-am găsit şi m-am dus la bucătărie. Şi

uşa ... uşa era deschisă. Larg deschisă. Şi nu l-am mai găsit.

– Mi-o puteţi arăta şi mie? E îmbrăcat în pijama? Fiona îi făcu semn lui Peck să o urmeze.

– Spider-Man. O să-i fie rece, o să se ude tot, o să se sperie. Nu înţeleg ce puteţi face voi şi nu poate face poliţia. Rosie dădu din umeri, intrînd în bucătărie.

– Noi sîntem o altă posibilitate, iar Peck este antrenat pentru asta. A participat la zeci de căutări.

Rosie îşi şterse lacrimile de pe obraji.

– Lui Hugh îi plac cîinii. Îi plac animalele. Dacă aude cîinii lătrînd, o să vină la ei.

Fiona nu spuse nimic, dar deschise uşa din spate, apoi se ghemui la pămînt, ca să privească din perspectiva unui băieţel de trei anişori. *Îi plac animalele.*

– Pun pariu că puteţi vedea de aici multe animale sălbatice. Căprioare, vulpi, iepuri.

– Da. Da. Aici este cu totul altfel faţă de Seattle. Iar el este înnebunit să le privească de la fereastră, sau de pe verandă. Sau plimbîndu-ne pe jos, ori cu bicicleta.

– Hugh e timid?

– Nu. Ah, nu, este aventuros şi sociabil. Nu se teme de nimic. Ah, Dumnezeule.

Instinctiv, Fiona îşi petrecu un braţ pe după umerii tremurînzi ai lui Rosie.

– Rosie, dacă n-ai nimic împotrivă, o să-mi stabilesc baza aici, în bucătărie. Iar pe tine te rog să-mi aduci cinci lucruri purtate recent de Hugh. Şosetele de ieri, chiloţei, maieu, orice. Cinci obiecte mici de îmbrăcăminte. Încearcă să nu pui prea mult mîna pe ele. Bagă-le în astea.

Fiona scoase din trusa ei cîteva pungi de plastic.

– Sîntem o echipă de cinci membri. Cinci oameni şi cinci cîini. Fiecare dintre noi va folosi ceva de la Hugh, ca să le dăm cîinilor mirosul.

– Care ... care îi vor lua urma?

Era mai uşor de confirmat decît de explicat cum era cu adulmecarea aerului, conurile de miros, particulele de piele esfoliată. Băiatul lipsea deja de mai bine de o oră.

– Într-adevăr. Îi place ceva anume, în mod special? Ceva deosebit, ceva ce îi dai poate cînd e cuminte?

– Cum ar fi ... Trecîndu-şi mîna prin păr, Rosie se uită în jur, cu privirea pierdută.

– Adoră jeleurile în formă de viermişori.

– Grozav. Ai aşa ceva?

– Da ... da.

– În timp ce tu te duci după lucruşoare şi jeleuri, eu o să mă instalez aici. Îmi aud echipa, aşa că încep.

– Bine. Bine. Te rog ... Nu are decît trei anişori.

Rosie ieşi în grabă. Fiona îi aruncă o privire scurtă lui Peck şi se apucă de treabă.

Pe măsură ce echipa îşi făcea apariţia, oameni şi cîini deopotrivă, îi informa şi le repartiza sectoarele, aplecată peste hărţile ei. Cunoştea zona, o cunoştea foarte bine.

Un paradis, îşi spuse ea, pentru cei care căutau serenitatea, peisajul, evadarea din mijlocul străzilor şi al traficului, al clădirilor, al mulţimilor. Iar pentru un băieţel rătăcit, o lume plină de pericole. Pîrîuri, lacuri, stînci.

Peste treizeci de mile de poteci de picior, îşi spuse ea, mai bine de cinci mii de acri de pădure, care să înghită un băieţel de trei anişori, cu iepuraşul lui de pluş cu tot.

– E o ploaie deasă, aşa că va trebui să lucrăm pe sectoare strînse şi să acoperim toată zona.

În calitate de SO – şef operaţional – Fiona delimita pe hartă sectoarele, în timp ce David lista datele pe o tablă mare, de conferinţe.

– Probabil că pe anumite porţiuni ne vom suprapune cu celelalte echipe, dar va trebui să comunicăm permanent între noi, ca să nu călcăm pe propriile noastre urme.

– Este deja ud leoarcă şi îngheţat. Bietul copilaş. Meg Greene, mamă a doi copii şi de curînd bunică, se uită la soţul ei, Chuck.

– La vîrsta asta, un copil nu are nici un fel de spirit de orientare. Bîntuie în toate direcţiile. James Hutton se încruntă, verificîndu-şi staţia radio.

– Oboseşte, se face covrig la pămînt şi adoarme. Şi nu mai aude chemările căutătorilor. Dar băieţii noştri îi vor adulmeca urma, spuse Lory Dyson dînd din cap spre ciobănescul ei german.

– Acesta este planul. Are toate lumea coordonatele? Radiourile verificate, cîinii verificaţi? Asiguraţi-vă că v-aţi introdus coordonatele în busolă. Mai va asigura serviciul de urgenţă, Davey rămîne la bază şi pe măsură ce ne acoperim sectoarele, comunicăm cu el.

Se opri cînd cei doi Cauldwell intrară în bucătărie.

– Am ... Am adus ce mi-ai cerut, spuse Rosie cu bărbia tremurînd.

– Este grozav. Fiona traversă spre ea şi îşi aşează mîinile pe umerii mamei îngrozite.

– Să te gîndeşti pozitiv. Toţi cei de afară nu au decît un singur lucru de făcut, un singur lucru în minte: să-l găsească pe Hugh şi să-l aducă înapoi acasă.

Fiona luă pungile şi le împărţi celor din echipă.

– Bine, acum haideţi să-l găsim.

Ieşi împreună cu ceilalţi. Peck stătea lîngă ea, tremurul uşor al trupului trădîndu-i nerăbdarea de a începe. Se risipiră, fiecare spre sectorul repartizat şi asemenea celorlalţi, îşi introduse coordonatele în busolă.

Fiona deschise punga în care se afla o şosetuţă şi i-o oferi nasului lui Peck.

– El este Hugh. Este Hugh. Hugh nu este decît un băieţel. El e Hugh.

Peck adulmecă plin de entuziasm – un cîine care îşi cunoştea treaba. Se uită în sus la ea, adulmecă din nou, apoi se uită intens în ochii ei, cu trupul tremurînd, ca şi cum ar fi vrut să spună, *În regulă, m-am prins! Să mergem!*

– Găseşte-l pe Hugh. Fiona îşi adăugă semnalul de mînă şi Peck îşi înălţă botul în aer.

– Haide să-l găsim pe Hugh!

Aşteptă, privindu-l cum adulmeca în cerc şi îl lăsă să preia conducerea, în mişcarea lui de căutare. Ploaia

măruntă, constantă, însemna un obstacol, dar Peck lucra bine pe ploaie.

Rămase pe loc, încurajîndu-l verbal în timp ce cîinele urmărea dîra din aer iar ploaia răpăia pe cozorocul ei.

Cînd cîinele o luă spre est, Fiona îl urmă printre copacii tot mai deşi.

La cinci ani Peck era un veteran, un labrador ciocolatiu de treizeci de kilograme – puternic, inteligent şi neobosit. Fiona ştia că ar fi fost în stare, dacă i-ar fi cerut ea, să caute ore întregi, în orice condiţii, pe orice teren, să găsească urma celui mort sau celui viu.

Înaintau împreună prin pădurea adîncă, pe terenul moale, plin de acele căzute din brazii Douglas uriaşi şi din cedrii bătrîni, peste şi printre grămezile de ciuperci de pe buturugile-mamă, acoperite cu straturi bogate de muşchi verde, printre rugii plini de ţepi. În timp ce căutau, Fiona urmărea limbajul trupului partenerului ei, urmărea marcajele, îşi verifica busola. La fiecare cinci minute, Peck se uita înapoi la ea, să o asigure că îşi continua treaba.

– Găseşte-l pe Hugh. Peck, haide să-l găsim pe Hugh.

Peck mări pasul, manifestînd interes pentru o porţiune de pămînt din jurul unei buturugi.

– Ai găsit ceva, da? Asta e bine. Bravo, băiete. Fiona marcă mai întîi locul cu bandă albastră, strălucitoare, apoi rămase pe loc, scanînd zona împreună cu Peck, strigîndu-l pe Hugh. Apoi închise ochii, să asculte.

Dar nu auzi decît zgomotul uşor al ploii şi şoapta vîntului printre copaci.

Cînd Peck o împunse cu botul, Fiona scoase din buzunar punga cu şosetuţa şi o deschise, pentru ca acesta să îşi împrospăteze mirosul.

– Găseşte-l pe Hugh. Haide să-l găsim pe Hugh, repetă ea.

Cîinele se îndepărtă din nou şi luîndu-se după el, Fiona păşi peste buturugă cu cizmele ei grele şi îl urmă. Cînd Peck o luă spre sud, îşi anunţă la bază noua poziţie şi luă legătura cu ceilalţi membri ai unităţii.

Copilul lipsea de cel puţin două ore, îşi spuse ea. O veşnicie, pentru părinţii îngrijoraţi.

Dar copiii mici nu au noţiunea timpului. Copiii de vîrsta lui sînt foarte mobili şi nu înţeleg întotdeauna noţiunea de a se fi rătăcit, medita Fiona. Ei merg întruna, atraşi de zgomote şi privelişti şi au o rezistenţă remarcabilă, aşa că ar putea trece ore, înainte ca Hugh să obosească şi să îşi dea seama că vrea la mama.

Fiona privi un iepure dispărînd repede într-un tufiş. Peck avea prea multă demnitate ca să-şi irosească mai mult de o privire asupra lui.

Dar un băieţel? se întrebă Fiona. Unul care-l iubea pe Wubby al lui? Unul care iubea animalele? Unul despre care mama lui spunea că era fascinat de pădure? Nu ar fi vrut oare să-l prindă, sperînd să se joace cu el? Nu ar încerca să se ia după el? Un băieţel de la oraş, fascinat de pădure, de viaţa sălbatică, de tot acest *altceva* .

Cum ar fi putut el rezista?

Fiona înţelegea asta, înţelegea magia. Şi ea fusese o fetiţă de la oraş, fermecată şi hipnotizată de umbrele verzi, de dansul luminii, de vastitatea întinderii copacilor, a dealurilor, a mării.

Cît de uşor se poate rătăci un copil în acrii şi acrii unui parc turistic.

Îi este frig de-acum, îşi spuse ea. Îi este foame şi este îngrozit. Vrea la mama.

Continuară cînd ploaia se înteţi, cîinele neobosit şi femeia înaltă, în pantaloni grosolani şi cizme grosolane. Coada ei de păr roşu pal îi atîrna pe spate ca o sfoară udă, în timp ce ochii albaştri-ca-de-lac scrutau obscuritatea.

Cînd Peck îşi schimbă din nou direcţia, înaintînd de-a lungul unei pante întortochiate, Fiona văzu în minte peisajul care urma. La mai puţin de un sfert de milă dacă urmau această direcţie, ajungeau la rîul care marca frontiera de sud a sectorului ei. Chuck şi cîinele lui, Quirk, cercetau de cealaltă parte. Apa era iute în

această perioadă a anului, îşi spuse ea, rece şi iute, cu malurile alunecoase de muşchi şi ploaie.

Speră că băieţelul nu ajunsese prea aproape de apă sau, mai rău, că nu încercase să o traverseze.

Şi vîntul îşi schimba direcţia, observă Fiona. La naiba. Trebuie să se ajusteze. Trebuie să-i împrospăteze din nou mirosul lui Peck şi să-i ofere o scurtă pauză pentru apă. Erau deja de aproape două ore în pădure şi cu toate că Peck se alertase insistent de trei ori, încă nu văzuse nici o urmă a băieţelului – o bucăţică de material pe un rug, o urmă de picior în pămîntul moale. Însemnase locurile alertate cu steguleţe albastre, folosind bandă portocalie ca să marcheze traseul parcurs.

Decise să ia legătura cu Chuck. Dacă Peck se află pe urmă şi copilul a trecut pîrîul ...

Nu-şi permise gîndul că băieţelul *căzuse în* apă. Nu, încă.

Chiar în clipa în care-şi ducea mîna la staţia de radio, Peck o alertă din nou. De data asta însă o rupse la fugă, aruncîndu-i peste umăr cea mai rapidă privire.

Şi ea îi văzu lumina din ochi.

– Hugh! strigă ea tare, peste ploaia care răpăia acum şi peste şuieratul vîntului.

Nu-l auzi pe băieţel, dar auzi cele trei lătraturi repezi ale lui Peck.

Ca şi cîinele, Fiona o rupse la fugă.

Patină puţin cînd coti spre panta care ducea în jos.

Şi lîngă malul pîrîului învolburat văzu – puţin prea aproape pentru liniştea ei – un băieţel tare, tare mic, întins pe jos, îmbrăţişînd cîinele.

– Hei, Hugh, bună! Fiona traversă repede distanţa, se ghemui la pămînt.

– Eu sînt Fiona, el e Peck.

– Căţeluşul, căţeluşul, plîngea băieţelul în blana lui Peck.

– Este un căţel bun. Este cel mai bun căţel din lume.

În timp ce Peck dădea din coadă în semn că era de acord, Fiona scoase din sac o pătură termică.

– Acum o să te înfăşor în asta – împreună cu Wubby. El e Wubby, da?

– Wubby a căzut.

– Înţeleg. Perfect. Acum o să vă încălzim pe amîndoi, da? Te-ai rănit? Ah, ah.

Fiona îi vorbea pe un ton vesel, în timp ce îi petrecea pătura termică peste umeri şi văzu noroiul şi sîngele de pe picioarele lui.

– Te doare puţin, da? Ne ocupăm noi de totul, acum.

Cu braţele în continuare în jurul lui Peck, Hugh îşi întoarse obrazul şi îi aruncă Fionei o privire jalnică, cu buza de jos tremurîndă.

– Vreau la mama.

– Sînt convinsă de asta. Acum o să te ducem la mama, eu şi Peck. Uite ce ţi-a trimis mami. Fiona scoase din buzunar punguţa cu viermişorii din jeleu.

– Băiat rău, spuse Hugh privind cu interes jeleurile, în timp ce se agăţa în continuare de Peck.

– Mami nu este supărată pe tine. Nici tati. Haide, acum. Îi dădu punguţa cu jeleuri şi îşi scoase staţia radio. Cînd Hugh îi oferi lui Peck un viermişor, Peck se uită chiorîş la Fiona.

Pot? Ei? Pot?

– Dă-i drumul – şi spune mulţumesc.

Peck luă delicat jeleul din mîna băieţelului, îl înghiţi, apoi îi mulţumi cu un sărut umed, care-l făcu pe Hugh să chicotească.

Cu sunetul acesta încălzindu-i inima, Fiona luă legătura cu baza.

– L-am găsit. E bine. Spuneţi-i mamei lui că acum îşi mănîncă viermişorii şi că ne îndreptăm spre casă. Fiona îi făcu lui Hugh cu ochiul; băieţelul îndesă un viermişor în boticul ud şi murdar al iepurelui din pluş, apoi îşi vîrî în gură acelaşi jeleu.

– Are cîteva mici zgîrieturi, este ud dar bine dispus. Terminat.

– Am înţeles. Ai făcut o treabă bună, Fiona. Ai nevoie de ajutor? Terminat.

– Am reuşit. Ne îndreptăm spre casă. Vă ţin la curent. Terminat şi încheiat.

– N-ar fi rău să bei ceva, sugeră ea oferindu-i lui Hugh sticla.

– Ce e?

– Apă.

– Mie-mi place sucul.

– O să avem grijă să capeţi suc, acasă. Dar acum bea puţină apă, da?

Hugh făcu ce i se spuse, strîmbînd din nas.

– Am făcut pipi afară, cum mi-a arătat tati. Nu în pantaloni.

Fiona îi zîmbi, gîndindu-se la alertele puternice ale lui Peck.

– Ai făcut bine. Ce-ai zice de-o plimbare în cîrcă?

Ochii băieţelului se aprinseră, aşa cum făcuseră la vederea jeleurilor.

– Super.

Fiona îl înfăşură bine în pătură, apoi se întoarse, ca el să i se poată sui în cîrcă.

– Să-mi spui Fee. Dacă ai nevoie de ceva, spui doar Fee, am nevoie sau vreau.

– Căţeluşul.

– Vine şi el cu noi. El deschide drumul.

Înainte de a se ridica în picioare, Fiona îl frecă pe Peck, îmbrăţişîndu-l cu putere.

– Eşti un cîine bun, Peck. Un cîine bun. Acum ne întoarcem!

Cu sacul atîrnîndu-i pe umăr şi cu băiatul în cîrcă, cei trei o porniră pe drumul afară din pădure.

– Hugh, uşa ai deschis-o singur?

– Băiat rău, şopti el.

Da, mă rog, îşi spuse ea, dar cine nu era, din cînd în cînd, rău?

– Ce ai văzut pe fereastră?

– Nişte Wubby. Iar Wubby mi-a spus să mergem să-i vedem.

– Ah-ha. Deştept copil, îşi spuse ea. Aruncă toată vina asupra iepuraşului de pluş.

Hugh începu apoi să turuie, repede, în limbajul unui copilaş de trei ani, din care Fiona reuşea să înţeleagă unul din trei cuvinte. Dar prinse ideea.

Cu mami şi tati dormind, cu iepuraşi afară pe fereastră, ce mai puteai face? Apoi, dacă interpretarea ei era corectă, casa a dispărut şi el nu o mai putea găsi. Mami nu a venit cînd a strigat-o şi acum el o să trebuiască să meargă la culcare. Ura să meargă la culcare.

Îşi imagină uşor momentul pentru că pronunţînd doar cuvîntul „culcare", Hugh începu să plîngă, cu obrazul apăsat de spinarea ei.

– Ei, dacă tu o să mergi la culcare, înseamnă că la fel o să se întîmple şi cu Wubby. Hugh, uite acolo, e Bambi cu mămica lui.

Hugh îşi înălţă căpşorul, trăgîndu-şi încă nasul. Apoi lacrimile fură uitate, în timp ce striga de bucurie la vederea căprioarei cu puiul. După care oftă şi îşi lăsă capul pe umărul ei, în timp ce Fiona îl săltă un pic în sus.

– Mi-e foame.

– Sînt sigură de asta. Doar ai avut o adevărată aventură.

Reuşi să scoată din sacul ei un baton energizant.

Întoarcerea le luă mai puţin timp, dar la vremea cînd copacii începură să se rărească, băieţelul cîntărea ca un bolovan în spinarea ei.

Înviorat, odihnit, fascinat de totul, Hugh vorbea întruna. Amuzată, Fiona îl lăsă să trăncănească, visînd la un butoi cu cafea, la un burger enorm şi la o găleată cu cartofi prăjiţi.

Cînd zări casa, printre copaci, mări pasul şi înteţi ritmul. Abia ieşiră în luminiş că Rosie şi Davin se năpustiră afară.

Fiona se lăsă la pămînt.

– Coboară, Hugh. Aleargă la mami.

Rămase jos, petrecîndu-şi braţul peste Peck, al cărui trup fremăta de bucurie.

– Da, îi şopti ea, în timp ce Devin o depăşi la mustaţă pe soţia lui, ridicîndu-l în braţe pe Hugh. Apoi toţi trei se contopiră într-o îmbrăţişare de braţe şi lacrimi.

– Da, este o zi frumoasă. Tu eşti bărbatul, Peck.

Cu fiul în siguranţă în braţele ei, Rosie se repezi spre casă. Devin se smulse şi se apropie nesigur de Fiona.

– Mulţumesc. Nu ştiu cum să ...

– Mi-a făcut plăcere. Este un puşti grozav.

– Este ...este totul. Îţi mulţumesc din suflet. Cu ochii în lacrimi, Devin îşi petrecu braţele pe după Fiona şi, la fel cum făcuse Hugh, îşi lăsă capul pe umărul ei.

– Nu am cuvinte.

– Nici n-ai nevoie de ele. Şi pe ea o usturau ochii, în timp ce-l bătea pe Devin pe spinare.

– Peck l-a găsit. El este eroul. I-ar face plăcere să-i strîngi mîna.

– Ah. Devin se frecă pe faţă, inspiră adînc de cîteva ori.

– Mulţumesc, Peck. Mulţumesc. Apoi se aplecă, oferindu-i mîna.

Peck zîmbi aşa cum zîmbesc cîinii şi-şi puse laba în mîna lui Devin.

– Pot ... pot să-l strîng în braţe?

– O să fie înnebunit.

Oftînd adînc, tremurat, Devin îl îmbrăţişă pe Peck, strîngîndu-l de gît, apăsîndu-şi faţa de blana lui. Peste umărul bărbatului, Peck îi aruncă Fionei o privire scînteietoare.

Nu a fost amuzant? părea el să spună. *Cînd o mai facem?*

DOI

După raport, Fiona o porni spre casă, cu Peck întins pe bancheta din spate, pentru un somn scurt, reconfortant. Îl merita, îşi spuse ea, la fel cum îşi merita

şi ea burgerul pe care şi-l va pregăti singură, în timp ce va consemna totul în computer.

Trebuia să o sune pe Sylvia, să-i spună mamei ei vitrege că găsiseră copilaşul şi că nu va mai fi nevoie să-i ţină orele în după-amiaza asta.

Fireşte, acum că greul a trecut, a stat şi ploaia, se gîndea Fiona. Putea deja să vadă cîteva crăpături albastre în cenuşiul cerului.

O cafea fierbinte, decise ea, un duş fierbinte, prînzul şi birocraţia şi cu puţin noroc, nu va avea ploaie la orele de după-amiază.

În timp ce ieşea afară din parc, surprinse strălucirea vagă a unui curcubeu. Un semn bun, decise ea – poate chiar un aducător de noi evenimente. Acum cîţiva ani, viaţa ei fusese ca ploaia – mohorîtă şi cenuşie şi tristă. Insula fusese crăpătura ei în nori, iar decizia ei de a se stabili aici, şansa pentru curcubee.

– Am acum ceea ce-mi trebuie, şopti ea. Iar dacă mai apare ceva, ei bine, o să trăim şi o să vedem.

Ieşi din şoseaua şerpuitoare în drumul nu prea bun care ducea spre casa ei. Recunoscînd schimbarea de peisaj, Peck fornăi şi se răsuci pe banchetă. Coada lui lovea bancheta în timp ce hurducăneau pe podul strîmt de peste pîrîiaşul ei firav, înspumat. Cînd la orizont apăru casa, coada începu să bată ritmic şi Peck emise un lătrat vesel, pe două note.

Din peticul ei frumos de pădure şi cîmpie, se ivi cabana de dimensiunile unei case de păpuşi, acoperită cu şindrilă din lemn de cedru, cu ferestre generoase. Terenul se întindea în pante şi ţinea, aşa cum obişnuia ea să spună, cît spaţiul de antrenament. Toboganurile, balansoarele, scările şi platformele, tunelurile şi pasajele, deopotrivă cu rampele şi leagănele din anvelope lăsau impresia unui loc de joacă pentru copii.

Nu era prea departe. Doar că puştii ei aveau patru picioare.

Iar cei doi, rămaşi acasă, stăteau pe veranda acoperită dînd din coadă, dansînd din picioare. Unul din cele

mai bune lucruri cînd era vorba despre cîini era, după Fiona, absoluta lor bucurie la întoarcerea ta casă, indiferent dacă ai lipsit cinci minute sau cinci zile. Aici se găsea dragostea absolută, fără margini.

Parcă maşina care fu imediat împresurată de încîntare canină, în timp ce înăuntru Peck nu-şi mai găsea locul, anticipînd regăsirea cu prietenii lui cei mai buni.

Coborî, întîmpinată de adulmecările şi cozile neobosite.

– Bună, băieţi. Scărmănînd blăniţele, se întoarse să deschidă portiera din spate. Peck sări şi el afară din maşină, deci sărbătoarea dragostei putea începe.

Adulmecări, mîrîieli fericite, trupuri care se loveau, apoi goana şi urmărirea. În timp ce-şi scotea sacul din maşină, cei trei cîini se îndepărtară alergînd în cercuri şi zig-zaguri, înainte de a se repezi din nou înapoi spre ea.

Întotdeauna gata de joacă, îşi spuse, în timp ce trei perechi de ochi se uitau în sus la ea, cu priviri pline de speranţă.

– Imediat, le promise ea. Am nevoie de un duş, de haine uscate, de mîncare. Haideţi să intrăm. Ei, ce ziceţi, vreţi să intraţi?

Drept răspuns, toţi trei se năpustiră spre uşă.

Grupul era condus de Newman, un labrador galben, de şase ani, cel mai în vîrstă dintre ei, în timp ce Bogart, labradorul negru şi cel mai mic dintre ei, la cei trei ani, se opri din drum doar atît cît să înşface funia.

În mod clar, cineva vroia să se joace de-a încercatul puterii.

Se repeziră în spatele ei, tropăind cu picioarele pe duşumeaua din scînduri mari. Avea timp, îşi spuse ea uitîndu-se la ceasul de mînă. Dar nu cine ştie ce.

Îşi lăsă sacul afară pentru că trebuia să schimbe pătura termică înainte de a-l pune la locul lui. În timp ce cîinii se jucau, Fiona aţîţă focul din cămin, pe care-l astupase înainte de plecare şi mai adăugă un lemn. Îşi scoase mantaua de ploaie, privind flăcările.

Cu cîinii pe duşumea, cu un foc în cămin, camera devenea plăcută, îşi spuse ea. Îi veni să se facă covrig în fotoliul preferat şi să aţipească şi ea puţin.

Dar nu avea timp pentru asta, îşi spuse ea dezbătînd ce anume îşi dorea mai mult: haine uscate sau mîncare. După o scurtă luptă, decise să se poarte ca un adult şi să se schimbe mai întîi. Dar chiar în clipa în care se întoarse spre scară, toţi cei trei cîini deveniră alerţi. Peste cîteva secunde auzi scîrţîitul podeţului.

– Cine poate fi?

Se duse la fereastră, urmată de cîini.

Camioneta albastră nu îi era cunoscută, iar pe o insulă ca Orcas nu existau mulţi străini. Un turist, fu primul ei gînd, o curbă greşită, nevoia de direcţionare.

Ieşi resemnată, dîndu-le cîinilor comanda să rămînă pe verandă.

Urmări bărbatul care cobora. Înalt, cu o hălăciugă de păr negru, cizme uzate, jeanşi uzaţi, pe picioare lungi. Plăcut la chip, decise ea, cu trăsături conturate, muchii ascuţite, umbrite de barba care spunea că fusese prea ocupat sau prea comod ca să se radă în dimineaţa asta. Pe chip i se citea o expresie de frustrare sau de enervare – poate o combinaţie din ambele – în timp ce-şi trecea mîna prin masa de păr.

Mîini mari, observă ea, la capătul unor braţe lungi.

Ca şi cizmele, jacheta de piele îşi arăta vîrsta frumuşică. Dar camioneta era nouă.

– Aveţi nevoie de ajutor? strigă ea şi bărbatul se opri încruntîndu-se, ca să se întoarcă spre ea.

– Fiona Bristow? Vocea lui părea uşor iritată, dar nu atît de furie, cît de enervarea aceea pe care i-o văzuse pe chip. În spatele ei, Bogart scheună uşor.

– Întocmai.

– Dresoare de cîini?

– Da.

Fiona coborî veranda în timp ce bărbatul începu să se apropie de ea şi îi urmări privirea care-i alunecă spre cei trei gardieni ai ei.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Dumneata i-ai dresat pe ăştia trei?

– Da.

Ochii lui cafenii, ca ceaiul cald, tare, se întoarseră înapoi spre ea.

– Atunci eşti angajată.

– Ca să vezi. Pentru ce anume?

Bărbatul arătă spre cîinii ei.

– Să-mi dresezi un cîine. Spune cît face.

– Perfect. Haide să începem de la un milion de dolari.

– În rate?

Asta o făcu să zîmbească.

– Putem negocia. Dar haide să începem astfel: Fiona Bristow, spuse ea şi-i întinse mîna.

– Scuze. Simon Doyle.

Mîini muncite, îşi spuse ea în timp ce mîna aspră, plină de bătături, i-o luă pe a ei. Apoi îi pică fisa.

– Desigur, artistul în lemn.

– Confecţionez în special piese de mobilier.

– Lucruri minunate. Acum cîteva săptămîni am cumpărat un bol făcut de dumneavoastră. Se pare că nu pot rezista în faţa unui bol frumos. Mama mea vitregă vă expune piesele în magazinul ei. *Artă Insulară*.

– Sylvia, da. E grozavă. După care uită de compliment, de vînzare, de discuţia convenţională. Un bărbat cu o misiune.

– Ea mi-a spus să vin aici. Deci, cît anume din milionul ăla vreţi ca avans?

– Unde e cîinele?

– În camionetă.

Fiona se uită peste el, ridicîndu-şi capul. Văzu acum căţeluşul, prin geam. O corcitură de labrador cu retriever, aprecie ea – şi foarte ocupat, pe moment.

– Cîinele dumitale îţi roade camioneta.

– Ce? Simon se întoarse brusc. *Mama lui*!

În timp ce el se repezea înapoi la maşină, Fiona le făcu semn cîinilor din nou alertaţi să rămînă pe loc şi îl urmă. Cea mai bună metodă de a aprecia omul, cîinele

şi dinamica lor din momentul respectiv este aceea de a urmări cum stăpîneşte el situaţia.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ce naiba se întîmplă cu tine? urlă Simon smulgînd portiera.

Căţelul, evident netemător, fără remuşcări, sări în braţele bărbatului şi începu să-i adulmece faţa, sărutîndu-l cu nesaţ.

– Încetează. *Încetează*, am spus! Ţinu căţeluşul la distanţa braţului, unde acesta se răsucea şi se zvîrcolea şi scheuna încîntat.

– Abia mi-am cumpărat maşina asta. I-a ros tetiera. Cum a putut roade tetiera, în cinci minute?

– Unui căţeluş îi trebuie cel mult zece secunde ca să se plictisească. Căţeluşii plictisiţi rod. Căţeluşii fericiţi rod. Căţeluşii nefericiţi rod.

Simon spuse, aprig:

– Explică-mi. I-am cumpărat un munte de lucruri de ros, dar el îmi roade pantofii, mobila, i-phone-ul şi orice altceva – inclusiv noua mea maşină. Ia-l. Fă ceva cu el, termină Simon, întinzîndu-i căţeluşul.

Fiona îl luă în braţe şi căţeluşul începu imediat să-i scalde faţa ca şi cum ar fi fost doi iubiţi regăsiţi. Fiona simţi mirosul vag de piele, din respiraţia caldă a căţeluşului.

– Nu-i aşa că eşti un scump? Nu-i aşa că eşti un băiat frumos?

– E un monstru, izbucni Simon. Un fachir fără somn. Două minute dacă-mi iau ochii de pe el, mănîncă ceva sau sparge ceva sau găseşte cel mai nepotrivit loc ca să se uşureze. În trei săptămîni n-am avut o clipă de pace.

– Hm-hmm. Cum îl cheamă? îl întrebă Fiona smotocind căţelul.

Simon aruncă spre căţel o privire plină de înţeles.

– Jaws-Fălcosul.

– Foarte potrivit. Bine, haide să vedem ce putem face. Se lăsă jos cu el, apoi le făcu semn cîinilor ei să se apropie. În timp ce cîinii se repezeau spre ea, Fiona puse căţelul jos.

Unii căţeluşi ar arăta frică, unii s-ar ascunde sau ar fugi. Dar alţii, ca Jaws, erau făcuţi dintr-un material mai tare. Jaws se îndreptă spre cîini, hămăind şi dînd fericit din coadă. Îi mirosi cînd ei îl mirosiră, tremurînd de plăcere, ciugulind cozi şi picioare.

– Un soldăţel curajos, şopti Fiona.

– Nu cunoaşte frica. Fă-l să se teamă.

Fiona oftă, scutură din cap.

– De ce ţi-ai luat cîine?

– Pentru că mi l-a dat mama. Şi acum m-am potcovit cu el. Dar mie-mi plac cîinii, da? Sînt gata să fac schimb cu unul dintr-ai tăi. Îl alegi tu.

Fiona studie chipul neras, cu oase ascuţite, al lui Simon.

– Nu prea ai dormit în ultima vreme, nu?

– Singura soluţie să pot fura cel mult cîte o oră de somn, este să-l urc în pat. Deja mi-a sfîşiat toate pernele. Şi acum a început cu salteaua.

– Ar trebui să încerci să-l înveţi să stea în coş.

– Am un coş. L-a mîncat. Sau cel puţin atît cît să iasă din el. Cred că e în stare să se subţieze ca un şarpe. Nu mai pot lucra nimic. Presupun că are probleme cu creierul, sau poate e psihopat.

– Indiferent ce este, este un pui care are multă nevoie de joacă, de iubire, de răbdare şi de disciplină, adăugă ea cînd Jaws începu să se frece fericit de piciorul lui Newman.

– De ce face asta? Se freacă de orice, aşa. Dacă este doar un pui, de ce simte nevoia să se frece de orice?

– Este instinctul – şi o încercare de a-şi arăta dominaţia. Vrea să fie cîinele cel mare. Bogart! Adu funia!

– Iisuse, dar n-am de gînd să-l spînzur. Nu chiar, completă Simon, în timp ce labradorul se repezi spre verandă şi prin uşa deschisă.

Cîinele reapăru cu funia în dinţi, se repezi spre Fiona şi i-o lăsă la picioare. Cînd Fiona se întinse după funie,

cîinele se lăsă pe picioarele din faţă, îşi ridică fundul în sus şi începu să dea din coadă.

Fiona scutură funia. Bogart sări, o înşfăcă şi mîrîind şi trăgînd, se angajă într-un aprig joc de-a încercatul puterii.

Jaws îl abandonă pe Newman, se repezi sărind spre funie, rată, căzu pe spate. Se rostogoli, sări din nou, încercînd să apuce funia cu fălcile mici, dînd din coadă ca un metronom.

– Vrei funia, Jaws? Vrei funia? Joacă-te! Fiona o coborî ca să poată ajunge la ea şi cînd dinţii puiului o înşfăcară, îi dădu drumul.

Cînd Bogart trase de sfoară, ridică puiul în sus şi Jaws începu să se zvîrcolească furios, ca un peşte în undiţă.

Hotărît, îşi spuse Fiona şi fu încîntată cînd Boggart se lăsă în jos, pentru ca puiul să atingă pămîntul, după care îşi reglă forţa după cîinele mai mic.

– Peck, Newman, aduceţi mingiile. Aduceţi mingiile!

Asemenea camaradului lor, Peck şi Newman se repeziră în aceeaşi clipă, întorcîndu-se cu mingiile galbene, de tenis, pe care le lăsară jos, la picioarele Fionei.

– Newman, Peck! Fugiţi! Fiona lansă mingiile una după alta, pentru ca ambii cîini să alerge după ele.

– Frumoasă aruncare. Simon privea cîinii care se întorceau, depunînd mingiile.

De data asta Fiona scoase un sunet ca un sărut, care-l făcu pe Jaws să-şi întoarcă capul, chiar în timp ce trăgea de funie. Fiona aruncă de cîteva ori mingiile în sus, studiindu-i direcţia privirii.

– Alergaţi! repetă ea.

Şi în timp ce cîinii mari alergau după minge, căţelușul o rupse şi el la fugă, în urma lor.

– Are un puternic instinct de joacă – ceea ce e un lucru bun. Nu trebuie decît să i-l canalizezi. Ai fost la veterinar cu el, i-ai făcut vaccinurile?

– La zi. Spune-mi că-l iei. Plătesc cazarea şi mîncarea.

– Nu funcţionează aşa. În timp ce vorbea, Fiona lua mingiile aduse de cîini, aruncîndu-le din nou.

– Dacă îl iau pe el, te iau şi pe tine. Acum sînteţi un tot. Dacă nu ai de gînd să te dedici cîinelui, dresării lui, sănătăţii şi stării lui de bine, o să te ajut să-i găsim un cămin.

– Nu sînt genul care să abandoneze. Simon îşi vîrî mîinile în buzunare, în timp ce Fiona mai aruncă o dată mingiile.

– Iar mama ar ... Nu am de gînd să ajung acolo. I-a intrat în cap că mutîndu-mă aici o să am nevoie de companie. De o nevastă sau de un cîine. Şi cum nu-mi putea da o nevastă...

Simon se încruntă în timp labradorul mare, galben, lăsă căţelușul să înşface mingea. Triumfător, Jaws o aduse înapoi.

– S-a prins.

– Da, s-a prins. Cere-i-o.

– Poftim?

– Cere-i mingea. Lasă-te jos, întinde mîna şi spune-i să-ţi dea mingea.

Simon se lăsă jos, întinse mîna.

– Dă-mi ... Jaws sări în poala lui aproape răsturnîndu-l pe Simon şi-şi vîrî botul, cu minge cu tot, în obrazul acestuia.

– Spune-i „jos" îl instrui Fiona care se chinui să nu rîdă, văzînd lipsa de umor a lui Simon.

– Pune-l jos, pe şezut. Ţine-l acolo cu blîndeţe şi ia-i mingea. Cînd i-ai luat-o, spune-i „cătel bun", de mai multe ori, cu entuziasm. Şi zîmbeşte.

Simon făcu întocmai, deşi era mai uşor de spus decît de făcut, cu un căţeluş care se răsucea ca un vierme ud.

– Vezi, a înţeles şi ţi-a dat mingea. O să foloseşti bucăţele de hrană şi premii care-i plac, aceleaşi comenzi, iară şi iară. O să prindă totul.

– Trucurile sînt grozave, dar ce mă interesează pe mine cu adevărat este să nu-mi distrugă casa. Sau

maşina, adăugă el, aruncînd o privire încruntată spre tetiera roasă.

– Orice comandă urmată înseamnă disciplină. O să înveţe să facă ce-i ceri, dacă îl antrenezi prin joacă. El vrea să se joace – el vrea să se joace cu tine. Recompensează-l, cu joacă şi cu mîncare, cu apreciere şi afecţiune şi el o să înveţe să respecte regulile casei. El vrea să-ţi facă plăcere, adăugă Fiona cînd căţeluşul se rostogoli, expunîndu-şi burtica. Te iubeşte.

– Înseamnă că e o ţintă uşoară, de vreme ce relaţia noastră este de scurtă durată şi foarte tumultuoasă.

– Cine e veterinarul tău?

– Funaki.

– Mai. Da, este cea mai bună. Vreau copii ale dosarului lui medical, pentru evidenţa mea.

– O să ţi le aduc.

– O să trebuiască să cumperi tratatii mici – pe care să le poată mesteca şi înghiţi imediat, fără să se întrerupă. Gratificaţii instant. Va trebui să-i iei o zgardă de dresură şi o lesă, în plus faţă de zgarda obişnuită.

– Am avut o lesă. Dar a...

– Mîncat-o, termină Fiona. E destul de obişnuit.

– Grozav. O zgardă de dresură, spui? Ca un fel de botniţă?

Citi suficient de clar pe chipul lui Simon şi nu fu surprinsă cînd văzu că acesta se încruntă la ideea de botniţă. Şi îi făcu plăcere.

– Nu. Este ca un căpăstru şi este blînd şi eficient. O să-l foloseşti aici şi acasă, în timpul orelor de antrenament. În loc să exercite presiune asupra gîtului, exercită presiune – blîndă – asupra punctelor de calmare. Ajută la convingerea cîinelui de a merge, de a te urma, în loc de a trage şi de a se năpusti. Şi îi va conferi mai mult autocontrol, în timp ce pe tine te va acorda mai bine cu el.

– Bine. Dacă zici că are efect.

– Te-aş sfătui să înlocuieşti sau să repari coşul şi să pui în el o cantitate foarte mare de jucării de ros şi de

piele neargăsită. Desigur, funia de încercat puterea este infailibilă, dar o să ai nevoie de mingi de tenis, de oase din piele neargăsită, de chestii dintr-astea. O să-ţi fac o listă cu recomandările importante şi cu tot ce trebuie pentru dresare. Peste ...Fiona se uită la ceas. ...La naiba. Peste treizeci de minute am oră. Şi nu am sunat-o pe Syl.

În timp ce Jaws încerca să sară şi să se cataere pe piciorul ei, Fiona se aplecă şi îl împinse la pămînt, apăsîndu-l pe posterior.

– Jos. Pentru că nu avea o recompensă, se lăsă jos şi îl ţinu în loc, mîngîindu-l, drept răsplată.

– Dacă ai timp, poţi rămîne. Te înscriu.

– Dar n-am la mine milionul de dolari.

Fiona eliberă căţeluşul, ridicîndu-l apoi sus, în braţe.

– Treizeci ai?

– Posibil.

– Treizeci, pentru o şedinţă de grup, de treizeci de minute. Cît are? Trei luni?

– În jur de.

– O să reuşim. Am acum un curs de opt săptămîni. Ai pierdut două şedinţe. Putem recupera, lucrînd individual, ca să-l aduc la nivel. Te aranjează?

Simon ridică din umeri.

– Este mai ieftin decît o camionetă nouă.

– Considerabil. Acum o să-ţi împrumut o lesă şi o zgardă de dresaj. Ţinînd în continuare puiul în braţe, Fiona se duse spre casă.

– Ce-ai zice dacă ţi-aş plăti cincizeci şi ai lucra solo cu el?

Fiona îi aruncă o privire.

– Nu asta fac eu. Nu numai el are nevoie de dresaj. Îl conduse în casă, înainte de a-i întinde căţeluşul.

– Poţi veni cu mine în spate. Am cîteva lese şi zgărzi în plus şi ai nevoie şi de nişte recompense pentru el. Eu trebuie să dau un telefon.

Trecu de bucătărie, spre magazia unde zgărzile şi lesele şi periile atîrnau frumos, în funcţie de tip şi

dimensiune, iar pe rafturi erau organizate diferite jucării şi tratatii.

Spectacolul îl duse cu gîndul la un mic magazin pentru animale de companie.

Fiona îi mai aruncă o privire lui Jaws care se frămînа în braţele lui Simon, încercînd să-i roadă mîna.

– Fă aşa.

Fiona se întoarse spre căţeluş şi folosind degetul arătător şi pe cel mare, îi închise cu grijă boticul.

– Nu ai voie!

Şi cu ochii în continuare în ochii lui Jaws, se întinse în spate şi luă o jucărie de ros, din piele neargăsită, în formă de os.

– Asta este a ta. Cînd Jaws o înşfăcă, Fiona încuviinţă din cap.

– Bun căţel! Haide, lasă-l jos. Cînd începe să te roadă, sau să facă orice altceva nu ar trebui, fă ce am făcut eu. Corectează-l, dă-i o comandă vocală şi înlocuieşte cu ce este al lui. Laudă-l. Insistent. Iar acum caută-i o lesă şi o zgardă de dresaj.

Fiona ieşi în bucătărie, înşfăcă telefonul şi apăsă pe numărul soacrei ei.

– La naiba, bombăni ea cînd telefonul trecu pe robot.

– Syl, sper că nu ai plecat încă spre mine. Am fost sustrasă de altele şi am uitat să te sun. Sînt acasă. L-am găsit pe băieţel. Este bine. O luase după un iepure şi s-a rătăcit, dar n-a păţit nimic. Oricum, dacă ai plecat deja, ne vedem aici. Dacă nu, îţi mulţumesc şi te sun mai tîrziu. Pa.

Puse receptorul înapoi în furcă şi se întoarse să-l vadă pe Simon în uşă, într-o mînă cu o lesă şi în cealaltă, cu o zgardă de dresaj.

– Astea?

– Perfecte.

– Ce băieţel?

– Hmm. Hugh Cauldwell – este aici cu părinţii lui, pentru cîteva zile de vacanţă. Stau în parc. Azi

dimineaţă, în timp ce ei dormeau, a ieşit din casă şi a luat-o în pădure. Nu ai auzit?

– Nu. De ce să fi auzit?

– Pentru că sîntem în Orcas. Oricum, este bine. Înapoi acasă, în siguranţă.

– Lucrezi pentru parc?

– Nu. Fac parte din *Unitatea Canină de Căutare şi Salvare.*

Simon arătă spre cei trei cîini , acum întinşi ca nişte cadavre pe duşumeaua din bucătărie.

– Ei?

– Exact. Sînt antrenaţi şi certificaţi. Ştii, Jaws ar putea fi un candidat bun pentru dresură în acest scop.

Simon fornăi un sunet care ar fi putut fi un rîs.

– Chiar aşa.

– Este puternic, hotărît, curios, curajos, prietenos, sănătos. Fiona îşi înălţă sprîncenele cînd căţeluşul îşi părăsi noua lui jucărie, ca să atace şireturile de la pantofii lui Simon.

– Energic. Omule, ai şi uitat ce te-am dresat?

– Ha?

– Corectează-l şi recompensează-l.

– Ah. Simon se ghemui jos, repetă secvenţa demonstrată de Fiona. Jaws înşfăcă jucăria, apoi o scuipă şi se repezi din nou la şireturi.

– Continuă. Eu trebuie să organizez ceva. Fiona o luă din loc, apoi se întoarse.

– Poţi porni cafetiera asta?

Simon se uită la cafetiera de pe bufet.

– Cred că da.

– Atunci fă cafea. Simplă, fără zahăr. Altfel, nu mai rezist.

Simon se încruntă în urma ei.

Era deja de cîteva luni pe insulă, dar se îndoia că o să se obişnuiască vreodată cu politeţea asta degajată, de casă-deschisă. Intri aşa, un străin absolut, filozofa el, şi cum tot eşti aici, fă-mi te rog o cafea, în timp ce te las efectiv de capul tău.

Ea nu ştia despre el decît ce-i spusese şi în plus, nimeni nu avea habar că se afla aici. Dacă era un psihopat? Un violator? În regulă, avea trei cîini, cugetă el, privindu-i din nou. Dar pînă acum fuseseră prietenoşi şi la fel de degajaţi ca şi stăpîna lor.

Iar în clipa de faţă, sforăiau toţi trei.

Se întrebă cum reuşea ea să trăiască împreună cu trei cîini, cînd el abia se descurca cu unul singur. Uitîndu-se în jos, constată că Jaws încetase să-i mai roadă şireturile pentru că adormise prăvălit pe gheata lui, cu şireturile încă în botic.

Cu aceeaşi grijă cu care un bărbat ar încerca să se elibereze de un mistreţ, Simon îşi trase încet piciorul înapoi, ţinîndu-şi respiraţia pînă cînd căţeluşul se prelinse pe duşumeaua din bucătărie, ca un val lin de blană.

Adormit buştean.

Într-o zi, îşi spuse Simon traversînd spre cafetieră, o să găsească el o modalitate de a i-o plăti mamei lui. Într-o bună zi.

Studie cafetiera, verifică dacă avea apă şi cafea. Cînd o porni, sunetul cafelei rîşnite trezi căţeluşul în lătrături feroce. În partea cealaltă a încăperii, cîinii îşi ciuliră urechile. Unul dintre ei căscă.

Mişcarea îl făcu pe Jaws să alerge vesel spre ei, atacîndu-i ca o ghiulea.

În timp ce cîinii se rostogoleau, adulmecîndu-se, Simon se întrebă dacă nu ar putea înprumuta unul. Să închirieze unul, se gîndi el. Ca un fel de bonă.

Cum dulapurile aveau uşi din sticlă, nu îi fu greu să găsească două căni din cobalt de un albastru luminos. Trebui să deschidă vreo două sertare ca să găsească tacîmurile, dar asta îi dădu ocazia să se minuneze. Fiecare sertar era ordonat şi organizat.

Cum reuşea ea să facă asta? El se afla în casa aia a lui de numai cîteva luni şi sertarele din bucătărie arătau ca un talcioc. Nimeni nu ar trebui să fie atît de organizat. Este împotriva naturii.

O femeie interesantă totuşi, decise el în timp ce se uită puţin în jur. Părul care nu era chiar roşu, ochii de un albastru perfect, limpede. Nasul uşor ridicat în sus, o mulţime de pistrui, iar un vag prognatism făcea ca buza de sus să pară deosebit de plină.

Un gît lung, continuă el în timp ce turna cafeaua, un gît lung, neted.

Nu era frumoasă. Nu era drăguţă sau frumuşică. Dar ... era interesantă, iar de cele cîteva ori cînd zîmbise? Aproape fermecătoare. Aproape.

Puse într-o ceaşcă o linguriţă de zahăr dintr-un bol alb şi o luă pe cealaltă.

Sorbi prima înghiţitură uitîndu-se pe fereastra de deasupra spălătorului, apoi se întoarse, cînd îi auzi paşii în cizme. Se mişca repede, cu o eficienţă care îţi aducea aminte de atletism. Pe cît de slabă, pe atît de flexibilă, îşi spuse el.

Îi văzu privirea uitîndu-se în jos, i-o urmă şi îl văzu pe Jaws învîrtindu-se în cerc şi lăsîndu-se la pămînt. Simon deschise gura dar înainte să poată striga *Hei!*, reacţia lui obişnuită, Fiona aruncă dosarul din mînă şi bătu de două ori din palme, puternic

Sunetul îl ridică brusc pe Jaws, din poziţia lui.

Fiona se mişcă repede, ridicînd cu o mînă căţeluşul, înşfăcînd lesa cu cealaltă.

– Bun căţel, Jaws, bun căţel. Haide să mergem *afară*. Este timpul să mergem *afară*. În cămară, al doilea raft, e un vas cu mini-trataţii, ia o mînă, îi ordonă ea lui Simon şi prinse lesa de zgardă în timp ce ieşea afară, pe uşa din spate.

Cei trei cîini se repeziră după ea, într-o fîlfîială de blană şi labe.

Îi găsi cămara-pentru-pitici la fel de înspăimîntător de organizată ca şi sertarele, pescui dintr-un borcan mare de sticlă o mînă de biscuiţei pentru cîini. Apucînd de toarte, cu cealată mînă, cele două căni cu cafea, ieşi din casă.

Fiona încă mai ţinea căţeluşul în braţe, înghiţind cu picioarele ei lungi distanţa mică pînă la marginea pădurii care străjuia spatele proprietăţii ei. Îi ajunse din urmă cînd Fiona îl lăsa tocmai jos.

– Stop.

Fiona opri căţelul care se repezea la lesă, îl frecă pe cap.

– Jaws, uită-te la cîinii mari. Ce fac cîinii mari? Îl întoarse, făcu cîţiva paşi.

Evident, căţelul se dovedi mai interesat de cîinii care adulmecau, ridicau labele, adulmecau, decît de lesă. Se repezi după ei.

– O să-l las puţin, acum. Mulţumesc.

Fiona luă cafeaua, bău cu poftă din ea, oftă.

– O minune. Da, va trebui să alegi un loc anume unde să-şi facă nevoile. Nu vrei să ai „mine" peste tot. Aşa că îl vei duce cu insistenţă la locul pe care-l stabileşti tu, ca să se uşureze. Cu timpul o să se ducă singur acolo. Tu eşti cel care trebuie să fie vigilent şi insistent. El nu e decît un pui, ceea ce înseamnă că va trebui să îl scoţi afară de cîteva ori pe zi. Dimineaţa, în clipa în care se trezeşte şi seara, înainte de a te băga în pat şi de fiecare dată cînd mănîncă.

Cu ochii minţii, Simon îşi văzu viaţa transformată într-o poartă turnantă, pentru capriciile nevoilor de evacuare ale cîinelui său.

– Şi cînd face ceea ce se presupune că trebuie să facă, arată-te încîntat, continuă Fiona. Recompensează-l. El vrea să-ţi facă plăcere. Vrea să fie apreciat, recompensat. Priveşte, cîinii mari asta fac acum, iar el nu o să se lase mai prejos.

Simon scutură din cap.

– Cînd îl scot afară, adulmecă şi se învîrte o oră în jur, ca să-şi dea drumul în clipa în care ne întoarcem în casă.

– Arată-i. Eşti bărbat. Scoate-ţi-o şi fă pipi.

– Acum?

Fiona rîse – şi da, îşi spuse el, *aproape* fermecătoare.

– Nu, la tine acasă, cînd eşti singur. Ţine, spuse dîndu-i lesa. Apleacă-te la nivelul lui, cheamă-l. Arată-te fericit. Fericit! Foloseşte-i numele, apoi, cînd face, du-te la el, dă-i o recompensă.

Simon se simţi caraghios scoţînd sunete de fericire pentru că Jaws făcuse caca în pădure, dar gîndindu-se la grămăjoarele nenumărate pe care le curăţase de pe duşumele, urmă instrucţiunile.

– Bine lucrat. Haide să încercăm o comandă de bază, pînă apar ceilalţi. Jaws. Fiona preluă controlul ca să-i atragă atenţia, mîngîindu-l pînă reuşi să-l calmeze. Luă un biscuit de la Simon, îl puse în palma stîngă, apoi îşi ridică mîna dreaptă deasupra capului căţeluşului, întinzînd degetul arătător.

– Jaws, şezi. Şezi! În timp ce vorbea, îşi mişca degetul deasupra capului acestuia, pentru ca el să se uite în sus, urmărindu-l. Şi funduleţul lui atinse pămîntul.

– Căţel bun! Bun! Îl hrăni, îl lăudă.

– Repetă, repetă. Se va uita în mod automat în sus şi cînd face asta, fundul lui coboară. De îndată ce se aşează, laudă-l, recompensează-l. Cînd a prins mişcarea, încearcă doar cu comandă vocală. Dacă nu pricepe, ia-o de la început. Cînd reuşeşte, laudă-l, recompensează-l.

Fiona se dădu înapoi.

Cum căţelul vroia să o urmeze, Simon trebui să se lupte puţin.

– Fă-l să se concentreze asupra ta. Tu eşti stăpînul. El crede că te poate duce uşor de nas.

Enervat, Simon îi aruncă o privire rece. Dar cînd funduleţul căţelului atinse pămîntul, trebui să admită că încercase o mică tresărire de mîndrie şi plăcere.

O vedea pe Fiona stînd relaxată, cu braţele încrucişate, studiindu-l, îşi spuse el, în timp ce repeta iară şi iară rutina. Cînd cîinii ei se apropiară de ea, oprindu-se ca nişte sfinxi, se simţi ridicol.

– Încearcă fără mişcare. Arată, foloseşte doar comanda sonoră. Păstrează contactul cu ochii. Arată, foloseşte comanda.

Ca şi cum o să funcţioneze chestia asta, îşi spuse Simon, dar făcu întocmai.

– Şezi. Şi rămase cu gura căscată cînd Jaws se lăsă cu funduleţul la pămînt.

– S-a aşezat. Te-ai aşezat. Frumos. Frumos lucrat. În timp ce Jaws îşi înfuleca biscuitul, Simon se uită la Fionna.

– Ai văzut asta?

– Am văzut. Este un cîine bun, inteligent.

Cîinii ei deveniră alerţi.

– Este timpul să începem. Îţi vin colegii de clasă.

– De unde ştii?

– Ei ştiu. Fiona puse o mînă pe cel mai apropiat dintre cîini.

– Haide, lasă-l pe Newman să te adulmece.

– Ce?

Fiona nu răspunse, îi luă doar mîna lui Simon şi i-o ţinu jos, spre Newman.

– Newman, el e Simon. El e Simon. Mergi cu Simon. Mergi. Mergi. Eu trebuie să mă ocup de nişte chestii. Newman o să meargă cu tine, în timp ce tu o să exersezi să mergi cu Jaws în lesă. Te duci, iei zgarda pentru dresaj, apoi te întorci. Newman o să te ajute cu el.

Cînd Fiona se îndepărtă cu ceilalţi cîini, Jaws dădu să se ia după ei. Newman îl blocă pur şi simplu cu botul.

– Băiete, n-ai vrea să vii la mine? Mi-ai fi de folos. Mergem, da? Mergi!

Cu poticniri şi cu ajutorul marelui labrador, Simon reuşi să conducă, să tîrască şi să tragă căţeluşul de-a lungul peluzei.

Dacă filiforma, aproape fermecătoarea dresoare de cîini îşi merita banii, îşi spuse el, poate că ar sfîrşi cu un cîine la fel de grozav ca Newman.

Se mai întîmplă şi minuni – uneori.

O ORĂ MAI TÎRZIU, epuizat, Simon se întinse pe canapeaua din propriul său living. Jaws se foia la piciorul lui, scîncind.

– Iisuse, tu nu oboseşti niciodată? Eu unul mă simt ca şi cum aş fi făcut instrucţie. Simon îl ridică şi Jaws începu să se frămînte şi să lingă şi să adulmece.

– Da, da. Te-ai descurcat bine. Ne-am descurcat bine.

Simon începu să scarpine urechile căţelului.

În cîteva minute, cîine şi om dormeau buştean.

TREI

Cu o zi încărcată cu ore, Fiona avea nevoie de un stimulent ca să înceapă dimineaţa. Deasupra cafelei negre, îndulcite, dezbătu raţiile aproximative de carburant ale cerealelor *Froot Loops*, faţă de *Toaster Strudel*.

Poate o combinaţie între cele două, se gîndi ea, de vreme ce ieri, din cauza bărbatului aceluia şi al căţelului, ratase burgerul gras şi cartofii prăjiţi.

Sexi bărbat, dulce cîine, îşi spuse ea, dar sfîrşise cu o pizza congelată la finele unei zile lungi, pentru că fusese prea obosită ca să-i mai treacă prin cap să gătească cu adevărat.

Cum o aştepta o altă zi lungă, ce mai conta puţin zahăr în plus?

În timp ce dezbătea, îşi bău cafeaua şi-şi privi cîinii jucîndu-se afară. Niciodată nu obosea privindu-i. Şi nu era un om fericit că reuşea să-şi cîştige o existenţă decentă în compania cîinilor şi să facă totodată ceva important?

Se gîndi la băieţelul acela, acum la căldură şi în siguranţă şi la tatăl plîngînd de uşurare, îmbrăţişînd un cîine foarte bun. Acum, acest cîine foarte bun făcea pe cocoşul prin curte, cu un băţ în bot, la fel de mîndru de

descoperirea lui – sau aproape – cum fusese cînd găsise copilul.

În timp ce se uita la ei, toţi cei trei cîini intrară în alertă, apoi o luară la fugă spre faţa casei.

Cineva traversase cu maşina peste podeţul ei.

La naiba. Ziua ei nu trebuia să înceapă decît abia peste o oră. Îşi dorea timpul ei solo şi combinaţia *Froot Loops/Toaster Strudel*, înainte de a interacţiona cu alte fiinţe umane.

Dar cînd se duse la uşa din faţă şi o deschise, starea ei de spirit făcu un salt. Era întotdeauna gata să interacţioneze cu Sylvia.

Sylvia sări din sprintena ei maşină-hibrid – o femeie compactă, energică. Cu un păr castaniu bogat, numai valuri. Avea cizme pînă la genunchi, cu tocuri micuţe, sub o fustă unduitoare, asortată cu un un pulover formidabil care, fără doar şi poate, venea din propriul ei stoc. Cercei uriaşi, triunghiulari, se legănau în urechile ei, în timp ce se dădea înapoi pentru ca Oreo, veselul ei terier Boston să poată sări după ea.

Cîinii se lansară imediat într-o orgie de saluturi încîntate – adulmecări, lingeri, rostogoliri, goană. Sylva înotă graţios printre ei şi îi aruncă Fionei unul din uluitoarele ei zîmbete.

– 'Neaţa, frumoaso! Ştiu că am venit cu o oră mai devreme, dar aveam nevoie de puţin timp de bîrfă. Ţi-l poţi permite?

– Pentru tine, da. Fiona se aplecă în timp ce Oreo alerga spre ea pentru un salut rapid, înainte de a se repezi la tovarăşii lui de joacă.

– Vino la bucătărie. Poţi bea un ceai, în timp ce eu mănînc ceva de dimineaţă.

Salutul Sylviei incluse o lungă, strînsă îmbrăţişare – ca întotdeauna – înainte să intre în casă, cu braţul încă petrecut peste talia Fionei.

– Toată insula ştie că tu şi Peck aţi găsit băieţelul. Ai lucrat bine.

– Peck a fost perfect. Şi nu a stricat nici faptul că Hugh a făcut pipi de vreo două ori. Totuşi, e uluitor cît de mult teren poate acoperi un băieţel de trei ani, într-o pijama-salopetă, Spider-Man.

– Ce speriat trebuie să fi fost.

– De fapt, mai mult ud, obosit şi înfrigurat.

Fiona puse ceainicul pe plită, arătă spre bufetul unde păstra cîteva opţiuni de ceai de plante.

– Îmi pare tare rău că nu te-am sunat imediat, ca să-ţi spun.

– Nu-ţi face probleme pentru asta. Sylvia alungă ideea cu mîna, în timp ce se decidea pentru ceai de pere cu scorţişoară. Oricum bîntuiam după nişte ghivece – şi firește, mi-am uitat telefonul în maşină. E timpul să încetez să mai fac asta.

Se întoarse făcînd ochii mici în timp ce Fiona scotea dintr-un alt dulăpior o cutie cu cereale *Froot Loops*.

– Doar n-o să mănînci la micul dejun zahărul ăsta procesat.

– Sînt fructe, cum zice şi în denumire. Trebuie să fie fructe înăuntru, zîmbi Fiona plină de speranţă, scuturînd cutia.

– Stai jos. Îţi fac eu un mic dejun decent.

– Syl, şi ăsta e perfect.

– Posibil, ocazional, cînd ai zece ani. Stai jos, repetă ea şi simţindu-se ca acasă, deschise frigiderul Fionei.

– Hm, hmm... Mă pot descurca cu ce-ai aici. O să ai o omletă delicioasă din albuşuri, pe pîine prăjită din făină integrală.

– Serios?

– Şi între timp, mă pui la curent. E interesant, nu?

– Adorabil şi cu puţin dresaj, va deveni un companion minunat.

Sylvia îi aruncă Fionei o privire pe sub o sprînceană arcuită, în timp ce scotea un mic bol şi un container minuscul.

– Eu mă refeream la Simon.

– Poate că şi eu.

– Ha. Este uluitor de talentat şi manierat, chiar dacă e puţin misterios.

– Despre care dintre ei vorbeşti?

– Isteaţo. Sylvia separă ouăle cu îndemînare, sigilînd gălbenuşurile în container, înainte de a bate albuşele cu puţină brînză şi ierburi.

– Are o casă adorabilă în East Sound, este meticulos în meseria lui, are nişte ochi uluitori, un spate puternic, un căţeluş adorabil şi este neînsurat.

– Sună perfect pentru tine. Pune mîna pe el, Syl.

– Aş putea, dacă n-ar fi cu două decenii mai mic ca mine. Sylvia turnă albuşele în tigaia pe care o pusese la încins şi vîrî pîinea în prăjitor, în timp ce Fiona pregătea ceaiul.

– Tu să pui mîna pe el.

– După care, ce să fac cu el? În plus, adăugă ea la fornăitul Sylviei, bărbaţii, ca şi cîinii, nu sînt doar pentru distracţie. Ei sînt un angajament complet, pe termen lung.

– De distracţie e clar că ai nevoie, aşa încît poţi decide dacă vrei şi restul. Ai putea încerca, ah, ştiu eu, ideea sălbatică şi nebună a unei întîlniri.

– O mai încerc, uneori. E drept, prefer evenimentele de socializare în grup, dar am mai avut şi întîlniri ocazionale. Şi ocazional îmi permit acele distracţii eufemistice. Şi pînă să te mai strîmbi, permite-mi să spun : paiul din ochiul altuia.

– Eu m-am măritat cu iubirea vieţii mele şi am avut zece ani minunaţi. Uneori încă mă mai simt trişată pentru că nu am avut parte de mai mulţi.

– Ştiu. Fiona se apropie să o mîngîie pe Sylvia pe spate, în timp ce amîndouă se gîndeau la tatăl Fionei. L-ai făcut fericit.

– Ne-am făcut reciproc. Nu mă pot abţine să nu-mi doresc acelaşi lucru pentru tine. Şi acum mănîncă, termină ea punînd omleta pe o farfurie.

– Da, doamnă. Se aşezară la măsuţa minusculă, una în faţa celeilalte şi Fiona luă prima îmbucătură.

– Dumnezeule. Ce bună e!

– Şi nu-ţi trebuie cu mult mai mult timp şi efort decît să torni zahăr colorat într-un bol.

– Ai tu ce ai cu cerealele cu fructe, dar chestia asta este prea bună ca să mai comentez.

– Perfect, iar în timp ce mănînci, eu o să-ţi spun tot ce ştiu despre Simon Doyle.

Sorbindu-şi ceaiul, Sylvia se lăsă pe spate, încrucişîndu-şi picioarele.

– Şi nu te obosi să încerci să-mi spui că nu eşti curioasă.

– În regulă, nu o s-o fac, pentru că sînt. Puţintel curioasă.

– Are treizeci şi trei de ani, este original din Spokane, deşi ultimii cîţiva ani i-a trăit în Seattle.

– Spokane şi Seattle. Noaptea şi ziua.

– Întocmai. Tatăl lui are o firmă de construcţii şi lucrează încă, în Spokane – împreună cu fratele lui mai mare. Simon are două masterate, în arte şi arhitectură, la *University of Southern California,* a lucrat ca ebenist, apoi a început să proiecteze şi să construiască mobilier. S-a descurcat foarte bine în Seattle, a cîştigat cîteva premii. A avut o relaţie foarte aprinsă cu Nina Abbott ...

– Cîntăreaţa?

– Exact. Star pop, star rock – nu ştiu exact unde intră.

– Fata cea rea a muzicii pop, spuse Fiona după ce înghiţi o gură de omletă. Puţin cam nebună.

– Posibil, dar cei doi s-au încins la cîteva luni după ce tipa i-a comandat nişte piese de mobilier pentru casa ei din Bainbridge Island. Este originară din statul Washington şi are o casă acolo.

– Da. Ştiu. Citesc *People* şi mă mai uit uneori şi la TV. Doar că ... Ah, stai. *El* este? Mi-amintesc că am citit ceva despre ea şi tîmplarul ei. Presa îi spunea cu predilecţie tîmplarul. Ea este sexi şi talentată, dar există factorul acela mic de nebunie.

– Eu cred că unora le place să şocheze. Oricum s-a fîsîit totul, dar eu sper că povestea asta nu l-a afectat pe

planul afacerilor. Iar acum trei luni s-a mutat aici şi *Insula Artelor* este foarte mîndră şi a naibii de norocoasă să fie debuşeul lui exclusiv, în San Juans.

Sylvia îşi ridică ceaşca de ceai toastînd, apoi sorbi.

– Şi toate astea le-ai citit pe pagina de *Web Island Arts* şi din broşuri?

– De fapt, biografia pe care mi-a dat-o el era foarte subţire, aşa că m-am uitat pe *Google*.

– Sylvia.

Fără nici un sentiment de jenă, Sylvia îşi scutură buclele bogate.

– Ascultă, cînd preiau un artist, trebuie să ştiu cine este. Măcar şi pentru faptul că de multe ori trebuie să mă duc la ei acasă ca să le văd lucrările. Şi crezi cumva că mi-ar plăcea să mă pomenesc în cuibul unui asasin?

– Pun pariu că n-o să găseşti pe *Google* prea mulţi asasini. Exceptîndu-i pe cei aflaţi deja la puşcărie sau sub pămînt.

– Nu se ştie niciodată. Oricum, lăsîndu-i la o parte lucrările, îmi place de el. Ţie ce părere ţi-a făcut?

– Cum era puţin furios pe Jaws că îi rosese tetierea ...

– Hopa!

– Da, şi cum era evident frustrat de noul lui statut de posesor-de-căţeluş, mi-a fost greu să-l judec. La o observaţie superficială şi lăsînd deoparte atributele lui fizice ...

– Care slavă Domnului există, interveni Sylvia ridicînd din sprîncene.

– Fără discuţie. Aş spune deci că nu este obişnuit să simtă vreo responsabilitate pentru altcineva în afară de el însuşi şi este mai curînd un solitar. Un fel de lup singuratic – ceea ce ai întărit tu, cu datele oferite: un loc privat, pe o insulă foarte mică, plecarea lui din familie, cariera aleasă.

– Uneori, un lup este singuratic doar pentru că nu şi-a găsit perechea – sau haita.

– Eşti o veşnică romantică.

– Mă declar vinovată, conveni Sylvia. Şi mîndră de asta.

– Ei bine, cît despre căţeluş, este nebun după el. Nu arată nici un pic de teamă. În momentul ăsta cîinele este alfa, ceea ce-mi spune mie că omul are un sîmbure de blîndeţe. Poate că unul mic – încă nu pot şti – dar există acolo. Lucru dovedit şi de faptul că deşi frustrat şi enervat, nu pare dispus să scape de căţeluş. Şi cînd i se oferă opţiuni logice, le acceptă. L-a înscris pe Jaws la grădiniţa mea şi cu toate că nu s-a arătat fericit şi încîntat de asta, mi s-a părut hotărît. Pe scurt, chiar dacă nu este obişnuit să-şi asume responsabilităţi pentru altcineva, o face, cînd nu vede altă soluţie.

– Crede-mă, psiholog trebuia să te faci. Sau specialist în profiluri.

– Tot ce ştiu am învăţat de la cîini. Fiona se ridică, îşi duse farfuria la chiuvetă, apoi se întoarse şi se opri în spatele scaunului Sylviei. Petrecîndu-şi braţele pe după gîtul mamei ei vitrege.

– Mulţumesc pentru micul-dejun.

– Cu plăcere, oricînd.

– Mai bea un ceai. Eu mă duc să mă pregătesc pentru oră.

– Te ajut şi eu.

– Nu în cizmele astea. Este cam noroios aici, după ploaia de ieri. Schimbă-ţi cizmele tale sexi cu galoşii mei, dacă vrei să faci asta. Îi găseşti în vestibul.

– Fee, o strigă Sylvia, înainte ca Fiona să iasă din încăpere.

– Da.

– Au trecut aproape opt ani, pentru amîndouă.

– Ştiu.

– Azi dimineaţă mi-am dat seama. Aşa mi se întîmplă uneori, în ziua cînd comemorez moartea lui Will. Aşa că efectiv am vrut să ies din casă – dar mai mult, să te văd pe tine. Vreau să-ţi spun cît sînt de fericită că eşti aici, că pot veni să-ţi pregătesc micul-dejun sau să-ţi încalţ galoşii. Sînt atît de fericită, Fiona.

– Şi eu.

– Ar fi atît de mîndru de tine. A fost mîndru de tine, dar ...

– Ştiu că a fost şi îmi place să ştiu că ar fi fost mîndru şi fericit pentru tot ce am făcut. Pentru ce fac. Şi Greg ar fi fost. Cel puţin aşa cred, spuse Fiona oftînd. S-au estompat atît de mult vocea lui, mirosul lui, chiar şi chipul lui. Niciodată nu am crezut că va trebui să scot o fotografie ca să-mi conturez clar chipul lui, în minte.

– Şapte ani înseamnă mult. Erai atît de tînără, draga mea. Ştiu că l-ai iubit, dar erai atît de tînără. De fapt, nu aţi avut mult timp împreună.

– Aproape doi ani, în care m-a învăţat atîtea. Eu am ce am acum numai pentru că m-a învăţat Greg, mi-a arătat Greg, mi-a dat Greg. L-am iubit, Syl, dar nu-mi mai pot aminti cum mă simţeam. Nu mai pot readuce felul în care mă făcea Greg să mă simt.

– Şi noi l-am iubit, tatăl tău şi cu mine. A fost un bărbat bun, bun.

– Cel mai bun.

– Fee, poate că nu-ţi mai aminteşti întocmai ce simţeai pentru el pentru că este timpul să-ţi permiţi să simţi ceva pentru altcineva.

– Nu ştiu. Uneori ... în sfîrşit, uneori nu sînt sigură că voi fi vreodată pregătită pentru asta.

– Sentimentele nu apar întotdeauna doar atunci cînd sîntem pregătiţi pentru ele.

– Poate că nu. Poate că o să am o surpriză. Dar pentru moment, am destule care să mă ţină ocupată. Şi nu uita galoşii.

DUPĂ ORELE CU AVANSAŢII, un grup de şase cu Oreo cu tot, Fiona se pregăti pentru cursanţii ei cu calităţi speciale, nivelul începători. Majoritatea „elevilor" erau oameni din afara insulei, care sperau să capete certificate de cîini specializaţi pentru *Căutare şi Salvare*. Cîţiva din această clasă mai numeroasă aveau să reuşească, alţii, nu. Dar ea ştia că fiecare cîine, fiecare

stăpîn va beneficia de pe urma acestui antrenament suplimentar, specializat.

Sosirea „elevilor", presupunea o perioadă de socializare – pentru cîini şi pentru stăpîni. Din punctul ei de vedere, momentul nu era pierdere de timp ci un pas vital. Un cîine care nu putea socializa sau nu putea fi obişnuit să socializeze nu va reuşi niciodată să devină ceea ce dorea stăpînul său. Iar cele zece minute îi dădeau ei ocazia să aprecieze cum se descurcaseră cîinii şi stăpînii respectivi cu „lecţiile" pentru acasă.

Privea, cu mîinile în buzunarele lăsate ale bătrînei jachete cu glugă.

– În regulă, să începem. Mai întîi vom trece prin noţiunile de bază.

Îi puse să alerge la picior, cu sau fără lesă – cu rezultate amestecate.

– Snitch, Waldo, se adresa ea mai curînd cîinilor decît stăpînilor. O să trebuiască să mai exersăm acasă aceste îndemînări fără lesă. Sîntem aproape, dar puteţi face şi mai bine. Mînuitori, daţi-vă deoparte. Vreau să aşteptaţi pînă cînd cîinele vostru este atras de altceva, apoi daţi-i comanda. Şi fiţi fermi. Nu uitaţi de recompensă şi de laudă.

Fiona atrase în mod deliberat atenţia în altă parte, cîtorva cîini mai tineri. Mîngîindu-i, jucîndu-se cu ei. Totuşi, procentajul reuşitei îi plăcu. Dar procentajul scăzu mult cînd, rechemaţi, majoritatea cîinilor preferaseră să se joace.

Îi scoase afară pe cei mai răi, pe alţii punîndu-i să lucreze la poziţia şezînd, în timp ce ea lucra individual, cu alţi cîţiva.

– Sînt motive clare pentru care cîinele vostru trebuie să se oprească instantaneu. Poate exista un pericol de care el să nu-şi dea seama. În plus, acest răspuns instantaneu, total, arată încrederea absolută. Cînd spuneţi *Stop!* sau orice alt cuvînt, voi aţi ales comanda respectivă şi cîinele trebuie să îi dea ascultare fără ezitare. Haideţi să lucrăm mai mult la asta. Mergeţi cu

cîinele la picior, fără lesă, apoi încercaţi comanda *culcat*. Callie, îl pot folosi pe Snitch pentru demonstraţie?

În acest parteneriat, nu cu cîinele mai trebuia lucrat ci cu omul, considera Fiona. Callie avea tendinţa să fie ezitantă.

În cîteva minute, cu un ton ferm, sigur, Fiona avea căţeluşul la picior ca un campion şi un *culcat* la comandă, ca un soldat.

– Nu ştiu de ce nu face asta pentru mine.

– Pentru că ştie că îi merge cu tine. Nu crede că vorbeşti serios, că tu eşti stăpînul. Nu trebuie să strigi sau să te înfurii, trebuie doar să fii fermă. Limbajul chipului tău, al trupului, al vocii. Convinge-l că vorbeşti serios.

– O să încerc.

Uşor mai bine, aprecie Fiona – deşi presupunea că era vorba mai curînd de consecinţele rundei ei cu Snitch. Căţeluşul o să-şi bată joc de ea, iară şi iară, atîta vreme cît Callie nu va deveni mai dură.

– În regulă, o pauză scurtă de joacă.

Era semnalul pe care-l aşteptau şi proprii ei cîini. Aceştia se alăturară celor cinci munte de haos, de alergări, de sărituri după mingii, de rostogoliri în grupuri de wrestling.

– Nu că aş vrea să mă plîng.

Fiona se mai înarmă cu un strat de răbdare, în timp ce Earl Gainerm, un poliţist la pensie şi proprietarul unui tînăr ciobănesc german, începu să se lamenteze ca de fiecare dată.

– Care este problema, Earl?

– Înţeleg că unul din principiile tale este exploatarea tendinţei spre joacă, dar mie mi se pare că pierdem prea mult timp lăsînd toţi cîinii ăştia să se prostească de capul lor.

Iar timpul, Fiona ştia bine, însemna şi bani.

– Ştiu că ar putea părea frivol, dar la vîrsta asta puterea lor de concentrare este foarte mică. Insistenţa în dresaj reprezintă un real pericol. Dacă un cîine devine

frustrat, efectiv nu mai poate ţine pasul cu toate noile solicitări şi aşteptări, poate renunţa sau se poate revolta. Cîinii au nevoie de timp ca să-şi consume energia lor de pui – şi să continue socializarea cu alţi cîini, cu alţi oameni. Astăzi, în cea de a doua secvenţă de treizeci de minute, vom încerca cîteva lucruri noi.

Earl se lumină imediat.

– Adică?

– Haide să le mai acordăm cîteva minute. Kojak are mult potenţial. Ştii asta. Este deştept, dornic să îţi facă plăcere. Dacă mai rămîi încă două săptămîni, o să începem dresajul pentru adulmecare. Dar înainte de asta, trebuie să cimentăm legătura, socializarea.

Earl pufni, umflîndu-şi obrajii.

– Am auzit ce aţi făcut ieri, tu şi cîinele tău, cînd aţi găsit băieţelul. Asta vreau să fac şi eu.

– Ştiu, iar cu experienţa şi pregătirea ta, o să fii un cercetaş de bază. Haide însă să-l ajutăm pe Kojak să vrea să facă acelaşi lucru. Crede-mă, e pe drumul cel bun.

– Toată lumea spune că eşti una din cele mai bune dresoare din stat, poate chiar din tot nord-vestul. De aceea facem de două ori pe săptămînă drumul ăsta cu feribotul. Şi în fond, cîinii se distrează pe cinste.

– Şi învaţă. Fiona îl bătu pe Earl pe braţ. Îşi strigă apoi cîinii şi îi trimise pe verandă, unde aceştia se întinseră să privească spectacolul.

– Cîinii la picior, strigă Fiona şi aşteptă să se formeze şirul. Un cîine de *Căutare şi Salvare* poate şi este solicitat să cerceteze pe terenuri diferite, aspre, îngheţate, stîncoase, în pădure, în oraş. Şi în apă. Astăzi vă voi prezenta apa.

Arătă spre un bazin pentru copii pe care-l umpluse deja, apoi luă o minge de cauciuc.

– Pe rînd, fiecare dintre voi îi va scoate lesa cîinelui, apoi va arunca în bazin mingea aceasta. Vreau să-i daţi ordin cîinelui vostru să meargă după ea. Nu vă faceţi

griji. Am prosoape. Earl, ce-ar fi să încerci mai întîi tu, cu Kojak? Poziţionează-te cam la zece picioare de bazin.

Earl luă mingea, se poziţionă. Îi scoase cîinelui lesa, îl frecă uşor şi îi arătă mingea.

– Du-te după ea, Kojak!, strigă el în timp ce arunca mingea. Cîinele se repezi ca un bolid, sări – şi se aruncă în apă. Reapăru cu mingea în bot şi cu o expresie de şoc, care pentru Fiona însemna, clar, *Ce dracu!*

Dar cîinele ieşi repede din apă şi se întoarse la Earl cînd stăpînul lui pocni din degete.

Un fanfaron, îşi spuse Fiona cu un zîmbet care se lărgi, cînd Kojak începu să se scuture feroce şi îşi udă din cap pînă-n picioare stăpînul mîndru, care-l lăuda.

– Ai văzut? Cu apa şcurgîndu-i-se de pe faţă, Earl se uită la Fiona. A făcut-o din prima!

– A fost grozav.

Ca şi tine, continuă ea, în gînd.

Fiona încerca să-şi programeze astfel clasele încît să aibă o oră liberă între ele, ştiind bine că o mare parte din aceasta avea să fie ocupată cu discuţiile cu stăpînii cîinilor, care vroiau să comenteze, să ceară sfaturi, să-i afle părerea despre cum a mers şedinţa respectivă. În timpul rămas va reuşi poate să mănînce repede ceva, să se joace cu proprii ei cîini, să răspundă la telefoanele primite în timpul orei de clasă.

Cînd şi ultima maşină hurducăni peste podeţ şi cum mai avea patruzeci de minute pentru ea, le aruncă mingi cîinilor ei şi se jucă de-a încercatul puterii, înainte de a se repezi în bucătărie să înfulece cîţiva pumni de biscuiţi cu brînză, după care luă un măr ca să-şi diminueze sentimentul de vinovăţie.

Mînca în timp ce verifica şi răspundea la apelurile vocale şi la e-mailuri, făcînd şi cîteva adnotări la blogul pe care-l aducea la zi de două sau de trei ori pe săptămînă.

Blogul îi conducea pe oameni spre site-ul ei – sau vice versa. Şi îi aducea, pe unii dintre aceştia, la cursurile ei.

Îşi mai lăsă timp cît să golească bazinul şi să pregătească lecţia planificată pentru următorul grup. Dar chiar atunci cineva trecu podeţul.

Gata cu timpul ei, îşi spuse Fiona, apoi se încruntă pentru a doua oară în ziua aceea, cînd văzu o maşină necunoscută intrînd pe alee.

Îşi ridică mîna deasupra ochilor, să se protejeze de soare şi îi recunoscu pe Rosie şi Devin Cauldwell. Cînd maşina făcu o întoarcere uşoară, îl zări pe Hugh în scaunul lui de maşină, de pe bancheta din spate.

– În regulă, băieţi. Purtaţi-vă cît mai frumos. Aşa.

Cînd maşina parcă, toţi trei cîinii se aliniară în dreptul acesteia şi se aşezară jos.

Devin coborî pe partea cîinilor.

– Hei, Peck. Hei. Cînd Peck îşi ridică laba, Devin zîmbi, apoi se aplecă şi i-o scutură.

– Mă bucur de revedere.

– Newman, spuse Fiona în timp ce Devin înainta de-a lungul cîinilor, acceptînd labele.

– Şi Bogart.

– Înţeleg că eşti un fan al filmelor clasice. Sper că nu te superi că am venit, spuse Devin întinzîndu-i mîna.

– Cum să mă supăr. Se întoarse spre Hugh, pe care mama lui îl ţinea de mînă şi care nu părea cîtuşi de puţin marcat, în jeanşi şi trening cu glugă.

– Bună, Hugh. Vrei să-i saluţi pe Peck şi pe prietenii lui?

– Căţeluşii! Hugh se strecură afară din maşină şi îşi petrecu braţele în jurul lui Peck.

– Căţeluşul m-a găsit. Eu m-am pierdut.

Fiona îl prezentă pe băieţel celorlalţi cîini, care fură, pe rînd, trataţi cu cîte o îmbrăţişare.

– Încă nu ţi-am mulţumit pentru ziua de ieri, începu Rosie.

– Ai fost prea ocupată.

– Eu ... Nu păţeşte nimic? întrebă ea cînd cîinii se întinseră pe jos şi Hugh începu să înoate printre ei, chicotind, trăgîndu-i de urechi.

– Sînt în culmea fericirii. Adoră copiii.

– Ne-am gîndit dacă să ne luăm un cîine. Ne-am spus să mai aşteptăm un an sau doi, dar acum ... Rosie se uită la Hugh şi zîmbi. Ne poţi recomanda o rasă anume, pentru un băieţel de trei ani, foarte vioi?

– Se vede bine că am o slăbiciune pentru labradori. Sînt cîini grozavi pentru copii, pentru familii, dar au nevoie de multă interacţiune. Şi au nevoie de spaţiu.

– Avem o grădină şi un parc, nu departe de casă. Cît despre ce simt eu în clipa asta? Dacă ar mai exista un Peck, pe el l-aş vrea. Iartă-mă, adăugă Rosie cînd ochii i se umplură de lacrimi. Încă nu mi-am revenit cu adevărat. Domnişoară Bristow ...

– Fiona.

– Fiona. Rosie se întinse şi îi luă amîndouă mîinile. Nu există cuvinte. Efectiv, nu există. Nu există răsplată, nu există nici un gest. Nu există nimic ce am putea face, care să să se apropie cît de cît de ceea ce ai făcut tu pentru noi.

– Faptul că Hugh se joacă acum şi rîde cu cîinii mei, aceasta este răsplata. Pentru asta facem noi ceea ce facem.

Devin îşi petrecu un braţ peste umerii soţiei sale.

– Am conceput o scrisoare către organizaţie – *Organizaţia pentru Căutare şi Salvare* – o scrisoare despre unitatea voastră. O punem astăzi la poştă, împreună cu o donaţie. Măcar atît.

– Asta înseamnă mult. Apreciez gestul vostru.

– Cînd vom primi căţeluşul, ne vom înscrie la cursurile tale, adăugă Rosie. Nu vreau pe nimeni altcineva să ni-l dreseze. Adjunctul de şerif Englewood ne-a spus că ai o şcoală de dresaj pentru cîini de companie şi cîini pentru căutare şi salvare.

– Dar poate că te reţinem. Totuşi, înainte de plecare ... Hugh, nu ai cumva ceva pentru domnişoara Bristow şi pentru Peck? De fapt ni s-a spus că ai trei cîini, continuă Devin în timp ce Rosie îl ducea pe Hugh înapoi la maşină. Aşa că am adus cîte unul pentru fiecare.

Hugh se întoarse, pe braţe cu trei oase uriaşe din piele neargăsită şi le lăsă jos, în faţa cîinilor.

– Nu vreţi? spuse el cînd cîinii rămaseră nemişcaţi.

– Nu se ating de ele pînă cînd nu le spui tu că le pot lua. Fiona mişcă un os în faţa fiecăruia dintre cei trei cîini.

– la osul! la osul! strigă Hugh.

Fiona adăugă semnale cu mîna şi cîinii executară un salt fericit, apoi o plecăciune stilată, care-l făcu pe Hugh să chicotească.

– Au spus mulţumesc foarte mult.

– Hugh le-a cules pentru tine. Rosie îi oferi Fionei un buchet de mici lalele roşii. Zicea că seamănă cu acadelele.

– Chiar aşa arată. Şi sînt minunate. Mulţumesc.

– Am desenat un tablou. Cu mine, cu Peck şi cu tine.

– Nu se poate! Fiona admiră mîzgălelile colorate, cercurile şi liniile. E superb.

– El e Peck. E un cîine mare. Şi aici e Fee şi aici sunt eu. Eu a trebuit să călăresc în spinarea lui Fee şi ăsta este Wubby. Şi el a trebuit să meargă călare. Mami şi cu mine am scris numele.

– Este un tablou formidabil.

– Îl poţi pune pe frigider.

– Aşa o să fac. Mulţumesc, Hugh. Fiona îl îmbrăţişă, inspirînd mirosul unui băieţel sălbatic, inocent şi liber.

După ce flutură mîna în urma lor, petrecîndu-i, Fiona intră să prindă desenul pe uşa frigiderului, să aranjeze lalelele într-o vază albastră, veselă.

Era recunoscătoare că mai avea cîteva minute de pregătire, înaintea sosirii primilor elevi, la următoarea oră de curs.

PATRU

Cel mai bun prieten al omului, pe naiba.

După o vînătoare furioasă urmată de o luptă decisivă, Simon reuşi să smulgă ciocanul de lemn din dinţii lui Jaws.

Ţinînd ferm unealta îmbăloşată şi plină de urme de dinţi, în timp ce căţelul sărea în salturi furioase, Simon îşi imagină cum îi ardea una în cap. Nu că ar fi făcut-o, oricît de tentant ar fi fost, dar nu era o crimă să-şi imagineze, măcar.

Îşi închipui păsărele ciripind în capul căţelului şi X-uri în ochii acestuia.

– Măcar, bombăni el.

Puse scula pe bancul de lucru, departe de atingerea căţelului, apoi se uită în jur – din nou –la mulţimea de jucării şi oase de pe duşumeaua atelierului său.

– De ce nu sînt bune astea? De ce? Luă de jos o funie dimensionată pentru Jaws, i-o oferi.

– Ia-o, distruge-o.

Cîteva clipe mai tîrziu, în timp ce Simon ştergea ciocănelul abuzat, cîinele lăsă funia la picioarele lui, apoi se aşeză, dînd din coadă, cu capul în sus, cu ochii strălucind de veselie.

– Nu vezi că sînt ocupat? Nu am timp să mă joc din cinci în cinci minute. Cineva mai trebuie să şi cîştige în casa asta.

Simon se întoarse la scrinul pentru sticle de vin – o frumuseţe, îşi spuse el – din lemn de cireş sălbatic şi abanos. Folosi clei de lemn ca să fixeze ultimele ornamente, în timp ce cîinele începu să-i atace şireturile. Luptîndu-se să se concentreze asupra muncii, Simon se scutură de cîine.

Mîrîiturile vesele ale lui Jaws se amestecau cu muzica formaţiei U2, pe care o alesese ca fundal sonor pentru dimineaţa asta.

Simon îşi trecu degetele peste lemnul mătăsos, neted şi dădu din cap.

Cînd se duse să verifice îmbinările unei perechi de balansoare, tîrî căţelul cu el, prin rumeguş.

Îşi spuse că Jaws reuşise pînă la urmă să-l facă să se joace cu el.

Lucră aproape două ore, tîrînd alternativ căţelul, poruncindu-şi apoi să pună stop şi să-l ducă pe Jaws la locul poreclit de el Căcăstoarea.

Pauza nu a fost rea, decise Simon. Îi dăduse ocazia să-şi clarifice gîndurile, să inspire aerul proaspăt, călduţ şi soarele strălucitor. Nu obosea niciodată urmărind felul în care lumina – soarelui sau a lunii – se juca deasupra braţului de mare care forma mica lui legătură între cele două traiste de pămînt ale insulei.

Îi plăcea să stea pe înălţimea lui şi să asculte muzica subtilă, constantă, a apei de dedesubt, sau să se aşeze o clipă pe verandă şi să contemple pădurea deasă.

În fond, se mutase pe insulă dintr-un anumit motiv.

Pentru solitudine, pentru linişte, pentru aer, pentru bogăţia peisajului.

Poate că, într-un fel întortocheat, mama lui avusese dreptate să-i strecoare un cîine. Acesta îl obliga să iasă – ceea ce era unul din principalele motive ale mutării. Îi dădea o şansă să se uite în jur, să se relaxeze, să se acordeze cu tot ce se petrecea în jur. Cu aerul, cu copacii, cu dealurile, cu stîncile – toate, potenţiale inspiraţii pentru proiectele lui.

Culori, forme, texturi, curbe şi unghiuri.

Micuţa bucată de pămînt, păduri şi apă, panta stîncoasă, ciripitul păsărelelor în locul maşinilor şi al mulţimii, îi ofereau exact ceea ce căuta.

Decise să-şi construiască o bancă robustă pentru acest loc, ceva rustic. Din lemn de tec, poate, dacă ar găsi aşa ceva, cu braţe suficient de late ca să poată primi o sticlă de bere.

Se întoarse înapoi la atelier să-şi pună schiţa pe hîrtie, cînd îşi aminti de cîine.

Îl strigă, enervat că puiul nu mişuna printre picioarele lui ca aproape tot timpul, făcîndu-l să se împiedice întruna de el, sau să-l calce.

Strigă din nou şi din nou. Înjurînd, în timp ce în stomacul lui începeau să se adune valuri amestecate de enervare, vinovăţie şi panică, Simon începu vînătoarea.

Se uită înapoi în atelier, poate cîinele se furişase aici să-şi reia opera distructivă, apoi în jurul clădirii, în tufişuri, strigîndu-l şi fluierîndu-l. Scană panta care ducea la apă şi fîşia îngustă care ducea de la casă la drum.

Se uită sub veranda atelierului, apoi înconjură casa, căută şi sub veranda acesteia.

Nici un semn.

Era un cîine, ce naiba, îşi spuse Simon. O să se întoarcă el. Dar era doar un *căţeluş,* deci cît de departe putea să ajungă? Încercînd să se liniştească, se întoarse înapoi la atelier, unde-l văzuse ultima oară pe afurisitul ăla zănatic şi o luă spre pădure.

Acum, cu interludiul de pace distrus, jocul de lumini şi umbre, oftatul vîntului, rugii împletiţi, totul părea ameninţător.

Putea oare un vultur sau un huhurez să înşface un căţel de talia lui? se întrebă Simon. Îşi spuse că zărise odată un vultur. Dar ...

Sigur, căţeluşul era mic, dar era *solid.*

Oprindu-se, inspiră adînc să se asigure că nu intrase în panică. În nici un caz. Da, era furios, fireşte. Cu adevărat furios pentru că trebuia să-şi irosească timpul şi energia alergînd după un căţel idiot, căruia îşi imaginase că-i ardea una în cap cu ciocanul.

– Iisuse.

Urlă numele cîinelui – şi în sfîrşit îi auzi lătratul de răspuns. Un lătrat, stabili Simon în timp ce nervii care îi bubuiau în vintre începură să se liniştească, care nu suna cîtuşi de puţin speriat sau plin de remuşcări, ci plin de sălbatică veselie.

– La naiba, mormăi el, dar hotărît să fie viclean, încercă acelaşi ton vesel, cînd îl strigă din nou.

– Haide, Jaws, ticălos mic. Aici, băiete, demon din iad ce eşti.

Luţi pasul în direcţia manifestărilor de plăcere ale căţeluşului, pînă cînd auzi foşnetul din tufişuri.

Apăru şi căţeluşul, murdar, tîrînd bărbăteşte după el ceea ce părea să fie corpul în descompunere al unei păsări foarte mari.

Iar el chiar se temuse că o pasăre foarte mare l-ar fi putut înşfăca pe bietul căţeluş? Ce glumă bună.

– Iisuse Christoase, lasă jos chestia aia. Vorbesc seros.

Jaws mîrîi jucăuş, cu ochi strălucitori, continuînd să-şi tîrască prada.

– Aici! Acum! Vino!

Jaws răspunse tractînd cadavrul, aşezîndu-se în fundulet şi oferindu-i-l.

– Ce dracu' vrei să fac eu cu el? Simon îl înşfăcă brusc pe Jaws, în timp ce cu piciorul împingea înapoi în tufiş ce mai rămăsese din pasăre. Jaws se zvîrcolea, luptîndu-se să se elibereze.

– Ăsta nu-i un joc de-a aportul... Nu pronunţa cuvinte cu *a*. Şi totuşi, arhanghelii, arhanghelii, *arhanghelii măsii*! Întinse braţul, ţinînd căţelul la distanţă. Duhoarea era de nedescris.

– Ce-ai făcut? Te-ai tăvălit peste ea? Pentru numele Lui Dumnezeu, de ce?

Fără altă variantă, Simon vîrî strîns sub braţ căţelul puturos şi respirînd printre dinţi, o porni în pas întins spre casă.

Pe drum se gîndi să spele căţelul afară, cu furtunul, dar respinse ideea. Oricît ar fi pus furtunul pe el, tot n-ar fi scăpat de duhoare – chiar dacă ar fi reuşit să-l ţină locului.

Ajuns pe terasă, reuşi să-şi scoată ghetele, în timp ce Jaws îl lingea pe faţă cu sărutări drăgăstoase, duhnind a hoit. Intrînd, îşi aruncă portofelul pe masă şi se repezi direct la duş.

Cînd se închise înăuntru, împreună cu Jaws, Simon se dezbrăcă, rămînînd în boxeri, ignorîndu-l pe Jaws care între timp îi atacase jeanşii şi cămaşa. Apoi dădu drumul la apă.

– Descurcă-te cu chestia asta, îi sugeră el lui Jaws care se repezi mai întîi în peretele de faianţă, apoi în uşa de sticlă, în încercarea de a scăpa.

Cu dinţii strînşi, Simon luă săpunul.

ÎNTÎRZIAU. Fiona se uită din nou la ceas, ridică din umeri şi continuă să pună panseluţe şi fire de pervincă într-un ghiveci. Trebuia să-l dreseze pe Simon să respecte orele, dar acum savura luxul grădinăritului. Cîinii dormitau alături şi pe iPod pusese muzică rock.

Dacă nu apăreau noii ei elevi, va umple şi celălalt ghiveci, după care se va duce poate, cu băieţii ei, în pădure, pentru o scurtă joacă de-a v-aţi-ascunselea.

Ziua, blîndă şi însorită, cu cerul albastru şi o briză plăcută, era făcută să fie savurată.

Îşi studie opera, scuturâ petalele de pămînt, apoi începu cu al doilea ghiveci.

Văzu camioneta.

– Ăsta e Simon. Simon şi Jaws, spuse ea spre cîinii care se ridicau. Şi se întoarse la panseluţele ei.

Continuă să planteze, în timp ce om şi cîine coborau din maşină iar cîinii ei îi salutau – în timp ce omul îşi făcea drum printre cîini. Şi îşi acordă timp să planteze exact cum trebuia şi al doilea mănunchi de panseluţe.

Cînd Simon o bătu pe umăr, îşi scoase căştile din urechi.

– Scuză-mă, ai spus ceva?

– Presupun că am întîrziat.

– Ah-ha. Fiona bătu pămîntul din ghiveci.

– Am avut motive.

– Lumea e plină de motive.

– Am avut parte de o porţie mare din motivele lumii, dar cel mai mare include pasărea moartă.

– Au? Fiona se uită peste el la căţeluş, angajat acum într-o luptă de-a încercatul puterii, cu Bogart. A prins o pasăre?

– Altceva sau altcineva a prins pasărea, cu cîteva zile bune în urmă, după cum arăta – şi duhnea.

– Ah. Fiona dădu din cap, decisă să abordeze mila şi îşi scoase mănuşile. Şi ţi-a adus-o ţie?

– Pînă la urmă. După ce s-a tăvălit pe ea, o vreme.

– Cum s-a descurcat la baie?

– Am făcut un duş, împreună.

– Serios? Fiona îşi înghiţi rîsul, văzînd că el nu părea înclinat să îl aprecieze. Şi cum a mers?

– Perfect, după ce a încetat să încerce să mai scape cu fundul prin uşa cabinei şi să mănînce săpunul. De fapt, i-a plăcut. Este posibil să fi găsit un eventual limbaj comun.

– Este un început. Ce ai făcut cu cadavrul?

– Cu pasărea? Simon se zgîi la ea, întrebîndu-se de ce naiba o interesa asta.

– Am împins-o cu piciorul înapoi în tufiş. În mîini aveam cîinele.

– Ar fi bine să o bagi într-o pungă şi să o arunci la gunoi. Altfel, cu prima ocazie se va întoarce la ea.

– Grozav. Perfect.

– Mirosurile sînt punctul şi tare şi slab al cîinilor. A făcut ce i-a spus instinctul să facă. Iar omul, decise ea, a făcut şi el exact ce trebuia să facă – doar că nu a sunat-o şi pe ea să-i spună că întîrzie.

– Avînd în vedere circumstanţele, îţi ofer o şedinţă întreagă. V-aţi făcut lecţiile pentru acasă.?

– Mda... Da, se corectă el, cînd Fiona ridică o sprînceană. Se aşează la comandă – aproape de fiecare dată. Vine la comandă, cînd îi vine lui, fir-ar să fie. De la ultima noastră vizită aici, a încercat sau a reuşit să mănînce o telecomandă tv, o pernă, un sul întreg de hîrtie igienică, o bucată dintr-o treaptă, aproape o pungă întreagă de cipsuri de cartofi pentru grătar, două scaune şi un ciocan. Şi ca să nu te oboseşti să mă mai întrebi asta, da, l-am certat şi i le-am înlocuit cu jucăriile lui. L-a durut exact în fund.

– Trebuie să înveţi să fii *rezistent-la-căţeluşi*, îl sfătui ea fără prea multă compasiune. Jaws! Fiona bătu din

palme ca să-i atragă atenţia, le deschise apoi în semn de invitaţie şi zîmbi.

– Aici. Jaws, aici!

Căţeluşul sări să dea cu lăbuţele în genunchii Fionei.

– Căţel bun! Fiona scoase o trataţie din buzunar.

– Ce căţel bun.

– Rahat.

– Mă refer la atitudinea asta pozitivă a lui.

– Nu tu trăieşti cu el, bombăni Simon.

– Şi asta e adevărat. În mod deliberat, Fiona puse lopăţica pe trepte.

– Stai jos. Jaws ascultă şi acceptă o altă trataţie, alte laude, alte scărmăneli.

Iar Fiona îi urmări ochii întorşi spre lopăţică. Cînd îşi puse mîinile pe genunchi, căţeluşul atacă, iute ca un şfichi de bici şi cu lopăţica în dinţi fugi mai departe.

– Nu alerga după el. Fiona îl apucă de mînă pe Simon care dădea să se ia după el. Nu o să facă decît să alerge şi să transforme totul într-un joc. Bogart, adu-mi funia.

Fiona rămase pe loc, cu funia în mînă, strigîndu-l pe Jaws. Cîinele alergă spre ea, apoi se îndepărtă din nou.

– Vezi, încearcă să ne momească în jocul lui. Dacă răspundem şi mergem după el, a cîştigat partida.

– După mine, cîştigă dacă-ţi mănîncă scula.

– Este veche, dar oricum, el nu ştie că a cîştigat decît dacă ne jucăm cu el. Jaws! Aici! Scoase o altă trataţie din buzunar. După o scurtă luptă interioară, căţeluşul se întoarse înapoi la Fiona.

– Asta nu este a ta. Fiona îi căscă boticul, scoase lopăţica şi scutură din cap.

– Nu e a ta. Asta e a ta. Şi îi întinse funia.

Puse din nou lopăţica jos şi din nou Jaws se năpusti asupra ei. De data aceasta Fiona puse mîna peste ea şi scutură din cap.

– Nu e a ta. Asta e a ta.

Repetă procesul, cu o dumnezeiască răbdare, instruindu-l totodată şi pe Simon.

– Încearcă să nu spui prea des *nu*. Păstrezi cuvîntul pentru situaţiile în care ai nevoie de el sau trebuie să-l opreşti instantaneu. Cînd este important. Vezi, şi-a pierdut interesul pentru lopăţică. Nu ne vom juca cu ea. Dar ne vom juca cu funia. Apucă de celălalt capăt, joacă-te puţin de-a încercatul puterii, cu el.

Simon se aşeză lîngă ea, folosi funia ca să-l atragă pe căţeluş, traseră fiecare de partea lui.

– Poate că nu sînt eu făcut pentru un cîine.

Dorind să-şi manifeste acum puţină înţelegere, Fiona îl bătu pe Simon uşor pe genunchi.

– Asta spune un bărbat care face duş cu căţeluşul lui?

– A fost singura soluţie.

– A fost o mişcare inteligentă, eficientă şi inventivă.

Şi amîndoi miroseau a săpun şi a ... a rumeguş, îşi dădu ea seama. Foarte plăcut.

– O să înveţe. Amîndoi o să învăţaţi. Cum e cu ieşitul afară?

– De fapt, chestia asta chiar funcţionează.

– Vezi? Amîndoi aţi învăţat cum să rezolvaţi problema iar el stă jos la comandă.

– Şi bîntuie prin pădure ca să se tăvălească peste o pasăre moartă, îmi mănîncă mie comanda la distanţă ...

– Simon, nu mai dramatiza, pentru că eu tot optimist te văd.

Simon îi aruncă o privire piezişă, făcînd-o doar să rîdă.

– Faci progrese. Mai lucrează puţin la venitul la comandă. De fiecare dată. Este esenţial. O să lucrăm şi puţin la lesă, apoi o să revenim la venitul la comandă, să nu uite.

Văzu, în timp ce se ridica, maşina de poliţie înaintînd pe aleea ei.

– Este un bun prilej să-l învăţăm să nu alerge spre maşini – şi să nu se repeadă asupra vizitatorului. Ţine-l sub control, vorbeşte cu el.

Salută cu mîna, aşteptînd ca Davey să oprească şi să coboare din maşină.

– Bună, Davey.

– Fee. Ei, bună. Se aplecă să scarmene blănurile negre, roşii şi cafenii.

– Scuze, Fee, nu am ştiut că ai cursuri.

– Nici o problemă. El e Simon Doyle, cu Jaws. Ajutorul de şerif Englewood.

– Exact, ai cumpărat proprietatea Daubs, acum cîteva luni. Ei, puştiule. Nu vreau să vă întrerup. Pot să aştept pînă terminaţi, spuse el scărmănînd blana lui Jaws.

– Nici o problemă. Simon, ia te rog lesa şi plimbă-te puţin, exersînd mersul la picior.

Vin şi eu imediat. E vreo problemă, Davey? spuse ea încet, cînd Simon începu să se îndepărteze.

– Ce-ar fi să ne plimbăm şi noi puţin?

– Ei, acum începi să mă sperii. S-a întîmplat ceva? Syl?

– Syl e bine, după cîte ştiu eu, spuse Davey punîndu-i o mînă pe umăr şi antrenînd-o într-o plimbare spre marginea casei.Am aflat nişte lucruri azi şi şeriful s-a gîndit, pe drumul înapoi, că n-ar fi rău să vin să discut cu tine despre asta.

– Despre ce anume?

– A dispărut o femeie, pe la mijlocul lui ianuarie, în California. Zona Sacramento. Făcea jogging într-o dimineaţă şi nu s-a mai întors. Au găsit-o cam la o săptămînă, în parcul Eldorado National, într-un mormînt superficial. Un anonim i-a îndrumat.

Fiona înghiţi nodul din gît şi nu spuse nimic.

– Acum zece zile, o altă femeie a ieşit într-o dimineaţă să-şi facă alergarea, în Eureka, California.

– Şi unde au găsit-o?

– În pădurea Trinity Forest. Prima femeie avea nouăsprezece ani. A doua, douăzeci. Studente. Atletice, le plăcea să facă mişcare în aer liber, singure. Amîndouă aveau slujbe cu jumătate de normă. Prima lucra la un bar, a doua, într-o librărie. Amîndouă au fost doborîte cu

un pistol cu electroşoc, legate şi reduse la tăcere cu caluşuri din bandă adezivă. Amîndouă au fost strangulate cu o eşarfă roşie, lăsată alături.

Acum nu mai putea simţi nodul din gît, nu, cîtă vreme tot trupul îi amorţise.

– Şi făcută fundă.

– Da, făcută fundă.

Fiona îşi apăsă mîna pe inima care-i bubuia.

– Perry e la închisoare. Mai este, încă.

– Nu o să iasă niciodată de-acolo, Fee. Este închis, sigilat.

– Este vorba de un imitator.

– Este mai mult decît atît. Davey întinse mîna şi o mîngîie uşor pe braţ. Este mai mult decît atît, Fee. Există detalii pe care ancheta nu le-a făcut publice, cum ar fi obiceiul lui Perry de a lua o şuviţă din părul victimelor sau de a scrie o cifră pe dosul mîinii lor drepte.

Amorţeala începea deja să dispară. O vroia înapoi, vroia să-i blocheze starea de rău care îi frămînta stomacul.

– I-a spus cuiva, sau a spus-o unul dintre investigatori – cineva de la laboratorul de criminalistică sau cineva de la anatomo-patologic.

Davey rămase cu ochii în ochii ei, cu mîinile pe umerii ei.

– Posibil. Au început să investigheze deja.

– Nu mă trata ca pe o idioată, Davey. Oricare dintre zecile de persoane implicate ar fi putut transmite informaţia asta. Au trecut opt ani de atunci ...

– Ştiu. Îmi pare rău, Fee. Vreau să ştii că poliţia se ocupă de asta. Am vrut să fii informată şi este posibil ca media să facă repede legătura. Ar putea veni la tine.

– Cu presa mă pot descurca. Familia lui Greg?

– Va fi şi ea anunţată. Ştiu că este greu pentru tine, Fee, dar nu vreau să-ţi faci griji. Pun ei mîna pe el. Şi oricît de rău sună, ticălosul ăsta urmează modelul lui Perry. Fete de colegiu. Ori tu nu mai ai douăzeci şi unu de ani.

– Nu. Dar eu sînt singura care a scăpat, spuse cu fermitate, ca să-şi păstreze vocea calmă.

SIMON NU TREBUI SĂ ASCULTE CONVERSAŢIA ca să ştie că ceva nu era cum trebuia. Veşti proaste sau necazuri, sau poate amîndouă. Nu vedea de ce ar mai fi dorit Fiona pe cineva în preajmă – mai ales cînd acel cineva era aproape un străin.

Se gîndi să încarce căţelul în camionetă şi să plece. Ar fi fost nepoliticos, doar că lui nu-i prea păsa dacă era nepoliticos.

Dar ar fi părut totodată şi un gest rece, de indiferenţă, de care îi păsa. O să aştepte să plece ajutorul de şerif, să o lase pe femeie să inventeze o scuză oarecare, apoi să o şteargă. Şi nimeni n-ar fi ieşit cu obrazul pătat.

În plus, minunea minunilor, efectiv reuşea să-l ţină pe Jaws la picior cam treizeci la sută din timp. Nici cooperarea căţelului care se înfrîna cînd îi vedea pe ceilalţi cîini alergînd în jur, oprindu-se la comandă, nu era un succes de neglijat.

Se putea deci întoarce acasă cu problema asta rezolvată, mai putea lucra ceva, după care se putea cinsti cu o bere.

Dacă scotea din ecuaţie pasărea moartă, putea spune că avusese o zi excelentă.

După plecarea maşinii de teren, se aşteptă să apară Fiona, să se scuze, apoi să se ducă să-şi vadă de problemele ei.

Doar că Fiona continua să rămînă ţintuită locului, holbîndu-se la drum. Apoi se întoarse pe verandă şi se aşeză. Şi stătu acolo.

Aşadar, el trebuia să vină cu scuzele. Nici o greutate. Să-mi amintesc doar de ceva ce trebuie neapărat să fac. Cîinele vine cu mine, bla, bla, ne mai vedem.

Traversă spre ea, încîntat că nu a trebuit să tragă de lesă decît de două ori ca să-l readucă pe Jaws la picior. Şi apropiindu-se, observă că femeia era albă ca varul şi că mîinile încleştate pe genunchi îi tremurau uşor.

La naiba.

Retragerea lui degajată nemaifiind o opţiune, ridică puiul în braţe înainte ca acesta să sară în poala Fionei.

– Veşti proaste, spuse el.

– Poftim?

– Şeriful a adus veşti proaste. Sylvia?

– Sylvia e bine. Nu despre ea e vorba.

Cîinii, simţindu-i starea, se înghesuiră lipiţi de ea. Labradorul galben, mare, îşi pusese capul pe genunchii ei.

– Ah ... ar trebui ...

O privi luptîndu-se să se smulgă din groapa aceea în care căzuse.

– Ar trebui să lucrăm la stai şi şezi.

– Nu astăzi.

Fiona se uită în sus la el, dar Simon nu putu traduce ce anume îi înceţoşa privirea. Durere? Teamă? Şoc?

– Nu, nu astăzi. Îmi pare rău, consimţi ea.

– Nici o problemă. Ne vedem data viitoare.

– Simon. Fiona inspiră adînc, în timp ce el rămase ezitant locului.

– Te-ai supăra dacă ... Ai mai rămîne puţin?

Ar fi vrut să spună nu – îşi dori să fi avut în el pornirea de a spune nu. Poate că ar fi găsit-o în el, dacă nu ar fi fost atît de evident că ei îi era le fel de greu să ceară, pe cît îi era lui să accepte.

– În regulă.

– Lasă-l să alerge puţin. Îl păzesc cîinii mari. Joacă-te, spuse ea cînd Simon desprinse lesa.

– Staţi pe aproape. Pe aproape, repetă ea mîngîindu-i blana. Păziţi-i pe Jaws. La joacă.

Cîinii scheunară puţin pornind-o spre grădină, dar îşi întoarseră cu toţii capul, uitîndu-se la ea.

– Ştiu că sînt supărată. Ar fi preferat să stea cu mine, pînă-mi trece. Iar tu ai fi preferat să pleci.

Simon se aşeză lîngă ea.

– Da. Nu mă prea pricep la chestii dintr-astea.

– Nu mă *prea* este mult mai bine decît *nu mă* pricep.

– Bine. Presupun că vrei să-mi spui veştile proaste.

– Aşa cred. Oricum va vui insula.

Totuşi, cîteva clipe nu spuse nimic, apoi păru că reuşeşte să se adune.

– Acum cîţiva ani au exista nişte răpiri şi crime în serie. Femei tinere, de la optsprezece la douăzeci şi doi de ani. Toate erau studente. California, Nevada, Oregon, New Mexico, statul Washington erau fie locurile răpirii, fie cele ale îngropării –sau ale amîndurora.

Undeva, înfundat, îi sună un clopoţel, dar nu spuse nimic.

– Erau toate acelaşi tip – deşi nu avea preferinţă pentru rase şi culori – şi toate erau studente, atlete, le plăcea să iasă în aer liber. După ce îşi alegea victima, o pîndea săptămîni de zile. Uneori chiar mai mult. Meticulos, răbdător, le studia obiceiurile, rutina, garderoba, prietenii, familia, programul. Folosea un casetofon sau un carneţel, să-şi noteze observaţiile. Toate făceau fie jogging, fie drumeţie sau plimbări cu bicicleta. În mod regulat.

Fiona mai inspiră o dată adînc, făcîndu-l să se gîndească la cineva care se pregăteşte să se scufunde într-o apă mîloasă.

– Prefera femeile care ieşeau singure, dimineaţa devreme sau la asfinţit. Se apropia de ele din partea opusă – doar un alt amator de jogging, un alt drumeţ. Şi cînd se apropia, folosea un pistol cu electroşocuri, ca să le anihileze.Cît ele erau în incapacitate de a reacţiona, le căra la maşina lui. Pe fundul portbagajului avea un plastic, ca să evite urmele lăsate de trupuri dar şi urmele portbagajului pe trupuri.

– Prevăzător, spuse Simon gîndindu-se cu voce tare.

– Da. Foarte. Şi Fiona continuă repede, ca o femeie care făcea un raport pe care-l ştia pe dinafară.

– Le lega cu o sfoară de nailon, le astupa gura cu bandă adezivă, apoi le administra un sedativ uşor, ca să le ţină liniştite, neputincioase. Le ducea cu maşina într-un parc naţional. Locul era deja ales. În timp ce poliţia începea cercetările în zona unde fusese răpită, el era deja la ore distanţă, forţîndu-şi femeia îngrozită, ameţită, să meargă, prin întuneric, în afara potecii.

Vocea îi deveni mai ascuţită acum, tremurînd uşor, în timp ce îşi strîngea degetele în poală, uitîndu-se drept înainte.

– Mai întîi săpa groapa – nu prea adîncă. Vroia ca ele să fie găsite. Îi plăcea să le ştie privindu-l cum sapă, aşa că le lega de un copac. Ele nu puteau implora, nu-l puteau nici măcar întreba de ce, pentru că le ţinea tot timpul cu căluşul la gură. Nu le viola şi nici nu le tortura fizic. Nu le bătea şi nu le mutila. Scotea doar eşarfa roşie, în timp ce ele erau legate, cu gura astupată, incapabile să se apere şi le strangula. Cînd termina, lega eşarfa într-o fundă şi apoi le îngropa.

– Asasinul cu Eşarfa Roşie. Aşa îl botezase presa, comentă Simon. Mi-amintesc asta. L-au prins după ce a ucis un poliţist.

– Pe Greg Norwood. Poliţistul era Greg Norwood iar cîinele lui, partenerul lui, era Kong.

Cuvintele pulsară în aerul dintre ei ca o rană deschisă.

– L-ai cunoscut...

– Perry i-a aşteptat. Greg avea un loc, o căsuţă mică, drăguţă, de vacanţă, lîngă Lake Sammamish. Îi plăcea să meargă acolo cu Kong, să lucreze la dresajul lui. O dată pe lună, doar ei doi. Numai noi băieţii, îi plăcea să spună.

Mai întîi l-a împuşcat pe Greg şi probabil că asta a fost greşeala lui. A înfundat două gloanţe în Kong, dar Kong a continuat să se năpustească spre el. Aşa a reieşit la reconstituire şi aşa a spus Perry că s-a întîmplat, negociind confesiunile, informaţiile, detaliile, în faţa ameninţării cu pedeapsa cu moartea, cînd a ştiut că a pierdut procesul. Pînă să moară, Kong a apucat să-l sfîşie bine de tot pe Perry. Perry era un om puternic şi a reuşit să se întoarcă înapoi la maşină, chiar să conducă vreo cîteva mile înainte de a leşina. Oricum, l-au găsit. Şi

pe Greg, care era şi el puternic. A mai trăit două zile. Asta s-a petrecut în septembrie. Pe douăsprezece septembrie. În iunie urma să ne căsătorim.

Cuvinte inutile, îşi spuse Simon, dar ele trebuiau rostite.

– Îmi pare rău.

– Da, şi mie. L-a pîndit pe Greg luni de zile, poate chiar mai mult. Meticulos, răbdător. L-a ucis pe el ca să se răzbune pe mine. Ştii, eu trebuia să fiu cea de a treisprezecea lui victimă, dar am reuşit să scap.

Fiona închise scurt ochii.

– Vreau să beau ceva. Vrei şi tu?

– Da. Fireşte.

Cînd Fiona intră în casă, Simon se întrebă dacă să o însoţească sau nu şi decise că poate avea nevoie de cîteva momente singură, să-şi revină.

Îşi amintea acum frînturi din poveste. Îşi amintea că existase într-adevăr o fată care scăpase şi care le-a dat celor de la FBI descrierea răpitorului ei.

Acum mulţi ani în urmă, îşi spuse el, încercînd să-şi amintească ce făcea el pe vremea cînd povestea era fierbinte.

Nu-i acordase cine ştie ce atenţie, se gîndea el acum. Cît să fi avut? Vreo douăzeci şi cinci de ani, nu? Se mutase tocmai la Seattle şi încerca să-şi construiască un nume, o existenţă. Cam pe atunci fusese ameninţat tatăl lui cu cancerul acela. Care eclipsase absolut orice altceva.

Fiona ieşi cu două pahare cu vin alb.

– Este un Chardonnay Aussie. S-ar părea că e tot ce am.

– E perfect. Luă paharul şi se aşezară, rămînînd tăcuţi, privind movila de cîini care deciseseră să tragă un pui de somn.

– Vrei să-mi spui cum ai scăpat?

– A fost norocul, în toată prostia mea. Nu ar fi trebuit să fiu singură în dimineaţa aceea, pe aleea aceea de jogging. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Unchiul meu este

poliţist şi mă întîlneam deja cu Greg şi amîndoi îmi spuseseră să nu alerg neînsoţită. Numai că eu nu aveam pe nimeni care să ţină pasul cu mine. Eram cea mai rapidă.

– Aveai picioare pentru asta.

– Da. Norocul meu. Dar eu nu i-am ascultat. Perry nu trecuse încă în statul Washington şi de cîteva luni nu mai avusese loc nici o răpire. Niciodată nu crezi că aşa ceva ţi s-ar putea întîmpla tocmai ţie. Mie îmi plăcea să alerg dimineaţa, apoi să beau o cafea. Era o zi urîtă, întunecată, ploioasă, dar mie îmi plăcea să alerg prin ploaie. Era un început de noiembrie, cu un an înainte de moartea lui Greg. O secundă, doar o secundă l-am văzut. Arăta atît de banal, atît de liniştitor, dar totuşi am avut o presimţire. Purtam un buton de alarmă la lanţul meu cu chei. Reuşisem să pun mîna pe el, dar era deja prea tîrziu. Am simţit şocul acela de durere, după care nu a mai funcţionat nimic.

Fiona trebui să se oprească puţin, să inspire adînc.

– Nu a mai funcţionat nimic, repetă ea. Durere, şoc, apoi amorţeală, neputinţă. Cînd mi-am revenit, în portbagaj, mi-era rău. Era întuneric şi simţeam mişcarea, zgomotul cauciucurilor pe asfalt. Nu puteam ţipa, nu puteam da din picioare, abia mă puteam mişca.

Se opri, inspiră din nou adînc, luă o înghiţitură de vin.

– Am plîns o vreme pentru că avea să mă omoare iar eu nu-l puteam împiedica. Avea să mă omoare pentru că eu am vrut să alerg singură, într-o dimineaţă. M-am gîndit la familia mea, la viaţa mea. Atunci am încetat să mai plîng şi am început să mă înfurii. Nu făcusem nimic ca să merit aşa ceva.

Se opri din nou, bău puţin, în timp ce o briză uşoară şoptea prin pini.

– Şi trebuia să fac pipi. Asta era umilitor, dar oricît de prosteşte poate să sune, gîndul că o să fac în chiloţi înainte de a mă omorî , efectiv m-a mobilizat. Aşa că am început să mă lupt, să mă viermuiesc puţin şi am simţit umflătura din buzunar. Aveam un buzunar ascuns în

pantalonii mei de jogging – ştii, unul pe dinăuntru, în spate. Greg îmi dăduse un briceag mic, elveţian. Fiona băgă mîna în buzunarul de la jeanşi şi-l scoase.

– Un cuţitaş minuscul, foarfece minuscule, drăgălaşe, mini pilă de unghii. Un briceguţ pentru o fată. Fiona închise mîinile în jurul lui.El mi-a salvat viaţa. Perry îmi luase cheile, banii de cafea din buzunarul treningului, dar nu se gîndise la vreun buzunar interior, la pantaloni. Mîinile mele erau legate la spate. Puteam ajunge la el. Şi cînd am reuşit în sfîrşit să scot briceagul, cred că m-am speriat şi mai tare începînd să mă gîndesc, cine ştie, cine ştie, poate că aveam totuşi o şansă.

– Pot să-l văd? Cînd i-l dădu, Simon îl deschise şi studie lama în soarele strălucitor de după-amiază.

– Ai tăiat sfoara de nailon cu chestia asta?

– Am tăiat-o cu mişcări de fierăstrău, am scrijelit-o, am crestat-o. Mi-a trebuit o veşnicie să desfac briceagul, sau cel puţin aşa mi s-a părut şi o viaţă să reuşesc să tai funia. A trebuit să tai sfoara de la glezne pentru că nu am putut desface nodul. Mai întîi am fost îngrozită că va opri maşina înainte ca eu să fi terminat, apoi am fost îngrozită că nu va opri niciodata nenorocita aia de maşină. Dar a oprit. A oprit-o şi a coborît din maşină fluierînd o melodie. Nu o să uit niciodată melodia aceea.

Simon îşi imagină scena – o fată legată, îngrozită, foarte probabil plină de sînge acolo unde sforile intraseră în carnea ei. Şi înarmată cu un cuţit aproape la fel de letal ca o pioneză.

– Mi-am pus înapoi pe gură banda adezivă.

Spuse asta cu atîta calm acum, cu atîta detaşare, încît Simon se întoarse să se uite la ea.

– Şi mi-am înfăşurat sfoara în jurul gleznelor, mi-am dus mîinile la spate. Ţineam ochii închişi. Cînd a deschis portbagajul, continua să fluiere.

– S-a aplecat, m-a bătut pe obraz ca să mă trezească. Şi am vîrît în el cuţitaşul ăsta. Sperasem să-l nimeresc în ochi, dar am ratat şi l-am nimerit în faţă. Totuşi, l-am surprins şi l-am rănit suficient ca să mă lase

o clipă. Mi-am vîrît pumnul în faţa lui şi mi-am rotit picioarele, lovindu-l. Nu atît de tare pe cît aş fi vrut, pentru că sfoara se încîicise puţin, dar suficient ca să-i trimit înapoi şi să pot să ies. Lopata era chiar acolo, unde îi dăduse drumul cînd l-am înjunghiat. Am înşfăcat-o şi l-am izbit cu ea în cap – de două ori. I-am luat cheile. Eram încă puţin năucă – de şoc, de adrenalină, mi s-a explicat – dar m-am urcat în maşină şi am pornit-o.

– L-ai doborît la pămînt şi ai fugit cu maşina, spuse Simon încet, uluit şi fascinat.

– Nu ştiam unde mă aflam, încotro mă îndreptam şi am avut noroc că nu am murit într-un accident, dar am condus ca o nebună. Am văzut ceva, un hotel – am văzut luminile. Mă dusese în Parcul Olympic National. Au chemat rangerii, iar rangerii au chemat FBI-ul şi aşa mai departe şi aşa mai departe. El a fugit, dar eu le-am dat descrierea lui. Aveau maşina lui, numele lui, adresa lui. Sau pe cea din actele respective. Şi totuşi, a reuşit să le scape încă un an, aproape. Pînă cînd i-a ucis pe Greg şi pe Kong, iar Kong l-a oprit. Kong şi-a dat viaţa ca să-l oprească.

Fiona luă briceguţul înapoi şi-l vîrî la loc în buzunar.

– Îmi pari o femeie deosebit de deşteaptă, comentă Simon după cîteva momente. Şi ştii că ceea ce ai făcut a salvat alte femei. Ticălosul a fost băgat la răcoare, da?

– Cu multiple şi consecutive condamnări pe viaţă. Au făcut tîrgul după ce am depus eu mărturie, după ce şi-a dat seama că va fi condamnat pentru Greg, pentru mine şi că va primi pedeapsa cu moartea.

– De ce au acceptat să negocieze?

– Ca el să facă mărturisiri cu privire la Greg, la mine, la celelalte douăsprezece victime, să spună unde se aflau carnetele lui cu însemnări, benzile, ca să închidă cazurile, pentru familiile tinerelor omorîte. Pentru răspunsuri. Şi ca să aibă garanţia că niciodată nu va mai putea ieşi.

Fiona îşi înclină capul, ca şi cum ar fi răspuns unei întrebări din mintea ei.

– Întotdeauna am crezut că au făcut aşa cum era corect. Ciudat, dar m-am simţit uşurată auzindu-l trecînd prin toate detaliile acelea, pas cu pas şi ştiind că va plăti pentru ele, pentru totul. Am vrut să las totul în urmă, să închid uşa în spatele meu. Dar tata a murit la doar nouă săptămîni după aceea. Atît de brusc, atît de neaşteptat, încît totul s-a prăbuşit din nou sub mine.

Fiona îşi trecu mîinile peste faţă.

– Cumplite vremuri. Am venit aici ca să stau cu Syl cîteva săptămîni, poate luni, dar curînd mi-am dat seama că nu vroiam să mai plec de pe insulă. Simţeam nevoia unui nou început şi acest nou început îl vroiam aici. Aşa am făcut şi în cea mai mare parte a timpului uşile acelea au rămas ferecate.

– Ce le-a deschis astăzi?

– A venit Davey să-mi spună că cineva foloseşte modelul lui Perry, inclusiv detaliile care nu au fost făcute publice. Au fost două victime pînă acum. În California. A început din nou.

Prin cap îi umblau o mulţime de întrebări, dar nu i le puse. Vedea că era terminată, scoţînd din ea ce considera că avea nevoie să scoată, acum.

– Este dur pentru tine. Îţi readuce totul în minte, totul redevine acum, în loc de atunci.

Fiona închise din nou ochii şi trupul păru să i se relaxeze.

– Da. Da, întocmai. Dumnezeule, poate că e o prostie, dar e bine să ai pe cineva care să-ţi spună asta. Să ai pe cineva care să *înţeleagă* asta. Îţi mulţumesc.

Fiona puse o mînă pe genunchiul lui, un scurt contact.

– Trebuie să intru, să dau cîteva telefoane.

– În regulă. Mulţumesc pentru băutură. Simon îi întinse paharul.

– Ai meritat-o.

Simon se duse să ia căţelul care începu imediat să-i scalde faţa ca şi cum ar fi fost despărţiţi o veşnicie.

Ieşind din alee, se întoarse şi o văzu pe Fiona intrînd, urmată îndeaproape de cîinii ei.

CINCI

Fiona se gîndi să mănînce ceva pentru seară dar mai bau, în schimb, un pahar cu vin. Discuţia cu părinţii lui Greg sfîşiase crusta şi redeschisese rana. Ştia că opţiunea sănătoasă era aceea de a-şi pregăti ceva de mîncare, sau poate de a face o lungă plimbare cu cîinii. Sa iasă din casă, să iasă din ea.

Scoase însă doar cîinii afară şi se complăcu într-o lungă şedinţă de autocompătimire, atît de profundă încît îi sări mustarul cînd fu întreruptă de un alt vizitator.

Lumea chiar nu o putea lăsa în pace?

Corul de lătrături prieteneşti îi traduse că era vorba de un prieten. Nu fu surprinsă să-l vadă pe James cu Koby al lui, schimbînd saluturi cu cîinii ei.

Se rezemă de stîlpul terasei, sorbindu-şi alene vinul şi privindu-l. În lumina reflectorului pe care-l aprinsese, părul lui strălucea, parcă. Dar, îşi spuse ea, la James stralucea întotdeauna ceva. Pielea, de o culoare incredibilă, ca un fel de caramel înmuiat în praf de aur, era un testament al moştenirii lui teribil de amestecată. Ochii, de un verde luminos, strălucitor, rîdeau des, de sub o pădure de gene.

Acum şi-i întoarse spre Fiona cu un zîmbet iute şi degajat, în timp ce scutura o pungă uriaşă cu mîncare la pachet.

– Am adus provizii.

Fiona mai sorbi puţin din vin.

– A vorbit Davey cu tine.

– Avînd în vedere că e însurat cu sora mea, vorbeşte destul de des cu mine.

Se apropie, aducînd cu el mirosul de mîncare, apoi îşi petrecu mîna dreaptă pe după ea, apropiind-o de el. Legănînd-o.

– Sînt în regulă. Eram tocmai la prima şedinţă a Clubului-Plînge-mi-de-Milă.

– Vreau să mă înscriu şi eu în el. Şi să fiu preşedinte.

– M-am ales deja pe mine, preşedinte. Dar dacă tot ai adus provizii, poţi fi al doilea membru oficial.

– Avem ecusoane? O strîngere secretă de mînă? Se aplecă să o sărute pe frunte Haide să intrăm şi să votăm în timp ce ne ocupăm de burgeri.

– Am vorbit cu mama lui Greg, îi spuse Fiona în timp ce deschidea drumul.

– Greu.

– Brutal. Aşa că am stat aici şi am băut vin, pe întuneric.

– Corect, dar eu declar că timpul a expirat pentru asta. Ai o Cola?

– Pepsi. Dietetic.

– Apă sfinţită. Dă-mi-o.

Ca la el acasă, scoase farfurii, puse cîte un burger pe fiecare, apoi împărţi cartofii prăjiţi dintr-o cutie specială. Fiona turnă băuturile, după ce vărsă în chiuvetă restul din paharul ei.

– Ar fi trebuit să facem sex, înainte de a fi deveni prieteni.

James zîmbi şi se aşeză.

– Cred că aveam unsprezece ani cînd ai început să vii pe insulă să-ţi vezi tatăl, aşa că eram puţin cam mici pentru sex, cînd ne-am împrietenit.

– Totuşi. Fiona se trînti în scaun. Dacă am fi făcut sex atunci, puteam face şi acum, în amintirea lui. Ar fi fost o bună diversiune. Dar acum e prea tîrziu, pentru că m-aş simţi ca naiba să mă dezbrac în faţa ta.

– Asta e o problemă. James muşcă din burger. Am putea-o face pe întuneric, folosind nume inventate. Eu aş fi Piatră-Dură iar tu, Mătase-cu-Parfum-de-Lavandă.

– Nimeni n-ar putea striga „Lavandă", în timpul actului. Eu o să fiu Ceaţa-de-pe-Marte.

– În regulă. Deci, Ceaţă, ce vrei, să mănînci mai întîi sau să sari direct în pat?

– Este greu să rezişti unei astfel de romanţe, dar o să mîncăm mai întîi. Fiona ciuguli un cartof pai. Nu vreau să bat darabana toată noaptea, James, dar este atît de straniu, totul. Abia acum două zile abia îi spuneam lui Syl cît de greu a început deja să-mi fie să reconstitui în minte chipul lui Greg. Cum s-a şters din mintea mea. Înţelegi?

– Da, cred că da.

– Pentru ca în clipa în care mi-a vorbit Davey despre cele întîmplate, să-l regăsesc din nou acolo. Îl pot vedea acum în fiecare detaliu al chipului. S-a întors. Şi ... este groaznic, reuşi să adauge, sugrumată de lacrimi. Nu? Faptul că mi-am dorit să nu fi apărut. O parte din mine vrea ca el să se şteargă şi nu mi-am dat seama de asta, pînă cînd nu s-a întors.

– Şi? Crezi că ar trebui să te îmbraci în negru şi să citeşti poezii depresive tot restul vieţii tale? Ai plîns destul, Fee. Ai clacat şi ai ţinut doliu şi te-ai vindecat. Ai întemeiat unitatea canină din dragoste şi respect pentru el. James se întinse şi o strînse de încheietura mîinii. Este un tribut al naibii de suficient.

– Dacă ai de gînd să fii doar raţional şi logic, nu văd cum poţi fi membru al Clubului Plînge-mi-de-Milă.

– Nu putem face o şedinţă de club cîtă vreme există burgeri. Asta cere un vin cu adevărat prost şi uscăţele rîncede.

– Du-te naibii, James, ai reuşit să distrugi o tăvăleală pe cinste. Oftînd, îşi mîncă burgerul.

NICI CONFORTUL unui prieten, nici familiaritatea cîinilor ei sau rutina serii nu o scutiră de coşmaruri. Se trezi din oră în oră, luptîndu-se să se desprindă dintr-un coşmar doar ca să se scufunde într-altul, în clipa în care aţipea la loc.

Cîinii, la fel de neliniştiţi ca şi ea, se ridicau, circulau, îşi căutau din nou locul. Bogart veni la pat, oferindu-i funia ca şi cum un joc de-a încercatul puterii ar fi repus lucrurile la locul lor.

La patru, Fiona renunţă. Le dădu drumul cîinilor afară, îşi făcu o cafea. Lucră la aparate, asudă, apoi se aşeză să-şi pună hîrtiile la punct.

Îşi făcu contabilitatea, schiţă următoarele buletine de ştiri pentru cursurile ei şi pentru cei interesaţi de *Unitatea de Căutare şi Salvare.* Cînd începu să se crape de ziuă, Fiona îşi aducea tocmai la zi pagina de Web şi petrecu ceva vreme făcînd surfing printre diferite bloguri, pentru că nu se putea aduna să şi-l scrie pe al ei.

Cînd începu prima oră de curs, Fiona era sculată deja de patru ore şi tînjea după un pui de somn.

Îşi adora orele de clasă, îşi reaminti ea. Le adora pentru munca în sine, pentru cîini, pentru oportunităţile de socializare, pentru interacţiune. Adora să stea în aer liber, cea mai mare parte a zilei.

Dar în clipa asta îşi dorea să anuleze următoarele două ore. Nu ca să se lălăie, îşi spuse ea, ci doar ca să aibă puţin timp al ei, să se pună la punct cu somnul, poate să citească o carte.

Dar în loc de asta îşi pregăti cea de a doua lecţie, o sună pe Sylvia – veştile umblă repede – şi merse mai departe.

La sfîrşitul zilei de muncă după ce, împreună cu cîinii ei, adună şi puse la loc toate jucăriile şi obiectele de dresaj, îşi dădu seama că de fapt nu vroia deloc să fie singură. Casa era prea tăcută, pădurea, prea plină de umbre.

O să se ducă în oraş, decise ea. O să facă nişte cumpărături, poate o să treacă pe la Sylvia. După care se putea plimba pe plajă. Aer proaspăt, exerciţii, schimbarea decorului. O va ţine aşa pînă cînd va fi prea al naibii de obosită pentru vise, pat sau altceva.

Se decise la Newman, pentru companie. Cînd acesta sări în maşină, Fiona se întoarse spre ceilalţi cîini.

– Ştiţi cum este. Fiecăruia îi vine rîndul. O să vă aducem ceva. Fiţi cuminţi.

Cînd se urcă în maşină, îi aruncă lui Newman o privire cu coada ochiului.

– Fără smiorcăială, îi porunci ea.

Pe măsură ce conducea maşina, stresul se dilua, în timp ce soarele înserării îşi înmuia razele în apă. Oboseala o lăsă cînd coborî geamurile, dădu radioul tare şi vîntul îi ciufuli părul.

– Haide să cîntăm!

Întotdeauna gata să-i facă plăcere, Newman începu să latre în armonie cu Beyoncé.

Avusese de gînd să meargă la Eastsound, să-ş facă aprovizionarea şi să se trateze cu ceva de care nu avea absolut nici o nevoie. Dar în timp ce înainta între apă şi dealuri, cîmpie şi pădure, îşi urmă instinctul şi întoarse în dreptul cutiei poştale pe care scria simplu, DOYLE.

Poate că avea şi el nevoie de ceva din oraş. Putea şi ea să se poarte ca un bun vecin, să-l scutească de un drum. Nu avea nici o legătură cu dorinţa de a vedea unde şi cum trăieşte. Sau orice altceva.

Îi plăcu felul în care erau dispuşi copacii, lăsînd lumina soarelui să tremure şi să strălucească pe bolovani şi pe iarba înaltă. Şi îi plăcea casa, îşi spuse ea, cum apărea în faţa ochilor. Cele două creste centrale, liniile care coborau, urmînd panta terenului.

Decise că nu i-ar fi stricat o zugrăveală. Ceva proaspăt, care să inspire fericirea, pentru borduri. Şi cîteva scaune, cîteva ghivece cu flori multicolore pe verandă şi pe balconaşul simpatic, de la al doilea nivel. Poate o bancheta sub cireşul plîngător, care la primăvară va fi plin de flori.

Parcă maşina lîngă camioneta lui Simon, observă că acesta înlocuise tetiera cîrpită cu bandă adezivă. Apoi vazu anexa, aflată la cîţiva metri de casă, aproape învăluită de copaci.

Lungă şi scundă, părea să fie la fel de mare ca şi cladirea principală, oferind o verandă generoasă,

acoperită, în față. Sub adăpost stăteau proptite, sau pe picioarele lor, nenumărate mese, scaune și diverse fragmente de mobilier, presupuse ea.

Auzi sunetul fierăstrăului – cel puțin asta credea ea să fie – bîzîind sub acordurile eroic de sonore ale unui rock.

Ieși din mașină, făcîndu-i semn lui Newman să o urmeze. Newman adulmecă aerul . Locuri noi, mirosuri noi – în timp ce își potrivea pasul cu al ei.

– Splendidă vedere, nu? șopti ea ignorînd zgomotul, privind spre malurile opuse și la micile aglomerări de verde, de pe apă. Și uite, are acolo o plajă mică și un mic debarcader. Are nevoie de o barcă, dar e frumos. Apă, pădure, cîteva întinderi frumoase de pămînt și nu prea aproape de drum. Este un cămin bun pentru un cîine.

Îl scărpină pe Newman pe urechi, apropiindu-se de clădirea anexă.

Îl văzu prin fereastră – jeanși, maieu, ochelari de protecție, centură-trusă de scule. Și observă că avusese dreptate în privința fierăstrăului. Simon strecura lemn sub lama iute, dințată, a acestuia. I se strînse puțin stomacul gîndindu-se la degete și cu această imagine în minte, se apropie grijulie de ușă, așteptînd, în afara razei vizuale, pînă cînd bîzîitul se opri.

Apoi ciocăni, făcînd semne cu mîna prin geam. Cum el rămase doar acolo, încruntîndu-se la ea, Fiona deschise ușa. Cățelușul zăcea pe dușumea, cu lăbuțele în aer, ca și cum ar fi fost electrocutat.

– Bună! Trebui să ridice glasul aproape de nivelul urlatului, ca să acopere muzica. Eram în drum spre oraș și m-am gîndit ...

Se opri cînd Simon își scoase căștile din urechi.

– Ah, da, nici o mirare că e atît de tare. Ascultă ...

Se întrerupse din nou cînd Simon scoase o comandă la distanță dintr-un buzunar al centurii cu scule, apoi opri muzica. Tăcerea mugi ca un tsunami – și trezi cățelul.

Jaws căscă, apoi o văzu. Ochii i se umplură de o veselie nebună, sări în sus, execută un fel de dans și se năpusti spre ea. Fiona se lăsă jos, întinse mîna cu palma spre cîine, ca acesta să se izbească mai întîi în ea.

– Bună, da, și eu mă bucur că te văd. Îl frecă pe cap, pe burtă. Își îndreptă apoi un deget spre dușumea.

– Șezi! Funduleț îi fremătă o clipă, apoi se prăvăli la pămînt.

– Ești deștept, da? Ești bun, da? Îl luă apoi în brațe, cînd îl văzu pe Newman stînd și așteptînd răbdător, afară.

– Pot să-l scot? O să aibă Newman grijă de el.

Simon ridică doar din umeri.

– În regulă. La joacă! Fiona rîse cînd Jaws zbură efectiv spre ușă, intrînd apoi cu burtica în iarbă. Cînd se uită înapoi, îl văzu pe Simon tot la fierăstrău, privind-o.

– Te-am întrerupt.

– Da.

Direct, își spuse ea. Ei bine, nu o deranja asta.

– Mă duc în sat și m-am gîndit să văd dacă n-ai cumva nevoie de ceva. Ca să mă revanșez oarecum pentru că m-ai ascultat cu atîta răbdare și simpatie.

– N-am nevoie de nimic.

– În regulă. Știm foarte bine amîndoi că poate-ai-nevoie-de-ceva este doar un pretext, dar putem s-o lăsăm cum a picat. Eu ... Ah, Dumnezeule, ce frumusețe!

Se duse direct la dulăpiorul din partea cealaltă a atelierului, făcînd slalom printre banchete și scule.

– Nu pune mîna! izbucni Simon și Fiona încremeni locului. Te lipești. Lac, adăugă el, mai relaxat.

Ascultătoare, își împreună mîinile la spate. Asta mirosea, lacul, își dădu ea seama acum, și rumegușul și lemnul proaspăt tăiat la fierăstrău. Combinația crea o aromă fascinantă.

– Astea sînt uşile? Incrustaţiile sînt efectiv deosebite, ca şi nuanţele lemnului. Delicioase. La fel de delicioase ca mirosul care plutea în aer.

– Îl vreau. Probabil că nu mi-l pot permite, dar oricum, îl vreau. Cît face?

– Nu se potriveşte cu tine şi nici cu casa ta. *Este* elegant şi ornamentat. Pe cînd tu nu eşti.

– Şi eu pot fi elegantă şi ornamentată.

Simon scutură din cap, apoi se duse la un frigider vechi, scund şi scoase două Cola. Îi aruncă ei una, pe care Fiona o prinse cu o singură mînă.

– Nu, tu nu poţi. Tu vrei ceva fie mai simplu, mai curat, fie orientat în cealaltă direcţie, spre fantezist. Tu înclini cumva spre tensiunea dintre stilul Mission incipient şi Craftsman.

– Spre asta înclin eu?

– Am fost în casa ta, îi reaminti el.

Tînjea să-şi plimbe degetul peste incrustaţiile adînci – inimile acelea alungite – de pe panoul proeminent al uşii.

– *Asta* poate fi tensiune.

– Nu.

Sincer uluită, se întoarse spre el.

– Deci tu nu mi-l vinzi mie doar pentru că eu nu sînt elegantă?

– Corect.

– Cum vinzi tu lucrurile?

– Prin intermediar sau direct. Proiectînd ceea ce i se potriveşte clientului. Simon o studie, în timp ce sorbea din Cola.

– Ai avut o noapte grea.

Fiona îşi vîrî mîinile în buzunare.

– Mulţumesc că ai observat. Ei, de vreme ce te-am întrerupt şi nu sînt potrivită să-ţi cumpăr dulăpiorul ăsta idiot, te las singur, cu monstrul tău de fierăstrău.

– Fac o pauză.

Fiona bău, studiindu-l, aşa cum o studiase el.

– Ştii, avînd în vedere munca mea, manierele astea ale tale nu mă deranjează.

– Dacă-ţi închipui că o să mă dresezi ca pe un cîine, ar trebui să ştii că sînt genul refractar.

Fiona zîmbi.

– Deci, dacă *ai-nevoie-de-ceva-din-oraş* a fost doar o scuză, să înţeleg că ţi s-au aprins călcîiele după mine?

Fiona zîmbi din nou, se plimbă prin jur.Văzu numeroase menghine şi dălţi, un fierăstrău mai mic şi o presă care arăta şi mai de speriat decît fierăstrăul uriaş.

Văzu unelte pentru care nu avea nume şi căni de cafea, pline cu ace şi şuruburi şi alte chestii ciudate.

Ceea ce nu vedea, era o cît de cîtă aparenţă de organizare.

– Mi s-au aprins călcîiele după tine? Încă nu. Şi avînd în vedere manierele tale, oricum o să mă mai gîndesc.

– Destul de cinstit şi ca să-ţi răspund la fel de cinstit, tu chiar nu eşti genul meu.

Fiona se opri din examinarea unui balansoar minunat, cu braţe ample, ca să-i arunce o privire rece.

– Chiar aşa?

– Da. Chiar aşa. Genul meu este mai artistic, mai feminin. Rotunjimile sînt un bonus.

– Ca Sylvia?

– Da.

– Sau ca Nina Abbott. Nu se putu împiedica să nu zîmbească, văzînd furia scînteind brusc în ochii lui.

– Sau, atît spuse el.

– Slavă Domnului că am lămurit totul înainte de a-mi depune inima sentimentală şi susceptibilă în mîinile tale.

– Norocul tău. Dar ... e bine totuşi să mai amesteci lucrurile, din cînd în cînd. Să încerci lucruri noi.

– Grozav. O să te anunţ cînd o să vreau să amestec şi să încerc. Între timp, o să-mi retrag din drumul tău egoul meu neelegant, neartisitic, nefeminin şi cu sîni plaţi.

– Nu ai sîni plaţi.

Rîsul îi scăpă fără să vrea.

– Dumnezeule, eşti un ticălos ciudat. Plec, cîtă vreme mi-au mai rămas cîteva firimituri de mîndrie.

Fiona se duse la uşă, îi chemă cîinele. Cînd Jaws veni alergînd spre ea, închise uşa în urma lui. Îi aruncă lui Simon o privire prin geam, înainte de a porni spre maşină, cu Newman alături.

Simon o urmări prin fereastră, cu pasul ei larg, atletic, cu graţia ei firească. Păruse pierdută, cînd intrase în atelier. Ezitantă, nesigură. Obosită.

Dar acum nu mai arăta aşa, îşi spuse în timp ce Fiona sărea în camionetă. Acum era agilă, distrată şi poate uşor enervată.

Mai bine. O fi el un ticălos ciudat, dar acum îşi va face mai puţine griji pentru ea.

Mulţumit, îşi puse la loc antifoanele, ochelarii de protecţie şi porni muzica. Şi se întoarse la treabă.

CU OCHI STRĂLUCITORI, Sylvia se aplecă peste vitrina drăgălaşului ei butic, în timp ce Fiona proba cercei.

– *Nu* a spus asta!

– Ba da, absolut. Fiona avea într-o ureche picături lungi de perle, iar în cealaltă, mingi fanteziste din sticlă colorată.

– Nu sînt suficient de elegantă pentru scrinul lui rafinat. Dar şi eu pot să fiu elegantă. Vezi? Perle, comentă ea întorcîndu-se.

– Foarte drăguţe. Dar de potrivit, ţi se potrivesc cele din sticlă topită.

– Da, dar dacă vreau, pot să port şi perle. După ce puse cerceii înapoi la locul lor, Fiona se duse la o vază înaltă, din ceramică Raku.

La Sylvia puteai vedea întotdeauna ceva nou. O pictură, o eşarfă, o masă, o bijuterie unică. Se opri lîngă o banchetă cu braţele laterale înalte, curbate şi îşi plimbă degetele peste lemn.

– Ce frumoasă e.

– E făcută de Simon.

Rezistă tentaţiei de a-i da un bobîrnac, cu degetele pînă atunci admirative.

– După care îmi spune că nu sînt genul lui. Ca şi cum l-aş fi întrebat. Tu eşti.

– Eu sunt?

– Chiar te-a folosit ca exemplu. Rafinată şi feminină şi bine făcută.

– Serios?

– Absolut, haide, dă-te mare.

În mod deliberat, exagerat, Sylvia îşi scutură părul.

– Este greu să nu te dai.

– Ei bine, simte-te liberă să te desfăşori, adăugă Fiona întărind cu un gest sugestia.

– Ar putea fi interesant, dar eu cred că o să rămîn doar la datul mare. Sînt convinsă că nu a vrut să te insulte.

– Ah, ba da.

– Ascultă. În zece minute, închid. Mergem undeva să cinăm şi îl dăm naibii. Mai bine zis, pe bărbaţi în general.

– Sună amuzant, dar trebuie să mă întorc. Am intrat aici doar ca să-mi spun oful. Syl, au fost două zile de groază.

Sylvia ocoli vitrina şi veni să o îmbrăţişeze pe Fiona.

– Ce-ar fi să vin cu tine şi să-ţi pregătesc nişte paste, în timp ce tu faci o baie prelungită?

– Ca să fiu sinceră, o să-mi deschid o conservă cu supă şi o să mă bag în pat. N-am prea dormit azi-noapte.

– Fee, îmi fac griji pentru tine. N-ai vrea să vii să stai cu mine pînă îl prind pe maniacul ăla? spuse Sylvia trăgînd-o uşor de coadă.

– Ştii că sînt bine. Şi eu şi băieţii mei. În plus, maniacul ăla nu este interesat de mine.

– Dar ... Sylvia se întrerupse la deschiderea uşii.

– Bună, Sylvia. Bună, Fiona.

– Jackie, ce mai faci? Sylvia îi zîmbi blondei drăguţe care ţinea o pensiune, în localitate.

– Perfect. Am vrut să vin mai devreme. Ştiu că închizi în cinci minute.

– Fii liniştită. Ce mai face Harry?

– E la pat, cu o răceală – care şi este unul din motivele pentru care am fugit de-acasă. Pac-ar avea ciumă, nu un prăpădit de guturai. Mă înnebuneşte. Am făcut puţină curăţenie de primăvară, între serviciul la pat şi gemetele lui. Am decis că trebuie să redecorez locul puţin, să-i mai ridic nivelul. Te superi dacă mă uit în jur, să-mi fac o idee?

– Dă-i drumul.

– Eu una, plec. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Jackie.

– Şi mie. Ah, Fiona, băiatul meu şi soţia lui şi-au luat tocmai un căţeluş. Cică fac practică, înainte de a se pune pe treabă să mă facă bunică. Jackie îşi dădu ochii peste cap.

– Frumos. Şi ce şi-au luat?

– Habar n-am. S-au dus la un adăpost. Jackie zîmbi din nou. Brad zice că vor mai întîi să salveze o viaţă, înainte de a se gîndi să creeze una.

– Asta este chiar foarte frumos.

– I-au spus Sheba – doar e regină, nu? Mi-a spus să te pregătesc, în cazul în care dau peste tine, că vrea să se înscrie la cursurile tale pentru începători.

– Abia aştept. Iar acum, chiar plec.

– Trec mîine pe la tine, să te ajut la ore, îi spuse Sylvia. Şi nici lui Oreo nu-i strică să-şi împrospăteze amintirile.

– Atunci ne vedem mîine. Pa, Jackie.

În timp ce ieşea, o auzi pe Jackie exclamînd în dreptul banchetei:

– Ah, Sylvia, ce piesă minunată.

ÎN CELULA LUI de la penitenciarul din Washington State, George Allen Perry citea *Biblia*. În timp ce crimele comise îi asiguraseră o cuşcă de maximă securitate pentru tot restul vieţii lui, Perry era considerat un prizonier model.

Nu se alătura găştilor, nu se plîngea. Îşi făcea treaba care i se dădea, mînca mîncarea care i se servea. Se ţinea curat, vorbea respectuos cu gardienii. Făcea regulat exerciţii fizice. Nu fuma, nu înjura, nu se droga şi îşi petrecea aproape tot timpul citind. În fiecare duminică asista la slujbă.

Primea rar vizitatori. Nu avea soţie, nu avea copii, nu avea prieteni credincioşi nici dincolo şi nici dincoace de zidurile închisorii.

Tatăl îl părăsise cu multă, multă vreme în urmă, iar mama, despre care psihiatrii spuneau că stătea la baza patologiei lui, se temea de el. Sora lui îi scria o dată pe lună şi o dată pe an făcea drumul lung din Emmett, Idaho, pînă aici, din ceea ce considera ea a fi o îndatorire religioasă.

Ea îi dăduse *Biblia*.

Primul an fusese o nenorocire, pe care o suportase cu ochii plecaţi şi cu gesturi calme, ca să-şi ascundă groaza fără margini. În al doilea an, groaza fusese înghiţită de depresie, iar în al treilea, acceptă gîndul că nu va mai fi niciodată liber.

Niciodată nu va mai fi liber să aleagă ce să mănînce şi cînd să mănînce, să se scoale sau să se culce cînd vroia el. Niciodată nu se va mai plimba printr-o pădure sau poiană, niciodată nu va mai conduce o maşină pe un drum întunecat, cu un secret ascuns în portbagaj.

Niciodată nu va mai simţi puterea şi pacea unei crime.

Dar existau alte libertăţi, pe care şi le cîştigase cu grijă. Cu meticulozitate. Îşi exprimase regretul pentru crimele lui, în faţa avocatului său, în faţa psihiatrului său.

Plînsese şi considerase lacrimile drept o umilinţă bine cheltuită.

Îi spusese surorii sale că renăscuse. I se permiteau consultaţii private cu preotul lui.

În cel de al patrulea an, fusese desemnat la biblioteca închisorii, unde lucra cu eficienţă tăcută, exprimîndu-şi gratitudinea pentru accesul la cărţi.

Şi începu formalităţile să i se aprobe să studieze.

A aplicat şi i s-a aprobat să participe la cursuri ţinute atît de profesori vizitatori cît şi prin video. Asta i-a oferit

ocazia să interacţioneze cu aceştia şi să-şi studieze colegii de închisoare dintr-un alt unghi.

Cei mai mulţi erau, constată el, prea neciopliţi, prea brutali, prea lipsiţi de intelect. Sau pur şi simplu prea bătrîni, prea tineri, prea adînc ancoraţi în sistem. Continuă să-şi îmbunătăţească educaţia – găsi interesant acest lucru – şi se agăţa de speranţa tot mai subţire că soarta îi va oferi libertatea spirituală pe care o căuta.

În cel de al cincelea an în Walla Walla, soarta îi zîmbi. Nu sub întruchiparea unui coleg de puşcărie, ci a unui instructor.

A ştiut pe loc că este *el,* aşa cum ştia din prima clipă cînd o vedea, că aceea, era femeia pe care avea să o ucidă.

Acesta era darul lui.

A început încet, evaluînd, testînd, cîntărind. Răbdător, în timp ce evidenţia şi rafina metodele prin care urma să-şi creeze prozelitul, pe cel care va ieşi pentru el dincolo de ziduri, va vîna pentru el şi va ucide pentru el.

Care, la momentul potrivit, va corecta unica greşeală făcută vreodată de el. Greşeala care îl urmărea noapte de noapte, în cuşca lui întunecată, unde tăcerea şi confortul erau străine.

Care, cînd va sosi momentul, o va ucide pe Fiona Bristow.

Acest moment, îşi spuse Perry în timp ce citea *Apocalipsa,* aproape venise.

Îşi ridică privirea spre gardianul care venise la celula lui.

– Ai un vizitator.

Perry clipi, făcînd cu grijă semn, înainte de a pune deoparte *Biblia* uzată.

– Sora mea? Nu mă aşteptam să o văd mai devreme de şase săptămîni.

– Nu e sora ta. E FBI-ul.

– Ah, Dumnezeule.

Bărbat înalt, cu păr rărit şi paloarea puşcăriei, Perry stătea cuminte, aşteptînd ca uşa să facă un clic şi să se deschidă.

Doi gardieni îl flancară şi ştiu că alţii îi vor inspecta celula în timpul absenţei sale. Nu conta. Cîtuşi de puţin. Nu vor găsi nimic altceva în afara cărţilor sale, a cîtorva broşuri religioase, a scrisorilor seci, cu teama lui Dumnezeu, primite de la sora lui.

Îşi ţinea capul plecat, reprimîndu-şi zîmbetul care ameninţa să se întindă pe faţa lui. FB-ul îi va spune ceea ce el ştia deja. Elevul lui trecuse următorul test.

Da, îşi spuse Perry, existau multe feluri de libertate. Şi la gîndul de a se juca din nou cu FBI-ul, simţi cum prinde aripi.

ŞASE

Recunoscătoare pentru dimineaţa luminoasă, însufleţită, care îi solicitase toată atenţia, Fiona îi studia pe elevii avansaţi, cu calităţi speciale.

Astăzi era o zi mare pentru cîini şi mînuitorii lor. Vor încerca prima lor căutare oarbă.

– În regulă, victima e la locul ei. Fiona se gîndi la Sylvia care se afla la trei sferturi de milă de ea, stînd comod sub un cedru bifurcat, alături de un termos cu ceai de plante şi cu radioul ei.

– Vreau să lucraţi ca o echipă. Vom folosi sistemul sectorial.Vedeţi că am instalat o bază. Arătă spre o masă pe care o pusese sub o copertină improvizată şi spre echipamentul de pe ea. Astăzi voi rămîne eu la bază, acţionînd ca şef operaţional, dar săptămîna viitoare vreau să vă alegeţi voi ofiţerii.

Arătă spre tabla albă de sub copertină.

– În regulă. Autorităţile locale au notificat ofiţerul operaţional – eu, în cazul de faţă – şi i-au cerut ajutor în căutarea şi salvarea unei femei adulte, care făcea

drumeţie şi care s-a rătăcit cam în urmă cu douăzeci de ore. Vedeţi pe tablă că temperatura a scăzut noaptea trecută cu şase grade. Ea nu are decît lucruri de zi şi puţină experienţă. Victima este Sylvia Bristow.

Ceea ce stîrni cîteva zîmbete, ştiindu-se că Sylvia era asistenta ocazională a Fionei.

– Tipul caucazian, păr castaniu, ochi cafenii, un metru şaizeci, cam cincizeci şi opt de kilograme. Cînd a fost văzută ultima oară purta o jachetă roşie, jeanşi, o caschetă albastră, ca de baseball. Ce altceva aţi mai vrea să ştiţi înainte de a vi se repartiza sectoarele?

Răspunse la întrebări, cu detalii din scenariul imaginat de ea. Subiectul era sănătos, avea celular pe care uita de obicei să-l încarce, se ştia că intenţiona să facă drumeţie două, trei ore, nu era din zonă şi începuse abia de curînd să practice acest sport.

Fiona chemă echipa la hartă. După ce le repartiză sectoarele, îi instrui pe toţi să-şi ia sacii.

– Am aici obiecte purtate recent de subiect. Luaţi cîte o pungă şi daţi-i cîinelui vostru mirosul. Nu uitaţi să folosiţi numele subiectului. Reîmprospătaţi-i cîinelui mirosul ori de cîte ori credeţi că a devenit confuz, sau dezinteresat sau distras de altceva. Nu uitaţi graniţele sectorului vostru. Folosiţi busola, verificaţi prin radio. Aveţi încredere în cîinii voştri. Succes.

Le simţea surescitarea şi nervii şi un anume sentiment al competiţiei. În final, dacă reuşeau să facă o echipă, competiţia se va transforma în cooperare şi încredere.

– La întoarcere, toţi cîinii care nu au găsit victima, au nevoie de un scurt exerciţiu de căutare, pentru a le susţine moralul. Nu uitaţi, nu doar cîinii voştri sînt testaţi. Şi voi vă ascuţiţi îndemînarea.

Îi urmări împrăştiindu-se, despărţindu-se, înclinînd din cap aprobator, pe măsură ce fiecare îi dădea cîinelui mirosul, comanda.

Cîinii ei începură să scîncească, să se agite, privindu-i pe ceilalţi adulmecînd aerul.

– Noi o să ne jucăm mai tîrziu, le promise ea. Băieţii ăştia trebuie să se descurce singuri.

Se aşeză, consemnă timpul.

Formau un grup bun, se gîndea ea şi ar trebui să construiască o echipă solidă. Începuse cu opt, dar în decursul celor zece săptămîni, trei abandonaseră. Nu era un procent rău, se gîndea ea, dar cei rămaşi erau dedicaţi, decişi. Dacă reuşeau să depăşească şi următoarele cinci săptămîni, vor fi o achiziţie bună, pentru program.

Îşi luă radioul, verifică frecvenţa, apoi o contactă pe Sylvia.

– Au plecat, sînt pe urme. Terminat.

– În regulă, sper să nu mă găsească prea curînd. Îmi place cartea. Terminat.

– Nu uita. Luxaţie de gleznă, deshidratare, stare medie de şoc. Terminat.

– Am înţeles. Dar pînă atunci, o să-mi mănînc mărul şi o să citesc. Ne vedem cînd mă aduc înapoi. Terminat şi încheiat.

Ca să-şi ţină cîinii ocupaţi, Fiona le oferi o consolare pentru că nu se puteau juca de-a găsitul cu ceilalţi cîini, punîndu-i să exerseze la aparatele de antrenare a agilităţii.

Pentru cineva dinafară putea părea comic – labradori veseli căţărîndu-se în sus şi în jos pe un tobogan pentru copii, sau lansîndu-se în alunecare, la comandă. Faptul că ei se bucurau făcînd asta sau legănîndu-se pe un balansoar, negociind pantele strîmte, manevrînd printre butoaiele deschise pe care le dispusese ca să formeze un tunel, oferea un bonus în plus.

Fiona emitea comenzi de şezi-şi-stai, în timp ce prelua apelurile de la echipă, răspundea la întrebări, stabilea poziţiile.

La capătul unei ore, cîinii se aşezară rozînd mici trataţii iar Fiona se aşeză în faţa laptopului ei. Cînd era chemată prin radio, continua să tasteze cu o singură mînă.

– Baza, aici e Tracie. Am găsit-o pe Sylvia. Este conştientă şi lucidă. S-ar putea să-şi fi luxat glezna dreaptă, ceea ce îi provoacă un uşor disconfort. Pare uşor deshidratată, tremură, dar nu are alte leziuni. Terminat.

– Bună treabă, Tracie. Care e locaţia ta? Ai nevoie de asistenţă să o transporţi pe Sylvia la bază? Terminat.

Exerciţiu sau nu, Fiona consemnă locaţia, ora, starea. Poate că a zîmbit auzind-o pe Sylvia în fundal jucînd rolul victimei, dar a creat o diagramă completă, profesională.

În timp ce îşi raportau, ca şi cum căutarea ar fi fost reală, Fiona simţi că astfel de momente trebuie sărbătorite. Aşeză pe masa ei de picnic tăvi cu negrese, platouri cu fructe, pentru sănătate şi carafe cu ceai rece.

Pregăti biscuiţi speciali şi jucării pentru cîini – iar pentru Lolo, inteligentul ciobănesc german al lui Tracie, o stea de aur pentru zgardă.

În timp ce aducea pahare, apăru, peste podeţul ei, camioneta lui Simon.

O enervă faptul că se enervase. În fond, ea era o persoană fericită, îşi spuse Fiona. Prietenoasă. Îi plăcea şi de Simon şi de cîinele lui. Totuşi, se simţea iritată.

Poate în parte pentru că arăta atît de bine – aspru şi rafinat în acelaşi timp, în jeanşii obosiţi şi ochelarii de soare scumpi – şi oarecum afabil (după părerea ei o imagine eronată) cu adorabilul său căţel.

Simon lăsă căţelul să alerge liber spre ea, apoi să se repeadă ca un arc prea întins spre ceilalţi cîini, din nou la ea, înainte de a o lua la fugă în cercuri, în jurul curţii, în dorinţa de a-i provoca la joacă pe cîini.

– Ai un picnic? o întrebă Simon.

– Un fel de, spuse ea imitîndu-i stilul acela ah-atît-de-indiferent. Aştept să mi se întoarcă o clasă de avansaţi, dintr-un exerciţiu de căutare. Primul, cu o persoană. Aşa că sărbătorim puţin.

– Cu negrese.

– Îmi plac negresele.

– Cui nu-i plac?

Jaws îi demonstră părerea încercînd să se cţere pe bancheta de picnic, să fure o mostră. Fiona îi puse înapoi pe pămînt lăbuţele din faţă.

– Nu!

– Da, îţi urez noroc. Este un acrobat al naibii de bun. Ieri a reuşit să se urce pe un scaun şi să-mi mănînce sandvişul – se pare că-i plac acriturile – în cele cinci secunde cît m-am întors cu spatele.

– Consecvenţă. Fiona repetă comanda „Nu!", la a doua şi la a treia încercare a lui Jaws de a fura.

– Şi distragerea atenţiei. Scoase din buzunar o tratajie.

– Cîine bun. Înţelegător.

– Acum două zile mi-a mîncat USB-ul. Efectiv l-a înghiţit ca pe o pastilă.

– Ah.

– Da, aşa că m-am dus cu el la veterinar – care s-a uitat şi a decis că este suficient de mic ca să nu necesite o intervenţie chirurgicală. Aşa că eu trebuie acum să ... Cu maxiliarul încleştat, Simon se uită în depărtare. ... Nu vreau să discutăm despre etapa asta, aşa că să zicem doar că în final îl voi recupera.

– Şi asta o să treacă.

– Da, da. Simon luă o negresă. Încă mai avem de aşteptat. Nu am stabilit dacă este uluitor sau dezgustător. Bună negresă, adăugă el muşcînd.

– Mulţumesc. Sînt singurele chestii pe care reuşesc să le fac cu succes garantat. Iar cum acestea erau produsul insomniei de la ora două dimineaţa, mîncase deja două, la micul dejun.

– De ce ai venit, Simon?

Probabil că ceva din iritarea ei reuşise să se trădeze, pentru că Simon o privi lung, înainte de a-i răspunde.

– Îmi socializez căţelul ăsta idiot. Iar tu îmi mai datorezi încă o parte dintr-o oră de curs. Doi la unu. Trei la unu, adăugînd negresele

– Şi stăpînul cîinelui tău ar avea nevoie de puţină socializare.

Simon mai termină o negresă şi îşi turnă un pahar cu ceai rece.

– Probabil că eu am depăşit vîrsta pentru dresaj.

– În ciuda legendei, şi un cîine bătrîn mai poate fi învăţat cîte ceva.

– Posibil. Simon dădu ceaiul pe gît şi se uită în jur.

– La naiba. Unde dracului a dispărut?

– În tunel.

– În ce?

Fiona arătă spre şirul de butoaie.

– Haide să vedem ce face, sugeră ea şi o luă spre capătul îndepărtat al şirului de butoaie.

Erau aici, cu stăpînul servindu-se singur cu prăjiturile pentru sărbătorire. Poate că o să facă totuşi lecţia restantă.

– Dacă iese tot pe unde a intrat, nu te formaliza, pentru moment. Dar dacă traversează tunelul, laudă-l şi dă-i o recompensă. Fiona îi dădu lui Simon un biscuit.

– Pentru că a trecut printr-un şir de butoaie de cincizeci şi cinci de galoane?

– Da. Tonul ei trădă iritare. E nevoie de curiozitate, curaj şi ceva agilitate, nu doar ca să intri, ci ca să treci prin el şi să ieşi pe cealaltă parte.

– Şi dacă nu mai iese deleoc?

– Presupun că o să-l laşi aici şi o să te duci acasă să te uiţi la emisiunile de sport.

Simon studie butoaiele.

– Unii ar considera sexist faptul că presupui că mă uit la emisiunile de sport. Poate că mie îmi plac emisiunile cu de-toate-pentru-toţi.

Fiona se predă.

– Dacă nu iese singur, îl strigi, îl încurajezi, încerci să-l păcăleşti. Dacă nu, o să trebuiască să intru după el.

– Grozav. În sfîrşit, cel puţin nu i se poate întîmpla nimic, înăuntru. Şi zici că ai montat staţia de radio, computerul, toate hărţile astea pentru un simulacru de operaţiune de salvare?

– Pînă la urmă nu este doar un simulacru. Şi cum merg comenzile jos şi stai?

– Bine, dacă nu vrea cumva să facă altceva. Consecvenţă, spuse repede, înainte de a o spune Fiona. Şefu', am priceput mantra.

Jaws scoase un lătrat şi apăru afară din butoi.

– Hei, a reuşit. Foarte frumos. Simon se lăsă jos şi, după părerea Fionei, nu îl mîngîie şi nu îl recompensă doar pentru că aşa trebuia. Savura succesul şi încîntarea căţeluşului său. Cînd rîse şi începu să-l scarmene cu degetele acelea lungi, rafinate, Fiona începu să priceapă de ce cîinele găsea omul ăsta atît de irezistibil.

– Este intreprid. Se aplecă să-l laude şi ea şi simţi că amîndoi miroseau a atelierul iui de tîmplărie.

– Cînd cineva vrea să antreneze agilităţiie cîinelui său, începe cînd este de vîrsta lui Jaws, dar cu un singur butoi, ca să poată vedea pînă dincolo. Jaws efectiv a sărit peste cîteva etape.

Simon îi zîmbi Fionei, ochi în ochi. Şi ea văzu puncte fascinante de bronz, împrăştiate pe auriul acela maro-roşcat.

Cum privirea zăbovi o bătaie, apoi două, Simon scoase un *Hmmm* apreciativ.

Fiona se ridică în picioare.

– Las-o baltă. Haide să vedem cum merge cu jos şi stai. Clasa mea trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

– Încă te mai preocupă scrinul.

– Ce scrin? întrebă ea cu cel mai dulce zîmbet.

– Ah-ha. Binè, jos şi stai. Jaws, eşti pe cale să-ţi pierzi statutul de fruntea-clasei.

– Ştii, puţin optimism şi încredere sînt la fel de bune pentru cîini dar şi pentru stăpîni. Sau poate că ţi îţi place să anticipezi eşecul?

– Eu sînt realist. Cînd îi comandă jos, Jaws îşi lipi cooperant funduleţul de pămînt.

– Chestia asta o face aproape de fiecare dată, dar acum încep necazurile. Stai!

Simon ridică o mînă.

– Stai! repetă el şi începu să se retragă.

Cîinele dădu din coadă dar rămase locului.

– Se descurcă bine.

– Se dă mare, de dragul profesorului. Acasă, ar fi început deja să alerge în jurul cozii sau ar fi încercat să-mi roadă ghetele. Simon chemă cîinele, îl recompensă.

– Repetă figura. Măreşte distanţa.

Simon repetă comanda jos, apoi mări distanţa dintre ei.

– Stai! Apoi, la sugestia Fionei, repetă runda a treia oară, pînă cînd om şi cîine se aflau la o distanţă de mai bine de şapte metri. Nu te încrunta la cîine, în timp ce face ce i se spune.

– Nu mă încrunt.

– Atunci să-i spunem expresia ta firească. Îl derutezi. Cheamă-l.

Jaws răspunse şi ultimii paşi îi făcu tîrîndu-se pe burtă, înainte de a se rostogoli, să şi-o expună.

– Te-ai descurcat bine, te-ai descurcat bine.. Te-ai dat în spectacol, bombăni Simon aplecîndu-se să-l mîngîie.

– A trecut la modul supus pentru că nu era sigur ce vroiai. I-ai cerut să facă un lucru, el l-a făcut dar tu ai stat acolo, încruntîndu-te la el. El are un 10, iar tu ai un 8 cu minus. Fiona se aplecă, mîngîindu-i pe Jaws care era în delir.

– Ei.

– Se întoarce clasa. Ţine-l. Dă-i comanda stai şi ţine-l locului cîteva secunde. Apoi îi poţi da liber, să meargă să-i salute pe ceilalţi.

– Cum?

– Jos şi stai – ţinîndu-l dacă vrea să o ia la fugă, să vadă cine vine. În timp ce vorbea, Fiona se uita la ceas, pentru coordonare. Apoi dă-i comanda să plece – foloseşte cuvinte puţine, ceea ce este de fapt în firea ta. Spune bună, dă-i drumul, grozav. Orice. Apoi dă-i drumul.

Se ridică, îndepărtîndu-se să-i întîmpine pe primii ei elevi.

– Ai vrut să pic eu prost, da? Ce părere ai? Simon ţinea căţelul în loc, frecîndu-l între urechi. Nu eşti chiar aşa de prost pe cît pari, da? Ai vrut doar să o impresionezi pe fata asta drăguţă. Bine ... hai, valea, spuse el lăsîndu-l pe Jaws să alerge şi să adulmece şi să danseze în jurul elevilor care se întorceau.

Cînd se apropie de ei, Fiona îi ascultă descriind felul în care acţionaseră cîinii, notînd suprafaţa acoperită, numărul alertelor.

Simon scoase lesa din buzunar.

– De ce nu-l laşi să bîntuie, să se joace puţin cu ceilalţi? îi sugeră Fiona ridicîndu-şi privirea din graficul ei. Doar vrei să se obişnuiască cu oamenii, cu alţi cîini, cu unii pe care nu i-a mai văzut pînă acum. Nici ţie nu ţi-ar strica puţină socializare. Mai ia o negresă. Poate că o să sfîrşeşti ziua pe o treaptă superioară.

– Iau negresa, dar ... Se întrerupse cînd Sylvia apăru şchiopătînd din pădure, sprijinindu-se într-un băţ, cu o femeie care o susţinea de o parte, un bărbat, de cealaltă, în timp ce doi cîini mergeau mîndri, în faţa lor.

– N-are nimic. Fiona îşi puse o mînă pe braţul lui să-l împiedice să alerge spre ei, să-i ajute. Un simulacru, ai uitat? Exerciţiul a presupus o femeie rătăcită, cu răni minore. Ea a jucat rolul ăsta.

Clasa izbucni în aplauze. Sylvia făcu o plecăciune exagerată, apoi făcu un gest amplu spre femeia şi cîinele de lîngă ea.

– Ele sînt Tracie şi Lolo. Ele au găsit-o pe Syl, în mai puţin de şaptezeci şi cinci de minute. Nu e rău. Nu e rău deloc. Mica este cel care a ajutat-o să se întoarcă, împreună cu Ringo. Poziţia lui se afla suficient de aproape de locul găsirii, să se poată intersecta cu Tracie şi să o ajute să o aducă pe Syl la bază, cu aşa-zisa ei luxaţie de gleznă. În afară de asta, este şi mort după ea.

– După Syl? Cine n-ar fi, după ea şi după negrese?

– Nu după Syl. Deşi scutură din cap, Fiona se amuză, oarecum mîndră pentru comentariul lui Simon.

– După Tracie. Sînt amîndoi din Bellingham, ca şi restul echipei. Scuză-mă, acum.

Se duse în întîmpinarea lui Tracie, îi dădu mîna, apoi o îmbrăţişă şi răsfăţă cîinii. Apoi vorbi cu Sylvia, observă el.

Da, chiar avea un fel de a fi cuceritor. Dacă îţi plăcea exuberanţa, genul care tindea să atingă şi să îmbrăţişeze ca şi cum asta ar fi fost a doua natură şi care arăta bine în jeanşi sau pantaloni de lucru, treninguri şi pulovere.

Nu-şi aminti de vreo femeie din categoria aceasta care să-l fi atras vreodată înainte, oricum, nu sexual. Faptul că ea îl atrăgea era ca un puzzle interesant.

Poate că erau ochii ei. Erau atît de limpezi, atît de calmi. Presupuse că tocmai acesta era unul din motivele pentru care îi răspundeau animalele. Simţeai că puteai avea încredere în ochii aceia.

Urmări cum îşi petrecu un braţ pe după umerii lui Tracie – acesta era acel aspect al ei efectiv-trebuie-să-te-ating, efectiv-trebuie-să-iau-contact-cu-tine şi o conduse pe femeie spre ... Cum îi spunea ea? Bază? Cartier General? Oricum, era doar o masă sub un umbrar improvizat.

Ascultînd raportul, înregistrînd toate datele care trebuiau înregistrate. I se păru puţin cam exagerat pentru un exerciţiu. Dăr apoi îşi aminti că găsise un băieţel în pădurea aceea uriaşă, pe o vreme ploioasă.

Detaliile contau. Disciplina şi eficienţa contau.

Oricum, negresele erau excelente şi interludiul îi oferise ocazia să flirteze cu Sylvia.

– Cum te descurci după tot calvarul prin ce ai trecut? o întrebă el.

Sylvia rîse, dîndu-i un pumn uşor în piept.

– Îmi place cînd trebuie să joc rolul femeii pierdute. Fac puţină mişcare – mă plimb prin jur, apoi fie mă priponesc în locul meu, fie mă mai plimb puţin. Depinde cum doreşte Fee să se comporte victima. Mă aranjează

de minune că ai trecut pe aici. Vroiam să te sun, la întoarcere.

– Da? Ca să-mi ceri o întîlnire?

– Eşti un dulce. Ieri ţi-am vîndut două piese. Bancheta cu laterale înalte şi bufetul cu cu cinci sertare. Cînd mai ai ceva, poţi să-mi dai.

– De fapt, chiar azi-dimineaţă am terminat două chestii. Un scrin pentru sticle de vin şi un balansoar.

– Ah, celebrul scrin pentru vinuri.

Simon ridică din umeri, se uită la Fiona.

– Nu este stilul ei, atîta tot.

Sylvia zîmbi şi ciuguli o căpşună.

– Ea are nenumărate stiluri. Ar trebui să o inviţi în oraş, la cină.

– De ce?

– Simon, dacă aş crede că asta a fost o întrebare serioasă, mi-aş face griji pentru tine.

Îşi petrecu braţul pe după al lui, în timp ce Fiona se adresa clasei.

– Toată lumea a făcut azi o treabă serioasă, ca entităţi individuale, ca echipă şi ca unitate. Lecţia viitoare vom lucra pe un alt teren, cu o victimă în stare de inconştienţă. Aş vrea să vă antrenaţi cîinii între treizeci şi şaizeci de minute pe zi. Să recurgeţi la cineva cunoscut cîinilor voştri. După lecţia viitoare, puteţi încerca cu cineva pe care cîinele vostru nu-l cunoaşte. Vă rog, nu faceţi economie la antrenamentul pentru prim-ajutor şi încercaţi cîteva exerciţii de orientare cu busola. Nu uitaţi să vă ţineţi raportul la zi. Dacă aveţi orice fel de probleme, trimiteţi-mi un e-mail sau sunaţi-mă.

– Şi vă rog, pentru Dumnezeu, terminaţi negresele astea, nu mă obligaţi s-o fac eu.

Sylvia îl sărută pe Simon pe obraz.

– Trebuie să fug. Mă aşteaptă magazinul şi Oreo. Poţi aduce piesele cînd vrei. Şi scote-mi fata la o cină.

Simon mai zăbovi din curiozitate şi pentru că Jaws obosise în sfîrşit şi acum zăcea ca mort, sub masă.

– I-a ajuns pe ziua de astăzi, comentă Fiona cînd rămaseră singuri. Începu să strîngă vasele.

Simon luă paharele goale şi o urmă spre casă.

– Întrebare. Asta a fost o lecţie, da?

– Evident.

– Şi cam cît a durat, în jur de două ore?

– Ceva mai mult. Este vorba de un stadiu avansat şi de un grup simulat de *Căutare şi Salvare*, deci organizarea, căutarea, raportul – adaugă şi încurajările .

– Şi între cursurile astea, ei mai trebuie să-şi lucreze cîinii, o oră aici, o oră acolo, să studieze elemente de prim-ajutor ...

– Da. Unul dintre ei lucrează la Urgenţă şi toţi trebuie să fie certificaţi în Resuscitare Cardiopulmonară şi tratamente de bază, la faţa locului. Vor trebui, totodată, să ştie cum să citească o hartă topografică, să aibă cunoştinţe avansate despre climă, vînt, viaţa sălbatică, plante. Atît ei cît şi cîinii lor trebuie să aibă o bună condiţie fizică.

Fiona puse vasele pe masa din bucătărie.

– Şi atunci cînd mai au timp să trăiască?

Fiona se lăsă pe spate.

– Îşi au viaţa lor, slujba lor, familia lor. Dar mai au şi dedicaţie. Îţi trebuie luni de antrenament greu, specializat, ca să devii o *Unitate de Căutare şi Salvare*. Asta presupune sacrificii şi îţi aduce enorme satisfacţii. Lucrez de cîteva săptămîni cu echipa asta. Din punct de vedere al problemelor individuale, rata succesului lor este de aproape nouăzeci la sută. Acum lucrăm simultan. Vom repeta acest fel de exerciţii de antrenament iară şi iară, în toate variantele de condiţii de vreme.

– Ai dat vreodată afară pe cineva?

– Da. Ca ultimă soluţie, da. De cele mai multe ori, cine nu se potriveşte, renunţă singur, înainte de a trebui să o fac eu. Eşti interesat?

– Nu cred.

– Sigur, asta ar putea intra în conflict cu dependenţa ta faţă de timpul dedicat vieţii. Totuşi, nu m-ar supăra să

lucrez cu Jaws noţiunile de bază. Dacă nu altceva, i-ar întregi pregătirea. Odată ce stăpîneşte mersul la călcîi, comenzile jos şi stai, aport şi lasă jos, îl putem învăţa mai mult.

– Mai mult decît chestia cu ascultarea? Simon o studie, îndoit. Şi cam cît ar costa?

– Pentru asta putem aplica principiul trocului. Să zicem, un antrenament suplimentar şi îndemînări speciale în schimbul unui ... scrin pentru vinuri?

– Nu e genul tău.

Fiona făcu ochii mici.

– Ştii, cu cît spui mai mult asta, cu atît mă faci să mi-l doresc mai mult. Cred că e cazul să ştiu singură ce anume mi se potriveşte.

– Eşti foarte încăpăţînată.

– Oare? Fiona arătă spre el cu indexurile de la ambele mîini.

– Tu eşti căposul, aici. Ce-ţi pasă ţie cine cumpără dulăpiorul? Doar construieşti ca să vinzi, nu?

– Ţie ce-ţi pasă dacă un cîine este bîtă, la dresaj? Doar predai ca să cîştigi bani, nu?

– Nu este acelaşi lucru. În plus, de obicei stăpînul este bîtă. Ca în cazul de faţă, domnule 8 cu minus.

– Nu mă încruntam.

– Rămîi aşa. Nu mişca, nu-ţi schimba expresia. Mă duc după o oglindă.

Simon o apucă de braţ, dar nu-şi înghiţi de tot rîsul.

– Las-o baltă.

– Lecţia viitoare o să mă îngrijesc să am o cameră la mine. În fond, poza este cea mai bună dovadă.

Fiona îl împinse puţin. Simon o înghionti puţin.

Iar în spatele lui, cîinele mîrîi încet, în beregată.

– Stop! îi comandă Fiona ascuţit şi cîinele încremeni. Newman, prieten. Prieten. A crezut că vrei să-mi faci rău. Nu, nu te retrage. Simon. Apoi îi spuse cîinelui:

– Ne jucăm. Simon e prieten.

– Acum pune-ţi braţele în jurul meu.

– Ce?

– Ah, pentru Dumnezeu, nu fi aşa susceptibil. Îşi petrecu braţele pe după Simon, îl îmbrăţişă, îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Mă joc cu Simon, îi spuse Fiona cîinelui, zîmbindu-i. Îi făcu semn cu mîna şi cîinele veni spre ei, frecîndu-se de piciorul lui Simon.

– Nu te-ar fi muşcat.

– Mă bucur să aflu asta.

– Doar dacă i-aş fi spus eu. Îşi lăsă capul pe spate, zîmbind din nou. Apoi îl împinse din nou, uşor, pe Simon.

– Împinge-mă şi tu. N-o să se întîmple nimic.

– Aşa să fie. O înghionti din nou, dar de data aceasta cîinele îl înghionti şi el pe Simon, cu capul.

– Nostim. Fiona îl cuprinse din nou pe Simon cu braţele, cuibărindu-se la pieptul lui. Mă citeşte, spuse ea. Dacă mi-ar fi acum frică, ar şti. Dar vede, aude, simte că sînt bine, că sînt bine cu tine. Asta încerc să-ţi vîr în cap despre Jaws şi reacţiile tale, despre ce îi transmiţi. Stările tale îi influenţează comportamentul, aşa încît ...

Se întrerupse cînd se uită din nou în sus, în ochii lui care erau foarte aproape şi foarte concentraţi.

– Ce stare crezi că transmit acum?

– Este doar un exerciţiu.

– Bine. Atunci haide să încercăm să trecem la avansaţi.

Îşi închise gura peste a ei, foarte hotărît şi doar puţin dur. Doar puţin. Nerăbdător, direct, fără mişcări de tatonare, fără flirt superficial.

Nu opuse rezistenţă. Ar fi fost o pierdere de timp, de efort şi de un sărut foarte aprins şi sănătos. Îşi petrecu în schimb mîinile în sus, pe după ceafa lui, abandonîndu-se, permiţîndu-şi să savureze senzaţiile contradictorii ale momentului.

Buze moi, mîini aspre, trup ferm – şi doar o idee de gust de ciocolată pe limba care se împletea cu a ei.

Şi cînd simţi că mai avea puţin şi cădea în locul de unde nu mai exista întoarcere, cînd căţăratul înapoi ar fi fost dureros, îşi vîrî mîna între ei şi îl împinse de piept.

Simon nu se opri. Inima ei trecu de la fîlfîit la bubuit. Refractar, îşi spuse ea şi îşi dori să nu fi găsit atît de excitantă această calitate a lui.

Îl împinse din nou, mai tare.

El se dădu uşor înapoi, doar puţin, cît să li se întîlnească ochii.

– Evaluează asta.

– Ah, la asta ai luat,categoric, nota maximă. Felicitări. Dar pauza s-a terminat. Am de pregătit orele şi ... diverse de făcut. Aşa că ...

– Aşa că, ne mai vedem.

– Da. Ah, continuă să exersezi noţiunile de bază. Aruncă beţe. Multe beţe.

– Am înţeles.

După plecarea lui, Fiona expiră puternic, se uită la Newman.

– Ca să vezi.

Greşeala lui, îşi spuse Simon băgîndu-l pe Jaws în maşină. Sau a ei, decise el. Într-adevăr, a fost mai mult greşeala ei. Luîndu-l în braţe, ghemuindu-se în el, zîmbindu-i.

Ce naiba poate face un bărbat într-o situaţie ca asta?

Nu se aşteptase de la ea să fie atît de receptivă. Să ofere, să se deschidă astfel, pînă cînd acel subtil, aproape liniştit sentiment se desprinse la un colţ, arătîndu-i toată fierbinţeala de dedesubt.

Acum dorea acest lucru. O dorea pe ea.

Se uită la cîinele fericit, cu botul scos afară prin crăpătura de doi centimetri a ferestrei.

– Ar fi trebuit să-i vînd scrinul ăla afurisit.

Porni radioul la maxim, dar tot nu reuşi să-şi ia gîndurile de la Fiona.

Decise să încerce propriul lui „exerciţiu" şi începu să deseneze în minte un scrin pentru vinuri, care să i se potrivească ei.

Poate că-l va construi; poate nu. Dar era cît se poate de al naibii de sigur că va sfîrşi prin a se întoarce să mai ridice încă un colţişor.

ŞAPTE

O expediţie la veterinar includea invariabil comedie şi dramă şi necesita perseverenţă, curaj şi un flexibil simţ al umorului.Ca să simplifice, Fiona îşi programa întotdeauna toţi cei trei cîini, la sfîrşitul orelor.

Sistemul le acorda totodată ei şi veterinarului, Mai Funaki, prietena ei, şansa de a-şi reveni şi de a se destinde după tripla încercare.

La nici un metru şaizeci înălţime, Mai îţi crea impresia unei delicate flori de lotus, un personaj romantic din desene animate adus la viaţă, cu părul de ebonită îndoit spre obrajii ca suflaţi cu aur şi flirtînd într-un breton, deasupra ochilor exotici, de onix. Vocea ei, un cîntec melodios, calma atît animalele cît şi oamenii cînd îşi exercita meseria.

Mîinile ei frumoase, cu degete lungi, alinau şi vindecau. Şi erau la fel de puternice ca ale unui pietrar.

Era renumită că putea băga sub masă, la băutură, un bărbat de o sută de kilograme şi că ştia să înjure în cinci limbi.

Fiona o adora.

În sala de examinare din cabinetul din locuinţa ei de la ieşirea din Eastsound, Mai o ajută pe Fiona să ridice pe masă un Peck tremurînd ca varga, de treizeci şi patru de kilograme. Cînele, care odinioară se vîra curajos pe sub dărîmături ca să localizeze victimele unui cutremur în Oregon, care îi căuta neobosit pe cei rătăciţi, căzuţi sau morţi, sub o ploaie torenţială, prin vînturi năpraznice, sub o căldură care te usca, se temea de ac.

– Ai zice că i-am vîrît ace în creier. Haide, Peck. Mai îl mîngîia în timp ce-i pipăia încheieturile şi-i examina blana şi pielea.

– Haide, fii bărbat.

Peck continua să-şi ţină capul întors într-o parte, refuzînd să se uite la ea. Se uita însă acuzator în ochii Fionei, care putea jura că vedea formîndu-se lacrimi.

– Cred că într-o existenţă anterioară a fost torturat de Inchiziţia Spaniolă.

Peck tremura vizibil, în timp ce Mai îi examina urechile.

– Cel puţin suferă în tăcere. Mai îi întoarse lui Peck capul spre ea. Peck şi-l întoarse la loc.

– Am un chihuahua căruia trebuie să-i pun botniţa ca să-l examinez. Cred c-ar fi în stare să-mi mănînce faţa, dacă ar putea.

Apucă cu fermitate capul cîinelui, să-i examineze ochii, dinţii.

– Băiat mare, sănătos. Băiat mare, sănătos, repetă ea.

Peck se zgîia la un punct, peste umărul ei, tremurînd.

– În regulă, ştii schema, îi spuse Mai Fionei.

Fiona îi luă lui Peck capul în mîini.

– Nu o să dureze decît o secundă, spuse ea în timp ce Mai se mişcă spre spate, în afara razei vizuale. Nu putem să te lăsăm să te îmbolnăveşti, nu?

Vorbea, mîngîia, zîmbea, în timp ce Mai apucă puţină piele şi vîrî acul în ea.

Peck gemu ca un om pe moarte.

– Gata. Am terminat. Mai veni din nou spre capul lui Peck, îşi ridică mîinile să-i arate că erau goale de orice unealtă de tortură. Apoi puse o tratăţie pe masă.

Peck o refuză.

– Ar putea fi otrăvită, sublinie Fiona. Totul în camera asta este suspect. Îi făcu semn cîinelui să coboare şi Peck sări în aceeaşi secundă. Rămase apoi în picioare, cu faţa la perete, ignorîndu-le pe cele două femei.

– Asta pentru că i-am scos ouăle. N-o să mă ierte niciodată pentru asta.

– Nu, eu cred că totul e din cauza lui Newman. El se teme, aşa că toţi se tem. Oricum, cu doi am terminat, mai avem doar unul.

Femeile se uitară una la alta.

– Ar fi trebuit să-l luăm pe el, mai întîi. Să fi început cu ce-i mai rău. Dar efectiv n-am putut suporta.

– Am adus o sticlă grozavă de Pinot.

– Bine, haide să terminăm.

Îi dădură drumul lui Peck în curte, unde putea face schimb de orori cu Bogart şi putea fi consolat de Patch, bulldogul cu un singur ochi al lui Mai şi cu corcitura beaggle în trei picioare, Chauncy.

Se apropiară împreună de maşina Fionei, unde Newman zăcea întins pe bancheta din spate, cu nasul bine îndesat într-un colţ, cu trupul moale, ca macaroanele prea fierte.

– Capul sau coada? întrebă Fiona.

– Tu îl iei de cap. Dumnezeu să ne ajute.

Cîinele se răsuci, încercă să se facă minge, sări peste banchete şi din nou în spate. Se strecură ca un şarpe, în încercarea de a se face una cu bancheta.

Apoi, văzînd că nu poate scăpa, se lăsă din nou moale, forţîndu-le pe cele două femei să îi care greutatea ca de cîine mort, spre sala de examinare.

– La naiba, Fee. Nu puteai creşte şi tu pomi?

– Putea fi un chihuahua mîncător-de-faţă.

– Spune-mi te rog că l-ai cîntărit acasă, pentru că nu cred că reuşim să-i urcăm pe cîntar.

– Treizeci şi şapte.

Le trebuiră treizeci de minute bune de luptă cu un Newman care opunea rezistenţă în fiece clipă.

– Ştii, spuse Fiona clătinîndu-se, folosindu-se de trupul ei ca să îl ţină pe Newman culcat, cîinele ăsta ar fi în stare să treacă prin foc pentru mine. Prin foc, peste sticlă spartă, sub o ploaie de meteoriţi. Şi nu reuşesc să-l conving să stea naibii cuminte, în timpul examinării.

Şi *a ştiut*. În clipa în care i-am strigat să se urce în maşină, a ştiut. De cîte ori îi urc în maşină pentru treabă, pentru joacă, pentru orice? De unde *ştie*? A trebuit să-i urc mai întîi pe ceilalţi – ei sînt mai uşor de prostit. Apoi să-l tîrăsc pe el. Este umilitor, îi spuse ea lui Newman. Pentru amîndoi.

– Slavă Domnului, am terminat.

Mai nu se obosi să-i mai ofere o tratăţie, ştiind că în cel mai bun caz, acesta i-ar fi scuipat-o drept în faţă.

– Dă-i drumul şi haide să deschidem vinul ăla.

Bungalowul frumuşel al lui Mai era aşezat cu spatele la mare. Odinioară făcuse parte dintr-o fermă, apoi casa a fost transformată într-o pensiune. Cînd s-au mutat la Orcas, soţul ei a vrut să facă agricultură.

Mai şi-a transferat pe insulă cabinetul din Tahoma, fericită să lucreze acasă, mulţumită cu ritmul lent al vieţii de aici, în timp ce soţul ei creştea pui, capre, cultiva cereale şi legume.

A fost nevoie de mai puţin de patru ani ca pasiunea gentlemanului fermier să se stingă şi să fie înlocuită de aceea a cumpărării unui bar cu grill în Jamaica.

– Tim se mută în Maine, spuse Mai în timp ce aduceau vinul în curte. Se apucă de pescuit homari.

– Glumeşti?

– Nu. Şi trebuie să recunosc că pasiunea barului a durat mai mult decît am estimat eu.

În clipa în care se aşezară, cîinii se repeziră spre ele, pretinzînd atenţie. Dînd din coadă, cu limbile afară.

– Sigur, *acum* sîntem prieteni.

Mai le dădu biscuiţii cu care venise.

– Te iubesc – şi tratăţiile nu sînt otrăvite decît în sala de consultaţii.

– Da, totul se iartă. Îmi pare rău că nu am putut participa şi eu la acţiunea de căutare a băieţelului. Am avut o operaţie de urgenţă pe care efectiv nu am putut-o amîna.

– Nici o problemă. De aceea avem alternative. Sînt o familie frumoasă. Iar puştiul e un campion.

– Da? Mai oftă. Ştii, poate că – precis – a fost cel mai bine că Tim şi cu mine am decis să nu avem copii. Îţi dai seama, nu? Dar totuşi, ceasul meu biologic ticăie al naibii. Ştiu că o să sfîrşesc prin a adopta un alt cîine sau o altă pisică sau cine ştie ce alt pui de mamifer, în compensaţie.

– Ai putea adopta chiar un pui de om. Ai fi o mamă grozavă.

– Aş fi. Dar ... tot mai am o fărîmă de speranţă că voi reuşi să-mi întemeiez o familie cu un bărbat, să-i ofer copilului garnitura completă de părinţi. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă întîlnesc cu adevărat, să fac sex. Iar cînd mă gîndesc la bărbaţi, la întîlniri şi la sex, îmi amintesc cît sînt de încinsă. Mă gîndesc să-mi botez vibratorul, Stanley.

– Stanley?

– Stanley este bun şi nu se gîndeşte decît la plăcerea mea. Presupun că sînt în continuare pe locul unu, în concursul nostru de stat-pe-uscat. Paisprezece luni.

– Nouă, deşi nu cred că acea singură dată, se pune. A fost un sex ratat.

– Ratat neratat, tot sex se cheamă. O fi el un concurs idiot, dar există totuşi reguli. Şi cum întotdeauna vor exista Stanley, mă gîndesc serios la alte opţiuni.

– La fete? La cluburi?

– Toate variantele cîntărite şi respinse. Nu rîde.

– Bine. Atunci?

– Am intrat pe Internet, pe site-urile specializate. Mi-am construit chiar şi profilul, nu trebuie decît să-l trimit. Doar că nu am apăsat pe *send*. Nu încă.

– Nu rîd, dar nu sînt convinsă. Eşti o femeie superbă, inteligentă, nostimă, interesantă, o femeie cu o gamă vastă de interese. Dacă te gîndeşti să reintri în arena întîlnirilor, nu ai decît să ieşi mai mult în lume.

Dînd din cap, Mai sorbi puţin vin, apoi se aplecă în faţă.

– Fee, poate că tu nu ai observat, dar noi trăim pe o insuliţă, departe de coasta statului Washington.

– Am auzit zvonuri de spre asta.

– Populaţia acestei mici insule este şi ea relativ mică. Cu atît mai mic este segmentul bărbatului-singur. Care altul să fie motivul pentru care două femei superbe stau aici, într-o seară atît de frumoasă, bînd vin cu cîinii lor?

– Pentru că ne face plăcere.

– Ne face. Da, ne face. Dar nouă ne face plăcere şi compania bărbaţilor. Cel puţin cred că ne face, pentru că ne-a făcut, altădată. Şi cred că nu greşesc cînd spun că la amîndouă ne place sexul bun, sănătos, sigur.

– Corect şi tocmai de aceea spun că o dată nu se pune la socoteală, în concursul nostru.

– O afacere veche, deja. Mai o înlătură, cu mîna. Am efectuat un studiu consistent, chiar dacă nu este ştiinţific, referitor la segmentul bărbat-singur, din cadrul populaţiei insulei noastre. Avînd în vedere scopul meu, trebuie să înlătur bărbaţii sub vîrsta de douăzeci şi unu de ani şi pe cei peste cea de şaizeci şi cinci. Ambele graniţe au fost oricum extinse, avînd în vedere că eu am treizeci şi patru de ani. Evident, nu am inclus cerşetorii. Rezerva e subţirică, Fee. Infiorător de subţirică.

– Nu te pot contrazice. Dar dacă adaugi turiştii şi sezonierii, se mai îngroaşă puţin.

– Da, pentru vară am ceva speranţe, dar în rest? Încep să mă gîndesc serios la James.

– James? James al *nostru*?

– Da, James al nostru. Interese comune, vîrstă apropiată. E drept, scînteia e mică, dar trebuie să lucrezi cu ce ai. Necazul este că el se cam uită la Lori şi într-o echipă nu ai voie să trişezi. Există pe insulă, totuşi, o posibilitate intrigantă. Singur, de vîrstă apropiată, posesor de cîine, foarte atrăgător. Un tip creativ. Puţin cam taciturn pentru gustul meu, dar, repet, e mai bun decît nimic.

– Ah, făcu Fiona şi sorbi din vin.

– Simon Doyle. Sylvia îi plasează lucrările. Artist în lemn, în mobilier.

– Mmm, făcu Fiona şi mai sorbi o înghiţitură.

Mai făcu ochii mici.

– Îi faci ochi dulci? La naiba, cînd te gîndeşti c-ar putea fi singurul care să mă ţină departe de *Inima-punct-com*.

– Nu îi fac ochi dulci. Nu chiar. Este un client. Lucrez cu cîinele lui.

– Frumuşel căţeluşul.

– Foarte. Fierbinte tipul.

– Foarte. Ascultă, dacă ai de gînd să ţi-l revendici, dă-i drumul, pentru că eu am planuri de făcut. Am un motiv serios să mă culc cu cineva.

– Eu nu revendic nici un bărbat. Iisuse, Mai. Chiar nu este genul de tip care să te atragă.

– O găleată cu rahat, spuse Mai dînd pe gît o gură plină de vin. Este viu, singur, în limitele de vîrstă convenabile şi, din cîte ştiu, nu este un asasin în serie.

– M-a sărutat.

– Două găleţi cu rahat! În regulă, acordă-mi un minut, să te urăsc. Mai bătu darabana cu degetele în masă. Gata, a expirat timpul pentru urît. Un sărut sexi sau prietenesc?

– Nu a fost prietenesc. El nu prea este genul prietenesc. Nu cred că iubeşte într-atît oamenii. A trecut pe la mine ca să pot lucra cu Jaws. Eu eram în toiul exerciţiului de căutare, organizat cu echipa Bellingham. Aşa că l-am invitat să stea, să socializeze, să mănînce cîteva negrese. Mă îndoiesc să fi vorbit cinci cuvinte cu cineva. În afară de Syl. O place pe Syl.

– Poate că e ruşinos. Timiditatea poate fi dulce.

– Eu una n-aş zice, iar dulce nu este un cuvînt pe care l-aş folosi în aceeaşi propoziţie cu Simon. Este un as al sărutului, ceea ce înseamnă un plus.

– Reao, nu mă face să-ţi fac rău.

Fiona zîmbi.

– Iar eu nu am nevoie de o legătură, dar pretind totuşi un minim de conversaţie, cînd mă culc cu un bărbat.

– Ai avut parte de conversaţie acum nouă luni, cu tipul ăla de-o-singură-dată şi uite unde te-a adus.

– Asta-i adevărat. Fiona se strădui să ofteze, aducîndu-şi aminte. Dar nu îl revendic. Dacă se iveşte ocazia, poţi să te serveşti cu el.

– Nu, e prea tîrziu. A ieşit din cursă. *Inima-punct-com*, aici m-am întors.

– Trebuie să plecăm într-o vacanţă.

May chicoti.

– Da, sigur.

– Nu, vorbesc serios. Tu, eu, Syl. O vacanţă între fete, chestii între fete. O spa, decise ea inspirată. Un weekend lung, între fete, pentru spa.

– Nu te juca cu mine, Fiona. Sînt o femeie la limita răbdării.

– Tocmai de aceea avem nevoie de o pauză.

– Întrebare. Mai ridică un deget. Cînd ai plecat tu ultima oară în vacanţă? Fie şi un weekend prelungit?

– Acum vreo doi ani, cred. Haide, trei. Ceea ce vine în sprijinul ideii.

– Şi cu munca ta, a mea, a lui Syl, cu responsabilitatea faţă de animale, cum crezi că vom reuşi s-o facem?

– Găsim noi o soluţie. Ne pricepem să planificăm, să organizăm. Acum că-i venise ideea, Fiona o dorea ca pe venirea Crăciunului.

– Masaje faciale şi băi de nămol, room-service şi băuturi spumoase, pentru adulţi. Nu tu muncă, nu tu responsabilităţi sau programări.

– Ar putea fi ceva chiar mai bun decît sexul.

– Tot ce se poate. Nu trebuie decît să ne uităm pe program şi să găsim cel mai bun timp pentru cele trei zile. Zău, Mai, putem găsi trei zile. Avem cu toate prieteni care se vor ocupa de animalele noastre pentru trei zile. De cîte ori n-am făcut noi asta, pentru ei?

– De nenumărate ori. Unde?

– Nu ştiu. Aproape, ca să nu pierdem prea mult timp pe drum. O să încep să caut şi o s-o pun şi pe Syl la curent.

Mai ridică paharul.

– Eu sînt gata.

Hotărîtă să pecetluiască înţelegerea, Fiona trecu pe la Sylvia, în drum spre casă.

În faţa casei liniştite, cu vedere spre golf, panseluţe răsăreau din ghivece. Fiona ştia că sera gemea de ierburi şi de flori şi de legume pe care mama ei vitregă le îngrijea ca pe nişte copii şi pe care le va transfera, în curînd, în grădinile ei spaţioase.

La fel de acasă aici ca şi la ea, Fiona deschise uşa de un roşu strălucitor şi strigă.

– Syl?

– Aici! În camera mare, răspunse Sylvia în timp ce Oreo alerga să o salute.

– Vin de la Mai. Fiona îşi făcu drum prin casa în care trăise Sylvia cu tatăl ei, în timpul căsniciei lor. Ca şi magazinul, era luminoasă, fascinantă, o combinaţie eclectică de stiluri şi arte şi culori.

O găsi pe Sylvia pe salteaua ei de yoga, mimînd poziţia contorsionată a instructorului de la TV.

– Mă eliberam de problemele zilei. Aproape că am terminat. Ai adus băieţii?

– Sînt în maşină. Nu pot sta.

– Ah, de ce nu? Mă gîndeam să fac un cuşcuş.

– Tentant, spuse Fiona. În nici un caz, continuă în gînd. Dar am un plan. Mai este cam încinsă şi ceasul ei biologic ticăie al naibii. Se gîndeşte să recurgă la un serviciu online.

– Serios? Sylvia se descolăci ca să se încolăcească la loc, în cealaltă direcţie. La care din ele?

– A pomenit parcă de *Inima-punct-com*.

– Se spune că sînt buni.

– Eu nu ... Ai recurs tu la chestia asta?

– Nu, încă. Poate niciodată. Dar am aruncat şi eu o privire.

Sylvia se lăsă la pămînt, încolăcindu-se

– Ah. Ha. Mă rog, în sfîrşit, dar ce-ai zice dacă am pleca toate trei într-un weekend prelungit, cu spa?

– La naiba, lasă-mă să mă gîndesc. Sylvia se descolăci. Mie nu-mi ia mai mult de cinci minute să-mi fac bagajul.

– Serios?

– Dacă sînt presată, pot să mi-l fac şi în patru. Unde mergem?

– Încă nu ştiu. Totul la timpul său. Trebuie să mă uit pe program, să mi-l ajustez cu ale voastre şi să găsim apoi o destinaţie.

– Ştiu eu una. Unul dintre artiştii mei are legătură la un spa. Care se pare că este fabulos. Este aproape de Snoqualmie Falls.

– Serios?

– Î-hî. Sylvia se lăsă pe spate, în figura mortului.

– *Serenitatea – Staţiune Spa*. Mă ocup eu de asta – dar tot te poţi uita pe pagina web, să vezi dacă se potriveşte cu ce-ai tu în minte.

– Au masaj, room- service şi bazin de înot?

– Garantez că da.

– Perfect. Doamne, o să fie formidabil. Fiona începu să execute un dans iute, pe loc.

– Nu pot rata aşa ceva. Dar ce a născut ideea asta?

– Ţi-am spus. Hormonii lui May.

– Şi?

Fiona se duse la fereastră, să privească apa.

– De cînd mi-a spus Davey de crime, nu am mai putut dormi ca lumea. Este tot timpul ... aici. În mintea minea. Cînd sînt ocupată, mai uit, dar cînd nu, apare din nou. Cred că o pauză o să-mi prindă bine. Iar o pauză cu două dintre femeile mele favorite, cel mai bine. În plus, mă simt cam derutată de cînd m-a sărutat Simon.

– Ce? Sylvia făcu ochii cît cepele. Ai încercat să treci peste asta. Cînd te-a sărutat?

– Alaltăieri, după ce tu şi ceilalţi aţi plecat. A fost doar un fel de impuls de moment, plus circumstanţele. Şi da, înainte să mă întrebi tu, a fost foarte, foarte bine.

– Mă aşteptam la asta. Şi apoi, ce s-a întîmplat?

– A plecat acasă.

– De ce?

– Probabil pentru că i-am spus eu să plece.

– Ah, Fee, îmi fac griji pentru tine. Sincer. Scuturînd din mînă, Sylvia se ridică şi se întinse după sticla cu apă.

– Nu eram pregătită pentru sărut, cu atît mai puţin pentru orice ar fi urmat.

Sylvia oftă.

– Vezi? Nu-i de mirare că-mi fac griji pentru tine. Tocmai faptul că nu eşti pregătită face parte din nebunia momentului. Sau ar trebui. Neaşteptatul şi pasionalul.

– Nu cred că neaşteptatul funcţionează în cazul meu. Cel puţin, nu acum. Cine ştie, poate că va funcţiona după o pauză de spa.

– Aranjează-ţi programul şi am plecat. Eu mi-l pot aranja pe al meu după tine şi Mai.

– Eşti cea mai bună. Fiona o îmbrăţişă repede. Mă duc să văd ce ore pot muta. Vă trimit un e-mail, la amîndouă.

– Stai. Vreau să-ţi dau puţin ceai dintr-ăsta. Este sută la sută natural şi ar trebui să te destindă puţin, să dormi. Vreau să faci o baie prelungită, să bei puţin ceai şi să pui o muzică liniştită, în fundal. Şi acordă-le o şansă exerciţiilor de meditaţie pe care ţi le-am arătat, adăugă ea scoţînd cutia de tablă din bufetul din bucătăria alăturată.

– În regulă. Promit. Mă simt deja relaxată, gîndindu-mă la spa. Te iubesc. Fiona o îmbrăţişă din nou.

– Şi eu te iubesc.

Ar fi trebuit să se gîndească mai de mult la asta, îşi dădu seama Fiona. O pauză cu nişte prietene bune era reţeta perfectă pentru starea de nelinişte şi stres. E drept însă, ea simţea rar nevoia unei pauze, de vreme ce-şi considera viaţa pe insulă cea mai bună dintre toate lumile posibile.

Avea independenţă, o siguranţă financiară rezonabilă, un cămin şi munca pe care o iubea, compania cîinilor ei. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori?

Îşi aminti sărutul fierbinte, neaşteptat din bucătăria ei şi mîinile aspre, de proprietar, ale lui Simon, pe ea.

Asta era, recunoscu Fiona. Cel puţin din cînd în cînd, asta era. În fond, era o femeie sănătoasă, cu nevoi şi apetituri fireşti.

Şi se putea gîndi la cîteva tăvăleli cu Simon – înainte ca el să încheie capitolul *ăsta,* în termeni clari. Înainte ca el să-l redeschidă. Înainte de a face să sară din nou capacul, se corectă ea.

Ceea ce nu făcu decît să-i demonstreze că orice relaţie cu el promitea să fie una complicată şi frustrantă şi nesigură.

– Poate că cel mai bine ar fi să nu mă mai gîndesc la asta, le spuse ea cîinilor. Chiar aşa, de ce să mi-o fac cu mîna mea? Ne e bine, da? Ne e bine aşa cum sîntem. Voi şi cu mine, băieţi, adăugă ea şi cozile începură să se agite.

Farurile tăiară întunericul cînd întoarse spre aleea ei – şi îi amintiră că iar uitase să lase aprinsă lumina de pe verandă. În cîteva săptămîni, soarele va întîrzia mai mult şi aerul se va încălzi. Plimbări lungi, seara şi joacă în curte, stat pe verandă.

Apropierea îi făcu pe cîini să se foiască şi să dea înnebuniţi din coadă. Trauma sălii de consultaţii era uitată în simpla plăcere a întoarcerii acasă.

Parcă maşina, coborî să deschidă în spate.

– Făceţi-vă turele, băieţi. Se grăbi în casă să aprindă luminile, înainte de a şi le face pe ale ei. Controlă bolurile cu apă şi alimentatoarele pentru cîini, obţinu un zîmbet de la noile ei ghivece cu flori.

În timp ce cîinii făceau cercuri pe afară, îşi întindeau picioarele, îşi goleau băşicile, Fiona deschise congelatorul şi înşfăcă prima cină îngheţată care-i pică în mînă.

În timp ce aceasta se decongela, îşi verifică mesajele telefonice. Decise să-şi deschidă laptopul şi în timp ce mînca, să-şi treacă programul în revistă, să găsească

cea mai bună gaură şi să viziteze website-ul recomandat de Sylvia.

Făcu adnotări, salvînd sau ştergînd mesajele, depinde de caz.

„Domnişoară Bristow, sînt Kati Starr. Sînt reporter la *U.S. Report*. Scriu un articol despre răpirea şi uciderea recentă a celor două femei din California, crime care par să fie identice cu cele comise de George Allen Perry. Cum dumneavoastră aţi fost singura victimă ştiută care i-a scăpat lui Perry, aş vrea să stăm de vorbă. Mă puteţi contacta la birou, pe celular sau prin e-mail. Contactele mele sînt ..."

Fiona apăsă *delete*.

– Pe naiba, imediat.

Fără reporteri, fără interviuri, fără camere TV sau microfoane vîrîte în faţă. Nu mai vroia aşa ceva, gata.

Apăru mesajul următor, chiar în timp ce inspira ca să se calmeze.

„Domnişoară Bristow, sînt Kati Star de la *U.S. Report*, în continuarea primului meu apel. Mă apropii de termenul de predare şi este foarte important să stăm de vorbă cît mai curînd ..."

Fiona apăsă din nou pe *delete*.

– Duceţi-vă undeva, tu şi termenul tău de predare.

Băgă cîinii înăuntru, liniştită de prezenţa lor. Cina, aşa cum se prezenta ea, nu era prea atrăgătoare, dar îşi porunci să se aşeze, să mănînce, să facă exact ce-şi propusese cu seara asta, înainte ca ziarista de la *U.S Report* să-i invadeze mintea cu amintiri şi griji.

Deschise laptopul şi începu să mănînce din plăcinta cu pui. Ca să-şi ridice starea de spirit, se uită mai întîi pe website-ul staţiunii spa – şi în cîteva clipe trepida de nerăbdare.

Masaje cu pietre încinse, înfăşurări în parafină, şampanie şi măşti cu caviar. Le vroia pe toate. Le vroia acum.

Făcu turul virtual, intrînd în bazinul interior de înot, în saloanele de meditaţie de după tratament, în buticuri, în

grădini, în camerele de oaspeţi. Care includeau, îşi spuse ea, o „vilă" pe două nivele, cu trei dormitoare.

Închise un ochi şi se uită la preţuri. Se înfioră.

Renunţînd la vilă ... şi tot te ardeau ca flăcările iadului.

Dar avea propria cadă fierbinte şi, ah Dumnezeule, şeminee în băi.

Iar în jur, căderi de apă, dealuri, grădini ...

Imposibil, îşi reaminti ea. Poate cînd va cîştiga la loterie.

– Este un vis frumos, li se adresă ea cîinilor. Deci, acum ştim unde. Haide să vedem şi cînd.

Deschise programul lecţiilor, calculă, reprogramă, încercă să jongleze cu cîteva, recalculă, reveni.

Cînd în sfîrşit stabili două cele mai bune variante, le trimise un e-mail Sylviei şi lui Mai.

– O să reuşim noi, decise ea şi începu să-şi verifice e-mailurile intrate.

Găsi unul de la reporteră.

Domnişoară Bristow:

Nu am reuşit să vă prind la telefon. Am găsit acest contact pe web, prin care oferiţi servicii de dresură canină. Aşa cum v-am explicat, scriu o poveste despre cazurile de răpire-crimă din California, care sînt un ecou al crimelor lui Perry

Cum aţi fost un martor cheie al acuzării în procesul Perry, care s-a finalizat cu închisoare pe viaţă, comentariile dumneavoastră ar fi foarte preţioase.

Nu pot scrie o poveste captivantă şi reală despre Perry, fără să includ experienţele dumneavoastră şi detaliile privind uciderea lui Gregory Norwood, care a dus la prinderea lui Perry. Aş prefera să stau de vorbă cu dumneavoastră, înainte ca povestea să fie publicată.

Fiona şterse mesajul, inclusiv lista cu contacte. Apoi îşi lăsă mîna jos, pe masă.

Avea tot dreptul să spună nu. Avea tot dreptul să-şi întoarcă spatele de la perioada aceea cumplită din viaţa ei. Avea tot dreptul să refuze să fie furaj pentru o altă poveste despre moarte şi pierdere.

Retrăind toate astea, nu-l va reînvia pe Greg. Nu le va ajuta pe cele două femei şi nici familiile lor îndoliate.

Începuse o viaţă nouă şi avea al naibii de mult, tot dreptul la intimitate.

Se ridică, închise laptopul.

– Acum o să mă duc să fac baia aia prelungită, să beau ceaiul ăla idiot. Şi ştiţi ceva? O să comandăm vila aia dată naibii. Viaţa e prea al naibii de scurtă.

OPT

Deşi întotdeauna orele cu căţeluşii îi ridicau moralul, de data aceasta Fiona continua să se simtă tensionată, un ecou nesfîrşit al amintirilor şi pierderii.

Puţin după ora opt seara, Kati Starr, insistentă dacă nu altceva, sună din nou.

Uitîndu-se la număr, Fiona lăsă robotul să preia mesajul, după care îl şterse fără să-l asculte,dar ţîrîitul în sine rămase în ceafa ei ca o cărămidă.

Îşi reaminti că trebuie să le acorde toată atenţia clienţilor ei.

Simon întîrziase. Firește. Apăru cînd restul clasei trecea în revistă noţiunile de bază.

– Începe de unde am ajuns noi, spuse ea rece. Dacă nu ne interferăm prea mult cu programul tău încărcat.

Se îndepărtă ca să lucreze individual cu fiecare, demonstrînd cum trebuie descurajat exuberantul pui de Great Dane, care promitea să devină masiv, să tot sară în sus – şi schnauzerul pitic făcut să înceteze să-şi mai adulmece perineul.

Cînd începură lucrul fără lesă, Fiona oftă cînd Jaws o luă la fugă după o veveriţă – şi provocă o adevărată debandadă.

– Nu le vîna! Fiona îşi trecu o mînă prin păr cînd Jaws făcu tot posibilul să se cațere în pomul unde se refugiase veveriţa.

– Chemaţi-i înapoi. Recurgeţi la comanda voastră de întoarcere, apoi daţi-i cîinelui ordinul să stea. Vreau toţi cîinii înapoi la stăpînii lor, în poziţia stat.

Ceea ce vroia ea cerea timp şi perseverenţă – şi cîteva intervenţii personale.

Repetă comenzile stai şi jos, individual şi în grup, atentă să păstreze un ton degajat de cîte ori i se adresa lui Simon.

Cu lesele puse, lucră la comenzile stop şi lasă jos.

Clasa, care de obicei o amuza şi o încălzea, îi provocă o durere mocnită de cap, care se instală chiar deasupra îmbinării cefei cu baza craniului.

– Continuaţi să lucraţi cu ei, spuse Fiona străduindu-se să zîmbească. Şi nu uitaţi: încurajaţi-i, practicaţi şi jucaţi-vă cu ei.

Ca întotdeauna, au urmat comentarii, întrebări, o descriere sau două, care trebuiau împărţite cu ea sau cu ceilalţi din grup. Fiona asculta, răspundea, mîngîia, răsfăţa. Dar nu simţea nimic din plăcerea ei obişnuită.

Cum Simon mai zăbovi, dîndu-i drumul lui Jaws să alerge cu cîinii ei, Fiona îşi spuse că era perfect. O să regleze treburile cu el, eliminînd astfel din agenda ei o problemă minoră.

– Azi ai avut un morcov în fund, spuse Simon pînă să apuce ea să deschidă gura.

– Pardon?

– M-ai auzit. Şi arăţi ca dracu.

– Trebuie să încetezi să mai arunci cu perlele astea la picioarele mele.

– Tipul din California a mai omorît pe cineva?

– Nu ştiu. De ce-aş şti? Ce-are asta de-a face cu mine? Fiona îşi vîrî mîinile în buzunarul gecii ei cu glugă.

Îmi pare rău pentru ele, pentru familiile lor, dar chestia asta nu are nimic de-a face cu mine.

– Cine te contrazice? Nu ai ascultat, nu ai ascultat cu adevărat, cînd Diane ţi-a arătat fotografia cu băieţelul ei desenînd cu creioane colorate un bulldog. Aş zice că asta este versiunea ta despre a avea o zi proastă. Deci, ce s-a întîmplat?

– Ascultă, Simon, doar pentru că te-am sărutat, să zicem...

– Să zicem?

Fiona strînse din dinţi.

– Asta nu înseamnă că sînt obligată să îţi împărtăşesc detalii din viaţa mea sau să-ţi explic motivele stărilor mele proaste.

– Eu tot la „să zicem" am rămas şi mă întreb cum este cînd săruţi cu adevărat.

– O să trebuiască să te miri în continuare. Sîntem vecini şi în prezent eşti clientul meu. Asta e tot.

– O zi al naibii de proastă. Bine, bucură-te de ea. Simon îşi fluieră căţelul care, fireşte, veni cu tot pachetul.

Cînd Simon se aplecă, ciufuli şi oferi trataţii, Fiona oftă din nou.

– Se descurcă bine cu comanda de întoarcere. Încă nu răspunde la stai, dar se descurcă bine în multe privinţe.

– În ultimele două zile nu a mîncat nimic pentru care să fi trebuit să-mi fac griji. Cu bine, adăugă el prinzînd lesa.

Ajunsese la jumătatea drumului spre maşină, cînd Fiona îl strigă.

Nu îşi propusese să facă asta şi nu putea pricepe de ce o făcuse. Şi totuşi ...

– Nu vrei să ne plimbăm puţin? Simt nevoia de plimbare.

– Să ne plimbăm? Unde?

Fiona făcu un semn larg cu mîna.

– Unul din avantajele de a trăi în pădure este acela că te poţi plimba în ea.

Simon ridică din umeri şi se întoarse la ea.

– Ar fi mai bine să-l ţii în lesă. Pînă cînd eşti sigur că răspunde la comanda stop. S-ar putea lua după un iepure sau o căprioară şi s-ar putea rătăci. Haideţi băieţi, facem o plimbare.

Cîinii ei o urmară fericiţi, apoi trecură în faţă. Jaws trăgea de lesă.

Plină de înţelegere, Fiona interveni:

– Aşteptaţi. Cîinii se opriră, apoi, la semnalul Fionei, cînd Jaws îi ajunse din urmă, porniră din nou, într-un ritm mai lent.

– El se crede un cîine mare. Este bine pentru el să iasă astfel, să exploreze noi teritorii, să respecte lesa, să răspundă la comenzile tale.

– Asta e o altă lecţie?

– Făceam doar conversaţie.

– Tu mai discuţi vreodată şi altceva, în afară de cîini?

– Da. Iritată, îşi adună umerii şi căzu într-o scurtă tăcere.

– Acum însă nu mă pot gîndi la altceva. Dumnezeule, să vină odată primăvara aia. E altfel, atunci. Da, vremea îmi poate face zile proaste. Dar e o zi frumoasă, aşa că ar fi cam greu. Totuşi, aş vrea să vină mai repede vremea caldă şi vreau ca soarele să rămînă pe cer pînă la zece noaptea. Vreau să-mi organizez o grădină şi să gonesc din ea iepurii şi căprioarele.

– N-ar fi mai simplu să o împrejmuieşti?

– Atunci nu aş mai şti ce înseamnă distracţia de a goni iepurii şi căprioarele, nu? Nu se tem de cîini, ceea ce este numai şi numai vina mea, pentru că i-am învăţat pe băieţi să nu alerge după ele. Hopa... iar am vorbit despre cîini. Iubesc mirosul ăsta.

Inspiră adînc mirosul de pin, recunoscătoare că o mai lăsase puţin durerea de cap.

– Iubesc felul cum arată – luminile, umbrele. O vreme m-am gîndit să mă fac fotograf, pentru că îmi plac lumina şi umbrele şi chipurile oamenilor şi felul cum se mişcă. Dar nu fac fotografii foarte bune sau interesante. Şi

atunci m-am gîndit să mă fac scriitoare, dar şi peste asta am trecut repede. Deşi îmi place să scriu – pentru blog sau ziare, sau mici articole despre...ştii tu, chestia despre care nu vreau să pomenesc nimic în conversaţia asta. Apoi mi-am spus că aş putea fi instructor de drumeţie sau antrenor, dar ... de fapt nu aveam o sală, ştii. Nu sînt sigură dacă ţi se cere să ai sală, la douăzeci de ani. De ce nu spui nimic?

– Mai ales pentru că tu n-ai tăcut o clipă.

Fiona expiră puternic.

– Adevărat. Îndrug vrute şi nevrute, pentru că nu vreau să mă gîndesc. Şi îmi dau seama acum că te-am rugat să vii cu mine ca să nu încep să clocesc gînduri negre. Nu, nu am o zi proastă. Am o zi de clocit gînduri negre, ceea ce e altceva.

– Pentru mine e acelaşi lucru.

– Simon, tu eşti un dur. Ceea ce n-ar trebui să mă atragă.

Treceau printr-un luminiş unde copacii se înălţau în sus ca nişte giganţi umflaţi, care oftau ca valurile izbite de mal, acolo unde vîrfurile lor întîlneau cerul.

– De ce Orcas? întrebă ea. Din toate locurile de pe lumea asta.

– Este un loc liniştit. Îmi place să fiu aproape de apă. Ţine-o. Simon îi vîrî lesă în mînă şi se duse spre o buturugă mare, răsucită, care ieşea pe jumătate din pămîntul plin de ace.

În timp ce Fiona îl urmărea, el dădu ocol buturugii, se lăsă jos şi o ciocăni.

– Asta e proprietatea ta?

– Da. Dar pînă acum n-am ajuns atît de departe.

– Vreau chestia asta. Ochii de culoarea aurului vechi, în jocul de umbre şi pete al luminii, se întoarseră scurt spre ai ei. O pot avea?

– Vrei ... buturuga?

– Da. Plătesc, dacă ţii să fii lacomă.

– Cît? Plec într-o vacanţă de spa. Fiona se apropie, încercînd să vadă ce văzuse el.

– Uşurează-te în altă parte. Simon îl împinse pe Jaws care se pregătea să o boteze.

– Zece verzi.

Fiona scoase un *pff...*

– Stă doar aici. Tu nu o foloseşti, iar eu o să trebuiască să o smulg şi să o trag afară de aici. Douăzeci, nimic mai mult.

– Înlocuieşte-o. Plantează un copac în gaura ei şi sîntem chit.

– De acord.

– Şi ce-o să faci cu ea?

– Ceva.

Fiona studie buturuga, îi dădu ocol aşa cum făcuse şi el, dar tot nu văzu decît resturile contorsionate ale unui copac dărîmat de o furtună, acum cine ştie cîtă vreme.

– Aş vrea să văd ca tine. Aş vrea să mă pot uita la o buturugă şi să văd ceva creativ.

Simon se uită din nou în sus.

– Te-ai uitat la cîinele ăsta şi ai văzut ceva.

Fiona zîmbi.

– Cred că acum chiar ai spus un lucru frumos. Şi acum presupun că trebuie să-mi pară rău că am fost rea cu tine.

– Ai o scală ciudată, Fiona. Ai sărutat „să zicem" cînd de fapt erai lipită de mine ca o ventuză. Ai fost „rea" cînd mi-ai spus să-mi văd de treaba mea.

– Am strigat la tine, în capul meu.

– Ah, mă rog, acum chiar sînt distrus.

– Pot să fiu rea. Dură şi rea şi pot trăi cu asta. Dar trebuie să am o justificare. Ori tu m-ai întrebat doar ce am păţit. Poţi să te întorci oricînd şi să-ţi iei buturuga aia.

– În următoarele două zile. Simon se ridică, se uită în jur ca să se orienteze. Apoi se uită la ea.

– Descarcă-te.

– Haide să mai mergem.

Fiona ţinea lesa, aducîndu-l pe Jaws la călcîi, lăsîndu-l mai liber, trăgîndu-l înapoi, în timp ce-şi croiau drum printre copaci, scurtînd curba golfuleţului liniştit.

– Reporterul mă urmăreşte, începu Fiona. Mă sună, îmi trimite e-mailuri. Nu am discutat cu ea – i-am şters doar mesajele.

Şi ce vrea?

– Să vorbească cu mine despre Perry – în legătură cu cele două femei din California. Scrie o poveste despre asta. Asta e meseria ei; am înţeles. Dar nu e meseria mea să vorbesc cu ea, să alimentez focul ăsta. Singura victimă care a scăpat – aşa pune ea problema. Eu nu sînt o victimă şi efectiv mă scoate din sărite cînd aud asta. Mi-a fost de ajuns cînd s-a întîmplat.

– Atunci continuă să ştergi.

– Pare simplu – şi asta o să şi fac – dar nu este atît de simplu.

Durerea de cap trecuse, da, dar mînia şi frustrarea care o cauzaseră se aflau tot acolo, ca nişte aşchii.

Mici, ascuţite şi urîcioase.

– Cînd s-a întîmplat, acuzarea şi poliţiştii m-au ţinut cît au putut mai departe de presă. Nu vroiau să dau declaraţii – şi Dumnezeu mi-e martor că nici eu nu vroiam. Dar o poveste ca aceea? Era suculentă, nu? Mă sunau întruna, sau vorbeau cu oameni care mă ştiau – cu oameni care ştiau oameni care mă ştiau. Storcînd sucul.

Fiona se opri, se uită în sus, la el.

– Presupun că înţelegi asta, din legătura ta cu Nina Abbott.

– „Legătură" e un cuvînt prea frumos.

– Şi acum îţi plac insulele liniştite.

– Una nu prea are legătură cu alta. Şi oricum, nu eu mă văicăream acum.

Nu era treaba ei, îşi spuse Fiona. Iar el avea dreptate.

– În regulă. După Greg, a început totul din nou. Apoi a urmat procesul. Nu mai vreau nimic din toate astea. Aşa că iată-mă din nou plină de mînie, ceea face să mă simt rău pe dinăuntru. Pentru că douăsprezece înaintea mea şi Greg după mine, au murit. Iar eu nu am murit. Abia dacă am avut o zgîrietură, dar ei spun că sînt o

victimă sau spun că sînt o eroină. Nici una, nici alta nu sînt adevărate.

– Nu, nu sînt adevărate. Tu eşti o supravieţuitoare, ceea ce este şi mai greu.

Fiona se opri, se uită la el.

– Cum ai înţeles asta?

– Se vede totul pe tine. E în ochii tăi. Atît de calmi, atît de clari. Poate pentru că au văzut deja atîtea. Ai fost rănită. Şi trăieşti cu rănile astea. Iată ceva ce n-ar trebui să-mi placă.

Poate c-ar fi zîmbit pentru felul în care îi răspunsese cu vorbele ei, dacă nu le-ar fi simţit în stomac.

– Ce se întîmplă cu noi, Simon?

– Poate că sîntem doar puţin încinşi.

– Poate. Eu nu am mai făcut sex de aproape zece luni.

– În regulă, atunci ne este din ce în ce mai cald.

Acum Fiona rîse.

– Dumnezeule, chiar mă faci să mă simt mai bine. Dar ce am vrut să spun eu, este că de vreme ce n-am mai făcut sex de zece luni, înseamnă că nu e mare scofală să mai aştept. Amîndoi trăim pe insulă – avem o legătură cu Sylvia. Mie îmi place cîinele tău şi în clipa asta fac parte din echipa lui. Cred că trebuie să mă gîndesc dacă, culcîndu-mă cu tine, voi simţi o plăcută uşurare sau acest lucru îmi va cauza prea multe complicaţii.

– Nu ar fi plăcut. Plăcute sînt fursecurile şi laptele.

– Încrederea. Mie îmi place încrederea. Cum nu o să fac sex cu tine în pădure, mai ales că nu mai avem decît vreo douăzeci de minute pînă apune soarele, cred că sîntem în siguranţă. Aşa că de ce nu mi-ai oferi cîteva „vorspane" ale posibilelor atracţii care vor urma?

Simon veni în spatele ei, înfăşurîndu-i părul în pumnul lui.

– Îţi place să trăieşti pe muchie de cuţit?

– Nu, chiar nu-mi place asta. Îmi plac stabilitatea şi ordinea, deci asta este ceva neobişnuit pentru mine.

Simon o trase de păr suficient cît ea să-şi ridice faţa, să-i aducă gura la o răsuflare de a lui.

– Cauţi plăcutul.

– De fapt, nu caut nimic.

– Nici eu, spuse Simon şi apropie distanţa.

Ea ceruse asta şi se crezuse pregătită. Se aşteptase la lovitura iute, la explozia imediată a fierbinţelii şi a dorinţei şi a poftei ei, cotropindu-i instantaneu creierul şi trupul.

Dar el se apropie încet, dezarmînd-o cu un sărut blînd, din cele care-ţi induc un tremur în tot sistemul, înainte de a-ţi înceţoşa creierul. Oftă, ridicîndu-şi braţele ca să şi le împreuneze pe după ceafa lui, în timp ce el o provoca să-i ofere mai mult.

Cum ea făcu întocmai, el o trase mai aproape, construind treptat căldura aceea pe care o recunoşteau amîndoi, grad cu grad, aşa încît cînd veni atacul, o găsi fără apărare.

Lumea dispăru – pădurea, cerul, umbrele tot mai grele. Nu mai rămăsese decît minunea gurii peste gură, a trupului lipit de trup şi viitura de dorinţă care se înălţa în ea.

Cînd el dădu să se retragă, ea îl trase înapoi, scufundîndu-se, scufundîndu-se tot mai mult.

I-a pus la încercare autocontrolul. Această combinaţie de cedare şi cerinţă îi slăbi determinarea de a stabili un anumit ton şi ritm. Ea pătrunsese într-un fel înlăuntrul lui, deschizînd uşi pe care era decis să le păstreze încuiate, pînă cînd nu mai fu sigur care dintre ei va deschide drumul.

Şi cînd vru să se retragă, să recîştige puţină distanţă, ea îl ademeni înapoi.

Buze moi, trup mlădios şi un miros care era într-un fel şi dulce şi de pămînt. Ca şi gustul ei – nici una nici alta şi cumplit de irezistibil.

Pierdu mai mult teren decît cîştigase, cînd căţeluşul începu să latre – într-o veselie nebună – şi să se suie cu

lăbuţele pe picioarele lui, în încercarea de a se strecura între ei şi a participa la distracţia lor.

De data aceasta se retraseră amîndoi.

Fiona îşi puse o mînă pe capul lui Jaws.

– Stai, îi ordonă ea. Căţel bun.

Par mai puţin calmi, îşi spuse Simon uitîndu-se în ochii ei. Mai puţin limpezi.

– Un lucru inteligent nu-mi trece prin cap să-l pot spune acum, începu Fiona. Îşi chemă cîinii, apoi îi dădu lui Simon lesa căţelului.

– Ar trebui să ne întoarcem. Hm, se descurcă mai bine cu lesa. Acesta este un teritoriu nou pentru el şi sînt atîtea chestii nostime care să-ţi distragă atenţia, dar se comportă destul de bine.

Înapoi în zona ei sigură, vorbind despre cîini, îşi spuse Simon. Curios să vadă cum o să se descurce cu asta, Simon continuă să meargă în tăcere.

– Mi-ar face plăcere să lucrez puţin cu el la alte îndemînări şi comportamente. Poate cîte o jumătate de oră săptămînal, în şedinţe de zece sau cincisprezece minute. Vreo două săptămîni. Gratis. După care, dacă îţi place cum merge, putem discuta un onorariu.

– Cum ar fi un „vorspan" despre posibilele atracţii viitoare?

Fiona îi aruncă o privire scurtă lui Simon.

– Ai putea spune aşa. Învaţă repede şi are o personalitate bună pentru ... Ce prostie. Asta-i adevărată laşitate. Am vrut să te sărut din nou, să văd dacă data trecută a fost doar o întîmplare, ceea ce, evident, nu a fost. Simt o puternică atracţie fizică pentru tine, ceea ce nu am mai simţit pentru nimeni, de foarte multă vreme.

– În decursul celor zece luni?

O privi cum se înroşeşte, dar apoi Fiona zîmbi. Nu din laşitate, ci din amuzament.

– De fapt, cu mult timp înainte. Ca să scutim detalii stînjenitoare pentru amîndoi, incidentul acela de acum zece luni a fost un eşec pe mai multe niveluri. Dar serveşte ca punct de plecare şi mă face să mă întreb

dacă factorul-sub-zece-luni face parte din motivele acestei atracţii. Totodată mă face prudentă. Nu sînt genul ruşinos cînd e vorba de sex, dar mă preocupă gîndul să nu repet cumva ceva ce s-a dovedit a fi o greşeală.

– Preferi stabilitatea şi ordinea.

Fiona îşi vîrî mîinile înapoi în buzunare.

– Eu vorbesc prea mult iar tu asculţi prea bine. Este o combinaţie periculoasă.

– Pentru cine?

– Pentru vorbitor. Vezi, tu laşi impresia că nu acorzi prea multă atenţie, că nu eşti destul de interesat. Nu interacţionezi cine ştie ce, dar reţii detaliile. Zău, ca un şarpe care se insinuează. Îmi placi. Sau cel puţin aşa cred. Nu ştiu multe despre tine, pentru că tu nu vorbeşti despre tine. Ştiu că ai un cîine pentru că ţi l-a dat mama ta, ceea ce-mi spune că îţi iubeşti mama sau că te temi de furia ei. Este probabil o combinaţie între cele două.

Merseră în tăcere, vreme de vreo treizeci de secunde.

– Confirmă sau neagă. Nu poate fi vorba de un secret adînc, întunecat, insistă ea.

– Îmi iubesc mama şi prefer, dacă se poate, să-i evit furiile.

– Vezi, nu a fost greu. Dar tatăl tău?

– O iubeşte pe mama şi preferă, dacă se poate, să-i evite furiile.

– Cu cît spui mai puţine lucruri, cu atît faci lumea mai curioasă. Îţi dai seama de asta, da?

– Perfect. Asta poate prinde bine în afaceri.

– Deci este o afacere. Munca ta.

– Oamenii te plătesc, statul îţi ia o parte. Asta înseamnă că e o afacere.

Fiona se gîndea că găsise ceva de ce să-l apuce, deşi acel ceva era lunecos.

– Dar nu este o afacere de la bun început, pentru că altfel mi-ai fi vîndut scrinul.

Simon se opri, în timp ce Jaws găsise un băţ cu care se făIea acum ca un tambur major cu program redus.

– Nu vrei să uiţi de el.

– A fost fie o etalare a temperamentului artistic, fie o chestie de încăpăţînare. În cazul acesta suspectez prima variantă, deşi suspectez şi că nu eşti străin de cea de a doua. Dar apropo, vreau în continuare să-l cumpăr.

– Nu. Ţi-ar prinde mai bine un balansoar pe verandă. Cel pe care-l ai e cumplit.

– Nu e cumplit. Îşi face treaba. Şi nu are nevoie decît de o vopsea.

– Braţul stîng e aproape picat.

Fiona deschise gura să nege, dar îşi dădu seama că de fapt nu prea era sigură de ea.

– Poate. Dar ca să întorc asta împotriva ta, asta nu dovedeşte decît faptul că observi detaliile.

– Observ un lucru de mîntuială şi un lemn strîmbat. Dacă vrei, pot să-ţi fac un balansoar în schimbul lecţiilor, cu condiţia să pui pe foc scaunul ăla urît, strîmb.

– Poate că are valoare sentimentală.

– Are?

– Nu, l-am cumpărat cu zece dolari la talcioc, acum cîţiva ani.

– Pune-l pe foc. Iar tu o să înveţi cîinele ceva interesant.

– S-a făcut. Ieşind din pădure, Fiona se uită în sus, la cer.

– Se răceşte. Poate că mi-ar prinde bine un foc. Un foc frumos, un pahar de vin – sigur, nu o să pot scoate sticla din scrinul acela minunat, dar o să supravieţuiesc. Şi nici nu o să te invit înăuntru.

– Chiar crezi că dacă vroiam să terminăm ceea ce am început în pădure, aş fi aşteptat invitaţia ta?

– Nu, spuse ea după o clipă. Răspunsul ăsta ar trebui să mi se pară arogant şi jignitor. Habar n-am de ce nu mi se pare. De ce nu vrei să terminăm ceea ce am început în pădure?

Simon îi zîmbi.

– O să te gîndeşti la asta, nu? Îmi place casa ta.

Ululta, Fiona se întoarse să o studieze, aşa cum făcea el.

– Casa mea?

– Este mică, puţin fistichie şi se potriveşte perfect cu locul. Ar trebui să te gîndeşti să-i adaugi un solar, în partea dinspre sud. I-ar face arhitectura mai interesantă, ţi-ar deschide bucătăria şi ţi-ar aduce mai multă lumină. Oricum, fă-ţi un serviciu şi nu-ţi verifica e-mailurile şi mesajele. În două zile vin cu scaunul şi cu cîinele.

Fiona se încruntă în urma lui, în timp ce se îndrepta, împreună cu cîinele, spre camionetă. Simon desfăcu lesa, îl vîrî pe Jaws înăuntru, unde acesta se instală, fălindu-se cu băţul.

AVEA DESTULE LUCRURI care să-l ţină ocupát – munca lui, cîinele lui, o idee pe jumătate coaptă de a planta o grădină, asta numai ca să vadă dacă era în stare de aşa ceva. O dată la două zile, în funcţie de vreme, făcea o plimbare cu maşina, împreună cu Jaws, de-a lungul drumurilor întortocheate, în sus şi în jos, din insulă.

Rutina, sau lipsa de rutină, era exact ceea ce căutase el, fără să-şi fi dat seama de asta.

Savura faptul că avea atelierul la doar cîţiva paşi de casă, unde putea lucra cît de devreme sau cît de tîrziu şi oricît de mult îi făcea plăcere. Şi cu toate că asta îl surprindea, îi făcea plăcere compania cîinelui, la muncă, în timpul plimbărilor, cînd conducea maşina.

I-a făcut plăcere să vopsească într-un albastru îndrăzneţ un balansoar cu braţe plate. O fi coloritul Fionei suav, subtil, dar personalitatea ei era luminoasă, îndrăzneaţă. O să-i stea bine în scaun.

Arăta bine, Fiona.

Îşi spuse că o să ia cîinele şi scaunul şi o să se ducă la ea în după-amiaza aceasta. Doar dacă nu va fi prins de muncă.

Din fericire, îşi spuse el în timp ce-şi bea pe terasă cafeaua de dimineaţă, avea multă muncă în care să fie prins. Avea bufetul acela cu vitrină pentru un client din Tacoma şi mai avea încă un set de balansoare. Avea patul pe care intenţiona să şi-l facă lui şi scrinul pe care-l începuse pentru Fiona.

Poate.

Trebuia să se ducă să ia buturuga –astăzi, chiar. O să-l întrebe pe Gary – un fermier local şi coleg cu el la lecţiile de dresaj – dacă mai era dispus să-l ajute cu lanţul şi cu încărcătorul.

Fluierîndu-şi cîinele – şi ridicol de încîntat cînd Jaws îi răspunse alergînd vesel spre el – Simon intră în casă. Era la a doua cafea, în timp ce studia online poveştile din *U.S.Report,* aşa cum făcea de două zile.

Începuse să creadă că reportera renunţase la articol, frustrată de refuzul Fionei de a coopera.

Dar de data asta îl găsi, cu titlul cu litere proeminente:

ECOURILE GROAZEI

Fotografiile celor două femei – aproape nişte fetiţe, zău, îşi spuse el – presărau povestea. Din punctul lui de vedere, reportera îşi făcuse bine treaba aici, cu detalii din viaţa lor, ultimele ore înainte de a dispărea, investigaţiile care au urmat şi descoperirea cadavrelor.

Găsi terifiantă fotografia lui Perry. Atît de obişnuit – bărbatul de vîrstă medie, de la uşa de alături. Profesorul de istorie sau agentul de asigurări, tipul care cultivă roşii în grădina din spate. Oricine.

Dar fotografia Fionei îi îngheţă sîngele în vine.

Faţa ei zîmbea, ca şi celelalte douăsprezece, cele care nu scăpaseră. Tînără, proaspătă, frumoasă.

Contrasta puternic cu instantaneul luat în timp ce era împinsă în sala de tribunal, printre cele două şiruri de reporteri. Cu capul plecat, cu ochii fără viaţă, cu chipul descompus.

Articolul adăuga detalii despre evadarea ei, despre asasinarea logodnicului ei şi adăuga scurt că Bristow nu a putut fi contactată pentru comentarii.

– Nu te-ai putut opri, bombăni Simon.

Da, oamenii continuau să facă ce făceau. Reporterii scriau reportaje. Cel mai inteligent lucru pe care-l putea face Fiona era să ignore articolul.

Îl chinui nevoia de a o suna; nevoie care efectiv îi instală o durere între omoplaţi. Îşi porunci să uite de asta – şi de ea.

Şi îl sună pe Gary, aranjînd cu el ridicarea buturugii. Îi acordă lui Jaws zece minute pentru necesităţi – începuseră amîndoi să se descurce bine cu chestia asta – apoi se apucă de muncă.

Se concentră asupra bufetului. Îşi spuse că cel mai bine era să nu mai lucreze la scrin pînă cînd nu-şi va putea scoate din cap imaginea Fionei, acel amestec de groază şi durere de pe chipul ei.

La începutul după-amiezii făcu o scurtă pauză pentru o plimbare la malul mării, unde Jaws reuşi să găsească un peşte mort.

După duşul obligatoriu – chiar trebuia să-şi amintească să cumpere o cadă specială pentru afurisitul ăla de cîine – Simon decise să încarce în maşină cîteva piese mici, pentru Sylvia. Puse în cutii funduri de tăiat, vaze pentru flori uscate, boluri, apoi le încărcă în maşină, cu cîine cu tot.

Se va întîlni cu Gary, se va ocupa de buturugă şi cu marfa deja încărcată, va avea o scuză să nu poposească prea mult la Fiona.

Îl surprinse, iar lui Jaws îi provocă o tristeţe nespusă că nu o găsiră acasă. Şi nici pe cîinii ei. Poate plecase pentru cîteva momente de singurătate, ca să mai uite.

Jaws se dădu mare cînd Gary apăru imediat, cu Butch, corcitura lui de colie.

Gary, cu o caschetă peste părul cărunt, cu lentile groase peste ochii verzi, fanaţi, se uită la căţeluşii care se salutau.

– Două mogîldeţe, spuse el.

– Să zicem. Fiona nu-i acasă, dar ştie că vin să iau buturuga.

– Are curs practic în parc, cu unitatea ei. Fac asta o dată pe lună. Ca să se menţină în formă, înţelegi. Încep la prima oră. Bine, haide să coborîm încărcătorul din camionetă şi să mergem la buturuga aia a ta. La ce naiba îţi trebuie?

– Nu se ştie niciodată.

– Aşa e, conveni Gary.

Lăsară jos rampa camionetei şi Gary coborî încărcătorul. Cu cei doi cîini la bord, o porniră spre pădure.

– Îţi mulţumesc pentru asta, Gary.

– La naiba, nu-i mare scofală. Şi mai e şi o zi frumoasă pentru lucrat afară.

Aşa era, îşi spuse Simon. Destul de cald, soare, cu mici semne ale primăverii ivindu-se peste tot. Cîinii săreau într-o disperată fericire iar Garry mirosea – uşor – a îngrăşămînt.

Cînd ajunseră la buturugă, Gary sări din încărcător, îi dădu ocol, îşi trase pe spate cascheta ca să se scarpine în creştetul capului.

– Pe asta o vrei?

– Da.

– Atunci s-o luăm. L-am cunoscut pe unul care făcea statui cu drujba, din trunchiuri de copac, cu noduri.

Pregătiră lanţul, discutară strategii, discutară despre baseball, despre cîini.

Simon legă cîinii de un copac ca să îi ţină departe de orice pericol, în timp ce Greg manevra încărcătorul.

Le luă o oră şi considerabilă sudoare, repoziţionare, revenire, replasare a lanţului.

– Uşurel! strigă Simon zîmbind larg. Acum e bine. Iese.

– Da' ştiu că s-a luptat cu noi. Gary băgă motorul în ralanti, cînd buturuga se răsturnă, liberă.

– Iată-ţi buturuga.

Simon îşi plimbă mîna înmănuşată de-a lungul ei, de-a lungul uneia din rădăcinile groase.

– Ah, da.

– De cînd te cunosc, nu te-am văzut aşa de fericit.

În timp ce ieşeau din pădure, cu buturuga în cuva încărcătorului, Gary se uită la Simon.

– Vreau să-mi spui ce vrei să faci cu chestia asta.

– Mă gîndeam la un lavoar.

Gary fornăi.

– Vrei să faci un spălător dintr-o buturugă?

– Piedestalul lui, da. Poate. Dacă o să mă lase să fac ce vreau, din el. Cred că nodul ăsta rotund poate servi ca bazin. Adaugă la el fitingăriile, robineţii şi toate chestiile astea moderne, plus o jumătate de milion de straturi de lac. Da, poate.

– Asta bate drujba şi trunchiul noduros. La cît poate urca o chestie ca asta?

– Depinde, dar dacă o să iasă cum vreau eu? O pot vinde cu vreo opt.

– Opt sute de dolari pentru un lavoar dintr-o buturugă?

– Opt mii.

– Îţi rîzi de mine.

– La galeria din Seattle poate ajunge la zece.

– Zece mii de dolari pentru un spălător. Să mă pupe-n...

Simon zîmbi.

– Unii oameni o privesc ca pe o operă de artă.

– Unii oameni au rahat în loc de creier. Scuze.

– Aşa e – nici-o problemă. O să te anunţ cînd am terminat-o, indiferent ce-o să ajungă în final. S-o vezi şi tu, atunci.

– Aşa o să fac. Aşteaptă să-i spun lui Sue, adăugă el vorbind despre soţia lui. N-o să-i vină să creadă.

NOUĂ

Cu buturuga acasă şi descărcată, Simon se gîndi să sară peste drumul în oraş şi să rămînă acasă, să se joace cu noua lui jucărie. Schiţase deja în cap o duzină de desene posibile.

Dar lucrurile stăteau în camionetă, înpachetate şi gata de dus. Dacă nu le ducea acum, tot trebuia să o facă altădată, aşa că îi oferi lui Jaws plăcerea unui alt drum cu geamul maşinii pe jumătate coborît, cu capul scos afară prin deschizătură şi cu urechile fîlfîindu-i în vînt.

– De ce faci asta? îl întrebă Simon. Cînd Jaws îşi lovi codiţa de banchetă, în chip de răspuns, Simon îşi scoase şi el capul afară, prin geamul lui.

– Ha. De fapt e o senzaţie destul de plăcută. Data viitoare conduci tu şi stau eu în bătaia brizei.

Lovea cu degetele în volan, în ritmul muzicii de la radio, în timp ce finisa şi descărca alte schiţe, în carnetul din capul lui. Munca fizică, în combinaţie cu posibilităţile creative, plăcerea simplă, totală a cîinelui, se combinau într-o mixtură aproape perfectă, care-l făcu să zîmbească în drumul spre sat. Îşi va termina cursele, se va întoarce acasă, va studia materialul, va măsura, apoi va face o plimbare pe plajă, ca să dea timp ideilor să se definitiveze. Va încununa totul cu puţină muncă de proiectare, cu o bere alături, eventual o pizza şi putea zice că avusese o zi á naibii de bună.

Şi acesta, se gîndi el, era răspunsul la întrebarea Fionei.

– De ce Orcas?

Îl atrăgea apa – zgomotul valurilor sparte la ţărm, rîurile largi, golfurile aglomerate, intrîndurile liniştite. Acestea, reflecta el şi oraşul în sine – stilul lui, deschiderea lui pentru artă. Viaţa de noapte, mişcarea, presupuse el, îl atrăseseră în etapa respectivă a vieţii.

Ca şi Nina, o vreme.

Au fost ani buni, aceia. Interesanţi, creativi, ani de succes. Dar ...

Prea multă lume, prea multă mişcare şi nu suficient spaţiu.

Îi plăcea ideea unei insule. Independentă, doar puţin mai departe şi înconjurată de apă. Drumurile acelea afurisite, întortocheate, ofereau nenumărate privelişti de

albastru şi verde, de iahturi frumoase care o înconjurau, asupra mănunchiurilor acelea de teren brut, pătate cu verde, care păreau să plutească.

Dacă vroia mai mult, putea merge în sat, să mănînce ceva, să privească turiştii. Dacă vroia solitudine, putea rămîne acasă – insula lui de pe insulă. Care şi era, recunoscu el, alegerea preferată.

Şi care, îşi spuse aruncîndu-i lui Jaws o privire, era motivul pentru care mama lui îi vîrîse un cîine sub nas.

Da, mama lui avusese dreptate. Din nou, îşi spuse el urmărind urechile acelea care se mişcau în vînt şi şi coada care bătea neîntrerupt.

Trase în spatele buticului Sylviei şi ridică ferestrele, lăsînd o crăpătură de doar cîţiva centimetri.

– Tu stai aici. Şi să nu rozi nimic. În ultima clipă îşi aminti de *distragerea atenţiei*, se întinse şi scoase din compartimentul pentru mănuşi o jucărie de ros.

– Joacă-te cu asta, îi comandă el.

Cînd intră cu primele pachete, simţi mirosul mîncării gătite în casă – puţin condimentată – şi văzu pe bufet o oală electrică de gătit.

Îşi vîrî capul în prăvălie. Sylvia, drăguţă şi strălucitoare într-una din fustele ei pline de culori, stătea de vorbă cu un client, în timp ce ajutoarea ei se ocupa de alt client.

Afacerile mergeau bine, îşi spuse el. Un alt plus pentru ziua de astăzi.

Îi făcu repede semn cu mîna şi dădu să se întoarcă.

– Simon! Nici nu se putea să vii mai bine. El e Simon Doyle, îi spuse ea clientei. Simon, Susan a venit aici din insula Bainbridge. O interesează scrinul tău pentru vinuri.

Sylvia îi aruncă un zîmbet orbitor şi un semnal subtil de „vino aici".

Aceasta era partea pe care o ura el. Dar, prins în capcană, intră.

– Tocmai îi spuneam lui Susan cît de norocoşi sîntem că te-ai mutat aici şi ne permiţi nouă să-ţi expunem

operele. Susan a venit cu sora ei să-şi petreacă ziua pe insulă. Încă un noroc pentru noi.

– Încîntat să vă cunosc. Susan oferi o mînă cu o manichiură franţuzească impecabilă şi un diamant galben.

– Este o piesă frumoasă.

– Mulţumesc. Simon îşi frecă mîna de jeanşi. Scăuzaţi-mă. Vin de la lucru. Las doar cîteva piese noi.

– Ceva la fel de impresionant ca ăsta?

– De fapt sînt piese mai mici.

Sora se apropie, ţinînd cîte un cercel în dreptul fiecărei urechi.

– Susan, pe care dintre ei?

Susan îşi înclină capul dintr-o parte într-alta.

– Pe amîndouă. Dee, el este autorul bolului pe care-l cumpăr pentru aniversarea lui Cherry, ca şi al scrinului acesta, de care constat că nu mă pot despărţi. Simon Doyle.

– Îmi place bolul. Dee îi strînse mîna lui Simon repede, cu putere. Doar că ea l-a văzut prima. Sylvia mi-a spus că ai putea fi convins să mai faci unul.

– Simon a adus tocmai cîteva piese noi.

– Serios? Dee se uita de la Sylvia la Simon. Mai multe?

– Două, începu Simon.

– Ce-ar fi să le despachetez ca să arunci o privire, sugeră Sylvia.

– Ar fi grozav. Eu aleg prima, spuse Dee înghiontindu-şi uşor sora.

– Mai sînt şi alte lucruri în camionetă. Mă duc să ...

– Nu, nu, mă ocup eu de asta. Sylvia îl bătu pe Simon pe braţ, strîngîndu-l apoi puţin, prevenitor.

– De ce nu-i spui lui Susan mai multe despre scrin? Este piesa expusă acum, adăugă ea apoi se îndepărtă înainte ca Simon să poată găsi o portiţă de scăpare.

Ura partea cu vînzarea, senzaţia de a fi expus deopotrivă cu lucrarea respectivă.

– Îmi plac nuanţele lemnului. Susan îşi plimbă mîna peste scrin. Şi detaliiile. Este elegant, fără să fie prea ornamentat şi strigător.

– Vi se potriveşte.

Chipul lui Susan se lumină.

– Este un lucru inteligent, care poate fi spus.

– Aş fi spus-o şi dacă nu vi s-ar fi potrivit. Vă place discreţia şi unicitatea. Nu vă pasă dacă nu este practic, dar sînteţi mai fericită dacă foloseşte unui scop.

– Dumnezeule, aţi prins-o exact. Artist în lemn şi psiholog, spuse Dee rîzînd. Cel mai bine ar fi să îl cumperi, Susan. Este karma.

– Poate că aşa este. Susan deschise din nou uşile, trase unul dintre sertare.

– Merge ca uns. Apreciez treaba bine făcută.

– Şi eu. Simon observă că Sylvia pusese în el cîteva pahare de vin deosebite şi două sticle cu vin bun.

– Lucrezi de mult în lemn?

– După mama, de la doi ani.

– Un timp bine petrecut. Sylvia zicea că te-ai mutat pe insulă. De unde?

Simon simţi cum începe să-l mănînce pielea.

– Spokane via Seattle.

– Doyle, şopti Dee. Cred că am citit ceva despre tine şi despre munca ta acum cîţiva ani, în secţiunea artă.

– Posibil.

Susan începu din nou să-şi încline capul, ca şi cum ar fi apreciat cerceii surorii ei.

– Nu prea eşti adeptul auto-reclamei, nu?

– Lucrurile trebuie să vorbească singure.

– Sînt totalmente de acord cu asta, iar în acest caz, aşa este. Îl cumpăr.

– Doamnelor, strigă Sylvia din uşă, ce-ar fi să veniţi în depozit? Dee, cred că ţi-am găsit bolul. Simon, am adus căţeluşul. Sper că nu te superi. Ştiu că o să stai mai mult decît ţi-ai propus iar el era atît de fericit să mă vadă.

– Un căţeluş.

– Atenţie, spuse Dee în timp ce sora ei se repezea în depozit, o să vrea să-l cumpere şi pe el. Este nebună după cîini.

Mai dură alte treizeci de minute, cu Sylvia blocîndu-i evadarea şi cu Jaws mîngîiat şi strîns în braţe, într-un delir. Simon încărcă lăzi şi cutii în maşina lor şi decise că întregul eveniment a fost mai epuizant decît smulgerea buturugii.

Sylvia îl tîrî înapoi în depozit, într-un dans în cerc, în timp ce Jaws lătra şi sărea.

– Simon! Femeile astea două tocmai ne-au făcut ziua, săptămîna! Şi se vor mai întoarce, ah, da, se vor mai întoarce. De cîte ori Susan se va uita la scrinul ei pentru vinuri, sau la vază, sau Dee la bol, se vor gîndi la butic şi la tine. Şi vor mai veni.

– O echipă pe cinste.

– Simon, am vîndut piesele în timp ce le despachetam. Şi scrinul! Sinceră să fiu, am crezut că o să-l ţinem expus pînă cînd va sosi sezonul turistic. Trebuie să-mi mai faci unul! Se trînti pe canapeaua micuţă unde îşi servise cele două cliente cu apă cu lămîie.

– Atunci cel mai bine ar fi să mă duc să mă apuc de treabă.

– Bucură-te. Ai cîştigat tocmai o frumoasă sumă de bani. Şi am vîndut lucruri de care doamnele acestea se vor bucura. Se vor bucura cu adevărat. Ziua mea avea nevoie de un impuls, iar asta chiar mi-a făcut bine.

Se aplecă să-l mîngîie pe Jaws.

– Îmi fac griji pentru Fee. Azi dimineaţă a apărut un articol în *U.S. Report,* despre Perry şi despre recentele crime. M-am dus să vorbesc cu ea, dar era deja plecată. Avea aplicaţii, cu unitatea ei.

– Am auzit.

– Am vorbit cu Lane, mama ei. Am decis amîndouă să o sunăm, cînd termină.

– Ai vorbit cu mama ei?

– Sînt în relaţii bune cu Lane. Amîndouă o iubim pe Fee. Ştiu că la ora asta trebuie să fi auzit deja de articol şi probabil e tulburată. Mi-ai putea face o mare favoare.

Simon simţi cum începe să-l mănînce din nou pielea.

– Ce fel de favoare?

– I-am gătit minestrone. Sylvia arătă spre oala electrică. Şi pîine cu rozmarin. Trebuie să ajungă în curînd acasă, dacă n-a şi ajuns, deja. Vrei să i le duci tu?

– De ce? Tu ar trebui să i le duci.

– Aşa este. Aşa îmi şi propusesem, dar m-am gîndit că i-ar prinde bine să aibă pe cineva lîngă ea, pe cineva mai aproape de vîrsta ei. Şi pe ăsta. Sylvia îl mîngîie din nou pe Jaws. Este greu să fii trist cînd îl ai pe tipul ăsta în preajmă.

Sylvia îşi înălţă faţa şi deşi conştient că se folosea în mod deliberat de ochii ei, nu reuşi totuşi să-i reziste.

– Te superi, Simon? Eu devin atît de emotivă cînd mă gîndesc prin ce-a trecut, încît i-aş putea face chiar mai rău. Şi m-aş simţi sincer mai bine dacă aş şti că are o masă bună, poate puţină companie.

CUM OARE REUŞESC UNELE FEMEI, se gîndea Simon, să te convingă să faci exact invers decît vrei tu?

Mama lui avea acelaşi talent. O studia, o asculta, încerca să scape, să manevreze, să recurgă la viclenşuguri – pentru ca ea, în mod indubitabil, să îl convingă în final să aleagă direcţia opusă.

Sylvia era croită din acelaşi material, aşa că iată-l acum în misiune, cu oala electrică şi cu bucata de pîine – şi plimbarea lui contemplativă, pe mal, se terminase înainte de a fi început.

Oare acum trebuia să o lase pe Fiona să plîngă pe umărul lui? Ura să fie pe post de umăr. Niciodată nu a ştiut ce să spună sau ce să facă.

Să mîngîie, să mîngîie, haide, haide. Ce dracu'?

În plus, dacă ea era cît de cît rezonabilă – şi el presupunea că era – ar fi dorit singurătate, nu companie.

– Dacă oamenii i-ar lăsa în pace pe ceilalţi, îi spuse el lui Jaws, oamenilor le-ar fi mai bine. Oricum, oamenii sînt întotdeauna cei care le strică totul, altora.

O să-i dea mîncarea şi o să plece. Cel mai bine. Uite ce ţi-am adus, *bon appétit*. După care, în sfîrşit, o să-şi aibă meditaţia lui, măsurătorile lui, desenele lui, apoi pizza şi berea lui.

Poate că nu s-a întors, încă. Mai bine. O să-i lase pe verandă oala şi pîinea şi o să dispară.

În clipa în care intrară pe aleea ei, Jaws deveni alert. Puiul dansa pe banchetă, îşi punea lăbuţele pe bord. Faptul că reuşi asta fără să plonjeze pe jos îl făcu pe Simon să constate uluit cît de mult crescuse acesta în ultimele două săptămîni.

Probabil că va avea nevoie de o nouă zgardă.

Se întinse şi vîrî un deget între zgardă şi blană.

– La naiba. De ce nu-mi spui chestiile astea?

În timp ce traversară podeţul, coada căţelului începu să izbească nebuneşte – portieră, banchetă, portieră, banchetă, portieră, într-un ritm jubilant.

– Bine că măcar cineva e fericit, bombăni Simon.

Camioneta se opri pe alee; cîinii alergară în curte.

– Nu stăm. Intrăm şi plecăm, îl preveni el pe Jaws.

Lăsă mai întîi cîinele afară şi avînd în vedere episodul cu buturuga, cu Gary şi Butch, vizita în oraşel, adoraţia femeilor şi acum neprogramata întîlnire cu prietenii noi, ziua asta se transforma pentru Jaws într-o versiune canină a unei zile la Disney Land.

Scoase oala şi pîinea înfăşurată în folie.

Fiona stătea acum în uşă, sprijinindu-se nepăsătoare de glaf. Şi spre surpriza lui Simon, zîmbea.

– Bună, vecine.

– A trebuit să merg la Sylvia. Ea m-a rugat să-ţi aduc astea.

Fiona se îndreptă ca să ridice capacul de pe oală şi să adulmece.

– Mmm, minestrone. Sînt înnebunită după el. Du oala în spate.

Se dădu în lături să-l lase să treacă şi lăsă uşa deschisă, aşa cum făcea adesea.

Focul troznea, aroma supei îmbălsăma aerul iar ea mirosea a pădure.

– Am auzit că ţi-ai luat buturuga.

– A spus la ştiri?

– Radio şanţ e mai rapid. În drum spre casă am dat peste Gary şi Sue. Se duceau la fiul lor, la cină. Pune-o doar acolo, pe bufet, mulţumesc. Aveam de gînd să beau o bere, dar minestronele lui Syl cere un vin roşu, bun. Doar dacă nu preferi berea.

Planul de a intra şi a ieşi se schimbă, învins de curiozitate. Radio şanţ *era* rapid, îşi spuse el. Înseamnă că ştia despre articol.

Fiona se duse la un bufet lung, îngust – chiar avea nevoie de un scrin pentru vinuri – ca să aleagă o sticlă.

– Un lavoar, deci.

– Ce?

– Buturuga.. Fiona deschise un sertar, scoase un tirbuşon fără să scotocească deloc.

– Gary mi-a spus că vrei să faci un lavoar. O buturugă-lavoar. O să fie subiectul insulei.

– Pentru că nu prea se întîmplă nimic pe aici. În vreo două zile o să-ţi plantez şi copacul.

– Foarte bine.

Îi studie chipul în timp ce ea scotea dopul, nu văzu nici o urmă de preocupare, de lacrimi ascunse, de mînie. Poate că radio şanţ s-a dereglat, pînă la urmă.

Fiona turnă vinul, băgă oala electrică în priză.

– Să-i acordăm cinci minute, spuse ea şi ciocni paharele. Deci, un solar.

– Un ce?

– Ziceai c-ar trebui să mă gîndesc la un solar, în partea de sud. Să deschid bucătăria. Cum crezi c-ar merge?

– Ah ...peretele ăsta. Simon făcu un gest cu paharul. Este un zid de rezistenţă, deci va trebui să-l susţii. Poate două grinzi, coloane – ar deschide bucătăria dar totuşi ar

crea senzaţia de intrare. Jos peretele, sus grinzile. Poate înclini acoperişul. Vedere spre cer. O fereastră bună, generoasă ţi-ar oferi o vedere spre pădure. Poate o duşumea cu scînduri late. Ai avea spaţiu pentru o masă, dacă vrei o alternativă la mîncatul în bucătărie.

– Faci să pară totul atît de simplu.

– O să fie ceva de lucru.

– Poate că o să încep să fac economii. Fiona sorbi din vin, apoi puse paharul jos, ca să ia din frigider un borcan cu măsline.

– Ştii de articol.

– Se pare că şi tu.

Fiona transferă măslinele din borcan într-o farfurioară.

– L-a citi James înainte de a ne întîlni în dimineaţa asta – şi le-a spus celorlalţi din unitate. Erau cu toţii atît de preocupaţi dacă să-mi spună sau nu, încît nimeni nu se putea concentra. Aşa că într-un sfîrşit mi-au spus şi atunci ne-am putut apuca de treabă.

– Tu l-ai citit?

– Nu. Apropo, asta este versiunea mea despre un aperitiv, spuse Fiona împingînd măslinele spre el.

– Nu, nu l-am citit şi nici n-o să-l citesc. Nu are rost. Nu pot face nimic ca să schimb ce s-a întîmplat înainte şi nu pot face nimic ca să schimb ce se întîmplă acum. Ştiam că o să apară, iar acum a apărut. Mîine o să fie ieri.

– E şi ăsta un fel de a privi lucrurile.

– Syl mi-a trimis supa mea favorită. S-a gîndit că o să fiu furioasă.

– Presupun..

Fiona luă din nou paharul şi arătă spre el, cu mîna liberă.

– Ba, ştii foarte bine, aşa cum ţi-a şi spus, de altfel – şi te-a manipulat ca să vii aici, să nu fiu singură.

În clipa aceea cîinii se repeziră înăuntru, un pachet fericit de blană.

– Oricum nu eşti singură.

– Perfect adevărat. Fiona mîngîie pe rînd cîinii. Ţi-ai imaginat că o să fiu nefericită – şi probabil nu ai putut să-i ţii piept lui Syl.

– Poate cineva?

– Nu chiar. Sînt nefericită – dar într-un mod controlabil. Luna asta am avut deja două zile de autocompătimire, aşa că nu-mi mai pot permite una.

Simon era, fără voia lui, fascinat.

– Există o limită?

– Pentru mine, da. Iar acum o să mănînc supă şi ... Fiona dădu deoparte folia. Mmmm, pîine cu rozmarin. Este ceva extraordinar. Am o mamă vitregă care a pierdut timp să o facă, un vecin care mi-a adus-o în pofida lui şi îmi am cîinii. Nu mi se permite să-mi plîng de milă. Deci vom cina şi vom face conversaţie. Dar după asta nu o să mă culc cu tine.

Fiona aproape că se înecă cu vinul.

– Nu ai spus asta.

– Nu am spus, ce?

Fiona îşi lăsă capul pe spate şi începu să rîdă.

– Vezi? Este mai bine aşa decît să mă văicăresc.. . Haide să mîncăm.

Umplu bolurile cu supă, puse pîinea pe o scîndură şi turnă într-un castronel un sos pentru înmuiat pîinea în el.

– Lumînările, spuse ea în timp ce le aprindea, nu sînt pentru seducţie. Ele fac doar mai bună mîncarea.

Eu am crezut că sînt ca să mă facă pe mine să arăt mai bine.

Fiona zîmbi, băgînd lingura în bol.

Dar eşti deja cît se poate de frumos. Pentru Syl.

Perfect. Ei... făcu el, gustînd supa, chiar e bună. E bună ca o cină la Toscana.

I-ar face plăcere să audă asta. Deşi, cred eu, Sylvia îşi cultivă un ataşament prea accentuat pentru tofu şi fel de fel de boabe de orez. Dar cînd face un minestrone, este genială. Încearcă pîinea.

Simon rupse un codru, îl înmuie în sos.

A sunat-o pe mama ta.

Ah. Ochii Fionei se tulburară. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta. O să le sun pe amîndouă, mai tîrziu, să le spun că sînt bine.

Şi cu pîinea ai dreptate. Şi mama coace pîine. E un fel de hobby la ea, să coacă fel de fel de chestii.

Şi eu ştiu să coc. Ştii, cumperi rulourile alea de aluat pentru prăjituri, le tai, le vîri în cuptor şi gata.

Specialitatea mea este pizza îngheţată.

Şi la asta mă pricep.

Simon se întoarse la supa lui.

Toţi oamenii divorţaţi pe care-i ştiu eu urăsc să aibă vreo legătură cu cealaltă parte. Sau cel puţin manifestă un dispreţ distant.

Tata a fost un om foarte bun. Mama este o femeie adorabilă. La un moment dat însă, pur şi simplu au încetat să mai fie fericiţi împreună. Ştiu că au avut loc certuri, ştiu că erau furioşi, probabil că se acuzau reciproc, dar în cea mai mare parte s-au descurcat cum s-a putut mai bine. Totuşi, o vreme am suferit inimaginabil. Dar cu timpul mi-a trecut, pentru că el era un om foarte bun iar mama, o femeie adorabilă şi amîndoi au fost din nou fericiţi. Şi, în mod ciudat, au început să se placă din nou. Apoi tata a cunoscut-o pe Syl şi au fost ... ei bine, au fost efectiv frumoşi, împreună. Ea şi cu mama şi-au dat silinţa şi au făcut eforturi să se cunoască una pe alta, pentru mine. Şi pur şi simplu au reuşit. Efectiv, se plac reciproc. În fiecare an, la comemorarea morţii tatălui meu, mama îi trimite flori lui Syl. Floarea soarelui, pentru că era floarea preferată a tatălui meu. În sfîrşit... Ajunge. Mă face să plîng, termină Fiona apăsîndu-şi ochii cu mîinile.Spune-mi mai bine ce altceva ai mai făcut astăzi, după ce ai smuls buturuga aia?

Pînă să apuce Simon să spună ceva, năvăliră cîinii peste ei. Jaws adulmecă aerul şi alergă glonţ spre masă. Îşi puse lăbuţele pe piciorul Fionei şi începu să schiaune.

Jos. Fiona pocni din degete, arătînd spre jos. Jaws se aşeză, dar coada îi era ca un evantai şi ochii îi străluceau de anticipare. Fiona se întoarse spre Simon.

– Îl hrăneşti cînd eşti la masă.

– Posibil. Nu mă lasă pînă nu ...

Simon se întrerupse, cînd Fiona expiră cu putere, se ridică şi se duse la cămară. Ieşi de acolo cu cîteva oscioare de ros. Unul pentru Jaws şi cîte unul pentru cîinii ei, care se uitau cu milă la căţeluş.

– Astea sînt ale voastre. Haide! Fiona aruncă oasele pe jos.

Distrage-i atenţia, îi spuse apoi lui Simon. Înlocuieşte, disciplinează. Cîtă vreme cedezi şi continui să îl hrăneşti de pe masă – iar mîncarea pentru oameni nu e bună şi pentru cîini – el o să continue să cerşească. Iar recompensîndu-l pentru un obicei rău, îl înveţi să fie o pacoste.

Da, mamă.

Ţine-o tot aşa şi o să creşti un rade-de-pe-masă. Am avut nu un singur „elev" care a furat curcanul de Ziua Recunoştinţei, friptura de miel pentru o petrecere sau şunca de Crăciun, pentru că nu stăteau bine la capitolul bune maniere. Unul a furat fripturile direct de pe grătarul vecinului.

Poate că o fi fost doar o variantă de aport, pentru el? Asta poate fi ceva bun.

Fiona scutură cu lingura spre el.

Mai bine ţine minte cuvintele mele. Deci, altceva în afară de buturugă?

Nu cine ştie ce. Am mai lucrat ceva, i-am dus Sylviei cîteva piese, de aceea mănînc acum supă.

Pînă la urmă nu era chiar aşa un supliciu, îşi spuse el, cina asta la lumina lumînărilor, cu toţi cîinii ronţăind oasele din piele.

– A fost surescitată cînd cele două femei pe care le-am găsit acolo au plecat încărcate. Scrinul pentru vin îl va trimite ea, pentru că nu a încăput în maşina lor.

– Scrinul pentru vinuri. Lingura i se opri la jumătatea drumului, Mi-ai vîndut scrinul.

Este şi ăsta un mod de a privi lucrurile.

Fiona făcu o vreme pe supărata, apoi spuse:

Eh, ducă-se. Felicitări.

I se potrivea. Simon ridică din umeri cînd Fiona făcu ochii mici.

Susan din Insula Bainbridge. Diamant galben, jachetă din piele fină, cizme moderne. Subtila şi scumpa Susan din Insula Bainbridge.

Şi eu cum sînt? Ţipătoare şi ieftină?

Dacă erai ieftină, acum am fi făcut sex, apoi am fi mîncat.

Asta se presupune c-ar trebui să fie nostim. Este, dar foarte puţin.

Ce faceţi cînd ieşi cu unitatea ta, ca astăzi? Nu ştiţi deja tot ce e de ştiut?

Este esenţial să exersezi, individual sau în echipă. Cel puţin o dată pe lună exersăm o problemă diferită, pe teren diferit. Putem discuta apoi despre greşelile noastre, despre scăpări sau despre ce putem îmbunătăţi. Exerciţiul de astăzi a constat în găsirea unui cadavru.

Simon se încruntă.

Frumos.

Dacă eşti sensibil, putem schimba subiectul.

De unde aţi făcut rost de cadavru? De la morgă?

Acolo se epuizaseră. Iar noi folosim material de la cadavre – oase, păr, fluidele trupului – într-un container. Mai, care este operatorul de la bază, le plasează mai devreme. Apoi ne organizăm, exact cum am face pentru un caz real, ne repartizăm sectoare, *et caetera*.

Simon încercă să-şi amintească dacă a avut vreodată, la cină, o discuţie mai neobişnită ca aceasta. Categoric, nu.

De unde ştie cîinele că trebuie să găsească un mort şi nu o persoană vie?

Bună întrebare. Comandă diferită. Eu de exemplu folosesc „găseşte" pentru o persoană vie şi „caută", pentru un cadavru.

Atîta tot?

Ei, sînt mai multe, dar aproape toate au legătură cu antrenamentul-încrucişat, cu noţiunile elementare de dresaj, cu cele de dresaj avansat.

Jaws ar putea fi bun la asta. Azi a găsit un peşte mort. Fără probleme.

De fapt, chiar ar putea fi. Poate fi învăţat să facă diferenţa dintre mirosul unui peşte mort, al resturilor unui animal sau ale unui om mort.

Şi să nu se tăvălească peste ele, cînd le găseşte?

Categoric.

Poate c-ar merita măcar pentru asta. Se uită în jos şi-l văzu pe Jaws tîrîndu-se pe burtă, spre masă. Fiona se întoarse doar, arătîndu-i cu degetul. Iar Jaws se întoarse înapoi la ceilalţi cîini.

Vezi? Răspunde bine. Nu doar ţie, ci şi comenzilor altcuiva. Şi asta este o îndemînare esenţială.

Eu cred că cel mai bine răspunde la tine, ceea pe mine nu prea mă ajută.

Fiona îşi împinse bolul într-o parte.

– Poate...

Simon o studie o vreme, la lumina lumînării.

În seara asta nu arăţi ca naiba.

Ah, slavă Domnului. M-am înroşit cumva? întrebă Fiona înfoindu-şi uşor părul cu mîna.

Mi-am spus eu, continuă Simon imperturbabil. O zi întreagă în aer liber, la manevre, sau ce-ór fi alea.

Antrenamente cu unitatea.

Mă rog, a mai venit şi articolul ăla, dar oricum, arăţi bine.

Oh la, la, de la a nu arăta ca naiba, la a arăta bine, dintr-un singur salt, e ceva. Mă întreb ce mai urmează?

Zîmbetul tău. Îmi imaginez şi că trebuie să ştii că este cel mai mare atu al tău – cel mai atrăgător, cel mai sexi lucru la tine. De aceea şi-l foloseşti atît de des.

Serios?

Uite, vezi, chiar acum.

Continuînd să zîmbească, Fiona îşi sprijini bărbia în pumn.

– Dar tot nu mă culc cu tine în seara asta. Asta nu a fost o întîlnire. Poate că aş vrea să mă scoţi undeva, înainte de a ne culca împreună. Încă nu m-am hotărît.

Încă nu te-ai hotărît.

Exact. Face parte dintre privilegiile femeilor să decidă chestiile astea. Deci, nu o să mă culc cu tine, încă.

– Poate că eu nu vreau să mă culc cu tine.

– Pentru că nu sînt genul tău, spuse ea confirmînd din cap. Dar totuşi te-am sedus deja cu zîmbetul meu şi te-am înmuiat cu supa Sylviei. Te-aş putea întinde ca pe un linoleum.

– Asta este insultător. Şi provocator.

– Dar nu o voi face pentru că îmi placi.

– Ei, lasă că nu mă placi chiar aşa de mult.

Fiona rîse.

De fapt te plac, doar că în seara asta nu sînt chiar decisă, deci nu se va întîmpla ceea ce ar trebui să se întîmple. Dar o să mă înfrupt din asta.

Se ridică şi ocoli masa. Şi se strecură în poala lui. Îşi frecă dinţii de buza lui de sus, apoi o mîngîie cu limba, înainte de a şi-o scufunda în sărutare.

Confort şi foc, promisiuni şi ameninţări, se gîndea ea. Trupul dur şi părul des, moale, barba aspră, nerasă şi buze moi.

Oftă, se înfruptă din nou, apoi îşi fixă ochii într-ai lui.

– Încă puţin, şopti ea şi îi luă din nou gura.De data asta mîinile lui alunecară de-a lungul lateralelor ei, eflorîndu-i sînii. Posedîndu-i. Mici şi duri, cu inima bubuind sub palmele lui.

– Fiona.

Fiona îşi întrerupse sărutul, lipindu-şi obrazul de al lui.

– M-ai putea convinge. Te rog, nu o face. Ştiu că nu este cinstit, dar te rog, nu face asta.

Există femei, îşi spuse el, care au puterea de a te convinge să faci exact invers decît ce ai vrea tu. Se pare că soarta lui era să dea mereu peste ele. Şi la naiba, să-i pese de ele.

– Trebuie să plec.

– Da. Fiona se retrase din nou, de data aceasta prinzîndu-i faţa în mîini.Trebuie să pleci. Dar îţi mulţumesc, pentru că la noapte, cînd n-o să am stare, motivul nu va fi nu ştiu ce articol din ziar.

Spune-mi Bunul Samaritean.

O clipă, Fiona îşi lăsă fruntea pe a lui.

– Îţi dau un vas cu supă. Şi o zgardă mai mare pentru Jaws. A crescut din asta.

Simon nu protestă, bucuros că avea timp să-şi revină.

Şi totuşi, pe drumul spre casă, în timp ce căţelul sforăia lîngă el, îi simţea în continuare gustul, mirosul.

Simon se uită la cîine.

Şi totul numai şi numai din cauza ta. Fără tine n-aş fi fost acum în situaţia asta, bombăni el.

Intrînd pe aleea lui, îşi reaminti să se ducă să cumpere afurisitul ăla de copac şi să-l planteze.

Înţelegerea era înţelegere.

ZECE

Fiona a reuşit să depăşească momentul. Munca şi rutina o împingeau mai departe, oră după oră. Îşi canaliza spre muncă nervii în exces, eliberîndu-şi tensiunea o dată cu sudoarea, încît nu o mai afecta un articol care îi reamintea calvarul prin care trecuse, pierderea.

Orele ei, blogul ei, preocuparea ei zilnică şi intercaţiunile cu cîinii îi umpleau zilele. Iar după cina aceea destinsă, cu supă şi pîine, mintea ei deveni preocupată de ideea unei legături – indiferent cît de departe ar fi dus – cu Simon.

Îi plăcea de el, chiar destul de mult. Poate pentru că, se gîndea ea, nu era atît de protector şi de abordabil ca aceia din cercul ei de prieteni sau ca femeile care reprezentau familia ei. El era puţin dur, puţin cam dintr-o bucată şi, se gîndea ea, cu mult mai complicat decît majoritatea celor pe care îi ştia.

În multe feluri, de la moartea lui Greg insula devenise sanctuarul ei, locul ei sigur, unde nimeni nu se uita la ea cu milă sau cu vreun interes deosebit şi unde reuşise să-şi ia viaţa de la început.

Nu pe un teren pustiu. În esenţa ei, ea era cine era. Dar, asemenea unei insule, se desprinsese de pămîntul mamă şi îşi permisese să-şi schimbe direcţia, să crească, chiar să se reformeze.

Nu cu prea mulţi ani în urmă se imaginase crescînd o familie – un plan de trei copii – într-o suburbie plăcută. Învăţînd să gătească bine mîncăruri interesante şi păstrîndu-şi un serviciu cu program redus (ca să aibă o motivaţie). Ar fi fost cîini în casă, leagăne afară, lecţii de dans şi jocuri de soccer.

Ar fi fost o soţie de poliţist pe care te poţi baza, o mamă devotată şi o femeie fericită.

Ar fi fost bună la asta, se gîndea Fiona în timp ce se aşeza pe terasă, savurînd dimineaţa liniştită. Poate că fusese prea tînără să-şi planifice o căsătorie şi copii, dar totul se desfăşuraşe impecabil.

Pînă cînd.

Pînă cînd nu mai rămăsese nimic din acest frumos tablou decît o ramă spartă şi cioburi de sticlă.

Dar.

Dar era bună la ce făcea *acum*. Era mulţumită şi împlinită. Şi înţelegea că venise în acest loc, spre această viaţă, spre aceste îndemînări, pentru că toate acele planuri dulci îi fuseseră transformate în cioburi.

O fi fost esenţa aceeaşi, dar totul în jurul ei se schimbase. Iar ea, din cauza sau datorită acestui lucru, era o femeie de succes, o femeie fericită.

Bogart veni să-şi vîre capul sub braţul ei. Fiona se întoarse automat, petrecîndu-şi braţul peste el şi frecîndu-l pe o parte.

– Nu cred că totul se petrece cu un anumit motiv. Acesta este doar felul în care cooperăm noi cu cele mai rele lucruri care ni se întîmplă. Dar eu pot fi fericită că mă aflu aici.Şi fără să mă simt neloială faţă de Greg, faţă de toate acele planuri frumoase şi faţă de fata care le făcuse, completă ea în gînd.

– O nouă zi, Bogart. Mă întreb ce-o să ne aducă.

Ca şi cum i-ar fi răspuns, Bogart deveni alert. Şi ea văzu camioneta lui Simon venind pe aleea ei.

Ar putea deveni interesant, şopti Fiona în timp ce restul cîinilor alergară spre ea şi se aşezară, cu cozile bătînd darabana.

Zîmbi spre faţa fericită a lui Jaws, strecurîndu-se prin deschiderea geamului din dreptul locului pasagerului şi spre chipul inscrutabil al lui Simon, din spatele volanului.

Se ridică şi cînd camioneta opri, le dădu cîinilor semnalul liber.

Puţin cam devreme pentru lecţie, îi strigă lui Simon care cobora din camionetă, în timp ce Jaws alerga spre prietenii lui.

– Ţi-am adus afurisitul ăla de pom.

– Şi ce bine dispus eşti. Fiona o porni spre el, în timp ce Simon înota printre cîini.

– Dă-mi cafeaua.

Nu aşteptă să i-o ofere, îi luă ceaşca şi dădu pe gît ce mai rămăsese în ea.

– Cu plăcere, serveşte-te.

– M-am grăbit.

Pentru că era ursuz, nebărbierit şi sexi, Fiona clipi din gene spre el.

– Şi totuşi iată-te aici, la prima oră, cu un pom pentru mine.

– Mă aflu aici la prima oră pentru că fiara asta a ronţăit pînă în zori peste două kilograme de hrană pentru

cîini, după care a optat să o vomite, cu sac cu tot, în patul meu. În timp ce *eu* eram în pat.

– Nuuuu!

Simon se încruntă văzînd că preocuparea şi grija erau îndreptate direct spre cîine.

– Eu sînt partea afectată.

Ignorîndu-l, Fiona mîngîie căţelul, îi verifică ochii, nasul, burtica.

– Bietul puişor. Acum eşti bine. E în regulă.

– A trebuit să arunc cearşafurile.

Încă aplecată, Fiona îşi dădu ochii peste cap.

– Nu, cureţi voma şi speli cearşafurile.

– Nu cearşafurile alea. A vărsat ca un beţiv.

– Şi a cui a fost vina?

– Nu eu am mîncat drăciile alea.

– Nu, dar nu le-ai pus undeva unde să nu poată ajunge la ele, sau cel mai bine, într-un container cu capac. În plus, probabil că nu este încă pregătit să umble slobod prin toată casa. Ar trebui să-i instalezi o portiţă pentru copii mici.

Simon se încruntă şi mai mult.

– Nu instalez nici o portiţă pentru copii mici.

– Atunci nu te plînge cînd ajunge undeva unde n-ar trebui, cînd tu dormi sau eşti ocupat.

– Dacă mi se ţine o lecţie, atunci mai vreau cafea.

– În bucătărie.

Cînd Simon se îndepărtă suficient, Fiona dădu drumul unui rîs şuierat.

Este furios pe tine, da? O să-i treacă. Oricum – îl sărută pe năsucul rece, umed – a fost numai şi numai greşeala lui.

Ridicîndu-se în picioare, se duse în spatele camionetei ca să se uite la pom.

– Mi-ai adus un sînger.

– Mi s-a părut potrivit ieri, cînd l-am cumpărat. Dar asta a fost înainte de azi dimineaţă, cînd mi s-a amintit că de fapt cîinii sînt o belea.

– În primul rînd, este un copac minunat. În al doilea rînd, orice şi tot ce depinde de noi poate fi o belea. A vomat în patul tău pentru că i-a fost rău şi a fost speriat şi a vrut la tine. Şi în al treilea rînd – îşi puse mîinile pe umerii lui şi-i atinse gura cu a ei – bună-dimineaţa.

– Nu încă.

Fiona zîmbi şi îl sărută din nou.

– Oarecum mai bine.

– Bine, haide să plantăm un pom şi vedem apoi ce-o să-ţi aducă asta. Haide să-l punem acolo. Nu ... Acolo, se corectă ea schimbînd direcţia.

– Am crezut că-l vrei în pădure, în locul buturugii.

– Da, dar e aşa de frumos, iar acolo nu-l văd decît eu. Ah, acolo în spate, chiar pe partea asta a podeţului. Poate c-o să trebuiască să mai iau unul, pentru partea cealaltă. Ca să flancheze podeţul.

– Tu decizi. Simon ridică din umeri şi deschise portiera camionetei.

Vin cu tine să te ajut. Spunînd asta, Fiona sări cu agilitate în spatele camionetei şi se aşeză pe sacul cu turbă.

Simon scutură din cap dar manevră camioneta, spre podeţ, unde parcă din nou. Cînd coborî să lase jos uşa din spate, Fiona îşi aruncă pe umăr sacul cu turbă.

– Lasă-mă pe mine.

– Gata, l-am luat, spuse ea sărind din camionetă.

O privi ducînd sacul la locul propus şi lăsîndu-l jos. Cînd se întoarse, o apucă de braţ.

– Încordează-te, îi comandă el.

Amuzată, se supuse şi văzu surpriză în ochii lui cînd îi testă bicepşii.

– Faci cumva haltere cu cîinii tăi?

– Printre altele.

– Aşa se pare. Simon urcă în camionetă să tragă pomul spre uşa din spate.

– Tu vino cu sculele. Găseşti în torpedou o pereche de mănuşi de lucru.

Cîinii adulmecară în jurul lor, dar îşi pierdură repede interesul. Simon nu spuse nimic cînd Fiona aduse şi sacul cu pămînt pe care-l cumpărase ca să-l amestece cu turba şi nici cînd o luă înapoi spre casă, cu toţi cîinii în urma ei.

Dar se opri din săpat cînd o văzu cărînd două găleţi cu apă, ca o lăptăreasă forţoasă.

Furtunul meu nu ajunge aşa departe, îi spuse ea – şi Simon fu răsplătit auzind-o respirînd totuşi puţin mai greu. Dacă mai e nevoie de apă, o să iau din pîrîu.

Fiona puse găleţile jos. Cîinii începură imediat să lipăie apa.

– Nu ştiu de ce nu m-am gîndit niciodată să plantez ceva frumos aici. O să-l văd de cîte ori vin acasă, sau plec, de pe verandă, în timpul orelor de dresaj. Pardon, o să-i văd – se corectă ea – dacă o să plantez unul de partea cealaltă. Vrei să mă laşi să sap şi eu?

Fireşte, era stupid să ia asta ca pe o provocare a bărbăţiei sale, dar totuşi nu se putu abţine.

– Termin eu.

– Bine, anunţă-mă cînd eşti gata. Fiona se îndepărtă să se joace cu cîinii.

Niciodată nu considerase forţa ca pe ceva deosebit de sexi, dar în ciuda siluetei de trestie, a coloritului delicat, a răbdării aparent fără sfîrşit, femeia asta avea o structură de oţel. Majoritatea femeilor din viaţa lui nu ridicaseră nimic mai provocator decît un martini cu suc de mere – sau poate o greutate de două kile la vreo sală la modă. Dar femeia asta? A ridicat pe umăr un sac cu pămînt, ca un zilier.

Şi la naiba dacă nu a fost sexi. Şi Simon se trezi întrebîndu-se cum arăta un astfel de trup, cum l-ar simţi, dacă ar dezbrăca-o? Poate c-ar trebui să pedaleze puţin mai mult în sensul ăsta, îşi spuse el continuînd să sape.

Fiona se întoarse cînd el tocmai deschidea sacii cu pămînt şi turbă, să-i amestece în groapă.

Lasă-mă, fac eu asta. Vreau însă să-ţi arăt ceva, înainte. Se apropie de Simon, apoi îi făcu semn lui Jaws

– doar comandă de mînă. Jaws veni repede şi cînd ea îi făcu semn, se aşeză.

– Bun cățel, bun. Îi dădu una din tratațiile care se pare că nu-i lipseau niciodată. Stai. Acum te apleci la nivelul lui, îi spuse ea lui Simon.

– Vrei sau nu să vezi plantat pomul ăsta?

– Durează o secundă. Stai, repetă ea ferm, cînd Jaws se pregăti să sară, în secunda în care Simon se lăsa jos. Stai. Înțelege şi o să lucrăm la şezi şi stai, păstrînd distanța. Dar m-am gîndit că o să-ți placă ăsta. Întinde mîna şi spune „bate palma".

Simon îi aruncă o privire cinică.

– Nici o şansă.

– Acordă-i tu una.

– Bine. Bate palma, spuse Simon întinzînd mîna.

Jaws ridică o lăbuță şi şi-o puse în mîna lui Simon.

Ticălos mic. Simon rîse uitînd de sine, de atîta mîndrie şi plăcere, iar cățelul îşi luă avînt şi se repezi la fața lui Simon.

– Frumos. Al naibii de frumos, ticălos mic.

Fiona zîmbi în jos, spre bărbat şi spre cîine, felicitîndu-i pe amîndoi.

– Haide, încă o dată, comandă Simon. Şezi. În regulă, bate palma. Frumos. Îl mîngîie pe urechi, apoi se uită în sus la Fiona.

– Cum l-ai învățat asta aşa de repede?

Doamne, erau adorabili împreună. Bărbatul cu ochii aceia fantastici, nebărbierit, cățelul care se vîra în picioarele lui.

El vrea să învețe, să facă plăcere. Are o motivație puternică. Îi vîrî lui Simon, în mîna liberă, cîteva tratații. Răsplătește-l. O să fie fericit să-ți simtă aprobarea şi afecțiunea, dar recompensa sub formă de hrană este şi mai incitantă.

Fiona luă lopata, începu să arunce pămînt în groapă, apoi turbă, apoi din nou pămînt.

– Ajunge. Acum trebuie să punem pomul.

– Nu mă prea pricep la plantat, spuse Fiona ştergîndu-se pe frunte cu dosul mănuşii de lucru. De fapt, ăsta este primul meu pom. Tu?

– Eu am mai plantat vreo cîțiva.

– Am crezut că ai locuit la oraş, înainte de Orcas.

– Nu am crescut la oraş. Familia mea lucrează în construcții.

– Perfect, dar asta presupune plantatul de pomi?

Simon zîmbi.

– Nu prea. Dar politica tatălui meu era să cumpere un copac sau o tufă pentru fiecare casă pe care o construia. Aşa că am plantat ceva.

– Frumos. Mă refer la politica tatălui tău.

– Da. Un gest frumos şi o afacere prosperă.

Simon ridică sîngerul şi lăsă în groapă rădăcinile strînse într-o minge.

– Cam aşa ar veni. Se aplecă şi eliberă rădăcinile din sacul lor.

Puseră împreună, deasupra, pămînt şi turbă, le amestecară, le presară.

– Nu ar trebui să mai punem pămînt? întrebă ea cînd Simon se opri.

– Nu, doar la locul de unde încep rădăcinile. Simon ridică o găleată. O să trebuiască să-l uzi cam o dată pe săptămînă, dacă nu plouă zdravăn.

Fusese amuzant, se gîndea ea, să planteze un pom împreună, în aerul rece al dimineții.

– O dată pe săptămînă, am înțeles.

– Nu am avut compost. Dacă eram în pădure, aveam ace de pin. Va trebui să pui nişte compost.

– În regulă. Fiona se dădu înapoi. Am un sînger. Mulțumesc, Simon.

– Înțelegerea e înțelegere.

– Iar tu ai fi putut lua un pin pe care să-l vîri în groapa buturugii. Ce frumos e.

Se întoarse să-l sărute, un gest prietenesc, dar el se apropie şi îl transformă în ceva mai mult.

– Mai avem ceva timp pînă la ore, spuse el.

– Hmm, aşa este. Fiona îşi ridică mîna să se uite la ceas. Nu prea mult. Ar trebui să fim foarte repezi şi foarte motivaţi.

– Tu să fii rapidă. Eu o să fiu motivat.

Mirosea a săpun, de la duşul de dimineaţă, dublat de o idee de miros de sudoare sănătoasă, de la efortul săpării. Arăta aspru şi pregătit. Iar sărutul lung, apăsat, lîngă pomişorul acela tînăr o aţîţase pînă la durere.

De ce să aştepte? se întrebă ea. De ce să se prefacă?

– Ar putea fi un mod plăcut de a sărbători plantarea unui pom. De ce să nu ...

Fiona se întrerupse, auzind roţi pe pietriş.

– Se pare că se mai grăbeşte cineva. Apoi văzu maşina patrulei. Ah, Doamne, spuse ea, luîndu-l pe Simon de mînă.

Davey opri în spatele camionetei.

– Frumos pom, spuse el scoţîndu-şi ochelarii de soare şi agăţîndu-i de buzunarul cămăşii. Îl salută pe Simon cu o înclinare a capului, apropiindu-se de ei.

– Bună.

– Bună.

Davey întinse mîna să o mîngîie pe Fiona pe braţ.

– Fee, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar au mai găsit o fată.

– Cînd? întrebă Fiona gîfîind.

– Ieri. În pădurea Klamath National, lîngă frontiera cu Oregonul. Lipsea de două zile. Studentă la Redding, California. Deci s-a mutat în vest şi puţin mai spre sud, pentru răpire, apoi a făcut peste o sută de mile ca să .... o îngroape. Detaliile sînt aceleaşi.

– Două zile, spuse Fiona şoptit.

– Doi federali s-au dus la Perry să vadă dacă pot scoate ce va de la el, în cazul în care au ceva de scos.

– Tipul ăsta nu aşteaptă atît de mult între două răpiri, spuse Fiona. Este nerăbdător. Şi se îndreaptă spre nord, mai adăugă ea, cutremurîndu-se.

– Ţinta lui este acelaşi tip de victimă, îi reaminti Davey, apoi strînse din dinţi. Dar la naiba, Fee, după chestia aia din ziar, încep să-mi fac griji.

– Dacă vrea, ştie unde să mă găsească. Panica vroia să-şi fîlfîie aripile în beregata ei. Iar panica, îşi reaminti ea, nu rezolva nimic. Nimic.

Şi totuşi, aripile acelea continuau să fîlfîie.

– Dacă vrea să termine treaba lui Perry, ca un fel de omagiu, mă poate găsi. Davey, nu sînt proastă. E un lucru la care m-am gîndit cînd am ştiut că o să apară un articol.

Te-ai putea muta o vreme cu Sylvia sau cu Mai. La naiba, Fee, ai putea sta cu mine şi cu Rachel.

– Ştiu, dar adevărul este că sînt la fel de în siguranţă aici, ca oriunde în altă parte. Poate chiar mai în siguranţă, cu cîinii mei. Nimeni nu se poate apropia de casă fără ştiinţa mea.

Sanctuarul ei. Trebuia să creadă asta, altfel ar fi învins panica.

Davey îi aruncă o privire lui Simon.

– M-aş simţi mai bine dacă ai avea aici ceva mai mult decît cîinii.

– Am o puşcă şi ştii că o pot folosi. Nu-mi pot dezrădăcina viaţa, în eventualitatea în care ar putea apărea el aici într-o săptămînă, o lună, şase luni. Îşi trecu o mînă prin păr, poruncindu-şi să rămînă rezonabilă şi continuă:

– El nu este la fel de răbdător ca Perry şi urmează modelul altcuiva. Îl vor prinde. Trebuie să cred că-l vor prinde. Iar pînă atunci, eu nu sînt neajutorată.

– Vom veni pe rînd, în fiecare zi, să vedem ce faci. Noi avem grijă de ai noştri, chiar dacă nu sînt neajutoraţi.

– De acord.

Simon rămase tăcut pînă la plecarea lui Davey.

– De ce nu te duci o vreme să-ţi vizitezi mama?

– Pentru că am de lucru. Şi trebuie să lucrez, adăugă ea. Am o ipotecă, o maşină de plătit, facturi. A trebuit să fac jonglerii ca un clovn de circ, ca să-mi găsesc timpul

şi banii pentru weekend-ul acela prelungit. Fiona luă lopata să o pună înapoi în camionetă.

– Şi ce se întîmplă dacă vreme de cîteva săptămîni nu mai vînează nici o amărîtă de fată? Pot să-mi agăţ toate treburile în cui pentru un *dar dacă*? Nu o să fiu stupidă şi nici neatentă. Pentru că aşa se simţea mai puternică şi mai capabilă, Fiona ridică şi sacul cu restul de turbă.

– Dar nu voi lăsa ca asta să-mi distrugă viaţa. Nu, din nou. Şi nu voi fi răpită. Nu, din nou. Nu, niciodată.

– Îţi laşi uşa descuiată. Jumătate din timp o laşi descuiată.

– Da, e adevărat. Dar dacă cineva pe care eu nu-l cunosc ar încerca să se apropie la şase metri de casă sau de mine, cîinii l-ar opri. Dar crede-mă, de-acum înainte o să încui uşile noaptea, iar pistolul meu de 9mm o să stea în sertarul noptierei.

Îi dură ceva lui Simon.

– Ai un 9 mm?

– Întocmai. Vîrî în maşină sacul cu turbă, după cel cu pămînt. Greg m-a învăţat să trag, să respect arma. Iar după ... după aceea am început să merg regulat la poligon, pînă cînd am devenit eficientă. Poate că am ruginit puţin, între timp, dar am eu grijă de asta. Am eu grijă de asta. Cuvintele ieşeau prea repede şi Fiona se luptă să răărească ritmul. O să am grijă de mine. Am nevoie de viaţa mea. Am nevoie de căminul meu, de munca mea, de rutina mea.

Îşi apăsă podul palmei de frunte.

– Am nevoie de asta.

– Bine, bine. Simon se uită la cîini. Păreau nişte cîini prietenoşi, fericiţi, gata-să-te-lingă-pe-faţă. Dar îşi aminti mîrîitul înfundat al lui Newman cînd s-a hîrjonit puţin cu Fiona, în bucătărie.

– De ce nu-ţi amîni orele de astăzi?

– Nu, nu. Unii sînt deja pe feribot, sau aproape de noi. În plus, rutina. Ea mă ţine centrată.

– Asta face?

– Aşa se pare. Iar pomul este tot frumos, spuse Fiona, din nou calmă. Dimineaţa este tot frumoasă iar eu tot mai am treabă. Asta ajută.

– Atunci mai bine să-mi mut camioneta. Simon deschise portiera. Şi mai învaţă-l pe cîine şi altceva. De exemplu, cum să-mi aducă o bere din frigider.

– Nu e chiar imposibil. Dar mai bine continuăm cu noţiunile de bază.

RUTINA CHIAR O AJUTA şi din această rutină făceau parte oamenii şi cîinii lor. Ca de obicei, Fiona îşi asculta clienţii vorbind despre progresele cîinilor lor, sau despre lipsa acestora. Le asculta problemele şi îşi organiza lecţia din ziua respectivă în funcţie de ele.

Folosea primele minute pentru plimbare la călcîi, jos, ca să-i introducă în atmosferă atît pe cîini cît şi pe stăpînii acestora.

– Unii dintre noi avem probleme cu săritul, deci astăzi ne vom ocupa de disciplinarea acestei tendinţe. Căţeluşii sar pe noi pentru că este amuzant şi pentru că au nevoie de atenţie şi sînt atît de drăgălaşi încît noi cedăm, ba chiar îi încurajăm, răsplătind manierele proaste – şi un comportament care nu va mai fi atît de drăgălaş, pe măsură ce cîinii cresc. Annie, ce-ar fi să ne povesteşti ce s-a întîmplat zilele trecute?

Annie din Insula San Juan îi aruncă o privire de scuze căţelului ei, o corcitură de collie.

– A venit în vizită nepoata mea, împreună cu băieţelul ei. Are trei ani. Casey a fost atît de fericită cînd i-a văzut, încît a alergat şi a sărit pe Rory care a căzut şi s-a lovit la cap. Nu s-a rănit cu adevărat, dar se putea întîmpla asta iar el s-a speriat cumplit. Deşi Casey nu a vrut să se întîmple aşa.

– Sigur că nu a vrut. Casey este un căţel prietenos, fericit. Energic. Presupun că ni s-a întîmplat aşa ceva aproape tuturor. Sau cel puţin picioare zgîriate, pantaloni murdari, ciorapi rupţi.

– Bruno mă trage întotdeauna de pantaloni. Jake, cu toată suta lui de kilograme, fu răsplătit cu un rîs general.

– O să rezolvăm şi asta, Jake. Ca orice, asta cere perseverenţă, fermitate şi înţelegere. Nu vă răsplătiţi cîinele cînd sare. Nu-i acordaţi atenţie, nu-i zîmbiţi, nu-l mîngîiaţi. Eu cred că cea mai bună comandă este în general, *pleacă*. Comanda *jos* poate să-i deruteze, pentru că de obicei o folosim cînd le spunem să se aşeze. O voi folosi pe Casey pentru demonstraţie. Annie, scoate-i te rog lesa.

Annie chemă cîinele care veni în goană la ea şi, aşa cum se aştepta Fiona, se ridică pe picioarele din spate, ca să sară. Fiona păşi în faţă, calculînd echilibrul.

Pleacă! Picioarele lui Casey atinseră pămîntul. Bun căţel. Fetiţă bună, spuse Fiona oferindu-i o tratatie şi o scărmăneală.

Evident, o să trebuiască mai multe încercări, dar cîinele o să înveţe. Instinctul îţi spune să te dai înapoi cînd sare cîinele pe tine, să-l dezechilibrezi. Dimpotrivă, păşind în faţă, cîinele nu îşi mai poate controla echilibrul. Folosiţi pasul înainte şi comanda – ambele ferme – şi cînd cîinele vostru are din nou toate patru picioarele pe pămînt – nu înainte – îi oferiţi premiul şi recompensa.

Fiona demonstră din nou.

– Voi şi toţi ceilalţi din familie trebuie să faceţi la fel. Disciplina nu poate veni numai din partea voastră. Nu vă lăsaţi copiii să încurajeze săritul doar pentru că este amuzant. Annie, cheam-o înapoi şi repetă ce am făcut eu, dacă sare. Păşeşte înainte, spune „pleacă!" Apoi o recompensezi.

Fiona dădu mulţumită din cap cînd exerciţiul reuşi.

– Bine, haideţi să ne împrăştiem, ca fiecare să poată lucra la asta. După care vom vedea cum vă învăţaţi cîinele să nu sară pe ceilalţi, din apropiere.

Se plimba de la unul la altul, dădea sfaturi, oferea încurajări. Ştia că şi oamenii aveau nevoie de aprecieri şi de recompense, aşa că nu făcea economie la ele.

Termină ora cu o a doua rundă de şezi şi stai.

– Bine lucrat, toată lumea. Săptămîna asta am un pont pentru voi, de vreme ce vine primăvara: poate că unii dintre voi plănuiţi să vă amenajaţi o grădină, sau poate că aceasta există deja. Am scris tocmai pe blogul meu despre asta, aşa că puteţi intra pe el, cînd şi dacă aveţi nevoie să vă reîmprospătaţi cunoştinţele. Veţi fi foarte nefericiţi cînd cîinii voştri vă vor săpa petuniile sau roşiile. Cîinii sapă din mai multe motive. Uneori doar pentru că le place asta. Uneori, pentru că se plictisesc. Joaca regulată, exerciţiul şi atenţia voastră poate descuraja săpatul, dar nu întotdeauna. Şi nu veţi fi întotdeauna acolo, cînd îi apucă această nevoie de a săpa. Deci, umpleţi la loc gropile.

Cîţiva stăpîni de cîini mormăiră.

– Da, la început este un ciclu enervant. Dar mulţi cîini tineri se simt descurajaţi cînd groapa pe care au săpat-o se astupă mereu. Deci? Oferiţi alternative la săpat. Jucaţi-vă cu ei, plimbaţi-i, daţi-le jucării de ros. Distrăgeţi-le atenţia. Dar pentru că unii vor continua totuşi să sape, vă sfătuiesc să băgaţi nişte aditivi în pămîntul pe care-l puneţi la loc. Ardeiul iute pisat este ideal, ca şi rahatul de cîine. Vorbesc serios. Uneori cîinele sapă ca să găsească un loc mai răcoros. Dacă aveţi suficient spaţiu, îi puteţi aloca o zonă mică, mai umbroasă, din grădină cîinelui vostru, să sape şi să stea pe acolo, cînd îi este cald.

Şi ultimul lucru: aceia dintre voi care nu intenţionează să-şi ţină cîinele pentru prăsilă şi nu aţi făcut pînă acum aranjamentele pentru castrare sau neutralizare, ei bine, este timpul.

Nu dezvoltă subiectul. Nu, încă.

În timp ce elevii ei începeau să se împrăştie, Fiona se apropie de Simon.

– Ţi-am văzut expresia.

– Pentru că e chiar aici, în partea din faţă a capului meu.

– Expresia de pe faţa ta, cînd am vorbit despre neutralizare. Tot bărbat rămîne. Nu boaşele fac un bărbat, spuse Fiona, dîndu-i un ghiont.

– Uşor pentru tine de spus, surioară.

– Şi ce-o să spui tu prima oară cînd adulmecă mirosul unei cătele sexi, în călduri şi aleargă să sară pe ea?

– Scorul?

Fiona îl înghionti din nou.

– Şi cînd, urmîndu-şi aceste instincte, poate fi lovit de o maşină, pe drum, sau se poate pierde.

– Este preocupat mai mult de peştii morţi decît de sex.

– Pentru moment. Castrarea responsabilă va fi în favoarea comportamentului său. Există toate şansele să fie ceva mai calm.

– Majoritatea eunucilor sînt.

– Mă obligi să-ţi dau literatură de specialitate. Fiona luă mingea pe care Peck o lăsase la picioarele ei şi o lansă. Apoi urmări maşina de teren care intra pe aleea ei.

– Au cronometrat totul.

– Cine?

– Presupun că Davey i-a anunţat pe cîţiva despre cele întîmplate. Aştia sînt Meg şi Chuck Greene, de la unitatea mea. Prima oră de curs s-a terminat şi astăzi nu mai am alta decît după-amiază. Aşa că iată-i aici, să vadă dacă am cumva nevoie de companie.

Fiona părea mai curînd emoţionată decît enervată şi Simon profită de ocazie ca să plece.

– Trebuie să plec.

– Ah, nu fii prost crescut. Mai stai două minute să te pot prezenta. Nu i-aţi adus pe Quirk şi Xena, strigă Fiona.

– Azi avem o zi printre oameni, îi strigă Meg înapoi.

Ieşiră fiecare pe partea lui, se întîlniră în faţa acesteia şi se luară de mînă, înainte de a merge mai departe. Oprindu-se, observă Simon, ca să salute cîinii.

– Cine e frumosul ăsta?!

Simon privi cum Meg, o femeie trăznet, cam pînă în cincizeci de ani, aprecie el, făcu un pas spre Jaws care se pregătea tocmai să sară.

A funcţionat, fu nevoit el să recunoască. Deci, va trebui să exerseze.

– El e Jaws. Meg şi Chuck Greene, el e Simon Doyle, jumătatea umană a lui Jaws.

– Simon! Meg întinse mîna, apoi i-o prinse pe a lui Simon în ambele ei mîini . Am cumpărat de la Sylvia un set de măsuţe suprapuse, făcute de tine. Le ador. Am sperat să te cunosc, odată.

– Meg şi Chuck locuiesc în Deer Harbor. Chuck este poliţist la pensie iar Meg este unul dintre avocaţii noştri. Simon a fost aici cînd a venit Davey. Iar eu sînt bine, adăugă Fiona.

– A trebuit să mergem să ne mai uităm la cabană, spuse Meg. Vine cineva acolo, peste weekend.

– Aha... Fiona nu se lăsă păcălită. Meg şi Chuck au o căbănuţă frumoasă în Moran State Park, pe care o închiriază.

– Şi pentru că eram aşa de aproape, am venit doar să vedem dacă te putem convinge să vii să mîncăm împreună, la prînz. Ne-am gîndim să facem o rezervare la Rosario.

– Meg.

– Şi avem tot dreptul să avem grijă de tine.

– Mulţumesc, dar astăzi am de gînd să stau acasă. Puteţi transmite asta schimbului următor.

– Unde ţi-e celularul? o întrebă Chuck.

– Înăuntru.

– Aş vrea să începi să-l porţi la tine. Bobîrnacul pe care i-l dădu nasului ei vorbea despre afecţiune şi autoritate. Nu cred că ai motive să-ţi faci griji, dar foloseşte-ţi bunul simţ pe care-l ai cu prisosinţă. Ia mereu telefonul cu tine.

– În regulă.

– Stai cumva noaptea pe aici? îl întrebă Chuck pe Simon.

– Chuck!

– Nu cu tine vorbesc, îi răspunse el Fionei.

– Nu, încă.

– N-ar strica. Lucrezi la comandă, da?

– Te referi la sex sau la lemn?

Urmă o secundă de tăcere înainte ca Chuck să tune unul din rîsetele lui uriaşe, apoi îi dădu lui Simon una peste spate.

Poate că despre sex o să vorbim la o bere. Cît despre lemn, Meg vrea un nou bufet pentru porţelanuri. Nu am putut găsi nimic să-i convină. Ăsta e prea mare, ăla prea mic, celălalt nu este din lemnul potrivit. Dacă ea ţi-ar putea spune ce naiba vrea iar tu i l-ai putea face, aş scăpa naibii să tot aud povestea asta.

– Putem sta de vorbă despre asta. Dar va trebui să-mi arăţi locul.

Dacă ai timp în după-amiaza asta, după trei. Chuck scoase o carte de vizită din portofel. Ai aici adresa de acasă.

– În regulă. Poate pe la patru.

– Perfect. Da, haide, Meg, să înceapă petrecerea. Tu? Chuck îi făcu Fionei cu degetul, apoi o sărută pe obraz. Bagă-ţi mobilul în buzunar.

– Da, Domnule Sergent Greene.

– Ai grijă de tine, Fee. Simon, pe după-amiază, atunci.

Se duseră înapoi la maşina lor, aşa cum veniseră dinspre ea. Ţinîndu-se de mînă.

– Sînt căsătoriţi de mai bine de treizeci de ani şi încă se mai ţin de mînă, spuse Fiona încet. Timp de douăzeci şi cinci de ani, el a fost poliţist la San Francisco. S-au mutat aici acum vreo zece ani, iar el are un magazin de scule. Îi place să pescuiască. Ea se ocupă de imobiliare şi avocatură de familie.

– S-au căsătorit cînd ea avea doisprezece ani?

– Ah, ce i-ar mai plăcea să audă asta. Are spre şaizeci de ani, iar el a împlinit şaizeci şi trei de ani în ianuarie. Şi da, amîndoi arată uşor cu zece ani mai

puţin. Eu cred că asta vine cu iubirea şi fericirea. Sau poate doar cu nişte gene norocoase.

Fiona luă mingea pe care o lăsă la picioarele ei, plin de speranţă, unul dintre cîini şi o aruncă.

– Îţi spun asta pentru că mie îmi place să cunosc oamenii, aşa că am tendinţa să creez fundaluri, dar şi pentru că asta te poate ajuta pe tine să desenezi bufetul ăla. Fiona îşi înclină capul. De vreme ce eşti atît de strict în privinţa asta... În sfîrşit, Chuck spune că oricine poate găsi orice loc, pe insula asta. Dar îţi pot explica eu cum să ajungi.

– Mă descurc .

– Perfect. Acum trebuie să fac curăţenie în casă, să spăl şi mai am şi alte corvezi domestice înainte de orele mele de după-masă.

– Ne vedem mai tîrziu, atunci.

Simon îşi chemă cîinele şi o porni spre maşină.

Nu a sărutat-o de la-revedere, îşi spuse Fiona şi oftă uşor, gîndindu-se la soţii Greene ţinîndu-se de mînă.

Simon vîrî cîinele în maşină, ezită o clipă, apoi trînti portiera la loc şi veni înapoi spre ea. O prinse de umeri şi o trase în sus, într-un sărut apăsat şi scurt şi satisfăcător de fierbinte.

– Bagă-ţi telefonul în buzunar.

Cînd Simon se întoarse înapoi la maşină, demarînd fără vreun alt cuvînt, Fiona zîmbi în urma lui.

PARTEA A DOUA

Marea plăcere de a avea un cîine
este aceea că te poţi prosti cu el,
iar el nu numai că nu te va mustra,
dar se va prosti şi el, cu tine.

SAMUEL BUTLER

UNSPREZECE

Două zile mai tîrziu, Fiona îşi începea dimineaţa cu un telefon privind un bărbat în vîrstă, dispărut după ce plecase de la fiica lui, de pe Insula San Juan. Îşi alertă unitatea, îşi verifică sacul, adăugă hărţile necesare şi alegîndu-l pe Newman, o porni spre Deer Harbor şi spre barca lui Chuck. Cu Chuck la cîrmă, în timp ce traversau spre insulă, Fiona îşi informă unitatea.

– Subiectul este Walter Deets, optzeci şi patru de ani. Are un Alzheimer incipient şi locuieşte cu fiica lui şi familia acesteia, pe Trout Lake. Familia nu ştie la ce oră a plecat de acasă. Ultima oară cînd a fost văzut de cineva a fost aseară pe la zece, înainte de a se duce la culcare.

– Zona din jurul lacului e foarte împădurită, spuse James.

– Ştim cumva cu ce este îmbrăcat? Este destul de răcoare, spuse Lori smotocindu-l pe Pip.

– Nu încă. Atunci cînd ajungem acolo, o să stau de vorbă cu familia. Mai, tu o să lucrezi cu şeriful Tyson.

– Da. Unitatea noastră a mai lucrat cu el. E prima oară că pleacă de acasă?

– Încă nu ştim. O să aflăm totul. Au început să-l caute imediat după ora şase, iar familia a anunţat poliţia pe la şase treizeci. Deci îl caută deja de vreo nouăzeci de minute.

Mai confirmă din cap.

– Tyson nu pierde timpul. Mi-amintesc din alte dăţi.

– Au doi voluntari care ne iau şi ne duc în locul respectiv.

Cînd ajunseră la lac, soarele izgonise deja ceaţa. Tyson, agil şi eficient, veni în întîmpinarea lor.

– Mulţumesc pentru răspunsul vostru prompt. Doctorul Funaki, da? Dumneata asiguri baza?

– Da.

– Sal, arată-i Doctorului Funaki unde se poate instala. Ginerele şi fiul lui au plecat în căutare. Fiica e înăuntru. S-a îmbrăcat – pantaloni maro, cămaşă albastră, jachetă roşie de bumbac, adidaşi numărul zece. Fata lui zice că a mai plecat de vreo două ori, dar nu a ajuns departe. Devine repede confuz.

– Ia medicamente? îl întrebă Fiona.

– I-am spus să-ţi facă o listă. Din punct de vedere fizic, este în formă bună. Este un tip simpatic, iute ca briciul pe vremuri. I-a fost profesor la liceu tatălui meu. Preda istoria. Are sub unu şaptezeci şi în jur de şaptezeci de kilograme, ochi albaştri, păr alb, bogat.

O conduse pe Fiona într-o încăpere deschisă, spaţioasă, cu o vedere mortală spre lac.

– Mary Ann, ea este Fiona Bristow. A venit cu *Unitatea Canină de Căutare şi Salvare*.

– Ben – Şeriful Tyson – mi-a spus că aveţi nevoie de cîteva lucruri de-ale tatei – pentru cîini, să-i ia mirosul. Am nişte şosete şi pijamaua pe care a purtat-o azi-noapte.

– Perfect. Cum se simţea cînd s-a dus la culcare, aseară?

– Bine. Chiar bine. Îşi duse mîna la gît şi şi-o retrase. Fiona îi putea auzi lacrimile din voce.

– A avut o zi bună. Efectiv nu ştiu cînd a plecat. Uneori uită şi devine confuz. Nu ştiu de cînd lipseşte. Îi place să facă plimbări. Zice că asta-l menţine în formă. Se plimba zilnic, mile întregi cu mama, înainte ca ea să moară anul trecut.

– Unde le plăcea să se plimbe?

– În jurul lacului, sau făceau drumeţie uşoară, în pădure. Uneori veneau pe jos să ne vadă. Aceasta a fost casa lor şi după moartea mamei, cînd tata a început să aibă probleme, ne-am mutat aici. Este mai mare decît casa noastră şi lui îi place foarte mult aici. Nu am vrut să părăsească această casă.

– Casa voastră unde se afla?

– Ah, e la aproape cinci kilometri de aici.

– Este posibil să fi devenit confuz? Să încerce să se ducă acolo, să vă găsească?

– Nu ştiu. Locuim aici deja de aproape un an, spuse femeia apăsîndu-şi gura cu dosul degetelor.

– Am verificat fosta casă a lui Mary Ann, spuse Tyson.

– Poate că el şi mama ta aveau un loc preferat, sau un drum anume.

– Aveau atîtea. În urmă cu nici cinci ani, tata era în stare să-şi găsească drumul spre casă prin pădure, noaptea, cu ochii legaţi.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– El l-a învăţat pe Jarret – fiul nostru – cum să drumeţească, să campeze şi să pescuiască. El a proclamat Ziua Cîrligului şi a Undiţei – pune şcoala-n cui şi lansează undiţa, pentru ca el şi Jarret să poată să – Ah, Doamne, o clipă.

Marry Ann se repezi afară pe uşă.

– Cum stă cu auzul? îl întrebă Fiona pe Tyson.

– Poartă aparat auditiv – dar nu, nu-l are la el. Şi-a luat ochelarii dar ...

Se întrerupse cînd Marry Ann se repezi înapoi pe uşă.

– Trusa lui de pescuit. Şi-a luat trusa de pescuit, chiar şi vechea pălărie de pescuit. Nu m-am gîndit – nu ştiu de ce nu m-am gîndit mai devreme la asta.

ÎNARMATĂ CU DATE, Fiona punea la punct strategia, împreună cu unitatea ei.

– Avea trei locuri preferate de pescuit, spuse ea însemnînd locurile pe harta întinsă de Mai. Dar avea tendinţa să încerce şi altele, în funcţie de dispoziţie. Este în formă şi activ, fizic. Deci, în timp ce starea lui mentală îi poate crea confuzii, îndepărtîndu-l de drum, dezorientîndu-l, fizic poate rezista. la medicamente pentru hipertensiune arterială şi cînd nu-şi poate aminti lucruri, are tendinţa să se emoţioneze şi să se întristeze, spune fiica lui şi începe să aibă probleme cu echilibrul. Are nevoie de un aparat auditiv, pe care nu-l are asupra lui.

Problema, aşa cum o vedea Fiona în timp ce desemna sectoarele, era posibilitatea ca Walter, aşa cum au tendinţa copiii şi bătrînii, să nu fi ales drumul minimei rezistenţe. Era foarte probabil ca el să se fi supraestimat, optînd pentru urcuşurile abrupte, mai curînd decît pentru pantele line.

Sigur, o fi avut el un scop şi o destinaţie în momentul pornirii, se gîndea Fiona dîndu-i lui Newman mirosul. Dar de-a lungul drumului este posibil ca Walter să fi devenit confuz.

Cît de cumplit trebuie să fie să te simţi pierdut, să te uiţi în jur şi să nu regăseşti nimic familiar, cînd odinioară ştiai fiecare copac, fiecare potecă, fiecare cotitură.

Newman era nerăbdător şi adulmeca de-a lungul unei scurgeri. Aerul se va urca în sus şi efectul de coş,

înălţimea copacilor va dispersa mirosul în cîteva direcţii. Cînd ajunseră într-o zonă cu tufişuri dese, Fiona se uită după semne – o bucată de material sfîşiat, în măceşi, ramuri îndoite sau rupte.

Newman deveni alert, apoi alese o potecă provocatoare pentru el. Cînd poteca deveni plană, Fiona se opri să îi dea partenerului ei apă şi bău şi ea puţin.

Verifică harta, consultă busola.

Era posibil ca Walter să fi făcut un detur, să o fi luat înapoi sau să se fi îndepărtat, mergînd încoace şi-ncolo, faţă de locul de pescuit, luînd-o spre fosta casă a fiicei lui? Ducîndu-se, de fapt, la nepotul lui? Pentru Ziua Cîrligului şi a Undiţei?

Oprindu-se, încercă să privească, din perspectiva lui Walter, stîncile, copacii, cerul, potecile.

Pentru el, îşi imagina Fiona, a se pierde aici era ca şi cum s-ar fi pierdut în propria lui casă. Înspăimîntător, frustrant.

Posibil ca el să se fi înfuriat din cauza asta, să se fi suprasolicitat, sau să se fi speriat, devenind din ce în ce mai confuz, bîntuind în cercuri fără ţintă.

Îi dădu din nou lui Newman mirosul.

– El e Walt. Găseşte-l pe Walt.

Urmă cîinele, căţărîndu-se peste o grămadă de bolovani. Virînd astfel înspre sectorul lui Chuck, observă ea şi îşi anunţă poziţia, la bază.

Cînd începură să coboare, Newman deveni alert, foarte alert, apoi îşi făcu loc printre tufişuri.

Fiona îşi scoase banda ca să marcheze locul alertei.

– Ce-ai găsit? Fiona îşi aprinse lanterna ca să neutralizeze umbrele acelea verzui.

Văzu mai întîi solul răvăşit, depresiunile şi şi-l imagină pe bătrîn căzînd, încercînd să se agaţe cu podul palmelor, cu genunchii.

Măceşii care îl zgîriau, se gîndi Fiona. Şi, mişcînd lanterna, văzu cîteva fîşiuţe de material roşu, atîrnate de spini.

– Bun băiat. Bun băiat, Newman. Baza, aici e Fee. Sînt cam la patruzeci şi cinci de metri de graniţa mea vestică. Avem cîteva fire roşii prinse în măceşi şi ceva care seamănă cu o cădere. Terminat.

– Baza, aici e Chuck. Tocmai i-am găsit şapca. Fee, Quirk mă alertează în direcţia ta. O luăm spre est. Băiatul meu a găsit ceva. O să ... Stai aşa! Îl văd! E căzut. În vale. Coborîm la el. Nu mişcă. Terminat.

– Chuck, vin la tine. Vă ajutăm. Terminat. Newman! Găseşte-l pe Walt. Găseşte-l!

Fiona ignoră sporovăiala pe care o auzea prin radio, în timp ce îşi continua drumul spre vest, pînă cînd Chuck raportă din nou.

– Am ajuns la el. Este inconştient. Pulsul este imperceptibil. Are o rană la cap, numeroase zgîrieturi – pe faţă, pe mîini. Are şi o tăietură la picior. O să avem nevoie de ajutor să-l scoatem de aici. Terminat.

OBOSITĂ DAR REVIGORATĂ de hot dog-ul înfulecat în grabă la Deer Harbour, Fiona se întorcea acasă. Se gîndea că îşi făcuseră treaba şi încă foarte bine. Acum nu mai trebuia decît să spere că robusteţea fizică a lui Walter îl va ajuta să învingă rănile şi leziunile suferite.

– Noi am făcut tot ce-am putut, corect? Se întinse şi-l mîngîie pe Newman. Mai mult nu puteam face. Oricum, ai nevoie de o baie bună, după toate astea ...

Mai merse puţin şi opri maşina. Un al doilea sînger se înălţa frumos ca o fotografie, vizavi de celălalt. Şi la amîndoi li se pusese, grijuliu, compost.

– Ah, nu.... Direct la ţintă, spuse Fiona şi inima ei oftă.

Peck şi Bogart, înnebuniţi să o vadă, alergau cînd spre maşină, cînd înapoi spre casă, ca şi cum ar fi vrut să spună, *Hai odată! Hai odată acasă*!

Dar urmînu-şi instinctul, Fiona coborî din maşină şi deschise portiera din spate.

– Veniţi, vă fac o plimbare.

Nu a fost nevoie să-i invite de două ori. În timp ce cîinii se salutau între ei, iar cei rămaşi acasă explorau toate mirosurile fascinante pe care le adusese cu el Newman, Fiona întoarse maşina.

PE VERANDA ATELIERULUI SĂU, Simon lustruia o masă. Vremea caldă, dulceaţa aerului îl tentaseră să lucreze afară. Cu grija şi precizia unui chirurg, netezea picioarele lucioase, din lemn de nuc. Decise să păstreze culoarea natur şi să scoată în evidenţă granulaţia fină, cu lac incolor. Dacă cineva vroia ceva uniform, atunci să se ducă să cumpere altceva.

– Nici prin cap să nu-ţi treacă, îi porunci lui Jaws care încerca să se culce pe piatra de şlefuit pe care o folosea Simon pentru suprafeţele mai mari. Nu acum, mai tîrziu, adăugă el, cînd căţelul îl împunse cu năsucul în braţ.

Jaws se tîrî afară de pe verandă să aleagă un băţ din grămada de alte beţe, mingi, jucării de ros şi pietre asortate, pe care o adunase în ultimele nouăzeci de minute.

Simon se opri atît cît să scuture din cap.

– Cînd termin eu aici.

Cîinele dădea din coadă, dansînd în loc, strîngînd băţul în dinţi.

– Chestia asta nu ţine.

Jaws se aşeză, îşi ridică o lăbuţă, înclinîndu-şi capul.

– Tot n-o să ţină, mormăi Simon, dar simţi cum se moaie.

În fond, de ce să nu facă totuşi o pauză, să arunce băţul ăla afurisit? Problema era că, aruncîndu-l o dată, cîinele o să vrea să i-l arunce de o jumătate de milion de ori. Şi ce, era obligatoriu să i-l arunce din nou, dacă i-l aducea înapoi şi i-l lăsa jos la picioarele lui?

– Bine, bine, dar nu-ţi acord decît zece minute, după care ... Hei!

Enervat că după ce abia îl convinsese să se joace cu el, Jaws o luă la fugă, îl urmări. Peste cîteva secunde, maşina Fionei făcea curba spre casă.

Cînd coborî din maşină, Simon înjură în barbă văzîndu-l pe Jaws pregătindu-se să sară. Nu exersaseră la asta două afurisite de zile? Fiona contracară, îl făcu să se aşeze, apoi acceptă băţul pe care i-l oferea Jaws, aruncîndu-i-l ca pe o lance.

Cînd Fiona deschise portiera din spate, totul se transformă într-o canino-nebunie.

Simon se întoarse la lustruitul lui. Măcar c-o să-i ţină cîinele departe pînă îşi termina el treaba şi tot era ceva. La vremea cînd Fiona reuşi să ajungă pe verandă, Jaws mai scosese trei beţe din movila lui.

– Marea lui comoară, spuse ea.

– A tot încercat să mă prostească, aducînd chestiile astea aici.

Fiona se aplecă, alese o minge galbenă de tenis şi o aruncă în sus şi în lungime.

Se dezlănţui altă nebunie.

– Mi-ai mai adus un pom.

– De vreme ce ai decis să-l plantezi acolo pe primul, asimetria mă călca pe nervi.

– Şi le-ai pus compost.

– La ce bun să te osteneşti să plantezi ceva, dacă nu o faci cum trebuie?

– Mulţumesc, Simon, spuse Fiona afectat.

Simon îi aruncă o privire şi îi văzu rîsul din ochi.

– Cu plăcere, Fiona.

– Dacă eram acasă, te ajutam şi eu.

– Ai plecat devreme.

Fiona aşteptă, dar el nu puse întrebarea.

– Am avut o misiune de *Căutare şi Salvare*, în San Juan.

Simon se opri din lucru, acordîndu-i acum toată atenţia.

– Şi cum a mers?

– L-am găsit. Un bărbat în vîrstă, cu un Alzheimer incipient. A plecat să se plimbe, şi-a luat şi trusa de pescuit. Se pare că a intrat în derută, poate că în mintea lui vroia să facă o mică vizită în trecut şi s-a îndreptat spre unul din locurile lui de pescuit. Confuzia a devenit şi mai mare şi, după traseul urmat, s-a întors şi a încercat să ajungă pe jos la vechea casă a fiicei sale, ca să-şi ia nepotul. Ei locuiesc acum cu el. A mers mult în cerc, s-a întors, a mers mile întregi, credem noi. A ajuns la capătul puterilor, apoi a căzut urît de tot.

– Cît de urît?

– Răni la cap şi la picior, contuzii, fisură la glezna stîngă şi o mulţime de vînătăi, laceraţii, deshidratare, şoc.

– O să supravieţuiască?

– Are o constituţie robustă aşa că sînt optimişti, dar la naiba, ştiu că a luat-o pe cocoaşă. Iar noi sîntem fericiţi că l-am găsit, mulţumiţi că unitatea şi-a făcut treaba şi îngrijoraţi că poate totuşi am ajuns prea tîrziu.

Fiona luă de jos un alt băţ.

– Se pare că o să fie o masă foarte frumoasă. Ce-ar fi să-ţi mulţumesc pentru pom, jucîndu-mă cu Jaws pînă termini?

Simon plimba piatra de şlefuit dintr-o mînă într-alta, studiind-o.

– Ai venit aici ca să te joci cu cîinele?

– Am venit aici ca să-ţi mulţumesc şi cum Syl mi-a preluat orele de dimineaţă şi sînt liberă pînă la cinci şi jumătate, am decis să vin să-ţi mulţumesc personal.

– Cît e ceasul acum?

Fiona îşi arcui sprîncenele, se uită la ceas.

– Trei şi un sfert.

– Perfect. Simon lăsă jos piatra de şlefuit, apoi coborî de pe verandă, o luă de braţ şi o trase spre casă.

– Mergem undeva?

– Ştii al naibii de bine unde mergem.

– Poate că s-ar cuveni puţină încălzire înainte...

Simon o întoarse spre el, îşi strivi gura de a ei şi îşi coborî mîinile, frămîntîndu-i fesele.

– Ai dreptate, asta o să-şi facă treaba. Vreau doar să-ţi spun că de obicei nu mă las aşa uşor, dar ...

– Nu-mi pasă. De data asta mîinile lui se strecurară sub jacheta ei, sub bluză, în sus pe spinarea ei goală.

– Nici mie. Afară!

– N-o să fac asta cu toţi cîinii în jur.

– Nu. Fiona îşi sugrumă un chicot de rîs, se luptă să se menţină pe picioare, în timp ce se lipeau unul de celălalt. Le-am spus doar cîinilor să stea afară.

– Bună gîndire. O tîrî spre terasa din spate, în casă.

Îi smulse jacheta, o lipi de perete. Disperată de dorinţă, Fiona începu să tragă de cămaşa lui.

– Stai.

– Nu.

– Nu, vreau să spun ... Ştiu că eşti fericită să mă vezi, dar simt un ciocan real care mă apasă în ... Ah, Dumnezeule.

Simon se dădu înapoi şi se uită în jos.

– Rahat. Scuze. Şi îşi desprinse de la brîu centura cu scule, dîndu-i drumul jos.

– Lasă-mă doar... Îi dădu în lături cămaşa de lucru, apoi îi trase în sus maieul pe care-l purta pe dedesubt.

– Ah, *mmm*, făcu ea plimbîndu-şi mîinile în sus, pe pieptul lui. Prea mult timp, apucă să mai spună, înainte ca ei să-şi lipească gura de gîtul ei.

– Trebuie să ne grăbim.

– În regulă. Spunînd asta, Simon îi smulse bluza, făcînd să sară nasturii în aer.

Ar fi trebuit să se simtă şocată, poate chiar enervată – în fond fusese o bluză decentă – dar sunetul materialului sfîşiat, urmat de mîinile aspre pe sînii ei o împinseră pe culmile dorinţei.

Se cutremură agăţîndu-se de el, luptîndu-se cu fermoarul de la pantalonii lui, în timp ce sunete nerăbdătoare îi ieşeau din gîtlej. Simon îl trase pe al ei în jos,

într-o mişcare rapidă, nerăbdătoare, apoi îşi strecură mîna înăuntru, în jos, peste. Îi urmări chipul, îi urmări ochii aceia calmi lucind ca sticla albastră, cînd ea erupse lipită de el. Apoi îi luă din nou gura, sărutînd-o pînă cînd deveni moale ca gelatina.

– Nu, nu, şopti el cînd Fiona începu să se prelingă pe perete în jos.

Cea mai simplă soluţie era să o ridice pe umăr şi să găsească cea mai la îndemînă suprafaţă plată. Şi o lăsă jos pe masa din sufragerie, împingînd în lături obiectele de pe ea. Tot ce cădea şi se spărgea, putea fi înlocuit.

Pentru că o dorea goală, îi scoase cizmele.

– Centura, desfă-o.

– Ce? Ah. Se uita la tavan, ca o victimă şocată, în timp ce-şi desfăcea cureaua.

– Sînt pe masă?

Îi scoase pantalonii trăgîndu-i de partea de jos.

– Sînt goală, pe masa ta?

– Încă nu de tot.

Dar aproape. Îşi vroia mîinile pe fiecare centimetru de piele deja goală, sau încă nu. Se ocupă de propriile lui ghete, pantaloni, apoi se căţără să o călărească.

– La îndemînă, decise el observînd închizătoarea din faţă a sutienului. O desfăcu şi se aplecă să devoreze.

– Ah, Dumnezeule. Fiona se arcui, cu mîinile în pumni, pe masă, înainte de a-şi înfige degetele în spinarea lui. Slavă Domnului. Nu te opri. Pur şi simplu, nu te opri.

Simon îşi folosi dinţii şi Fiona crezu că o să înnebunească. Prea mult, prea mult, acest val enorm de nevoie şi de plăcere şi de dorinţă. Şi totuşi, trupul ei îl consumă, murind după mai mult.

Fiona auzi din nou zgomot de material sfîşiat şi îşi dădu seama că el îi rupea chiloţii de pe ea.

Era violată, îşi spuse, gîfîind după aer – şi acel mic sîmbure de şoc nu făcu decît să se adauge emoţiei sălbatice.

Încercă să-i spună numele, să temporizeze puţin – atîta cît să apuce să respire – sau să răspundă. Dar el îi desfăcu genunchii şi intră în ea. Dur ca oţelul şi iute ca fulgerul. Şi atunci nu mai putu decît să strige şi să călărească furtuna.

Se închise în jurul lui cînd termină, strîngînd ca un pumn. Senzaţia nu făcu decît să-l biciuiască mai mult pe Simon. O dorise şi dorinţa devenise tot mai acută în ultimele zile. Dar acum, cu acest trup lung, încordat, care tremura sub al lui, cu muşchii aceia surprinzători şi sexi întărindu-se sub mîinile lui, această dorinţă îşi răsuci în el muchia ascuţită.

Continuă pînă cînd ea se relaxă şi mai mult, pînă cînd acea muchie tăie în el, golindu-l şi uşurîndu-l.

Fiona auzea muzică. Cîntau oare îngerii? se întrebă ea ameţită. I se părea ciudat să cînte îngerii după un sex pe masă. Reuşi să înghită, cu un gîtlej cumplit de uscat.

– Muzică, şopti ea.

– E telefonul meu. În pantaloni. Lasă-l să sune.

– Ah. Nu sînt îngeri.

– Nu. E Def Leppard. Rock.

– Bine. Fiona reuşi să-şi găsească atîta energie cît să ridice o mînă şi să îl mîngîie pe spate.

– Încă o dată, trebuie să-ţi mulţumesc, Simon.

– Pentru puţin.

Fiona rîse răguşit.

– Asta e bine, pentru că nu prea cred că am contribuit cine ştie ce.

– M-am plîns cumva?

Fiona zîmbi, închise ochii şi continuă să-l mîngîie pe spate.

– Unde anume sîntem, exact?

– La parter, în partea-de-sufragerie-a-biroului-meu. Pentru moment.

– Deci am făcut sex pe ... partea-de-sufragerie din ...biroul tău.

– Da.

– Tu ai făcut masa?

– Da.

– Este foarte bine lustruită. Şi remarcabil de solidă, spuse chicotind.

– Eu fac treabă bună. Simon îşi ridică apoi capul, uitîndu-se în jos la ea. Şi zîmbi.

– Este lemn de cireş cu intarsii de mesteacăn. Stilul piedestal. Aveam de gînd să o vînd, dar acum m-am răzgîndit, cred.

– Dacă te răzgîndeşti, sînt prima pe listă.

– Mai vedem. Dar în mod cert, ţi se potriveşte.

Fiona îi atinse obrazul cu mîna.

– Îmi dai puţină apă? Mă simt ca şi cum aş fi urcat Muntele Constituţiei, fără sticlă.

– Cum să nu.

Fiona ridică din sprîncene cînd Simon se rostogoli jos de pe masă şi ieşi gol din încăpere. Deşi se simţea mulţumită cu trupul ei, nu se vedea plimbîndu-se goală prin casă.

Totuşi, Simon arăta al naibii de bine făcînd asta.

Se ridică, inspiră adînc şi începu să se întindă, cu un zîmbet uriaş pe chip. Apoi se opri, în şoc. Făcuseră tocmai sex nebun pe masa din sufragerie, în faţa ferestrelor deschise, fără perdele. Vedea cîinii hîrjonindu-se, vedea aleea, îşi vedea maşina.

Oricine putea veni aici cu maşina, sau în plimbare pe jos, de pe faleză, sau din pădure.

Cînd Simon se întoarse cu o sticlă cu apă, cu capacul deja desfăcut şi pe jumătate goală, Fiona îi arătă cu degetul:

– Ferestrele.

– Da. Masă, ferestre, tavan, podea. Ia-o. Am început-o eu, o poţi termina tu, spuse el întinzîndu-i sticla.

– Dar ferestrele. Ziua în amiaza mare, deschise.

– Este puţin cam tîrzior să te ruşinezi.

– Nu mi-am dat seama.

Fiona bău îndelung, bău din nou.

– Cel mai bine aşa. Dar data viitoare – dacă te mai interesează vreo dată viitoare...

– Încă n-am terminat cu tine.

– Stilul Simon, spuse Fiona bînd din nou, dar mai încet. Data viitoare cred că va trebui să încercăm mai multă intimitate.

– Te grăbeai.

– Nu mai am argumente.

Simon îi zîmbi din nou.

– Dai al naibii de bine ca piesă centrală de decor. Nu am nevoie decît de o fotografie de-a ta, stînd acolo în mijlocul mesei, cu părul exact cît trebuie în soare, răvăşit în jurul feţei, cu picioarele astea lungi începînd chiar de sub sîni. Aş putea lua o avere uriaşă pe masa asta.

– Nici o şansă.

– Îţi dau treizeci la sută din profit.

Fiona rîse, dar nu era chiar convinsă că el glumea.

– Rămîne tot nu, în continuare. Iar acum, deşi nu vreau, trebuie să mă îmbrac şi să plec.

Simon îi luă mîna, îi întoarse încheietura şi se uită la ceas.

– Mai avem o oră.

– În care eu trebuie să ajung acasă, să mă spăl. Cîinii sînt foarte ... sensibili la miros.

– Am înţeles. Vor mirosi sexul.

– În termeni nedelicaţi, da. Aşa că trebuie să fac un duş. Şi am nevoie şi de o cămaşă. Pe-a mea mi-ai sfîşiat-o.

– Te ...

– Mă grăbeam. Rîse şi în ciuda ferestrelor fără perdele, fu tentată să se ridice în picioare pe masă şi să execute un dans al fericirii. Dar tot trebuie să-mi împrumuţi o cămaşă.

– S-a făcut.

Cînd Simon ieşi din nou în pielea goală, Fiona scutură din cap, se dădu jos de pe masă şi îşi puse pantalonii şi sutienul.

Simon se reîntoarse şi îi azvîrli cu dezinvoltură cămaşa pe care i-o smulsese ea de pe el, cu puţin timp în urmă.

– Mulţumesc.

În timp ce Fiona îşi trăgea cizmele, el îşi punea pantalonii. Deşi se simţea uşor visătoare, se acordă tonului său nonşalant, se apropie de el şi îi atinse din nou faţa.

– Data viitoare poate că vom cina mai întîi. Mulţumesc pentru pom şi pentru folosirea mesei.

Ieşi, îşi chemă cîinii şi îl scărmănă pe Jaws de la revedere. Îi făcu plăcere să-l vadă pe Simon stînd pe terasă, fără cămaşă, cu mîinile în buzunarele pantalonului încă neîncheiat, privind-o îndepărtîndu-se cu maşina.

DOISPREZECE

Francis X. Eckle îşi termină Suta zilnică. O sută de flotări, o sută de abdomene, o sută de genoflexiuni. Ca întotdeauna, în intimitatea camerei lui de motel.

Îşi făcu duşul, preferînd propriul său gel neparfumat în locul săpunului împuţit, din dotarea motelului. Se bărbieri folosind un aparat electric compact, pe care-l curăţa metodic în fiecare dimineaţă. Se spălă pe dinţi cu periuţa de voiaj din trusa lui, pe care o însemnă apoi cu un X, ca să o arunce mai tîrziu.

Nu lăsa niciodată nimic în coşul de gunoi al motelului.

Se îmbrăcă în nişte pantaloni largi, de trening şi un maieu supradimensionat şi se încălţă cu tenişi pentru alergat, impersonali. Avea, sub maieu, o centură de siguranţă cu banii şi cu actualul său card de identitate. Pentru orice eventualitate.

Se studie în oglindă.

Hainele şi umflătura centurii mascau un trup zvelt, pe care şi-l sculptase la perfecţiune, lăsînd impresia unui om obişnuit, uşor îndesat, la mijlocul vieţii, într-o dimineaţă obişnuită. Îşi studie chipul – ochi căprui, nas lung, subţire, gură fermă, obraji netezi – pînă cînd se declară satisfăcut de expresia lui plăcută, uşor de uitat.

Părul şaten era tuns scurt. Ar fi preferat să se radă, pentru comoditate şi curăţenie, dar deşi un cap chel devenise ceva cît se poate de comun, mentorul lui insistase că ar fi atras mai mult atenţia decît părul obişnuit, şaten.

În dimineaţa asta, ca de altfel în toate dimineţile din ultimele săptămîni, se gîndi să ignore această directivă şi să facă ceea ce i se potrivea lui.

În dimineaţa asta, ca în fiecare dimineaţă, rezistă tentaţiei. Dar pe măsură ce simţea crescîndu-i propria putere, pe măsură ce-şi forma noul său *eu*, devenea tot mai greu să urmeze planul lecţiei.

– Încă ... Dar nu pentru multă vreme, spuse el încet.

Îşi puse pe cap o caschetă bleumarin, fără logo.

Nimic la el nu atrăgea atenţia, nici măcar o singură privire a unui eventual trecător.

Nu stătea niciodată mai mult de trei nopţi în acelaşi motel sau hotel – două nopţi era cel mai bine. O dată la două escale căuta unul cu sală de forţă, dar în rest se orienta spre stabilimentele ieftine, unde serviciile – ca şi atenţia personalului – erau aproape inexistente.

Trăise modest toată viaţa lui, chivernisindu-şi grijuliu bănuţii. Înainte de a porni în această călătorie, îşi vînduse treptat tot ce avusese el de valoare.

Pînă la sfîrşitul călătoriei, îşi va putea permite nenumărate camere ieftine de motel.

Vîrî în buzunar cardul-cheie şi luă o sticlă de apă din lada adusă de el. Înainte de a ieşi, porni camera video ascunsă în ceasul lui de voiaj, cu alarmă, apoi îşi vîrî în urechi microfoanele de la iPodul lui.

Prima îl va asigura că femeia de serviciu nu i-a scotocit prin lucruri; microfoanele vor descuraja conversaţia cu străinii.

Avea nevoie de sala de forţă, avea nevoie de greutăţi şi de aparate şi de eliberarea mentală şi fizică pe care o asigurau acestea. De cînd se transformase, zilele fără ele îl lăsau tensionat şi furios şi nervos, cu mintea înceţoşată. Ar fi preferat să lucreze în solitudine, dar viaţa pe drumuri cerea ajustări.

Aşa că îşi arboră expresia plăcută, ieşi, traversă holul minuscul şi o luă spre minusculul club de sănătate.

La una din cele două benzi de alergare exersa un bărbat cu o expresie vizibil nefericită, în timp ce o femeie între două vîrste pedala pe o bicicletă culcată, citind totodată o revistă cu coperţi viu colorate. Îşi programa cu grijă vizitele la sală – să nu fie nici primul sau singurul.

Alese cealaltă bandă de alergare, selectă programul, apoi îşi opri iPodul ca să urmărească ştirile la televizorul agăţat într-un colţ.

Îşi spuse că trebuia să urmeze o poveste.

Dar în timp ce erau prezentate evenimentele internaţionale începu să alerge pe bandă, lăsîndu-şi mintea să se concentreze asupra ultimei corespondenţe a mentorului său. Memorase fiecare rînd înainte de a distruge scrisoarea, aşa cum făcuse şi cu celelalte.

Dragă prietene, sper că eşti bine. Sînt mulţumit cu activitatea ta de pînă acum, dar vreau să te sfătuiesc să nu te grăbeşti, să nu acţionezi prea curînd. Nu uita să te bucuri de călătoriile taie, de realizările tale şi vreau să ştii că ai în continuare tot sprijinul şi recunoştinţa mea, în timp ce te pregăteşti să corectezi prosteasca şi dezamăgitoarea mea greşeală.

Educă-ţi trupul, mintea şi spiritul. Menţine-ţi disciplina. Tu eşti puterea, tu deţii controlul. Foloseşte-le pe amîndouă cu înţelepciune şi vei obţine mai multă faimă, mai multă groază, mai mult succes decît oricine dinaintea ta.

Aştept cu nerăbdare veşti şi nu uita că sînt alături de tine în fiecare pas al călătoriei tale.

Îndrumătorul tău.

Eckle se gîndea că soarta îl îndrumase spre închisoarea aceea, unde George Allen Perry îi descuiase celula în care fusese încarcerat toată viaţa. Se clătinase mai întîi nesigur ca un copil, în timp ce făcea acei primi paşi spre libertate, apoi începu să meargă, apoi să alerge. Acum ardea de nerăbdare să simtă gustul acestei libertăţi, aşa cum avea nevoie să respire. Ardea de nerăbdare să înceapă să se smulgă din regulile, din normele categorice pe care i le cerea Perry.

Nu mai era băieţelul stîngaci, domol, disperat să obţină aprobarea şi vînat de cei duri. Nu mai era copilul trecut din mînă în mînă din cauza unei curve egoiste de mamă.

Nu mai era adolescentul cu coşuri, supraponderal, ignorat sau luat în derîdere de fete.

Trăise toată viaţa lui închis în această cuşcă a amăgirii. Stai cuminte, lasă-te tolerat, respectă regulile, studiază şi ia resturile rămase de la festinul celor mai puternici, mai atrăgători, mai agresivi.

De cîte ori nu se perpelise el în tăcere, cînd fusese ocolit de la o promovare, de la un premiu, respins de către o fată? De cîte ori nu-şi imaginase el singur, în întuneric, o răzbunare împotriva colegilor, a studenţilor, a vecinilor, chiar şi a străinilor de pe stradă?

Aşa cum îi explicase Perry, îşi începuse aceste călătorii înainte de întîlnirea lor – dar îşi cărase tot timpul cuşca cu el. Lucrase să-şi disciplineze trupul prin durere, frustrare şi lipsuri. Căutase şi găsise un control interior rigid, dar eşuase totuşi, în atîtea feluri. Pentru că era, în continuare, închis în cuşca lui. Incapabil să facă sex cu femeile, cînd în sfîrşit, accepta vreuna să se culce cu el. Obligat să se umilească ducîndu-se la curve – aşa cum fusese mama lui.

Dar gata. Crezul lui Perry predica ideea că actul sexual diminua puterea unui bărbat, transferînd această putere femeii – care, întotdeauna, *întotdeauna* o va folosi împotriva lui. Eliberarea putea fi obţinută în alte modalităţi, mai potente. Modalităţi pe care doar cîţiva, relativ puţini, îndrăzneau să le practice. Prin această uşurare puterea şi plăcerea creşteau.

Acum că fusese deschisă cuşca, descoperise în el atît aptitudinea şi apetitul pentru această eliberare, cît şi puterea cu care se încărca, prin ea.

Dar odată cu puterea venea şi responsabilitatea – pe care, recunoştea el, îi era greu să o controleze. Cu cît acumula mai multă putere, cu atît dorea mai multă. Desigur, Perry avea dreptate. Trebuia să-şi păstreze disciplina, să se bucure de călătorie şi să nu se grăbească.

Şi totuşi ...

În timp ce mărea viteza şi rezistenţa benzii de rulare, Francis îşi promise lui şi mentorului său absent că se va abţine cel puţin două săptămîni de la a-şi căuta următoarea parteneră.

În schimb va mai călători puţin – fără un plan. Îi va permite puterii sale să se reîncarce, îşi va hrăni mintea citind cărţi.

Nu o va porni spre nord, nu încă.

Şi în timp ce se va reîncărca şi se va alimenta, va monitoriza pe blogul ei, pe website-ul ei, dezamăgitoarea greşeală a lui Perry. Cînd va sosi timpul, va corecta această greşeală – singura plată pe care i-a cerut-o Perry ca preţ pentru faptul că i-a sfărîmat cuşca.

Aştepta nerăbdător ca un copil, aplauzele părinţilor, aprobarea lui Perry cînd o va răpi, o va strangula şi o va îngropa pe Fiona Bristow.

Cu imaginea ei în minte, parcurse şi următoarea milă, în timp ce sudoarea îi şiroia de-a lungul feţei, de-a lungul trupului. Recompensa veni cînd prezentatoarea ştirilor

raportă descoperirea trupului unei tinere în pădurea Klamath National.

Pentru prima oară în dimineaţa aceea, Eckle zîmbi.

DUMINICĂ, May şi cîinii ei veniră în vizită. Ploaia din noaptea de sîmbătă lăsase aerul răcoros şi proaspăt ca sorbetul şi acoperise cu o boare verde sîngerii care flancau podeţul. Pe cîmp, iarba strălucea umedă, apa bulbucea în rîuleţ şi cîinii, ca nişte copii, alergau şi se jucau.

Pe scara dimineţilor leneşe de duminică, Fiona îi acordase acesteia o solidă notă de zece. Se relaxa pe verandă împreună cu Mai, savurînd cafeaua şi brioşele cu merişor pe care le cumpărase aceasta din sat.

– E ca un premiu.

– Hmm? Prăbuşită pe spate, cu ochii pe jumătate deschişi în spatele ochelarilor cu umbre chihlimbarii, May mai începu o brioşă.

– Dimineţi ca asta sînt ca un premiu pentru restul săptămînii. Toate sculările, plecările, tot acel du-te-vino din fiecare dimineaţă. Asta este ca cireaşa de pe tort, ca premiul din fundul cutiei cu cereale.

– În viaţa mea viitoare o să vreau să mă întorc aici reîncarnată în cîine, pentru că într-adevăr, pentru ei fiecare dimineaţă este ca premiul din fundul cutiei cu cereale.

– Dar ei nu beau cafea pe terasă.

– Adevărat, dar apa din toaletă are şi ea un gust minunat.

Fiona studia gînditoare cafeaua.

– Ce fel de cîine?

– Cred că Marele de Pirinei, pentru dimensiunea şi majestuozitatea lui. Cred că merit asta, după ce am fost atît de mică o viaţă întreagă.

– Simpatică alegere.

– Ei, m-am gîndit ceva la asta. Mai căscă, se întinse.

– M-a sunat azi-dimineaţă şeriful Tyson să-mi spună că au reuşit să-l stabilizeze pe Walter. Mai rămîne cîteva zile în spital, iar dacă starea lui va fi bună, îi vor da drumul acasă. Familia face aranjamente pentru angajarea unei infirmiere.

– Astea sînt veşti bune. Vrei să le transmit mai departe?

– L-am anunţat eu pe Chuck şi-mi imaginez că se ocupă el de asta. Şi cum tot veneam aici, mi-am spus că o să te anunţ personal. Apropo, chiar îmi plac pomii tăi.

– Nu sînt minunaţi? Fiona zîmbi privindu-i. Nu ştiu de ce nu m-am gîndit mai devreme la asta. Acum mă gîndesc să plantez ceva colorat în capătul celălalt al aleii. Ca un fel de intrare. Va fi ca un semn de recunoaştere, pentru clienţii mei. Întorci pe aleea cu ... cu ce-o să decid să plantez acolo.

Mai îşi lăsă ochelarii în jos, să o studieze pe Fiona pe deasupra lor.

– Începe să ţi se ridice moralul? Eu care îmi făceam griji că o să-ţi pui poartă.

Sorbindu-şi cafeaua, Fiona privea cîinii care tropăiau în jurul grădinii, în ceea ce numea ea Concursul Pipiului.

– Din cauza lui Vickie Scala? spuse ea referindu-se la ultima victimă. Nici o poartă nu m-ar ajuta, dacă ... şi este un mare dacă.

Dar ca şi Mai cu viaţa ei viitoare, se gîndise şi ea la asta.

– Mi-e rău cînd mă gîndesc la fetele acelea şi la familiile lor. Iar eu nu pot face nimic, Mai. Absolut nimic.

Mai se întinse şi îi strînse Fionei mîna.

– N-ar fi trebuit să vorbesc.

Fiona rămase o clipă cu mîna în mîna lui Mai, liniştită de contact.

– Nu, e în regulă. Oricum, doar asta am în minte. Cum aş putea altfel? Şi mi-e frică. Poate că tu eşti singura căreia îi pot spune asta. Mi-e teamă din cauza acelui dacă. Mi-e teamă pentru că nu pot face nimic.

Mi-e teamă pentru că le-a luat ani ca să-l prindă pe Perry şi nu ştiu cum voi face faţă dacă s-ar repeta modelul. Dacă le-aş spune asta lui Syl sau mamei, ar înnebuni de îngrijorare.

Mai se întoarse cu faţa la Fiona, spunînd pe un ton vioi:

– Da ... Cred că ar fi o prostie să nu te temi şi la ce ţi-ar folosi prostia? Eu cred că dacă nu te-ai gîndi la asta ar însemna că te ascunzi în negare şi la ce ţi-ar folosi? Şi cred că dacă nu te-ar durea şi nu ţi-ar părea rău pentru fetele acelea, ar însemna că eşti lipsită de inimă, ori cum ai putea fi astfel?

– Vezi, spuse Fiona răsuflînd uşurată, pentru asta îţi pot spune ţie.

– Acum, la capătul celălalt al scalei, există motive solide ca să nu o iei razna – să te temi, da, dar nu să o iei razna –ai cîinii şi ai atîţia oameni care vor veni aici să te controleze, cu o regularitate atît de enervantă încît o să fii tentată să le spui să-şi vadă de treaba lor. Ah, şi nu te obosi să-mi spui cumva mie să-mi văd de treaba mea. Că o să-ţi ard un picior în fund. Sînt eu mică, dar sînt puternică.

– Da, eşti. Şi ştiu că stăm acum aici bînd cafea şi privind cîinii jucîndu-se, pentru că ai venit în control. Şi apreciez asta.

– Cu plăcere. Şi Fee, vreau să-ţi plantezi bălţatul ăla al tău oriunde vrei la capătul aleii tale, dacă asta te face fericită. Dar vreau şi să fii prudentă.

– O parte din mine se întreabă dacă am încetat vreodată cu adevărat să fiu prudentă, din ziua în care m-a înhăţat Perry.

– Ce vrei să spui?

– Am încetat să mai alerg şi Dumnezeule, Mai, nici nu ştii cît îmi plăcea. Acum mă mulţumesc cu o bandă de alergări, care nu înseamnă acelaşi lucru. Dar aşa mă simt mai în siguranţă. De ani de zile nu am mai fost nicăieri, singură.

– Asta nu e ... E adevărat?

– Adevărat. Ştii, abia după ce au început toate astea, mi-am dat seama că nu ies nicăieri decît cu cel puţin doi cîini – în parte din cauza celor întîmplate mie. Aştept să apară filmele pe DVD sau cablu, în loc să mă duc la cinematograf, pentru că nu vreau să-mi las cîinii atîta timp singuri în maşină – şi mai mult, nu-mi iau toţi cîinii cu mine, lăsîndu-mi casa nesupravegheată, decît pentru antrenament, sau cînd vin la tine la cabinet.

– Nu-i nimic rău în asta.

– Nu şi mi-e bine aşa – doar că nu mi-am dat seama de motivaţia ascunsă. Sau nu am acceptat-o. Uşa mea a fost – pînă de curînd – aproape tot timpul descuiată, datorită sentimentului de securitate pe care mi-l conferă cîinii. Deşi în ultimii cîţiva ani nu m-am mai gîndit efectiv la cele întîmplate, sau nu chiar, în tot acest timp m-am protejat totuşi, sau mi-am protejat sentimentul de securitate.

– Ceea ce dovedeşte că ai un subconştient inteligent.

– Îmi place să cred asta. Dar şi conştientul meu se antrenează, cît de cît. Nici exerciţii de tragere n-am mai făcut în ultimii doi ani. Aşa că ... Fiona scutură din cap, încercînd să uite. Pe scurt, fac tot ce pot, ceea ce include şi preocuparea să nu devină totul o obsesie. Haide să vorbim despre spa.

Destul, decise Mai. Doar nu venise aici ca să-i creeze Fionei un stres ci ca să o ajute să se relaxeze.

– Facem şi asta dar mai întîi vreau să-ţi povestesc despre întîlnirea mea la un pahar, diseară.

– Ai o întîlnire? Cu cine? De data asta Fiona era cea care-şi coborî ochelarii de soare.

– Cu Robert. Este psiholog, are un cabinet în Seattle. Patruzeci şi unu, divorţat, cu o fetiţă de nouă ani. Îşi împarte custodia cu fosta soţie. Are un Portughez de Apă de trei ani, Casio. Îi plac jazzul, schiul şi călătoriile.

– Ai recurs la *Inima-punct-com!*

– Da şi iau feribotul şi mă întîlnesc cu el să bem ceva.

– Ţie nu-ţi plac nici jazzul şi nici schiul.

– Nu, dar îmi plac cîinii, îmi place să călătoresc, cînd am ocazia şi îmi plac copiii, aşa că se echilibrează totul. Întinzîndu-şi picioarele, Mai îşi studie vîrfurile pantofilor.

– Îmi plac hotelurile pentru schiori, cu focurile în cămin şi cafeaua irlandeză, aşa că şi pe asta am rezolvat-o. În plus, am o întîlnirie, ceea ce înseamnă că o să-mi pun o rochie frumoasă, o să mă fardez şi o să am o conversaţie cu un necunoscut. Şi dacă nu aud nici un declic, mă urc înapoi pe feribot, vin acasă şi încerc din nou.

– O să fiu nervoasă pentru tine. Tu nu ai nervi?

– Puţin, dar sînt nervi buni. Fee, vreau o relaţie, sincer. Nu e vorba doar de ceva trecător. Bună, Stanley, pa şi pusi. Vreau pe cineva pentru care să-mi pese suficient ca să vreau să-mi petrec timpul cu el, de care să mă îndrăgostesc. Vreau o familie.

– Sper să fie un om minunat. Sper că Robert, psihologul, este al naibii de uluitor. Sper să simţi un declic şi să găsiţi un loc comun şi să fie palpitant şi să rîdeţi. Chiar sper asta.

– Mulţumesc. Lucrul cel mai bun este că fac ceva pentru mine. Că-mi acord o şansă, ceea ce nu am făcut cu adevărat, de la divorţ. Chiar dacă va exista un declic, am de gînd să o iau uşurel. Vreau să îmi fac o idee de cum va funcţiona chestia asta, înainte de a mă arunca în apă.

Simţind vibraţiile nervilor lui Mai, Fiona rămase o vreme tăcută.

– Ei bine, pentru că tot vorbim de declic, cred că trebuie să-ţi spun că am pierdut competiţia.

– Compe ... Ai făcut sex? Mai se foi în scaun, îşi smulse ochelarii şi spuse indignată:

– Ai făcut sex şi nu mi-ai spus?

– S-a întîmplat abia acum două zile.

– Ai făcut sex acum două zile şi nu m-ai sunat imediat? Cine ... La naiba, de ce te-aş mai întreba? Trebuie să fie Simon Doyle.

– Putea fi un client nou pentru care am simţit o atracţie subită.

– Nu, a fost Simon – care chiar este un client nou pentru care ai simţit o atracţie subită. Detalii! Cele mai picante.

– El mi-a dat copacii.

– Ah. Mai oftă şi se întoarse să se uite la ei. Ah, oftă ea din nou.

– Mă rog, primul a făcut parte din înţelegere, în schimbul buturugii pe care a vrut-o.

– Chiuveta-buturugă. Am auzit de asta.

– Eu am spus doar că poate ar trebui să mai cumpăr unul şi el mi l-a şi adus, mi l-a plantat – cînd îl căutam noi pe Walter. Am venit acasă şi l-am găsit acolo – plantat, cu îngrăşămînt, udat. Am luat şi ceilalţi cîini şi m-am dus să-i mulţumesc. Şi cred că i-am mulţumit făcînd sex cu el pe masa din sufragerie.

– Sfinte Iisuse Hrisotase! Pe masă?

– Aşa s-a întîmplat.

– Cum se întîmplă că nişte copaci duc la sex pe masă?

– Acum eram afară, stînd de vorbă, cînd brusc a început să mă tragă spre casă. Şi ne-am repezit unul asupra celuilalt, trăgînd şi împingînd spre uşa din faţă.

– Ăsta este punctul slab în sistemul Stanley – lipsa de împins şi de tras. Şi apoi?

– Şi cînd am ajuns înăuntru m-am pomenit lipită de perete, efectiv spunîndu-i să se grăbească. Aşa că m-a trîntit pe masă, a măturat deoparte tot ce se afla pe ea şi ah. Ah.

– O clipă, să-mi revin, te rog. Lăsîndu-se pe spate, Mai îşi făcu vînt cu mîna. E clar că n-a fost un sex molîu.

– Aproape că urăsc să spun asta, pentru că ar putea face să pară mai mult decît a fost, dar a fost, chiar a fost cel mai bun sex din viaţa mea. Şi l-am iubit pe Greg, Mai, dar ăsta? Ăsta a fost un sex revoltător de uluitor.

– Şi o să te mai întîlneşti cu el aşa?

– Categoric. Fiona îşi duse mîna la inimă şi se bătu uşor pe piept. În plus sau mai mult ca orice sau în primul rînd, îmi place de el. Îmi place felul lui de a fi, felul cum arată, felul cum se poartă cu cîinele lui. Şi îmi place pentru că nu sînt genul lui – cel puţin aşa a declarat el – dar mă doreşte. Asta mă face să mă simt ... puternică, presupun.

– După cum vorbeşti, ar putea deveni ceva serios.

– Posibil. Ca şi tine, cred că fac ceva pentru mine, că îmi acord o şansă.

– Perfect. Pentru noi. Mai ridică ceaşca cu restul de cafea. Femeile aventuriere.

– E un sentiment plăcut, nu?

– Tu, care ai făcut sex pe masa din sufragerie, probabil că te simţi şi mai bine. Dar da, e un sentiment plăcut.

Amîndouă îşi ridicară privirile cînd cîinii deveniră alerţi.

– Ei nu, ia te uită, şopti Mai în timp ce Simon traversa podeţul. Ţi-ai făcut curat pe masă?

– şŞt! Fiona îşi sugrumă un chicot. Oricum, peste douăzeci de minute am prima mea lecţie de duminică.

– Suficient ca să ...

– Gura. Fiona îl privi pe Simon coborînd, cu Jaws sărind în urma lui. Jaws începu să alerge spre cîini, apoi se opri, dînd din coadă în jurul cîinilor lui Mai.

– Nu e agresiv, nu e ruşinos. Este un cîine al naibii de fericit, comentă Fiona.

Simon se apropie de ele cu o zgardă în mînă.

– Cea pe care am împrumutat-o zilele trecute. Bună, doctore Funaki.

– Mai. Încîntată de cunoştinţă, Simon, dar cu programarea asta atît de bună, eu pot să plec, acum. Jaws, vino aici. Aici, Jaws.

Căţeluşul reacţionă cu bucurie, repezindu-se spre şi sus pe terasă. Mai îşi întinse mîna, cu palma la început, cînd el dădu să sară. Tremura, atît era de înnebunit să sară măcar o dată, dar rămase jos.

– Ce cîine bun. Mai îl mîngîie, îl frecă, zîmbi în sus spre Simon. Reacţionează bine într-un grup, este vesel şi prietenos şi învaţă bunele maniere. Ai aici un învingător.

– Îmi fură pantofii.

– Faza cu rosul poate fi o problemă.

– Nu, nu îi roade – nu îi *mai* roade. Doar îi fură şi-i ascunde. Azi dimineaţă mi-am găsit gheata în cada de baie.

– A găsit un nou joc. Mai îi smotocea urechile în timp ce pe verandă se repezeau şi ceilalţi cîini, înghesuindu-se şi dînd cu botul, cerînd atenţie.

– Pantofii poartă mirosul tău, e clar. Cîinele este atras şi liniştit de el. Şi se joacă de fapt cu tine. Nu-i aşa că eşti deştept? Mai îl sărută, apoi se ridică.

– Este timpul să te gîndeşti la castrare.

– Ce v-a apucat pe amîndouă să complotaţi?

– Citeşte cărţile pe care ţi le-am dat. Mai vorbim, îi spuse ea Fionei. Cu bine, Simon. Copii, veniţi! Haideţi să facem o plimbare.

Făcînd cu mîna spre Mai şi cîinii ei, Fiona spuse:

– Tu nu o să întrebi, aşa că îţi explic eu. Are o întîlnire – o primă întîlnire – şi mă întreba cu ce să se îmbrace, să arate bine.

– În regulă.

– Bărbaţii nu trebuie să-şi facă probleme cu zona aceasta specială din ritualul întîlnirilor.

– Dimpotrivă. Dacă alegeţi decolteul adînc, noi trebuie să ne uităm doar la faţa voastră şi să ne prefacem că nu observăm.

– Aici ai dreptate. Cum Simon rămăsese pe trepte, Fiona îşi puse mîinile pe umerii lui, aplecîndu-se pentru un sărut uşor.

– Peste cîteva minute am o lecţie. Ai venit în control?

– Ţi-am adus zgarda.

– În regulă. Dacă vrei, poţi rămîne la oră. I-ar prinde bine lui Jaws să interacţioneze şi cu alţi cîini. Este un

grup mic şi o să lucrăm cu cîteva noţiuni de bază pentru căutare. Mi-ar plăcea să văd cum se comportă.

– Oricum n-aveam altceva în plan, aşa că de ce nu?

– Acum?

– Am nevoie de o diversiune. De cînd te-am văzut goală, mă gîndesc doar la cum să te dezbrac din nou. Aşa că învaţă-l şi altceva.

Fiona îşi ridică mîinile şi îl mîngîie pe obraji.

– Ştii, mi se pare ciudat de romantic.

– Romantic? Data viitoare cînd o să mă gîndesc să te dezbrac, o să culeg cîteva flori de cîmp. Iar chestia asta nu înseamnă o diversiune pentru mine, aşa că ... unde naiba a dispărut?

Simon se uită pe terasă, se întoarse.

– Ah, fir-ar.

Fiona îl apucă de mînă cînd Simon dădu să o ia la goană.

– Nu. Stai. N-are nimic. Fiona se uita la Jaws care se căţăra după Bogart, pe scara toboganului.

– Vrea să se joace cu băieţii mai mari. Dacă alergi sau îl strigi, îi distragi atenţia şi se dezechilibrează.

Jaws se căţără cu coada fîlfîind ca un steag, dar spre deosebire de Bogart care îşi continuă fălos drumul în jos pe panta scurtă, el se lăsă pe burtă, apoi începu să alunece uşor, cu capul înainte, pînă în terenul moale de dedesubt.

Nu a fost rău, declară Fiona, în timp ce Simon fornăi un rîs. Pregăteşte-ţi tratăţiile. Fiona se duse spre căţel, strigînd veselă cuvinte de laudă şi aprobare.

– Haide să mai încerci o dată, vrei să mai încercăm? Caţără-te, spuse ea adăugînd un semnal cu mîna. Se descurcă bine pe scară, iar chestia asta, în general, este cea mai dificilă, îi spuse lui Simon care veni lîngă ea. Este o scară deschisă şi verticală. Jaws este agil şi i-a urmărit pe ceilalţi cîini făcînd asta. S-a gîndit cum să ajungă sus. Deci ...bravo, eşti un băiat bun.

Luă o tratăţie de la Simon şi răsplăti cîinele cînd acesta ajunse sus.

– Nu trebuie decît să-l ajuţi puţin la coborîre, să rămînă în picioare. Mergi. Aşa. Te-ai echilibrat bine. Bravo, frumos. Şi Fiona îl răsplăti din nou, cînd Jaws ajunse jos.

– Ce este? îl întrebă ea pe Simon cînd, uitîndu-se în sus, îl surprinse zgîindu-se la ea.

– Nu eşti frumoasă.

– Iar începi.

– Nu eşti, deşi aşa pari. Încă nu mi-am dat seama de ce.

– Anunţă-mă, cînd afli. Şi acum plimbă-l în sus şi în jos.

– Şi pentru ce mă rog trebuie să fac asta?

– Ca să înveţe cum să se descurce pe un teren nesigur. Asta îi dă încredere şi îi sporeşte agilitatea. Şi îi place.

Fiona se dădu înapoi, privindu-i pe cei doi jucînd o vreme jocul acesta. Auzi, nu era frumoasă. Remarca şi faptul că el efectiv *spusese* asta, ar fi trebuit să îi rănească egoul – chiar dacă era perfect adevărat. Atunci de ce o amuzase, cel puţin în cele cîteva secunde pînă la următorul lui comentariu.

Deşi aşa pari. Asta îi făcuse inima să-i fluture.

Omul ăsta stîrnea în ea cele mai ciudate reacţii.

– Îl vreau, spuse Fiona în timp ce Jaws cobora panta, fudul.

– Ai avut o dicţie confuză. Pe mine. Pe mine mă vrei.

– Îţi admir egou-ul, dar pe el îl vreau.

– Ei bine, nu-l poţi avea. Am început să mă obişnuiesc cu el şi în plus, mama chiar s-ar întrista dacă m-aş descotorosi de el.

– Îl vreau pentru program. Vreau să-l dresez pentru C-şi-G.

Simon scutură din cap.

– Ţi-am citit website-ul, blogul. Cînd spui că-l dresezi pe el, te referi la noi doi. Din nou pronunţia ta groaznică.

– Mi-ai citit blogul?

Simon ridică din umeri.

– În diagonală.

Fiona zîmbi.

– Şi nu te interesează programul C-şi -G ?

– Cînd primeşti un telefon, trebuie să laşi totul baltă, corect?

– Cît se poate de corect.

– Eu unul nu vreau să las baltă absolut nimic.

– Este cît se poate cinstit.

Fiona îşi scoase o mică panglică din buzunar şi cu două mişcări rapide îşi legă părul la spate.

– L-aş putea dresa ca pe o alternativă. Doar pe el. Mă ascultă, asta este clar. Şi orice cîine din programul C-şi-G trebuie să răspundă şi altor mînuitori. Există situaţii cînd unul dintre cîinii noştri nu este disponibil – e bolnav, sau rănit.

– Tu ai trei.

– Da, pentru că, mă rog, vreau să am trei şi da, pentru că în situaţia în care cîinele altcuiva este indisponibil, poate fi înlocuit cu unul dintr-ai mei. Fac treaba asta de cîţiva ani, Simon, iar cîinele tău este bun. Ar fi foarte bun. Nu încerc să te conving pe tine să te alături unităţii noastre, nu vreau decît să-ţi dresez cîinele. Pe timpul meu. Dacă nu altceva, o să ai în final un cîine cu un dresaj şi cu îndemînări superioare.

– De cît timp e nevoie pentru asta?

– La modul ideal, mi-ar plăcea să lucrez cu el cîte puţin în fiecare zi, dar cel puţin cinci zile pe săptămînă. Pot face asta la tine acasă, fără să-ţi stau în drum, în timp ce tu lucrezi. Iar unele dintre chestiile pe care le va învăţa, vei dori să le continui tu.

– Posibil. Putem vedea cum merge. Simon aruncă o privire în direcţia în care Jaws era angajat într-una din ocupaţiile lui favorite: să-şi vîneze propria coadă.

– În fond, e timpul tău.

– Da, e timpul meu. Îmi vin clienţii, anunţă ea. Poţi pleca, dacă vrei. Eu pot lucra şi numai cu el.

– Oricum sînt aici.

ERA INTERESANT, decise Simon şi o diversiune, cît de cît. Fiona numea lecţia asta Jocul de-a Alergatul – şi chiar implica o groază de alergătură – pentru cîini şi pentru oameni – pe terenul de dincolo de pod. Clasa lucra în perechi, ori cu Fiona ca partener – cu cîte un cîine, o dată.

– Nu văd rostul, spuse el. Doar vede unde mă duc. Trebuie să fie idiot să nu mă găsească.

– Asta îl învaţă să te găsească la comandă şi să-şi folosească mirosul. De aceea alergăm împotriva vîntului, pentru ca mirosul nostru să se ducă spre cîine. Oricum mă găseşte. Trebuie să-l înnebuneşti.

Simon se uită în jos la cîinele a cărui coadă tăia aerul ca o sabie Ginsu.

– Cîinele ăsta înnebuneşte doar dacă se uită cineva la el.

– Ceea ce este în avantajul lui. Vorbeşte cu el, fii entuziast. Spune-i să fie atent la mine, cînd o iau la fugă. Atenţie la Fee! Apoi, în clipa în care mă las jos, în spatele tufişului, spune-i să mă găsească şi dă-i drumul din lesă. Spune-i tot timpul să mă găsească. Dacă se derutează, dă-i o şansă să-mi prindă mirosul. Dacă nu funcţionează de prima oară, îl strig eu, ca să-i dau un pont sonor. Trebuie să-l ţii lîngă tine cînd îi atrag atenţia supra mea şi încep să fug. Gata?

Fiona îl frecă puţin pe Jaws, lăsîndu-l să o lingă şi să o adulmece, înainte de a se îndepărta.

– Hei, Jaws! Hei. Bătu din palme. Acum o s-o iau la fugă. Urmăreşte-mă, Jaws, urmăreşte-mă cînd fug. Spune-i să mă urmărească. Foloseşte-mi numele.

Şi o rupse la fugă.

Nu exagerase deloc, observă Simon. Chiar era *rapidă*.

Şi se înşelase. Cînd fugea, era frumoasă.

– Atenţie la Fee. Unde naiba fuge? Atenţie la ea. Iisuse, e ca o antilopă. Atenţie la Fee.

Fiona se lăsă jos, ascunzîndu-se în spatele unui tufiş.

– Găseşte-o! Du-te, găseşte-o pe Fee.

Cătelul o rupse şi el la fugă, manifestîndu-şi încîntarea cu două lătrături. Nu era la fel de iute ca femeia, îşi spuse Simon, dar ...Şi simţi un sentiment de surpriză şi mîndrie cînd Jaws se duse direct la ea.

Vreo alţi doi cîini au trebuit să fie strigaţi de cei ascunşi, iar unul ajutat chiar de o mînă ridicată din tufiş, de către cel ascuns acolo.

Dar nu Jaws.

O auzea pe Fiona rîzînd în partea cealaltă a cîmpului, lăudîndu-l, în timp ce colegii lui de clasă aplaudau.

Nu a fost chiar aşa de rău, îşi spuse Simon. Cîtuşi de puţin.

Fiona veni înapoi alergînd, cu cîinele urmărind-o fericit.

– O facem din nou, chiar acum. Mai întîi laudele, recompensa şi o luăm de la capăt.

– A FOST CAMPION, murmură Simon cînd se termină lecţia. De trei ori la rînd, în ascunzători diferite.

– Are talent. Poţi lucra acasă cu el, cu obiecte. Foloseşte ceva ce-i place, ceva ce cunoaşte după nume – sau lucrează cu el, să-l înveţi denumirile. Arată-i, apoi dă-i comanda jos/stai şi du-te şi ascunde obiectul. La început, în locuri uşoare. Întoarce-te la el, spune-i să-l găsească. Dacă nu reuşeşte, ghidează-l. Doar îţi place cînd reuşeşte.

– Poate c-ar trebui să-i spun să-mi găsească bascheţii. Habar n-am unde naiba i-a ascuns. Apoi Simon se uită la ea, îndelung, făcînd-o să ridice dintr-o sprînceană.

– Fir-ar, Fiona, alergi ca vîntul.

– Nu m-ai văzut alergînd patru sute metri garduri, la colegiu. Eram uluitoare.

– Poate pentru că ai picioare pînă în urechi. Ai purtat cumva costumele acelea pe corp – aerodinamice?

– Da. Era foarte flatant.

– Pariez. Cît mai ai pînă la ora următoare?

– Patruzeci şi cinci de minute.

– Suficient. Şi începu să o împingă înapoi spre casă.

Fiona continua să se uite în ochii lui şi Simon văzu rîsul în ei, o scînteie de albastru senin.

– Fără „Ţi-ar face plăcere?" sau „Nu-ţi pot rezista?"

– Fără. O ridică de talie şi o urcă în sus, pe treptele terasei.

– Dacă spun că n-am chef?

– Eu aş fi dezamăgit iar tu ai minţi.

– Ai dreptate în ce priveşte minciuna. Aşa că ... Şi Fiona împinse de uşă, trăgîndu-l în casă după ea.

Dar cînd ea o luă spre scări, el schimbă direcţia.

– Canapeaua e mai aproape.

Era şi mai moale decît masa din sufragerie, cel puţin pînă cînd se rostogoliră şi căzură pe duşumea. Şi a fost, se gîndea Fiona stînd întinsă lîngă el, încercînd să-şi recapete suflul şi poteca spre o gîndire coerentă, absolut minunat.

– Pînă la urmă tot ar trebui să încercăm şi patul.

Simon îşi plimbă, încet, încet, un deget peste sînii ei.

– Anulează ora şi urcăm chiar acum.

– Păcat că sînt o femeie responsabilă – şi încă una care abia dacă mai are timp să facă un duş.

– Ah, da, duşul obligatoriu. Şi mie mi-ar prinde bine unul.

– În doi nu duce decît la sex sub duş.

– Al naibii de adevărat.

– Din păcate însă n-am timp pentru aşa ceva. În plus, tu şi Jaws nu puteţi sta şi la lecţia următoare. Rişti să-l suprasoliciţi. Dar ai putea...Fiona se întrerupse cînd cîinii anunţară vizitatori.

– Ah, la naiba, fir-ar! Se ridică, îşi culese bluza, pantalonii, le înghesui în faţă şi se duse aplecată spre fereastră.

– Este James şi ah, Doamne, Lori. Sînt James şi Lori şi eu sînt goală puşcă în living, duminică după-amaiza. Iar tu eşti gol pe podea, adăugă întorcîndu-se spre el.

Arăta atît de sexi jenată, cu o privire uşor sălbatică în ochi şi rozalie din vîrful degetelor de la picioare pînă la rădăcina părului.

Delicioasă, îşi spuse el. Ar fi putut-o linge ca pe o îngheţată.

– Mă simt bine aici!

– Nu! Nu! Ridică-te! Dădu din mîini, îi pică bluza,o ridică din nou.

– Ridică-te, pune ceva pe tine. Du-te, du-te şi spune-le că vin şi eu în cinci minute.

– Pentru că faci un duş post-sex?

– Doar ... Pune-ţi pantalonii! Tot aplecată, se repezi spre scară.

Arăta şi mai interesant alergînd aşa goală, îşi spuse Simon zîmbind, trăgîndu-şi pantalonii, punîndu-şi cămaşa, înşfăcînd şosetele şi ghetele, repezindu-se afară pe uşă.

James şi Lori se opriră să salute cîinii. Ochii lui James se făcură mici. Lori se înroşi.

– Vine şi ea în cîteva minute. Şi lăsaţi-o cum a picat, spuse Simon aşezîndu-se să-şi pună şosetele şi ghetele.

– Frumos cîine. Cum merge cu dresajul?

– Merge. Tocmai am terminat lecţia.

Ochii lui James rămaseră în continuare mici.

– Asta tocmai aţi făcut?

Simon îşi înnodă şireturile, zîmbind distant.

– Printre altele. Este o problemă?

Lori îl bătea înnebunită pe James, pe braţ.

– Ne-am oprit doar ca să o întrebăm dacă i-ar face plăcere să ia masa cu noi, după ore. Poţi veni şi tu.

– Mulţumesc, dar acum trebuie să plec. Pe curînd. Se duse la camioneta lui. Jaws dansă în loc, vizibil distrus, apoi alergă după Simon şi sări în cabina camionetei.

– Nu am ştiut nimic despre asta, bombăni James.

– De fapt, nici nu este treaba noastră.

– Dar sîntem practic în plină după-amiază. Este lumină.

– Pudicule. Lori îl înghionti şi începu să rîdă.

– Nu sînt pudic, dar ...

– James, oamenii fac dragoste şi ziua. În plus, mie îmi place să ştiu că e prin preajmă. Că îşi petrece timpul cu ea. Nu tu ai spus că trebuie să trecem pe aici, să vedem ce face?

– Da, dar noi sîntem prietenii ei.

– Eu cred că Fee şi Simon sînt cît se poate de prieteni. Poate doar puţin mai sălbatici. Îmi pare rău dacă eşti gelos, dar ...

– Nu sînt. Sincer surprins, se opri să se încrunte după Simon şi se întoarse spre ea.

– Ştiu că tu şi Fee sînteţi foarte apropiaţi, începu Lori plecîndu-şi genele.

– Ei, nu. Nu în felul ăsta.

Genele se ridicară din nou.

– Deloc, deloc?

– Deloc şi niciodată. Iisuse, lumea chiar crede că ...?

– Ah, nu-mi pasă mie de lume. Poate doar am crezut că sînteţi sau că aţi fost sau poate am sperat că nu. Acum, spuse ea reuşind un rîs stînjenit, acum nu mai scot o vorbă.

– Ascultă, Fee şi cu mine sîntem ... sîntem ca o familie. Eu nu mă gîndesc în felul ăsta... Se opri pînă cînd Lori se uită la el, în ochii lui.

– La Fee vreau să spun.

– Poate că te gîndeşti în felul ăsta la altcineva?

– Tot timpul.

– Ah. Slavă Domnului, spuse ea rîzînd din nou.

James începu să o atingă; ea începu să-i lase. Şi Fiona apăru în viteză din casă.

– Hei! Bună. Este ziua mea pentru prieteni. A plecat Simon?

James expiră prelung.

– Da, a spus că trebuie să plece.

– Îmi pare rău, am sosit într-un moment nepotrivit, interveni Lori.

– De fapt, putea fi şi mai rău. Sau mult mai jenant pentru toată lumea. Haideţi să închidem uşa după toate astea. Deci, continuă ea zîmbind larg, vesel, voi ce faceţi?

TREISPREZECE

Fiona descărca obiectele pe care le cumpărase pentru Sylvia.

– Lapte bio, ouă de fermă, brînză de capră, linte, orez negru şi o vînătă strălucitoare. Miam, miam.

– Mă cutremur gîndindu-mă la ce-ai *tu* în maşină.

– În afară de Bogart? Mai bine să nu ştii.

– Grăsime, sare, amidon şi zahăr.

– Poate, dar am şi cîteva mere foarte frumoase. Şi uite ce ţi-am adus ţie, îi spuse ea lui Oreo, pentru că eşti un căţel aşa de drăgălaş.

Scoase o jucărie piuitoare, o strînse ca să piuie, făcîndu-l pe căţel să tremure de încîntare.

– Sylvia, spuse ea după ce-i dădu lui Oreo jucăria, iar acesta plecă ţanţoş cu ea, am o legătură. Rîzînd, făcu două piruete.

– Am aproape treizeci de ani şi încă niciodată pînă acum nu am putut spune asta. Am o legătură fierbinte, nebună, înfocată.

Sylvia zîmbi, cu vînăta lucioasă în mînă.

– Ceea ce îţi conferă, în mod categoric, o aură de fericire şi relaxare.

– Aşa este? Fiona îşi puse palmele pe obraji. Da, sînt relaxată şi fericită. Ştii că nu a fost niciodată aşa, cu Greg. Cu el a fost prietenie şi atracţie şi o relaţie, una după alta sau deodată. Dar construite încet. Pe cînd asta? Asta este *bang!* Explozivă.

Se sprijini zîmbind de masa din bucătărie.

– Facem sex înnebunitor, fără nici o reţinere şi este fabulos.

– Şi vrei să o ţii aşa? Fiona o mîngîie repede peste părul lăsat liber astăzi, în valuri. Mă refer la *fără reţineri.*

– Încă nu mă gîndesc la asta. Fiona ridică din umeri apoi îi lăsă în jos, ca într-un fel de îmbrăţişare interioară. Îmi place faza asta, cînd nu te gîndeşti la nimic.

– Este surescitantă. Puţin periculoasă. Imprevizibilă.

– Da! Şi nu seamănă deloc cu mine. Fără planuri, fără liste.

– Şi numai strălucire.

– Dacă ţine tot aşa, o să devin radioactivă. Ambalată, rupse un ciorchine de struguri verzi, lucioşi, din bolul de pe bufet şi începu să şi-i arunce în gură.

– Îl dresez pe Jaws separat. De mai bine de o săptămînă deja, ceea ce înseamnă că fie mă duc eu acolo, fie îl aduce Simon la mine. Şi nu întotdeauna ... Nu avem timp întotdeauna, dar întotdeauna există fierbinţeala aceea .

– Nu ieşiţi niciodată undeva? Nu ţi-ar plăcea să ieşiţi la restaurant sau la un film?

– Nu ştiu. Toate astea par ... Fiona făcu un gest cu mîna, în aer. În afara noastră, acum. Poate că o să ieşim, sau poate că o să ardă totul şi gata. Dar acum, mă simt atît de *implicată,* atît de surescitată, atît de – scuză-mi clişeul – atît de vie. Parcă plutesc. Tu ai avut vreodată aşa ceva? O relaţie fierbinte, înnebunitoare?

– Da, am avut. Sylvia puse ouăle în frigider şi închise uşa. Cu tatăl tău.

Fiona îşi duse o mînă la gît, în timp ce o boabă de strugure ameninţa să i se oprească în beregată.

– Serios?

– Cred că amîndoi am decis că era vorba doar de sex, doar o cursă rapidă, excitantă – în perioada aceea fără-nici-un-gînd.

– Stai puţin. Vreau să aud asta, dar nu vreau să-mi fac o imagine, în capul meu. Este prea ciudat. Gata, în regulă. Închise ochii, strîngîndu-i tare şi dădu din cap.

– Fără video. Tu şi tata.

Sylvia îşi linse degetul, făcînd un zgomot sîsîit.

– Fierbinte. Pe vremea aceea eram manager la *Arta Insulară*. Am multe, *multe* amintiri minunate din depozit.

– Ce să spun ...Super. Tata în depozit.

– Surescitant, puţin periculos, plin de imprevizibil.

– Ca şi tine, şopti Fiona. El, mai puţin – sau cel puţin aşa era percepţia mea despre el.

– Eram ca nişte adolescenţi. Silvia oftă, zîmbind. Dumnezeule, cel puţin aşa mă făcea el să mă simt. Sigur, eu eram mult prea non-convenţională ca să mă gîndesc la căsătorie, imaginîndu-mi că aşa va continua, pînă cînd ne vom opri. Şi apoi, nu ştiu, Fee, cum sau cînd a început, nu ştiu exact, dar apoi nu mi-am mai putut imagina viaţa fără el. Slavă Domnului că şi el simţea la fel. Era atît de agitat cînd m-a luat prima oară cu el, să te cunosc. Ştiu că eram tînără, dar am ştiut că te iubea, pentru că era atît de agitat.

Ne-a iubit pe amîndouă. Am fost norocoase. Şi totuşi, cînd m-a cerut de soţie, mi-am spus ah nu, categoric nu. Căsătoria? Doar o bucată de hîrtie, doar un ritual lipsit de conţinut. Îmi ziceam în minte categoric nu, dar i-am spus da – şi am împietrit. Inima mea, şopti Sylvia punîndu-şi o mînă peste ea, inima mea nu putea spune nu.

În drum spre casă, Fiona se gîndea şi se tot gîndea la aceste cuvinte. *Inima mea nu putea spune nu.*

Îşi spunea că era un lucru minunat, dar în acelaşi timp simţea uşurare, pe moment, că inima ei rămînea tăcută. O inimă care vorbeşte se poate frînge – ştia foarte bine asta. Cîtă vreme a ei se abţinea. Putea rămîne relaxată şi fericită.

Primăvara începea să-şi arate chipul, pe măsură ce cîmpia şi dealul şi pădurea înverzeau, stropite de galbenul sălbatic al piciorului-cocoşului, ca nişte fărîmiţe de soare tremurător. Poate că sus de tot, pe Muntele Constituţiei, mai era o pudră de zăpadă, dar contrastul vîrfurilor albe pe cerul blînd, albastru, făcea şi mai fermecătoare florile timide ale crocuşilor, şi mai ascuţite chemările pe trei note ale vrăbiilor.

În clipa asta se simţea ca insula – retrezindu-se la viaţă, înflorind, ocupată cu treburile existenţei.

Clasele şi clienţii şi munca ei cu cîinii îi ocupau zilele, în timp ce unitatea şi antrenamentele adăugau piperul satisfacţiei. Cei trei cîini ai ei îi ofereau dragoste, distracţie, siguranţă. Vecinul ei foarte încins o ţinea într-o stare de surescitare şi conştienţă – *şi* avea un cîine pe care ea credea că îl va putea modela într-un cîine solid, chiar superior, pentru Căutare şi Găsire.

Poliţia nu avea nici-o veste nouă – nu că ar fi dat amănunte, în nici un caz – despre cele trei femei ucise, dar ... În ultimele două săptămîni nu mai fusese anunţată nici-o crimă.

În timp ce lua o curbă, văzu boarea irizată a unui colibri, zburînd în mici zig-zaguri deasupra unui coacăz. Cu flori roşii.

Dacă nici asta nu putea fi considerat un bun augur, atunci ce altceva ar mai fi putut?

– Nu sînt veşti proaste, Bogart, doar – cum zicea cîntecul? – păsări şi albine şi flori şi copaci. La naiba, începe să mă obsedeze chestia asta.

Bogart începu să dea din coada neagră, lucioasă, aşa că Fiona cîntă din nou.

– Nu ştiu mai departe – ştii, era înainte de vremea mea. Oricum, am terminat cursele, am ajuns acasă. Şi ştii ceva? Poate că o să-l sun pe tăticul lui Jaws să-l întreb dacă nu vrea să vină la cină. Ştiu şi eu să gătesc. Cîte ceva. Poate că e timpul să avem şi noi o întîlnire – şi să petrecem o noapte împreună. Ce zici? Ai vrea să vină Jaws să se joace cu tine? Dar haide să luăm poşta, mai întîi.

Intră pe alee, parcă maşina şi se duse la cutia poştală de la marginea drumului. Vîrî poşta într-una din pungile cu tîrguieli.

– Haide mai bine să scăpăm de toate chestiile astea, să vedem dacă am de fapt ceva cu care să încropesc o cină– ceva ce faci cînd primeşti o vizită.

În timp ce ducea pungile înăuntru, regretă că nu îi venise mai devreme ideea asta. Ar fi putut lua ceva cu care să încropească un meniu adevărat pentru adulţi.

– În fond m-aş putea întoarce, medita ea aşezînd mîncărurile îngheţate, conservele. Aş putea cumpăra nişte fripturi. Ştii ceva? Aş putea suna la pizzerie, vrăjindu-i să-mi facă o livrare, spuse ea, aruncînd poşta pe masă şi punînd bine sacoşele din pînză pe care i le dăduse Sylvia pentru tîrguieli.

Gîndindu-se la variante, luă poşta.

– Factură, factură, ah şi, surpriză, o factură. Luă în mînă plicul dublat. Nu e o factură. Hei, oameni buni, poate că sînt fotografii de la unul din absolvenţii mei.

Foştii ei clienţi obişnuiau să-i trimită fotografii şi informaţii recente. Încîntată să primească ceva ce nu era o factură, deschise plicul.

Eşarfa roşie, diafană, căzu pe masă.

Se dădu împleticindu-se pe spate, repulsia şi panica ridicîndu-i-se în gît ca un reflux arzător. O clipă, încăperea se învîrti în jurul ei, cenuşie la muchii, cu şarpele spiralat al eşarfei incandescente. Durerea îi strînse pieptul, împiedicînd-o să respire, pînă cînd cenuşiul începu să fie pătat de puncte albe. Bîjbîi spre

spate, apucîndu-se cu degetele albite de masă, în timp ce picioarele i se lichefiau.

Nu leşina, nu leşina, nu leşina.

Împingîndu-se în faţă, inspiră adînc, adînc, expiră şuierat şi-şi obligă picioarele tremurînde să păşească. Chiar în clipa în care ajunse la telefon, cîinii care se învîrteau îngrijoraţi în jurul ei deveniră alerţi.

– Staţi cu mine. Staţi cu mine, spuse ea gîfîit, în timp ce baroase de panică o izbeau în coaste. Putea jura că-şi auzea oasele spărgîndu-se ca sticla, sub lovituri.

Fiona apucă telefonul cu o mînă, iar cu cealaltă, un cuţit de tranşat carnea.

– La naiba, Fiona, iar ai lăsat uşa descuiată.

Simon intră, emanînd enervare prin toţi porii. Dar în faţa femeii albe ca ceara, în mînă cu un cuţit enorm şi păzită de trei cîini care mîrîiau încet dar ameninţător, se opri scurt.

– Nu vrei să le spui să se liniştească? o întrebă el. Rece, calm.

– Liniştiţi-vă. Liniştiţi-vă, băieţi. Simon e un prieten. Salutaţi-l pe Simon.

Jaws intră galopînd, cu o funie în bot, gata de joacă. Simon se duse la uşa din spate şi o deschise.

– Toată lumea afară.

– Mergeţi afară. Afară. La joacă.

Cu ochii în continuare pe ea, Simon închise uşa în spatele iureşului de trupuri.

– Lasă cuţitul jos.

Fiona reuşi încă o respiraţie.

– Nu pot. Nu cred că mă pot elibera de el.

– Uită-te la mine, îi porunci el. Uită-te la mine. Cu ochii într-ai ei, Simon îi prinse încheietura cu o mînă şi se folosi de cealaltă ca să desfacă menghina degetelor de pe mînerul cuţitului. Îl aruncă înapoi, în făgaşul lui de pe planşeta de tranşat.

– Ce s-a întîmplat?

Fiona ridică o mînă, arătînd spre masă. Nevăzînd nimic, Simon se duse la masă, se uită în jos la eşarfă, la plicul desfăcut.

– Termină de chemat poliţia, îi spuse el, apoi se întoarse şi văzînd că ea nu vorbea, nu se mişca, luă telefonul.

– Urgenţa unu. Biroul şerifului. Scuze. Vreau doar să ...

Şi o văzu pe Fiona alunecînd în jos, aşezîndu-se şi lăsîndu-şi capul să-i cadă între genunchi.

Acoperită de tunetele inimii, vocea lui nu era decît un bîzîit vag în urechi. Nu leşinase, îşi reaminti ea. Se înarmase. Fusese pregătită.

Dar acum, tot ce-şi dorea ea acum era să nu mai ştie nimic.

– Ţine. Bea. Simon îi luă mîna, i-o înfăşură în jurul paharului cu apă. Bea, Fiona. Aplecîndu-se, îi duse paharul la buze, cu ochii tot timpul pe ea.

– Ai mîinile fierbinţi.

– Nu, ale tale sînt reci. Bea apă.

– Nu pot înghiţi.

– Ba da, poţi. Bea. Davey e pe drum. Îi dădea să bea, sorbitură cu sorbitură.

– Bine.

– Povesteşte-mi.

– Am văzut un colibri. Am văzut un colibri şi m-am oprit să iau poşta. Era în poştă. Mi-am luat poşta, am adus-o în casă împreună cu tîrguielile. Am crezut c-ar putea fi poze cu vreunul dintre cîinii mei – elevi. Mai primesc, uneori. Dar ...

Simon se ridică, luă cu două degete plicul de pe bufet, îl întoarse.

Poartă ştampila poştei din Lakeview, Oregon. Fără adresa expeditorului.

Nu m-am uitat. L-am deschis doar – chiar înainte de a intra tu. Chiar înainte.

N-aş fi putut intra aici, să te sperii, dacă nu ai fi lăsat uşa descuiată.

– Ai dreptate.

Nodul de la baza gîtului nu o lăsa. Apa nu îl spălase, aşa că se concentră asupra chipului lui Simon, cu ochii aceia de culoarea ceaiului bogat.

– A fost o neglijenţă. Vine de la starea de relaxare şi fericire. Ce prostie. Fiona se ridică în picioare, puse paharul pe masă.

– Dar aveam cîinii. Aveam o armă. Dacă nu erai tu, dacă era ...

– I-ar fi fost greu să treacă de cîini. Pariez că n-ar fi trecut. Dar dacă ar fi trecut, la naiba, Fiona, dacă ar fi trecut, ţi-ar fi luat într-o clipă cuţitul ăla din mînă.

Bărbia i se ridică; la fel îi reveni şi culoarea.

– Aşa crezi?

– Ascultă, eşti puternică şi eşti iute. Dar înşfăcarea unui cuţit care trebuie folosit de aproape şi poate fi folosit şi împotriva ta, nu este o alternativă înţeleaptă, la fugă.

Cu mişcări mai iuţi, Fiona deschise brusc un sertar, scoase din el o spatulă. Nodul îi dispăruse, înlocuit de furie şi de indignare.

– Ia-o din mîna mea.

– Iisuse Christoase.

– Pretinde că e un cuţit. Dovedeşte-ţi teoria, la naiba.

– Bine. Simon se întoarse, fentă cu mîna dreaptă, apoi îi prinse braţul cu stînga.

Fiona îşi schimbă greutatea pe celălalt picior, îl apucă de braţ şi se folosi de momentul lui de inerţie ca să-l tragă. Simon trebui să-şi pună o mînă pe perete ca să nu intre cu faţa în el.

– Acum tocmai te-am înjunghiat în spate, cu cuţitul – sau, ca să mă simt mai puţin asasină, poate că ţi-am dat una în spatele genunchiului şi te-am pus la pămînt. Nu sînt neajutorată. *Nu* sînt o victimă.

Simon se întoarse spre ea. Pe chipul ei se citea acum furie, infinit mai clar decît groază.

– Frumoasă mişcare.

Fiona încuviinţă tare din cap.

– Da. Asta e al naibii de adevărat. Mai vrei să vezi una? Poate pe cea în care îţi dau una la boaşe de ţi le trimit în dinţi, după care te bumbăcesc pînă te las lat, în timp ce tu te zvîrcoleşti de durere.

– Putem trece peste asta.

– Frica nu mă face mai slabă. Frica înseamnă că voi face orice e cu putinţă ca să mă apăr. Iar tu nu puteai să-mi arăţi puţină compasiune, puţină înţelegere, în loc să te repezi la beregata mea? spuse Fiona aruncînd spatula în spălător.

– Nu mai sta pe jos, tremurînd ca varga. Iar mie îmi vine mai puţin să-mi înfund pumnul în perete.

– Şi asta e metoda ta?

– Pînă acum n-am mai fost pus într-o asemenea situaţie dar da, se pare că asta este. Simon luă spatula din spălător şi o vîrî la loc în sertar. Dar dacă vrei un bărbat puternic care să bocească asemeni unei femei, o putem face şi pe asta.

– Să bo... *Dumnezeule*! Mă enervezi. Ceea ce înseamnă că, spuse ea după o inspiraţie adîncă, că ţi-ai atins scopul. Bine, punct ochit, punct lovit, pentru tine.

– Mă înnebuneşte.

Fiona îşi trecu mîinile peste faţă, înapoi în păr.

– Ce anume?

– Să te văd în halul ăsta. Te-ai văzut vreodată cînd eşti cu adevărat speriată? Cu adevărat tristă? Ţi se scurge din obraji pînă şi ultima picătură de culoare. N-am mai văzut niciodată pe cineva atît de alb la faţă, continuînd să respire. Şi asta mă înnebuneşte.

Fionei îi căzu din nou mîna.

– Eşti al naibii de bun la a ţine nebunii în lesă.

– Da, sînt. Putem vorbi altădată despre asta. Să nu crezi ... Se întrerupse, vîrîndu-şi mîinile în buzunar. Să nu crezi că nu contezi. Contezi. Doar că eu ... Uite, vezi? spuse el frustrat. În clipa în care am încetat să te mai enervez, ai şi început să plîngi.

– Nu plîng. Fiona clipi disperată, în calea lacrimilor care-i inundau ochii. Şi mă rog, ce e rău în asta? Am tot dreptul să plîng. Am tot dreptul la un potop de lacrimi, aşa că fii bărbat, ce naiba şi arată ce poţi.

– La naiba. Simon o trase la el, înlănţuind-o cu braţele.

Fiona simţi hohotul de plîns inundîndu-i beregata. Apoi Simon îi eliberă spinarea, îşi plimbă degetele de-a lungul obrajilor ei, îşi puse uşor buzele pe fruntea ei.

Tandreţea gesturilor o şocă, uscîndu-i lacrimile, ucigîndu-i hohotul înainte de eliberare. Scoase în schimb un oftat prelung, tremurat şi se lăsă pe el.

– Nu ştiu cum să le port de grijă oamenilor, şopti el, abia reuşesc să am grijă de un afurisit de cîine.

Greşeşti, îşi spuse Fiona în gînd. Vai, ce rău greşeşti.

– Te descurci bine. Sînt în regulă. Dar Fiona tresări totuşi, cînd cîinii lătrară alerta.

– Este Davey.

– Mă duc să-i deschid uşa. Stai jos puţin, îi spuse el mîngîindu-i părul o dată, de două ori.

Stai jos puţin, repetă Fiona în gînd. Apoi îi urmă sfatul şi se aşeză la masa din bucătărie.

Simon ieşi pe terasă.

– Este înăuntru, în bucătărie.

– Ce ...

– Îţi spune ea. Eu am nevoie de douăzeci de minute şi trebuie să ştiu că te găsesc aici.

– S-a făcut.

Simon se duse la camionetă, îi porunci lui Jaws să stea, apoi plecă.

Mai calmă, îşi spunea Fiona, era mult mai calmă în clipa în care intră Davey.

– Nu am atins-o de cînd am deschis plicul, începu ea. Nu cred că are importanţă. Unde este Simon? întrebă ea uitîndu-se peste umărul lui, încruntîndu-se.

– A avut ceva de făcut.

– El ... Ah. O clipă, doar o clipă, îi reveni presiunea din piept. Bine... Era în poştă. Poartă ştampila de Oregon.

Davey se aşeză mai întîi, luîndu-i mîinule.

– Ah, Dumnezeule, Davey. Sînt groaznic de speriată.

– O să avem grijă de tine, Fee. Dacă vrei, punem pe cineva afară să te păzească douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pînă cînd îl vor prinde pe nenorocitul ăla.

– Nu cred că sînt pregătită pentru asta. Încă. Dar poate ajungem şi la asta.

– Ai primit cumva telefoane neobişnuite, sau ţi s-a închis cînd ai răspuns? Ai avut probleme cu website-ul sau cu blogul?

– Nu. E pentru prima dată. Şi ştiu că s-ar putea să nu fie de la el. Este posibil să nu fie. Este de la vreun pervers care a citit articolul ăla nenorocit şi mi-a aflat adresa. Este cît se poate de posibil.

– Posibil. Davey îi lăsă mîinile şi scoase două pungi de plastic, pentru prelevat probe. O să iau chestiile astea. O să facem tot ce putem. Acum se ocupă federalii de caz, aşa că este posibil să le dăm lor probele. Fee, se pare că vor trimite pe cineva să stea de vorbă cu tine.

– Nu mă deranjează. Mă pricep la asta.

Şi nu ar fi prima oară, îşi spuse ea cu amărăciune.

– Vom contacta poliţia din Lakeview. Ştiu că este greu pentru tine, dar poate există o breşă. Poate că prelevăm amprente sau ADN de pe timbru. Sau ceva din scrisul de mînă, sau poate mergem pe urmele eşarfei.

Investigaţii, rutină, proceduri. Cum de se întîmpla din nou totul?

– Şi Perry? Poate că a plătit el pe cineva ca să mi-o trimită.

– O să văd ce pot afla despre asta, dar sînt convins că federalii au stat deja de vorbă cu Perry. Îi monitorizează contactele, vizitatorii, corespondenţa. Fee, noi nu sîntem ţinuţi la curent, dar după chestia asta,

şeriful o să insiste. Poate că n-a fost decît gluma proastă a unui idiot, dar toată lumea o va trata cu seriozitate. Iar eu pot dormi aici, pe canapea.

Da, era în stare să facă asta, îşi spuse Fiona, oricît ar fi fost nevoie.

– Tu ai o familie. Eu am cîinii.

Davey se lăsă pe spate.

– Ai ceva rece de băut?

Fiona se cocoşi.

– Pentru că ţi-e sete sau pentru că nu vrei să mă laşi singură?

Davey îi aruncă o privire grea.

– Nu poţi cheltui o băutură rece pentru un servitor care munceşte din greu pentru liniştea civililor?

Fiona se ridică, deschise frigiderul.

– Ai noroc că tocmai am fost la piaţă. Am Cola, OJ, apă îmbuteliată şi Splash V8. Am şi bere, dar de vreme ce eşti un servitor – în timpul programului – care munceşte din greu pentru liniştea civililor...

– Beau o Cola.

– Cu gheaţă şi lămîie?

– Dă-mi cutia, Fee. Ce-ar fi să o luăm afară, pe terasă, să profităm de vreme?

Fiona mai scoase o cutie.

– Mi-am revenit, Davey. Da, sînt speriată, dar mă simt mai în siguranţă aici, acasă la mine, decît m-aş simţi oriunde altundeva. Îmi port celularul în buzunar. Am exersat la ţintă, cu pistolul – şi crede-mă, o să mai exersez ceva, pînă se întunecă. Şi o să fii fericit să afli că în clipa în care a intrat Simon pe uşă, cînd eu eram paralizată de spaimă, cîinii l-au ţinut la distanţă pînă cînd le-am dat eu liber.

– Toate bune, Fee. Doar că aş fi mai fericit să ştiu că stă cineva cu tine. De ce nu-l suni pe James?

Simplu fapt că se gîndise la asta îi spunea că era mai slabă decît conştientiza ea.

– Nu ştiu. Poate ...

Cînd ajunseră în dreptul uşii, cîinii intrară în alertă. Davey o trase pe Fiona într-o parte şi deschise el uşa. Şi înclină din cap cînd îl văzu pe Simon la volan.

– Cred că o să plec acum.

Era monitorizată la secundă, îşi spuse Fiona.

– Şi cum rămîne cu băutura rece şi profitarea de vreme?

– Iau băutura cu mine. O strînse încurajator de braţ, înainte de a ieşi în întîmpinarea lui Simon.

Fiona aşteptă pe loc pînă cînd cei doi bărbaţi îşi terminară scurta conversaţie. Davey se urcă în maşină şi Simon îşi aruncă peste umăr un mic rucsac.

– Am crezut că ai plecat acasă.

– Asta am şi făcut. A trebuit să mă ocup de cîteva chestii şi să-mi iau nişte lucruri. De vreme ce o să rămîn aici peste noapte, o să am nevoie de cîte ceva.

– Rămîi aici peste noapte?

– Da. Simon îi luă din mîna cutia de Cola şi bău. Dacă ai vreo obiecţie, cu atît mai rău pentru tine.

Fiona se înmuie toată, aşa cum poate ar fi făcut altă femeie dacă un bărbat i-ar fi citit un sonet de dragoste.

– Presupun că pentru asta te aştepţi în schimb la sex şi la o masă caldă?

– Da, dar ai dreptul să alegi tu ordinea, spuse Simon dîndu-i Cola înapoi.

– Sînt o bucătăreasă proastă.

– Noroc că eşti bună în pat ... sau mă rog, unde se nimereşte. Nu ai şi tu vreo pizza îngheţată? întrebă el dînd din umeri.

Era încă speriată, îşi spuse ea, dar nu-i mai venea să plîngă, nu mai trebuia să-şi înfrîngă tremurul.

– Am, dar pot şi să comand la *Mama Mia.* Imposibil să nu-mi trimită ceva.

– Nu e rău. Simon dădu să intre în casă, dar Fiona se întoarse, veni în braţele lui şi îl strînse tare. Spuse în şoaptă, în timp ce se relaxa lipită de el:

– Simon. Nu ştiu de ce, dar eşti exact ce am nevoie în clipa asta.

– Nici eu nu ştiu de ce. Chiar nu eşti genul meu. Aruncă rucsacul în casă, prin uşa deschisă, apoi o mîngîie pe spate.

– Asta pentru că eu sfidez să am un anumit gen.

Fiona se lăsă pe spate şi rîse, în timp ce Simon îi studia chipul.

– Da, într-adevăr.

– Haide să facem o plimbare înainte să comandăm cina. Simt nevoia să mă scutur de ultimii nervi.

– Atunci o să vreau o bere.

– Ştii ceva? Şi eu vreau una. Urmează două beri plimbăreţe.

CEVA MAI TÎRZIU stăteau pe canapea, la o a doua bere, cu focul arzînd în cămin ca să alunge răcoarea serii, între ei cu o pizza în cutia în care le fusese livrată. Fiona îşi puse picioarele pe măsuţă, unul peste altul.

– Ştii, îmi spun tot timpul că trebuie să încep să mănînc ca un adult.

– Dar mîncăm ca nişte adulţi. Simon îi bloca lui Jaws încercarea de a se vîrî sub picioarele lui, în speranţa că va da lovitura.

– Las-o baltă, îi spuse Simon căţelului, copiii trebuie să mănînce cînd şi ce li se spune. Noi mîncăm cînd şi ce vrem. Pentru că noi sîntem adulţi.

– Asta-i adevărat. Iar în plus, ador pizza, spuse Fiona muşcînd din bucata ei. Nu există mîncare ca pizza. Şi ştii ceva? Mă gîndeam înainte de ... înainte de venirea ta, să te invit la mine, la masă.

– Atunci cum de am plătit eu pizza asta?

– Pentru că ai fost primul care şi-a scos portofelul; iar eu te-am lăsat. Dar eu vroiam să te invit la o cină pe care urma să o pregătesc eu.

– Dar tu găteşti prost.

Fiona îl împunse cu umărul.

– Aveam de gînd să încerc. În plus, ştiu să fac grătar. Două fripturi bune, *Idaho*, înfăşurate în folie – cîteva legume gratinate, pentru echilibru. Aici sînt eu tare.

– Găteşti ca un bărbat. Admir asta, spuse Simon mai luînd o felie.

– Cred că îţi datorez un grătar, de vreme ce ai plătit tu pizza şi îmi ţii companie în noaptea asta. Şi acum povesteşte-mi, cum potoleşti tu nebunii?

– Nu este ceva interesant.De ce nu ai un televizor aici?

– Pentru că nu mă uit niciodată la TV, aici. Îmi place să mă uit din pat, întinsă comod. Livingul este pentru companie şi conversaţie.

– Iar dormitoarele sînt pentru sex şi dormit.

– Pînă de curînd, sexul nu prea a existat pentru mine iar televizorul în pat mă ajută să adorm.

Fiona îşi linse degetul de sos.

– Ştiu cînd schimbi subiectul, deci nu ţine. Răspunde-mi la întrebare.

– Am un temperament urît. Am învăţat cum să mi-l ţin sub control. Asta-i tot.

– Defineşte temperamentul urît.

Simon mai bău o duşcă de bere.

– Bine. Cînd eram mic şi cineva mă enerva, îmi pierdeam controlul. Lupta era răspunsul meu. Cu cît mai sîngeroasă, cu atît mai bine.

– Îţi plăcea să te iei la harţă.

– Mai exact, îmi plăcea să bumbăcesc, o corectă el. Este o diferenţă. La harţă? Cuvîntul ăsta are ceva cumsecade în el. Doar că eu nu eram cîtuşi de puţin cumsecade. Nu căutam disputele, nu mă repezeam la alţi copii, nu mă băgam singur în necaz. Dar puteam găsi oricînd un motiv să virez, nu aveam nici o problemă să găsesc pricină. Şi atunci mă aprindeam.

Răsuci berea în mînă, citindu-i într-o doară eticheta.

– A vedea roşu în faţa ochilor? Chestia asta poate fi luată literal. Iar eu mă ambalam şi cînd mă ambalam, atunci era de-a binelea.

Şi-l putea imagina ambalîndu-se – constituţia lui, mîinile acelea mari, străfulgerarea aceea pe care i-o surprindea uneori în ochi.

– Ai rănit vreodată serios pe cineva?

– Aş fi putut. Iar pînă la urmă cred că aşa s-ar fi întîmplat. Am fost chemat la cancelaria şcolii de mai multe ori decît pot ţine evidenţa.

– Eu nu am fost niciodată chemată acolo. Nu mă fălesc cu asta, adăugă ea cînd Simon se întoarse să o privească. De fapt, mi-aş fi dorit să nu fi fost o fată aşa de cumsecade, în tot afurisitul ăsta de timp.

– Ai fost una dintre acelea.

– Trist, dar adevărat. Continuă, acum. Băieţii răi sînt mult mai interesanţi decît fetele cuminţi.

– Depinde de fată şi de ce este nevoie ca să scoţi răul la suprafaţă. Simon se întinse spre ea, îi desfăcu primii doi nasturi de la bluză, pînă cînd apăru sutienul.

– Acum e bine. *Fată uşoară, cu Pizza*. Oricum, continuă el cînd Fiona rîse, am intrat în ceva necazuri, dar niciodată nu am fost eu cel care a început – şi întotdeauna am avut martori, în jur, care să confirme asta. Părinţii mei au încercat tot ce-au putut ca să-mi canalizeze această pornire. Sport, prelegeri, chiar şi vizite la psiholog. Problema era că aveam note bune şi nu mă puneam în beţe cu profesorii.

– Şi ce te-a făcut să te schimbi?

– Primul an la liceu. Eu aveam o reputaţie – şi întotdeauna trebuie să apară un tip care să vrea să te provoace. Şi apare tipul – un tip dur. Se ia de mine; eu îl pun la pămînt.

– Aşa, pur şi simplu?

– Nu. A fost ceva vicios, de ambele părţi.Ne-am bătut rău. Eu l-am bătut mai rău. Iar peste două săptămîni, el, împreună cu doi ortaci de-ai lui, au sărit pe mine. Eu

eram cu o fată, în parc. Doi dintre ei mă ţineau, iar el mă burdușea. Fata ţipa la ei să înceteze, ţipa după ajutor, iar el rîdea şi continua să dea în mine, pînă cînd nu am mai simţit nimic. La un moment dat mi-am pierdut cunoştinţa.

– Ah, Dumnezeule, Simon.

– Cînd mi-am revenit, fata era trîntită la pămînt, ţintuită acolo. Striga, plîngea, implora. Nu ştiu dacă ar fi violat-o. Nu ştiu dacă ar fi mers atît de departe. Dar nici n-au mai avut ocazia asta, pentru că am devenit parcă nebun şi nu-mi mai amintesc nimic din ce a urmat. Pe doi dintre ei i-am bătut pînă au leşinat. Al treilea a fugit. Nu-mi amintesc nimic, repetă el ca şi cum încă l-ar mai fi frămîntat asta. Dar îmi amintesc cînd am ieşit afară, afară din zona aceea roşie şi am auzit-o pe fată – o fată de care eram pe jumătate îndrăgostit – plîngînd şi strigînd şi implorîndu-mă să mă opresc. Mi-amintesc expresia de pe chipul ei cînd mi-am revenit suficient ca să o văd. O speriasem la fel de rău ca aceia care săriseră pe mine şi care fuseseră la un pas să o violeze.

Înseamnă că era o laşă, îşi spuse Fiona. În loc să urle şi să plîngă, ar fi trebuit să alerge după ajutor.

– Cît de rău ai fost rănit?

– Destul pentru vreo două zile în spital. Doi dintre cei care s-au repezit asupra mea au stat mai mult. M-am trezit în spital – într-o lume a suferinţei. Mi-am văzut părinţii stînd împreună, în partea cealaltă a salonului. Mama plîngea. Ca să o faci pe mama să plîngă trebuie efectiv să-i retezi braţul cu satîrul, dar lacrimile i se prelingeau, pur şi simplu, pe obraji.

Asta, pricepu clar Fiona, îl tulburase mai mult decît ceaţa din memoria lui. Acesta a fost marcajul care l-a făcut să-şi schimbe cărarea. Lacrimile mamei lui.

– Şi mi-am spus, gata, ajunge! E destul. Şi am îmblînzit nebunul.

– Aşa, pur şi simplu?

– Nu. Dar pînă la urmă. De îndată ce înveţi să te dai prima oară în lături, sau îţi dai seama că cel care te momeşte este un idiot, devine mai uşor.

Deci, îşi spuse ea, aici se află rădăcinile controlului.

– Şi fata?

– Nu m-am mai întîlnit niciodată cu ea. A rupt-o cu mine. Şi nu o pot blama pentru asta, adăugă el cînd Fiona tăcu.

– Eu pot. Ar fi trebuit să găsească o bîtă, ceva şi să te ajute în loc să plîngă. Ar fi trebuit să înşface nişte pietre de jos şi să înceapă să le arunce în ei. Ar fi trebuit să-ţi sărute picioarele tale afurisite pentru că ai salvat-o de la maltratare şi viol.

Simon zîmbi.

– Nu era genul.

– Gusturile tale, în ce priveşte genurile, sînt discutabile.

– Posibil. Cel puţin pînă acum.

Fiona zîmbi, se aplecă peste cutia cu pizza ca să-l sărute – şi-şi deschise încă un nasture de la bluză.

– De vreme ce în seara asta tot sînt *Fata uşoară, cu Pizza,* propun să ducem restul sus, unde va fi la îndemînă dacă ni se face foame, după.

– Sînt nebun după pizza rece.

– Niciodată nu i-am înţeles pe cei care nu sînt. Fiona se ridică şi îi întinse o mînă.

PAISPREZECE

Simon se trezi cu soarele în ochi. Acasă dormea ca într-o pivniţă, cu jaluzelele trase în dormitor, ca să se poată trezi şi scula cînd naiba vroia el. Considera asta, la fel ca a mînca orice, oricînd, un privilegiu al condiţiei lui de adult şi a faptului că era propriul lui angajat.

Desigur, cîinele schimbase totul, cerînd să fie scos afară la ore discutabile, sărind pe el sau lingîndu-i orice parte a trupului care i-ar fi atîrnat afară din pat. Sau, recurgînd la cea mai nouă şi efectiv înfricoşătoare metodă: să stea cuminte lîngă pat şi să se holbeze la el.

Reuşiseră totuşi să-şi creeze o rutină, dîndu-i drumul afară, împleticindu-se înapoi în pat şi mai furînd puţin somn, pînă cînd Jaws vroia din nou înăuntru.

Deci unde naibii era cîinele? Şi mai important, unde naibii era Fiona?

Decizînd că erau cu siguranţă undeva, împreună, Simon înşfăcă o pernă şi şi-o puse peste faţă să blocheze lumina şi să poată dormi mai departe.

Zadarnic, constată el după cîteva clipe.

Perna mirosea a ea şi parfumul ei îl înnebunea. Se răsfăţă o clipă adulmecînd-o puţin, în timp ce în minte i se contura imaginea ei. Coloritul delicat, trăsăturile bine conturate, trupul ei lung, lung. Pistruii ei şi ochii aceia calmi, limpezi.

Dacă reuşea să descopere ce anume avea ea ca să îl atragă atît de mult, poate că o să depăşească momentul, sau o să-l ocolească. Cel puţin aşa crezuse pînă acum.

Dar acum că descoperise misterul, cel puţin în parte, se pomeni de fapt şi mai învăluit de ea. Puterea ei – a trupului şi a minţii – energia ei, umorul ei şi ceea ce părea a fi aproape o fîntînă fără fund de răbdare, cu o bunătate înnăscută şi o încredere în ea aproape inconştientă.

Găsea fascinantă combinaţia.

Împinse perna deoparte şi rămase acolo, mijindu-şi ochii în lumina soarelui.

Dormitorul ei trăda o puternică, imaginativă folosire a culorii. Pereţii reflectau, în lumina soarelui, o nuanţă arămie, constituind un minunat fundal pentru un obiect de decor local – luat probabil de la buticul lui Syl. Fiona

se răsfăţase cu un pat mare, din fier, în nuanţe de bronz întunecat şi cu stîlpişori înalţi, din cupru, cu bumbi în vîrf.

Nimic inutil, îşi spuse el. Chiar şi obligatoriile sticluţe şi boluri femeieşti de pe masa de toaletă trădau un simţ al organizării, în timp ce trioul de paturi pentru cîini, din capătul celălalt al încăperii, vorbea despre pasiunea şi profesia ei.

Lămpi plăcute, simple, un fotoliu supradimensionat, drapat cu o cuvertură superbă, lucrată de mînă – din nou de la Syl, probabil. O bibliotecă scundă pentru cărţi – care putea paria că erau aşezate în ordine alfabetică – fotografii, nimicuri.

Nu tu haine aruncate pe jos, nu tu pantofi uitaţi, nu tu lucruri scoase din buzunar şi răvăşite pe masă.

Cum putea cineva să trăiască astfel?

De fapt, observă el, hainele pe care i le scosese de pe ea, i le smulsese şi le aruncase pe jos, aseară, nu se mai aflau nicăieri la vedere iar hainele pe care ea i le scosese, smulsese şi aruncase jos de pe el stăteau acum frumos împăturite pe dulăpiorul de sub fereastră.

Şi cum zăcea el acolo, gîndindu-se la cum îşi decorase şi organizase ea dormitorul, era clar că nu va mai reuşi să prindă puţin somn.

Îi folosi duşul, pe care i-l găsi defectuos în ce privea presiunea şi temperatura apei. Baia avea nevoie de o serioasă modernizare. Trebuiau înlocuite vechile robinete, refăcute gresia şi faianţa şi schimbată împărţirea, pentru a cîştiga spaţiu.

Dar în ciuda acestor deficienţe, baia era ordonată, organizată şi scrupulos de curată.

Îşi aruncă prosopul pe jos şi se duse în dormitor să se îmbrace. Dar se întoarse înapoi în baie, luă prosopul şi-l aruncă peste bara duşului.

Se îmbrăcă cu gîndul la o cafea, apoi ieşi din dormitor. Reveni, fornăi şi ridică perna pe care o aruncase jos de pe faţă. O aruncă înapoi pe pat. Bombăni dar îşi

vîrî înapoi în sac hainele frumos împăturite. Mulţumit, ieşi din nou din cameră.

– La naiba. Cum nu putea scăpa de sentimentul de vinovăţie care-l cocoşa, se întoarse din nou şi aranjă cearşafurile într-o ordine relativă, apoi întinse cît de cît peste ele cuvertura de un albastru puternic – şi consideră patul făcut.

Cu conştiinţa împăcată se tîrî în jos pe scări, în speranţa unei cafele.

Cafeaua îl aştepta fierbinte, aromată şi seducătoare. După o femeie, îşi spuse el turnîndu-şi în cană, cafeaua era cel mai bun lucru pe care-l putea consuma un bărbat dimineaţa.

Bău, îşi umplu cana pînă sus şi ieşi să caute femeia şi cîinele.

Îi găsi în partea însorită a curţii, învîrtindu-se în jurul a ceea ce consideră că era echipamentul terenului de joacă; ceilalţi trei cîini stăteau întinşi pe iarbă. Se sprijini de stîlpul terasei, bîndu-şi cafeaua şi privind femeia – în geaca cu glugă, cu fermoarul tras împotriva răcorii dimineţii, în timp ce-i îndruma cîinele în sus pe un scrînciob.

Scrînciobul se balansă sub greutatea lui cînd cîinele trecu de centru, dar în loc ca acesta să sară jos, aşa cum s-ar fi aşteptat Simon, Jaws îşi continuă drumul pînă la capăt.

– Bine!

Jaws primi o tratăţie şi o mîngîiere înainte ca Fiona să-l îndrume spre tunel.

– Treci prin el. Fiona se dădu într-o parte în timp ce cîinele îşi croia drum prin tunel, îşi spuse Simon. Şi strecurîndu-se afară, prin capătul celălalt.

După ce-i oferi recompensa, Fiona se întoarse la platformă. Simon îşi urmări cîinele sărind la comandă, aşteptînd laudele, apoi coborînd rampa pe cealaltă parte şi îndreptîndu-se direct spre scara toboganului.

– Hop!

Cîinele se căţără pe scară fără ezitare, apoi navigă pe partea alunecoasă, în jos.

Uluit, Simon o porni spre ei în timp ce Fiona îl conducea pe Jaws spre o platformă mai scundă. La comanda ei, cîinele sări sus şi la următoarea comandă se căţără pe o grămadă de lemne.

– Cheamă circul, spuse Simon. Auzindu-i glasul, Jaws rupse rîndurile şi alergă spre el.

– Bună-dimineaţa. Fiona le dădu cîinilor ei semnalul că sînt liberi.

– Da.

Îşi făcuse ceva la păr, îşi spuse el. O chestie cu nişte cozi laterale, care se uneau într-una singură, la spate.

Unde naiba găsise timp pentru toate astea?

– Ce e cu tine aşa devreme, jucîndu-te de-a recreaţia?

– Am ore de dimineaţă, inclusiv una individuală, cu un cîine cu probleme comportamentale.

Se lipi de el aşa cum făcea ea, îl sărută aşa cum făcea ea – degajat, firesc. Sigur, îi plăcea lui uşor şi degajat, dar ... O trase înapoi, pentru un sărut mai focos.

– Jos. Fiona întinse o mînă spre Jaws care dădea să sară, iar pe cealaltă şi-o trecu prin părul lui Simon.

– Ai părul încă ud. Deci ai găsit şi duşul şi cafeaua.

– Da. Mirosea ca primăvara, doar uşor încinsă, îşi spuse el. Aş fi preferat să te găsesc în pat, dar m-am descurcat.

– Cîinii trebuiau scoşi şi cum tot am ieşit, m-am gîndit să lucrez cu Jaws. Asta a fost a treia lui rundă cu obstacole, în dimineaţa asta. I se pare teribil de amuzant şi a început să capete îndemînare. Dacă vrei să-l laşi azi aici, poate rămîne cu băieţii mei şi o să mai lucrez cu el, între ore.

– Ah ...

– Sau, dacă-l vrei cu tine, mi-l poţi aduce mai tîrziu şi vom lucra împreună.

Ca să vezi, îşi spuse Simon, se obişnuise atît de mult cu el încît avu o ezitare cînd i se făcu oferta unei zile fără responsabilitatea cîinelui.

– Păstrează-l, dacă vrei. Vrei să vin la o oră anume după el?

– Poţi să vii oricînd. Dacă ştiu că vii, ai o şansă în seara asta la grătarul promis. Dacă ştiam că vii ieri ... Chiar, de ce ai venit ieri?

– Poate că am vrut sex.

– Misiune îndeplinită.

Îi zîmbi, îşi plimbă un deget de-a lungul codiţelor acelora nostime.

– Sexul şi pizza au fost un bonus. Am avut eu un motiv, dar am uitat de el, cu atîtea altele.

– Au fost o groază de atîtea altele. Sînt fericită că ai fost aici, indiferent pentru ce ai venit.

– E în portbagaj. Mă duc să-l aduc. Ţine-o. Îi vîrî în mînă cana goală.

– Ce e în portbagaj?

– Motivul.

Jaws înşfăcă un băţ şi o luă la goană după el.

– Încă nu mergem la plimbare. Dă-mi-l mie, spuse el luînd băţul şi aruncîndu-l, ca să scape să tot fie lovit cu el.

Şi toţi cîinii o porniră într-o vînătoare veselă.

Simon coborî oblonul din spate, urcă şi dădu deoparte prelata. Şi scoase balansoarul din camionetă.

– Ah, Dumnezeule, este al *meu*? Este scaunul meu? Fiona se dădu deoparte în timp ce Simon urca fotoliul pe terasă.

Se înviorase, îşi spunea Simon, ca şi cum i-ar fi oferit diamante.

– Este al meu. Nu am de gînd să stau pe porcăria aia cînd sînt aici.

– Este superb. Ce culoare are! Ca de vacanţă în Caraibe, nu? Nostim!

– Se potriveşte cu casa ta. Deşi ridică din umeri, reacţia ei îi produse o plăcere ridicolă. Nu o să dea prea rău.

– Ce neted e. Fiona îşi plimbă o mînă de-a lungul braţului scaunului. În clipa în care Simon îl lăsă jos pe verandă, Fiona se şi trînti în el.

– Ah, şi este şi confortabil! Rîzînd, începu să se legene în el. Ce uşor se leagănă. Deci, mi se potriveşte?

– Da, ţi se potriveşte. Simon dădu să ia celălalt balansoar.

– Ce vrei să faci cu ăsta? Ah, Simon! Se cutremură cînd Simon îi smulse o şipcă – ceea ce iar îi oferi lui Simon o plăcere ridicolă. Poate că i-ar mai folosi cuiva!

– Este un hîrb.

– Da, dar l-aş putea măcar recicla, aşa că ...

Simon mai smulse o şipcă.

– Îl reciclezi în cămin. Sau sub formă de jucărie pentru cîini, spuse el aruncîndu-le şipca şi lansîndu-i într-o altă goană nebună.

Trebuia să plece. Dacă tot se sculase la ora asta, măcar să se apuce de treabă.

– Cînd ai prima oră?

– Prima e cea cu lucrul individual. Într-o jumătate de oră trebuie să fie aici.

– Mă duc să-mi mai iau puţină cafea. Ai ceva pe aici care să aducă a mic-dejun?

– Simon, nu trebuie să stai. O să mi se mai întîmple să mai rămîn şi singură.

– Eu ţi-am făcut un balansoar şi tu nu poţi renunţa la un bol cu cereale?

Fiona se ridică. Şi îşi aşeză palmele pe obrajii lui.

– Am *Froot Loops.*

– Astea nu sînt cereale. *Frosted Flakes* sînt cereale.

– S-au terminat. Dar am la congelator vafe *Eggo.*

– Acum mai stăm de vorbă.

AU TRECUT CÎTEVA ZILE, dar în mijlocul ultimei lecţii din după-amiaza aceea, Fiona văzu maşina americană, medie, intrînd pe aleea ei – şi îşi spuse, *federalii.*

– Continuaţi să mergeţi cu cîinii la picior. Astrid, eziţi şi te tensionezi. Trebuie să-i arăţi lui Roofus că tu eşti şeful haitei.

Se îndepărtă de cursanţi şi se întoarse să se îndrepte spre maşină. Se eliberă de propria ei tensiune cînd îl văzu pe şofer coborînd din maşină.

Avea un costum negru pe un trup solid şi şuviţele cărunte din păr i se înmulţiseră de cînd îl văzuse ultima oară.

– Agent Special Tawney. Fiona întinse ambele braţe. Ce bine-mi pare că eşti tu.

– Îmi pare rău că a trebuit să vin, dar mă bucur să te văd. Partenera mea, Agent Special Erin Mantz.

Femeia purta şi ea un costum, peste o constituţie compactă. Părul îi cădea într-o coadă lucioasă, blondă, lăsîndu-i liberă faţa puternică, serioasă.

– Domnişoară Bristow.

– Puteţi aştepta? Mai am doar cincisprezece minute de oră. Şi fără supărare, aş prefera să nu-mi anunţ clienţii că sînt vizitată de FBI.

– Nici o problemă. O să stăm pe terasă şi o să privim spectacolul, spuse Tawney.

– Termin cît pot de repede.

Mantz rămase o clipă pe loc.

– Părea foarte încîntată să te vadă. O primire neobişnuită.

– Eu m-am ocupat de cazul ei după ce a scăpat de Perry. S-a simţit bine cu mine, aşa că am fost alături de ea în timpul procesului.

Mantz studie, pe după ochelarii negri, terenul, casa, aranjamentul.

– Şi iată-te din nou aici.

– Da, iată-mă din nou aici. Erin, e clar că Perry e băgat în asta, pentru mine nu există nici o îndoială. Ş

dacă există o persoană pe lumea asta pe care n-a uitat-o, aceea este Fiona Bristow.

Mantz se uita cu ochi inexpresivi la Fiona care superviza cîinii şi proprietarii.

– Şi asta ai de gînd să-i spui?

Tawney o porni spre terasă, un gentlemen pur sînge şi se aşeză pe lada cu jucării, ca să-i lase balansoarul partenerei lui.

– Este destul de izolată aici, începu Mantz, apoi se lăsă pe spate, ridicînd mîinile cînd Bogart veni să îi salute.

– Nu te apropia. Pleacă.

Tawney se bătu uşor pe genunchi, invitîndu-l pe Bogart la el.

– Eşti un băiat bun. Erin, care e e problema?

– Nu-mi plac cîinii.

Nu erau parteneri decît de cîteva luni şi încă îşi învăţau reciproc ritmurile şi tipicurile.

– Ce e de neplăcut la ei?

– Respiraţia, dinţii mari, ascuţiţi. Coada lui Bogart se lovea de picioarele ei, în timp ce Tawney îl mîngîia. Mantz se ridică şi se îndepărtă.

Apăru şi Peck, se uită la Mentz şi înţelese mesajul. Îşi vîrî însă nasul în genunchiul lui Tawney.

– Ăştia trebuie să fie cîinii ei. I-ai citit dosarul, da? o întrebă el pe Mentz. Sînt cîini pentru C-şi-G. Are trei. Şi pe ei îi antrenează. A iniţiat aici propria ei unitate C-şi-G.

– Vorbeşti ca un tată fălos.

Tawney o privi cu sprîncenele ridicate sarcastic.

– O găsesc o tînără puternică, admirabilă, care ne-a ajutat să închidem un monstru într-o celulă, suportînd un proces chiar şi după uciderea logodnicului ei.

– Iartă-mă. Iartă-mă. Cîinii ăştia mă fac nervoasă şi cînd sînt nervoasă, sînt rea. Am citit şi dosarul lui Greg Norwood. A fost un poliţist bun. Dar puţin cam bătrîn pentru ea, nu crezi?

– Eu zic că asta era problema lor.

– Tăticul mîndru şi protector.

– Aşa eşti tu cînd eşti nervoasă şi rea?

– Să zicem. Dumnezeule, mai vine unul.

Mai dădu un pas înapoi, în timp ce pe terasă îşi făcea apariţia şi Newman.

Cînd Fiona termină lecţia, cei trei cîini ai ei erau întinşi fericiţi la picioarele lui Tawney, în timp ce partenera acestuia stătea rigidă în capătul celălalt al terasei.

– Îmi cer scuze că v-am făcut să mă aşteptaţi. V-aţi împrietenit cu băieţii mei?

– Eu, da. Agent Mantz nu iubeşte cîinii.

– Ah, îmi cer scuze. Ar fi trebuit să nu-i las pe terasă. Ce-ar fi să intrăm? Cîinii stau afară. Staţi afară, repetă ea şi deschise uşa de la intrare.

– Nu ai gard. Nu ţi-e teamă că pot fugi? întrebă Mantz.

– Sînt dresaţi să nu treacă peste anumite frontiere, fără mine. Vă rog, luaţi loc. Nu vreţi o cafea? Sînt nervoasă, spuse ea înainte ca Tawney să apuce să zică ceva. Chiar dacă eşti tu, chiar dacă mă aşteptam să veniţi şi mă bucur că eşti tu. O să fac o cafea şi o să mă liniştesc.

– N-ar strica o cafea.

– Tot cu zahăr şi lapte?

Tawney zîmbi.

– Tot.

– Agent Mantz?

– La fel şi eu, mulţumesc.

– Mă întorc într-o clipă.

– Frumos loc, comentă Mantz cînd rămase singură cu partenerul ei. Ordonat. Liniştit, dacă îţi place liniştea. Eu una aş înnebuni aici.

– Deb şi cu mine ne gîndim să ne mutăm undeva la ţară, într-un loc liniştit, cînd o să ies la pensie.

Mantz se uită la el. Nu erau ei parteneri de multă vreme, dar ştia ea bine.

– O să înnebuneşti.

– Da. Ea crede că ne-am putea ocupa cu păsările.

– Asta înseamnă să le observaţi sau să le împuşcaţi?

– Să le observăm. Iisuse, Erin, de ce m-aş apuca să împuşc păsări?

– Dar de ce să le observaţi?

Tawney se gîndi o clipă.

– Al naibii să fiu dacă am idee.

Fiona reapăru cu trei ceşti pe o tavă.

– Prăjiturelele astea au fost făcute de Sylvia, ceea ce înseamnă că sînt sănătoase, aşa că nu vă pot promite nimic.

– Ce mai face Sylvia? întrebă Tawney.

– Grozav. Buticul ei merge chiar foarte bine şi o ţine ocupată. Mă ajută aici, îmi ţine orele cînd sînt chemată la o acţiune de căutare. Este înnebunită după grădinăritul bio, conduce un club al cititorilor şi face valuri despre deschiderea unor cursuri de yoga – ca instructor, vreau să spun. Vorbesc aiurea. Încă mai sînt nervoasă.

– Ai un loc frumos aici. Eşti fericită?

– Da. Trebuia să mă mut, să fac o schimbare şi s-a dovedit a fi lucrul cel mai bun pe care-l puteam face pentru mine. Îmi iubesc munca şi sînt bună. La început cred că a fost vorba doar de o evadare, de a mă lansa în ceva, ca să am un motiv să mă scol dimineaţa. Apoi mi-am dat seama că nu era o evadare, că însemna de fapt că mi-am găsit locul, scopul.

– Nu eşti la fel de uşor accesibilă aici, pentru afacerea ta, cum ai fi fost în Seattle.

– Nu. Am demarat încet, de la mic. Internetul şi vorba de la unul la altul m-au ajutat să mă extind şi să pun pe picioare unitatea şi să-mi construiesc o reputaţie. Afacerea mea este încă destul de mică, dar este exact cît îmi trebuie. Trăiesc într-un loc suficient de îndepărtat şi îmi petrec o mare parte din timp fie singură, fie cu oameni pe care nu-i cunosc cu adevărat –cel puţin la început.

– Faci o oarecare selecţie înainte de a accepta un client? o întrebă Mantz.

– Nu. O mare parte din clientela mea vine cu recomandări. De la prieteni, de la familie, de la colegi. Ofer şi ore de dresaj individual, comportamental, dar acestea reprezintă un procentaj chiar foarte mic, în afacerea mea. Am mai ales clase de la cinci pînă la maxim doisprezece cîini.

– Ce se întîmplă cu cineva care s-a înscris la cursurile tale şi îţi crează probleme? Pentru că nu a fost mulţumit cu rezultatele.

– Se întîmplă şi asta, uneori. De obicei le dau banii înapoi, pentru că aşa este cel mai bine. Un client nemulţumit începe să te ponegrească la prieteni, la familie, la coechipieri, iar asta m-ar putea costa mai mult decît banii daţi înapoi.

– Ce faci dacă i se aprind vreunui client călcîiele după tine? Eşti o femeie tînără, atrăgătoare. Sînt convinsă că se mai întîmplă şi aşa ceva, continuă Mantz.

O ura, ura intruziunea în fiecare colţişor al vieţii ei priviate. Toate întrebările pe care le puneau ei victimelor şi suspecţilor. Ori ea nu era nici una nici alta, îşi spuse din nou Fiona.

Ea era cu totul şi cu totul altceva.

– Dacă un client este necăsătorit şi mă interesează, mă întîlnesc cu el în afara orelor. Nu se întîmplă des. Dacă este căsătorit, sau nu mă interesează persoana lui, există atîtea modalităţi de descurajare, fără să pricinuiesc fricţiuni.

Vorbise repede, aproape cu indiferenţă.

Luă un fursec, dar apoi îl învîrti doar în mîini.

– Sinceră să fiu, nu-mi pot imagina pe cineva pe care l-am descurajat într-atît sau care a fost atît de nemulţumit de munca mea încît să-mi trimită prin poştă o eşarfă roşie. Asta înseamnă cruzime.

– Cineva cu care ai rupt relaţia? Furia „foştilor" poate fi crudă.

– Nu am nici un „fost", furios. Asta nu înseamnă că sînt naivă. După ce l-am pierdut pe Greg, apoi pe tata, nu am fost multă vreme interesată să mă întîlnesc cu cineva sau să am o relaţie. Cred că au trecut aproape doi ani pînă cînd am luat masa în oraş cu cineva care nu-mi era un prieten apropiat. Iar o relaţie serioasă nu am avut de foarte multă vreme, pînă de curînd.

– Acum ai o relaţie?

– Da, mă văd cu cineva.

– De cît timp?

Resentimentul îi strîngea stomacul.

– Una peste alta, de vreo două luni. Locuieşte aici, pe insulă. Lucrez cu cîinele lui. Nu are nici o legătură cu povestea asta.

– Fiona, ne trebuie numele lui doar ca să-l putem exclude.

Fiona se uită la Tawney şi oftă.

– Simon Doyle. Este artist în lemn. El a făcut balansoarul de pe terasă.

– Frumos scaun.

– Eşarfa a fost trimisă din Oregon. Simon nu a plecat de pe insulă. Agent Tawney, ştim cu toţii că există două posibilităţi. Prima, cineva care urmăreşte ştirile despre aceste crime, cineva care a citit articolul, care m-a băgat pe mine în asta şi care mi-a trimis eşarfa roşie ca o glumă bolnăvicioasă sau ca să-şi satisfacă plăcerea desfrînată pentru crearea de emoţii tari. A doua, cineva care urmează modelul lui Perry şi care mi-a trimis-o ca un avertisment, ca să mă ţină în şah. Dacă este aşa, nu pot decît să sper că îl veţi găsi cît mai repede şi îl veţi opri. Pentru că în caz contrar, la un moment dat va veni aici ca să repare greşeala lui Perry.

– Ai trecut cu eroism prin tot ce s-a întîmplat înainte. Va trebui să rezişti eroic şi acum. Eşarfa trimisă ţie este la fel cu cele folosite asupra celor trei victime. Acelaşi fabricant, acelaşi stil, chiar acelaşi lot de vopsea.

– Deci.... Pielea i se făcu rece, amorţită, ca sub un strat de gheaţă. Deci nu este vorba de o coincidenţă.

– Am găsit furnizorii şi ştim că această anume eşarfă, împreună cu acest anume lot de vopsire, a fost livrată furnizorilor respectivi la sfîrşitul lui octombrie anul trecut; lotul urma să fie distribuit în zona Walla Walla.

– În apropiere de închisoare, şopti Fiona. În apropiere de Perry. De ce ar cumpăra el de acolo, dacă nu locuieşte şi nu lucrează sau nu are o afacere acolo? Poate un gardian de la închisoare. Poate un alt deţinut care a fost eliberat, sau un membru al familiei.

– Fiona, crede-mă, acoperim toate posibilităţile. Împreună cu Agentul Mantz l-am intervievat pe Perry. El pretinde că nu ştie nimic despre crime – cum ar putea?

– Minte.

– Da, minte, dar nu am reuşit să-l zdruncinăm. Nu, încă. I-am percheziţionat celula de mai multe ori, toată corespondenţa lui a fost analizată. I-am intervievat pe oficialii închisorii şi pe deţinuţii cu care interacţionează. O urmărim pe sora lui şi sîntem în curs de identificare, localizare şi contactare a tuturor celor – foşti deţinuţi, personalul închisorii, contractori şi instructori dinafară – cu care ar fi putut avea vreo legătură de cînd se află acolo.

– Cam de multişor. Fiona puse fursecul deoparte. Încă nu reuşise să-l înghită. Credeţi că el regizează chestia asta sau că el a aprins fitilul?

– Pînă acum nu avem nici o dovadă ...

– Eu nu cer dovezi. Fiona se opri ca să-şi mai îmblînzească tonul ascuţit al vocii. Eu te întreb ce gîndeşti. Am încredere în gîndirea ta.

– Dacă nu ar regiza el totul sau dacă nu ar fi fost el iniţiatorul, ar fi fost furibund, acum. Ştie să-şi controleze furia, dar eu i-aş fi simţit-o.

Fiona încuviinţă din cap. Da, i-ar fi simţit-o. Ei îl cunoşteau bine pe Perry, ea şi Tawney. Îl cunoşteau mult prea bine.

– Aceasta a fost puterea lui, realizarea lui, continuă Tawney. Şi să vină acum altcineva şi să-i ia această putere, să pretindă noi realizări, în timp ce el zace la zdup? Insultător, înjositor. Dar ar găsi mîndrie şi plăcere în a selecta sau în a aproba persoana care să continue opera lui. Asta a fost ceea ce am văzut eu cînd am vorbit cu el. Sub control, simulînd ignoranţa, era mîndru.

– Da. Fiona dădu din cap, apoi se ridică să se ducă la fereastră ca să se liniştească puţin privind cîinii care mişunau prin curte, cîmpul.

– Şi eu cred la fel. Şi eu l-am studiat. A trebuit s-o fac. Trebuia să-l cunosc pe omul care a vrut să mă omoare, care l-a ucis pe bărbatul pe care îl iubeam, pentru că nu reuşise să mă ucidă pe mine. Am citit cărţi, am urmărit emisiunile speciale de la TV, am disecat toate articolele. Apoi le-am pus pe toate deoparte, am renunţat, pentru ca trebuia să mă opresc.

Se întoarse cu faţa spre ei şi spuse:

– Dar el nu s-a oprit niciodată. Nu chiar, nu? El a aşteptat doar momentul. Dar de ce nu l-a trimis pe acest prozelit al lui mai întîi la mine, înainte ca eu să mă pot pregăti?

Scutură din cap măturînd deoparte întrebarea, pentru că răspunsul se afla chiar acolo.

– Pentru că eu sînt premiul cel mare – eu sînt evenimentul principal, motivul. Ori aşa ceva trebuie pregătit. Celelalte? Ele nu sînt decît uverturile.

– Este o gîndire complicată asta, comentă Mantz.

– Da, este complicat să gîndeşti astfel, dar aşa vede el. Este un fel de rejucare a unui meci, nu-i aşa? Data trecută am cîştigat eu. Acum are de gînd să repare chestia asta. Poate prin comandă la distanţă, poate prin prozelitul lui, oricum, acest lucru îi va reface imaginea. Iar uverturile îi dau lui acea satisfacţie bolnăvicioasă, bonusul de a-l face pe „marele premiu" să transpire. Vrea să-mi fie frică. Asta face parte din metoda lui şi este o mare parte din răsplata lui.

– Te putem lua de aici, te putem duce într-un loc sigur, îţi putem oferi protecţie.

– Am mai făcut asta înainte, îi reaminti Fiona lui Tawney, iar el m-a aşteptat doar să ies. M-a aşteptat să ies, apoi l-a ucis pe Greg. Nu-mi pot pune din nou viaţa în aşteptare, nu-i pot oferi satisfacţia asta. A luat deja prea mult.

– De data asta avem mai multe indicii, spuse Mantz. El nu este la fel de atent, la fel de inteligent ca Perry. Trimiterea eşarfei a fost o prostie. Îl declasează. Cumpărarea lor cu toptanul, dintr-un singur loc, este o altă greşeală. Îl vom prinde.

– Cred că-l veţi prinde şi sper să se întîmple cît mai curînd, pînă să mai moară şi altcineva. Dar eu nu pot sta ascunsă pînă atunci. Nu este vorba de curaj, ci mai curînd realism. Iar aici, sînt în avantaj. Trebuie să vină la mine. Trebuie să vină pe insulă.

– Poliţia locală nu-i poate monitoriza pe toţi cei care coboară de pe feribot.

– Nu, dar dacă totuşi va ajunge pînă aici, ei bine, nu va mai avea de-a face cu o fată de douăzeci de ani.

– Va trebui cel puţin să-ţi iei mai multe măsuri de prevedere, o sfătui Mantz. Ar trebui să-ţi pui încuietori mai bune. Ar trebui să te gîndeşti la un sistem de alarmă.

– Am trei. Nu sînt naivă, adăugă ea. Cîinii sînt tot timpul cu mine, iar poliţia şi prietenii mei vin să mă controleze de cîteva ori pe zi. Simon rămîne noaptea aici. Iar săptămîna viitoare chiar plec pentru cîteva zile, cu o prietenă şi cu mama mea vitregă. Iar un prieten va sta aici, împreună cu cîinele lui, ca să aibă grijă de ai mei şi de casă.

– Ai anunţat asta pe blogul tău.

Fiona îi zîmbi lui Tawney.

– Mi-ai citit blogul.

– Fiona, eu nu te scap o clipă din ochi. Ai anunţat pe blog că o să faci o scurtă călătorie, cu prietenele tale, pentru sănătate şi că intenţionezi să te relaxezi şi să te răsfeţi.

– Spa, punctă Mantz.

– Da.

– Totuşi, nu ai specificat unde anume pleci.

– Nu, pentru că oricine poate citi blogul. O să spun asta după, dacă voi considera interesant. Dar aproape tot ce scriu eu pe blog este despre cîini. Nu sînt imprudentă, Agent Tawney.

– Nu, nu eşti.Totuşi aş vrea să ştiu exact unde te duci, datele exacte, cum ajungi acolo.

– În regulă.

Sună mobilul şi Tawney ridică un deget.

– Dă-i acum datele Agentului Mantz, spuse el şi ieşi pe terasă, ca să răspundă.

– Plecăm cu maşina, marţea viitoare, la Snoqualmie Falls. Tranquillity Hotel şi Spa. Ne întoarcem vineri, îi spuse Fiona Agentului Mantz.

– Frumos.

– Da, aşa o să fie. Este versiunea noastră despre un weekend prelungit pentru că de fapt weekendurile noastre sînt cele mai ocupate, pentru toate trei. Plec împreună cu Sylvia şi cu o prietenă. Mai Funaki, veterinarul nostru.

Mantz notă informaţiile apoi îşi ridică privirea spre Tawney care intra înapoi.

– Trebuie să plecăm.

Fiona se ridică în picioare, în aceeaşi secundă cu Mantz.

– Au mai găsit o victimă.

– Nu. A fost raportată ca dispărută o fată de douăzeci şi unu de ani. A plecat de unde stătea, în afara campusului, pe la şase dimineaţa, pe jos, spre centrul de fitness al universităţii. Nu a mai ajuns acolo.

– Unde? De unde a fost luată? întrebă Fiona.

– Din Medford, Oregon.

– Doar puţintel mai aproape, şopti Fiona. Sper să fie puternică. Sper să găsească o cale.

– O să ţin legătura cu tine, Fiona. Mă poţi suna oricînd. Numărul de acasă este scris pe dos, pentru tine, spuse Tawney scoţînd o carte de vizită.

– Mulţumesc.

Îi conduse afară şi se opri cu braţele încrucişate pe piept, pe inima care-i bubuia, cu cîinii la picioare, privindu-i în timp ce se îndepărtau.

– Să aveţi noroc, murmură ea.

Apoi se duse înăuntru să-şi ia pistolul.

CINCISPREZECE

Simon grava detaliul ornamental în partea de sus a vitrinei pentru porţelanuri, în timp ce formaţia *The Fray* îşi urla muzica la radio. Meg Greene, o femeie care ştia precis ce vroia – în cazul în care nu se răzgîndea – îi ceruse de patru ori să modifice schiţele, pînă cînd reuşi în sfîrşit să o mulţumească.

Ca să se asigure că nu se va răzgîndi din nou, lăsase deoparte celelate lucrări ca să se concentreze doar asupra vitrinei. Era o ticăloasă mare, superbă, îşi spuse Simon şi va fi piesa de rezistenţă din sufrageria lui Meg. Cîteva zile încă şi va termina vitrina, iar între lăcuit şi lustruit se va putea gîndi serios la postamentul pentru lavoar. Poate va lucra şi cîte ceva pentru Syl, să le aibă gata cînd se va întoarce de la chestia aia cu spa.

Iar dacă va livra obiectele în absenţa ei, Syl nu-l va mai putea tîrî în discuţii cu clienţii. Ceea ce se adăuga la motivaţie.

Faptul că începea să lucreze mai devreme balansa situaţia, avînd în vedere că trebuia să-şi întrerupă lucrul la anumite ore fixe, în fiecare zi, în loc să lucreze pînă cînd se sătura.

Opririle erau împotriva mersului firesc al lucrului, dar oricum, dacă nu făcea asta, numai gîndul că Fiona

rămînea singură în tot acel timp, îl împiedica să se mai concentreze.

Dar aranjamentul avea şi părţile lui bune – şi nu se gîndea numai la sex.

Mai era şi cîinele. Jaws încă îşi mai vîna coada ca un maniac şi îi fura încălţămintea – şi ocazional vreo sculă, dacă reuşea să ajungă la ea. Dar era atît de al naibii de fericit şi mult mai inteligent decît îl creditase el. Se obişnuise să-l ştie făcut covrig şi moţăind sub bancul lui de lucru sau alergînd prin preajmă. Şi afurisitul putea lansa o minge ca Derek Jeter.

Simon se lăsă pe spate, studiindu-şi munca.

Se pomenise cu un cîine şi cu o femeie, cînd de fapt nu-i dorise. Iar acum nu-şi mai putea imagina zilele sau nopţile, fără ei.

Lucrase mai mult decît se aşteptase şi se uită la ceasul pe care şi-l atîrnase de perete. Ciudat, avea senzaţia că trecuseră mai mult de două ore de cînd reluase lucrul, după o pauză de un sandviş şi de aruncatul mingii.

Încruntîndu-se, îşi scoase telefonul, verifică ora şi înjură.

– La naiba. De ce nu mi-ai aminti să schimb bateriile la chestia asta? îl întrebă pe Jaws care intra la trap pe uşa atelierului.

Jaws dădu doar din coadă şi lăsă jos băţul pe care-l adusese.

– Nu am timp pentru asta. Hai să mergem.

Simon încerca să-şi programeze drumul la Fiona astfel încît să ajungă suficient de mult după terminarea ultimei ei ore, ca să evite inevitabili întîrziaţi. Altfel, ea începea prezentările şi el trebuia să facă conversaţie. Dar avea grijă ca ea să nu rămînă singură mai mult de cincisprezece, douăzeci de minute .

Era pentru el un echilibru delicat.

Dar acum întîrziase cu aproape două ore.

De ce nu-l sunase? Orice femeie normală ar fi sunat ca să spună Hei, ai întîrziat, ce se-ntîmplă? Nu că ar fi existat între ei un aranjament formal. În fiecare zi îi spunea pe curînd, pleca, apoi revenea.

Plăcut şi uşor, nimic mai simplu.

– Femeile trebuie să sune, îi spuse el lui Jaws, urcînd în maşină. Şi să te cicălească şi să te bată la cap. Aşa e legea lumii. Dar nu la ea. De la ea nu o să auzi niciodată un „Vii sau nu, diseară, la cină?" sau „Poţi să-mi cumperi nişte lapte, pe drum?" sau „Chiar n-ai de gînd să duci odată gunoiul ăsta?"

Simon scutură din cap.

– Poate că mă ademeneşte acum, ca să mă simt bine pînă cînd ... strîngînd laţul în jurul meu pînă cînd o să fiu ... mai legat decît sînt acum. Doar că ea nu este, ori tocmai ăsta e motivul pentru care eu sînt legat şi duc deja gunoiul, pentru că asta este.

Cîinele nu asculta, observă Simon, pentru că îşi scosese capul afară pe fereastră. Aşa că putea foarte bine face economie de vorbă.

Îşi spuse că nu avea nici un motiv să fie îngrijorat că întîrziase cu două ore. El avea munca lui; ea, pe a ei. Dar, îşi spunea el în timp ce intra pe alee, dacă l-ar fi sunat, nu ar fi întîrziat mai mult ca de obicei.

Poate că nu a putut să sune. Simţi cum i se strînge stomacul. Dacă a păţit ceva ...

Auzi împuşcăturile în timp ce traversa podeţul, unde sîngerii înfloriseră, albi ca zăpada.

Trecu în goană podeţul şi opri apoi brusc, în derapaj, chiar în clipa în care cîinii apărură în viteză de după casă. Împuşcăturile străpungeau prin groaza care-i bîzîia în cap, în clipa în care coborî din camionetă. Lăsă uşa să se bălăgănească deschisă şi o luă la fugă spre ei. Cînd cîinii se opriră brusc, îşi auzi inima bubuindu-i în urechi.

Îşi trase sufletul ca să-i strige numele şi o văzu.

Nu zăcînd jos, într-o baltă de sînge, ci stînd în picioare, rece, reîncărcînd cu pricepere pistolul pe care-l ţinea în mînă.

– Iisuse Christoase. Îl inundă un val de furie care alungă din el groaza. Chiar în clipa în care ea dădu să se întoarcă, Simon o apucă de mînă, învîrtind-o în loc.

– Ce naiba faci aici?

– Ai grijă. E încărcat. Fiona lăsă pistolul în jos, aţintindu-l spre pămînt.

– Ştiu că e încărcat. Te-am auzit trăgînd ca drăcoaica de Annie Oakley. M-ai speriat de moarte.

– Dă-mi drumul. Am antifoane, abia te aud. Cînd îi eliberă braţul, Fiona îşi scoase antifoanele.

– Ţi-am spus că am un pistol şi ţi-am spus că exersez. Nu are rost să fii furios pentru asta.

– Sînt furios pentru cei cam vreo cinci ani din viaţă pe care mi i-ai furat tu acum. Aveam planuri pentru ei.

– Ascultă, îmi pare rău. Nu m-am gîndit să trimit o notificare cum că sînt ocupată cu trageri la ţintă.

Cu mişcări la fel de atrăgătoare ca tonul ei, Fiona vîrî pistolul în teaca de la brîu, apoi se duse să ridice la loc o varietate de cutii de conserve şi sticle din plastic, pe care era evident că le ucisese înainte de venirea lui.

– Am putea comenta pe tema asta, avînd în vedere că ştiai că o să vin aici, iar eu poate că fac urît cînd aud împuşcături.

– Eu nu ştiu nimic.Tu pur şi simplu apari.

– Dacă ai o problemă cu asta, ar fi trebuit s-o spui.

– Nu am. Fiona îşi trecu o mînă prin păr. Nu am, repetă ea. Dacă vrei, du-te şi bagă cîinii în casă. Nu mai stau mult.

– Ce te-a înfuriat aşa? Te cunosc după faţă, aşa că să nu-mi spui tu mie că nu eşti furioasă.

– Nu are nici o legătură cu tine. Dar ar trebui să-l bagi pe Jaws în casă. Cîinii mei sînt obişnuiţi cu împuşcăturile. El, nu.

– Atunci o să vedem cum face.

– În regulă.

Fiona scoase pistolul şi se aşeză în poziţie, aşa cum văzuse că fac poliţiştii la televizor. În timp ce trăgea, Jaws se apropie de Simon şi se lipi de el dar ridicîndu-şi capul şi urmărind – la fel ca şi el – cum zboară cutiile de conserve şi sticlele.

Fiona nu zîmbi, dar se duse să monteze ţinte noi. În spatele ei, cîţiva mesteceni cu frunze mari, încărcaţi cu buchete grele de flori, tremurau în lumina soarelui.

Făcînd, îşi spunea Simon, un contrast ciudat între violenţă şi pace.

– Vrei să tragi?

– De ce?

– Ai tras vreodată?

– De ce-aş fi făcut-o?

– Există atîtea şi atîtea motive. Vînătoare, sport, curiozitate, apărare.

– Eu nu vînez. Ideea mea despre sport merge mai mult spre basebal sau box. Niciodată n-am avut cine ştie ce curiozitate şi prefer să-mi folosesc pumnii. Dă-mi să încerc.

Fiona puse siguranţa, descărcă pistolul şi i-l dădu.

– Nu este chiar atît de greu pe cît aş fi crezut.

– Este o Beretta. Este un semiautomat extrem de uşor şi foarte letal. Trage cincisprezece runde.

– Bine, arată-mi.

Fiona încărcă pistolul, îl descărcă din nou, îi arătă siguranţa.

– E cu dublă acţiune, deci trage fie că percutorul este sau nu, acţionat. Reculul este minor, dar tot te izbeşte puţin. Trebuie să stai cu picioarele distanţate cam pînă la deschiderea umerilor. Distribuie-ţi greutatea. Ambele braţe în faţă, cu mîna stîngă pe pistol, în partea de jos, pentru stabilitate. Îţi apleci partea de sus a corpului spre ţintă.

Era vocea unui instructor, se gîndi el, dar nu era vocea instructorului din *ea*. Care era veselă, fermecătoare şi entuziastă. Acest instructor era plat şi distant.

– Şi îţi aminteşti toate astea cînd zboară gloanţele?

– Poate că nu şi poate că folosirea unei singure mîini sau o altă poziţie s-ar potrivi mai bine situaţiei, dar asta e cea mai bună, cred, pentru atingerea unei ţinte. Şi ca în orice, practică suficient şi devine ceva instinctiv. Apleacă-ţi capul ca să-ţi aliniezi privirea cu ţinta. Încearcă să tragi în sticla de doi litri.

Simon trase. Rată.

– Puţin mai drept şi cu picioarele orientate spre ţintă. Ţinteşte puţin mai jos, spre sticlă.

De data asta o nimeri într-o parte.

– Perfect, am rănit o sticlă de Pepsi dietetic. Primesc laude sau o recompensă?

Fiona zîmbi acum, puţin, dar în zîmbetul ei nu era deloc lumină.

– Înveţi repede, iar eu am o bere. Mai încearcă de cîteva ori.

Simon îşi spuse că începea să priceapă chestia asta, dar îşi confirmă că nu îl atrăgea în mod deosebit.

– E prea zgomotos. Puse siguranţa şi descărcă pistolul aşa cum îi arătase ea. Iar acum ai o grămadă de reciclabile moarte, în ograda ta. Eu nu cred că a trage în cutii de conserve şi sticle goale seamănă cu trasul în carne şi sînge. Chiar ai putea îndrepta chestia asta asupra unui om şi apăsa pe trăgaci?

– Da. Eu am fost imobilizată cu un pistol cu şocuri electrice, mi s-a pus un căluş şi am fost încuiată în portbagajul unei maşini, de către un om care vroia să mă omoare doar pentru plăcerea pe care i-o oferea acest lucru. Dacă aş fi avut un pistol, continuă ea cu o privire la fel de ucigătoare ca pistolul ei, l-aş fi folosit atunci. Dacă mai încearcă cineva să-mi facă asta, l-aş folosi acum, fără nici o ezitare.

O parte din el regreta că primise exact răspunsul pe care simţea nevoia să îl audă. Îi dădu înapoi Beretta.

– Să sperăm că nu o să trebuiască niciodată să te simţi îndreptăţită să tragi.

Fiona puse pistolul înapoi în toc, apoi luă un sac şi începu să strîngă cartuşele folosite.

– Aş prefera să nu trebuiască să dovedesc asta. Dar mă simt mai bine.

– Asta e ceva.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Nu m-am gîndit că o să apari şi că o să auzi împuşcături. Apoi Fiona se aplecă şi îl frecă pe Jaws.

– Te-ai descurcat, da? Zgomotele puternice nu te sperie. Cîinii dresaţi pentru C-şi-G trebuie să suporte zgomotele puternice fără să se sperie. După ce strîng ţintele, îţi dau berea promisă.

Ciudat, se gîndea Simon, îi învăţase toanele. Ciudat şi uşor neconfortabil.

– N-ai un vin?

– Cum să nu.

– Culeg eu cadavrele. Tu poţi turna între timp vinul şi poate că o să-ţi foloseşti vocea ta sexi ca să comanzi cu succes o cină. Simt că mi-ar plăcea nişte spaghete.

– Eu n-am o voce sexi.

– Ba, bine că nu. Simon luă sacul şi traversă spre zona ţintelor.

Cînd termină, Fiona stătea pe terasa din spate, cu două pahare cu vin roşu pe măsuţă.

– Spaghetele vin în vreo patruzeci şi cinci de minute. S-au apucat de ele.

– Pot aştepta.

Simon se aşeză şi îşi luă paharul.

– Cred că nici aici n-ar strica două balansoare decente.

– Iartă-mă. Mă liniştesc imediat. Fiona îşi petrecu braţele pe după cel mai apropiat cîine, îşi vîrî faţa în blana lui şi începu să plîngă.

Simon se ridică, se duse înăuntru şi se întoarse cu cîteva prosoape de hîrtie.

– Eram în regulă cîtă vreme făceam ceva. Nu ar fi trebuit să mă opresc, spuse ea continuînd să-l îmbrăţişeze pe Peck.

– Spune-mi unde ţii pistolul să ţi-l aduc, ca să mai tragi în cîteva boluri de supă.

Fiona scuturâ din cap şi inspirînd prelung, şi-l înălţă.

– Nu, cred că m-am liniştit. Dumnezeule, cît urăsc asta. Mulţumesc, şopti ea cînd Simon îi vîrî în mînă prosoapele de hîrtie.

– Şi eu. Deci, spune-mi ce s-a întîmplat?

– FBI-ul a fost aici. Agentul Special Dan Tawney – el este cel care s-a ocupat de investigaţie, în cazul Perry. M-a ajutat cu adevărat să trec peste totul, aşa încît mi-a fost mai uşor să trec acum din nou, prin toate astea. Are un partener nou. Este remarcabilă – ca o versiune TV a unui agent FBI. Nu-i plac cîinii. Cine ştie ce probleme are şi ea. În sfîrşit ... termină Fiona aplecîndu-se să-l sărute pe Peck între urechi.

Luă apoi vinul şi sorbi din el.

– Vizita asta a stîrnit fantomele trecutului, deşi eram pregătită pentru ea. Au mers pe urmele eşarfei, a celei primite de mine. Se potriveşte cu cele folosite asupra celor trei victime. Acelaşi fabricant, acelaşi lot de vopsea. A cumpărat douăsprezece, din acelaşi magazin din apropierea închisorii. Aproape de locul unde se află Perry. Ceea ce împrăştie şi cea mai vagă speranţă că mi-a trimis-o cineva ca să facă o glumă proastă.

Simon simţi furia mocnindu-i în stomac.

– Şi ce-o să facă acum?

– Merg mai departe, studiază, urmăresc piste. Ceea ce fac întotdeauna. Îl monitorizează pe Perry, contactele lui, corespondenţa, pornind de la premiza că el şi tipul ăsta se cunosc. Probabil că te vor contacta, pentru că le-am spus că stai nopţile aici.

Fiona îşi strînse picioarele la piept, pe scaun.

– Am avut revelaţia că în clipa de faţă am prea multe probleme, ca cineva să aibă o relaţie cu mine. De obicei nu sînt aşa. De obicei nu fac probleme, pentru că ştiu să mă descurc singură şi prefer aşa. Dar în clipa de faţă ... Deci, dacă vrei să-ţi iei liber o vreme, te înţeleg.

– Nu, nu vreau.

– Dar vreau eu. Fiona îşi întoarse capul ca să-l poată privi în ochi şi acum, observă Simon, văzu o luminiţă vagă în ai ei.

– E drept, aş zice că eşti un ticălos laş, rece, egoist, dar aş înţelege.

– Sînt un ticălos egoist şi rece, dar nu sînt un laş.

– Nu eşti nimic din toate astea. Mă rog, poate puţintel ticălos, dar asta face parte din farmecul tău. Simon, a mai dispărut o femeie. Se potriveşte cu modelul, cu tipul.

– Unde?

– În centrul-sudic al Oregonului, imediat la nord de graniţa cu California. Ştiu prin ce trece ea acum, cît de frică îi este, cît este de confuză, cum există acea părticică din ea care nu crede – nu poate să creadă – că acest lucru i se întîmplă tocmai ei. Şi ştiu că dacă nu găseşte o cale, dacă nu există o oarecare intersectare cu soarta, îi vor găsi trupul peste cîteva zile, într-un mormînt superficial, cu o eşarfă roşie în jurul gîtului şi cu un număr pe mînă.

Simon îşi spuse că Fiona avea nevoie de o diversiune. Controlul înseamnă canalizarea emoţiei spre logică.

– De ce alegea Perry victime atletice?

– Poftim?

– V-aţi gîndit la asta. FBI-ul, psihiatrii, au o groază de spus despre asta.

– Da. Mama lui era tipul ăsta. Era o atletă, o alergătoare. Se pare că a ratat de la mustaţă să fie aleasă pentru Olimpiadă, pe vremea cînd era la colegiu. A rămas însărcinată şi în loc să-şi urmeze cariera, a sfîrşit prin a fi mama acrită, deziluzionată a doi copii, măritată cu un bărbat extrem de religios. I-a părăsit, pe soţ, pe copii – într-o bună zi a plecat, pur şi simplu, de acasă.

– A dispărut.

– Poţi spune şi aşa – doar că trăieşte şi este bine mersi. FBI-ul a dat de urmele ei cînd l-au identificat pe Perry. Trăieşte – sau trăia – aproape de Chicago. Predă educaţia fizică la o şcoală particulară de fete.

– De ce eşarfa roşie?

– Cînd avea şapte ani, Perry i-a făcut cadou una, de Crăciun. Iar ea i-a părăsit după cîteva luni.

– Deci el îşi omora mama.

– O omora pe fata care fusese mama ei înainte de a fi rămas însărcinată, înainte de a se fi măritat cu bărbatul care – potrivit ei şi a celor care i-au cunoscut – abuza de ea. O omora pe fata despre care vorbea ea tot timpul, despre studenta fericită care avusese toată viaţa în faţa ei înainte de a face greşeala aceea, înainte de a se fi potcovit cu un copil. Asta spun psihiatrii.

– Iar tu ce spui?

– Eu spun că toate astea sînt un pretext de rahat, ca să provoace suferinţă şi groază. Exact aşa cum cel care ucide acum se foloseşte de Perry ca de o scuză. Contează motivaţia.

Fiona îşi puse ochelarii jos.

– Tu chiar crezi că ...

– Dacă taci o clipă, îţi spun ce cred eu. Contează motivaţia, repetă el, pentru că motivul pentru care faci ceva are legătură cu felul în care faci acel lucru, cui i-l faci sau pentru cine îl faci. Şi poate pentru ceea ce vezi în final – dacă ai norocul să ajungi acolo.

– Mie nu-mi pasă *de ce* le-a omorît pe toate femeile alea şi pe Greg, de ce a încercat să mă omoare pe mine. Nu-mi pasă.

– Ar trebui. Tu ştii ce îi motivează pe ei, spuse Simon arătînd spre cîine. Joaca, lauda, recompensa – şi dorinţa de a le face plăcere celor care le oferă toate astea.

Faptul că ştii asta, că asociezi acest lucru cu ei, te face bună în treaba pe care o faci.

– Eu nu văd ...

– Nu am terminat. El a fost bun în ceea ce făcea. Iar cînd a făcut ceva în care nu mai era bun – cînd a deviat de la domeniul în care era bun, a fost prins.

– I-a ucis pe Greg şi pe Kong cu sînge rece. Asta numeşti tu deviaţie? întrebă Fiona sculîndu-se de pe scaun.

Simon dădu din umeri şi se întoarse la vinul lui.

– Nu pricep unde vrei să ajungi.

– Pentru că preferi să fii furioasă.

– Sigur că da. Sînt şi eu un om. Am şi eu sentimente. L-am iubit. Tu nu ai iubit niciodată pe cineva?

– Nu aşa.

– Pe Nina Abbott?

– Iisuse, nu.

În tonul lui era atît dispreţ şocat, încît nu-l putea bănui de lipsă de sinceritate.

– Dar este superbă, talentată, sexi, inteligentă.

– O scorpie.

Încîntat, Simon rîse scurt.

– Tu m-ai întrebat. Îmi plăcea de ea, cînd nu era nebună de legat – ceea ce, privind înapoi, se întîmpla aproape regulat. La început a fost abur şi fum, apoi doar dramă. Îi plăcea drama. Al naibii ce-i mai plăcea drama. Mie, nu. Asta este.

– Cred că pe vremea aceea credeam că era mai mult decît ...

– Nu a fost. Şi oricum, nu este vorba de mine.

– Deci, te aştepţi de la mine să fiu logică şi obiectivă cînd vine vorba de Greg, de Perry. Să fiu analitică...

– Fii ce naiba vrei tu să fii, dar nu poţi gîndi dacă nu te distanţezi. Poţi trage cît vrei cu pistolul, că nu o să te ajute. Pentru numele lui Dumnezeu, Fiona, vrei să te gîndeşti numai la asta douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în fiecare zi a săptămînii? Vrei să te

gîndeşti numai la asta în timpul lecţiilor, sau cînd te duci în sat după lapte? Aşa ai de gînd să trăieşti?

– Dacă sînt nevoită. Eşti furios. Este greu să-mi dau seama, pentru că nu-ţi arăţi furia întotdeauna. Ai fost furios din clipa în care ai apărut aici, dar nu te-ai trădat decît de cîteva ori.

– Hai mai bine să nu mai vorbim de asta.

– Da, pentru că altfel ai ajunge Simon-Care-Burdu-şeşte. Vii aici în fiecare seară. Poate că şi pentru asta eşti puţin furios.

Gîndindu-se, Fiona îşi luă paharul, se duse la stîlp şi sprijinindu-se de el îl studie pe Simon în timp ce sorbea.

– Trebuie să te întrerupi din tot ce faci, să arunci cîteva lucruri într-un sac şi să vii aici. Nu laşi aici nimic, cu excepţia celor pe care le uiţi. Pentru că eşti nefericit. Este încă un lucru pe care trebuie să-l faci în fiecare zi.

Reuşise să întoarcă totul în aşa fel, încît acum era de fapt vorba de el, se lumină Simon. Femeia asta avea talente.

– Dar n-am nimic de făcut.

– Adevărat. Fiona confirmă dînd din cap şi mai bău puţin. Da, foarte adevărat. Din asta te alegi cu o cină şi cu sex, doar că nu aşa faci tu lucrurile. Cîtuşi de puţin, aşa. Iar asta trebuie să te irite într-o anumită măsură. Nu ţi-am acordat suficient credit pentru asta.

– Dar nici eu nu o fac pentru credit.

– Nu, tu nu lucrezi aşa. Ţie nu-ţi pasă de chestii dintr-astea. Tu faci ce vrei, iar dacă se strecoară cumva vreo obligaţie – un cîine, o femeie – te gîndeşti cum să te descurci cu el sau cu ea şi să continui să faci ce vrei tu. Problemele există ca să fie rezolvate. Măsoară, taie, potriveşte piesele pînă cînd se îmbină aşa cum vrei tu să funcţioneze.

Fiona ridică paharul, sorbi din nou.

– Cum merge asta cu căutarea motivaţiilor?

– Nu rău, dacă a fost vorba de mine.

– În parte este, pentru mine. Vezi tu, era în regulă cîtă vreme era vorba doar de o relaţie. Tu şi cu mine. Eu nu am mai avut niciodată înainte una, nu chiar, aşa că pentru mine a fost totul nou-nouţ, strălucitor, sexi şi uşor. Un tip cu adevărat atrăgător, care să mă pună pe jar. Cu destule în comun şi cu destule care să nu facă relaţia interesantă. Îmi place felul lui şi poate în parte pentru că este atît de diferit de gustul meu. Cred că la fel gîndeşte şi el despre mine. Dar astea s-au schimbat fără să-mi dau seama – sau cel puţin fără ca eu să recunosc asta. Relaţia a devenit o legătură.

Fiona sorbi din nou, oftă uşor.

– Aşa stăm noi acum, Simon. Avem o legătură, fie că am vrut sau nu, fie că am fost pregătiţi sau nu pentru asta. Şi oricît de stupid ar părea, de inutil sau de greşit, o parte din mine se simte neloială faţă de Greg. Aşa că de aceea sînt furioasă. Şi de aceea prefer să nu recunosc că am o legătură cu tine ci doar o relaţie fără probleme, o mică aventură oarecare, din care pot ieşi cînd vreau eu.

Fiona privi cîinii bulucindu-se afară de pe terasă şi repezindu-se în spatele casei.

– Cred că o să trebuiască să faci din nou măsurători, să tai din nou. A sosit cina. Ar trebui să mîncăm în casă. Se face prea răcoare.

Şi Fiona intră în casă, lăsîndu-l să se întrebe cum naiba s-a întors conversaţia asta asupra lui.

ÎN BUCĂTĂRIE, Fiona băgă puţin pastele la microunde. Cînd intră Simon, ea răsturnase deja spaghetele într-un bol, pusese pîinea cu usturoi pe un platou mic şi adusese vinul la masă.

Cînd se întoarse cu farfuriile în mîini, Simon o luă de umeri.

– Am şi eu ceva de spus despre asta.

– Perfect. Ce anume?

– O să-ţi spun cînd o să ştiu exact.

Fiona aşteptă. Mai aşteptă o clipă.

– Acum ştii exact?

– Nu.

– Atunci ar fi bine să mîncăm înainte de a trebui să le încălzesc din nou.

– Eu nu concurez cu o fantomă.

– Nu. Nu, crede-mă, Simon, ştiu că nu este corect. El a fost primul din toate punctele de vedere. Fiona puse farfuriile jos, traversă după tacîmuri şi şerveţele.

– Iar felul în care l-am pierdut lasă cicatrici. Nu a mai existat nimeni după el care să fie suficient de important încît să mă oblige să mă uit bine la cicatricele acelea. Nu am ştiut că asta urma să trebuiască să fac, cînd am început să mă îndrăgostesc de tine. Eu cred că m-am îndrăgostit de tine. Nu este cum a fost cu Greg şi de aceea e derutant şi de aceea cred că sînt aşa. Şi asta e o dilemă pentru amîndoi.

Fiona reumplu paharele.

– Aşa că îţi voi fi recunoscătoare cînd o să ştii şi tu exact.

– Asta e? Hopa, avem o legătură şi apropo, cred că m-am îndrăgostit de tine. Tu?

Fiona se aşeză şi îşi înălţă capul ca să se uite la el.

– E un rezumat, cît de cît. Dragostea a fost întotdeauna un lucru pozitiv în viaţa mea. Adaugă şi îmbogăţeşte şi deschide tot felul de posibilităţi. Dar nu sînt proastă şi ştiu că dacă tu nu poţi sau nu simţi la fel pentru mine, o să fie dureros. Asta este o dilemă. Ştiu şi că nu poţi forţa sau impune dragostea. Iar eu am avut deja de a face cu ce este mai rău. Dacă nu poţi să mă iubeşti, o să mă doară. Dar o să trec peste. În plus, poate că mă înşel.

Fiona îi puse spaghete în farfurie şi îşi luă şi ea o porţie.

– M-am înşelat cînd am crezut că l-am iubit pe Josh Clatterson.

– Cine naiba mai e şi Josh Clatterson?

– Sprinterul. Fiona îşi înfăşură spaghete pe furculiţă.

– Aproape doi ani am tînjit după el – în clasa a zecea şi a unsprezecea, inclusiv vara dintre. Dar s-a dovedit că nu a fost dragoste. Îmi plăcea doar felul cum arăta cînd alerga la cursa de două sute de metri. Aşa că poate îmi place doar felul cum arăţi, Simon şi cum miroşi aproape tot timpul a rumeguş. O să încerc să fiu logică şi obiectivă, spuse ea zîmbind, cînd Simon se aşează, în sfîrşit, jos.

– Eu aş zice că deja ai făcut asta şi încă al naibii de bine.

– Cu relaţia dintre noi? Eu cred că e un mecanism de apărare.

Simon se încruntă, mîncînd.

– Nu funcţionează ca apărare, de vreme ce îmi spui mie că e apărare.

– Just. Oricum, e prea tîrziu. Cînd mă refeream la logică şi aşa mai departe, mă gîndeam la Perry şi la ce se întîmplă acum. Ai avut dreptate în legătură cu importanţa înţelegerii motivaţiei. El nu a încercat să mă omoare aşa, pur şi simplu. Eu am reprezentat ceva, la fel ca celelalte fete. Iar pentru că a ratat în cazul meu, a simţit nevoia să mă pedepsească? Aste crezi că a fost, pedeapsă?

– Este un cuvînt suficient de bun pentru asta.

– Trebuia să fie ceva mult mai sever decît cu celelalte. Cu finaluri mortale – pentru că dacă nu ar fi fost prins, sînt convinsă că ar fi venit din nou la mine. Pentru că trebuia să pună capăt situaţiei – să înnoade firul la loc. Cum mă descurc?

– Continuă.

– El a înţeles că este greu să trăieşti cînd ştii, cînd înţelegi că cineva pe care-l iubeşti a murit pentru că trăieşti tu. El a ştiut asta, a înţeles asta şi s-a folosit de asta ca să mă facă pe mine să sufăr ...pentru că i-am întrerupt şirul, i-am stricat palmaresul.

Simon scutură din cap.

– Atunci de ce?

– Pentru că l-ai părăsit.

Fiona se lăsă pe spate.

– Pentru că l-am părăsit, repetă ea. Am plecat. Am fugit. Nu am stat acolo unde m-a pus el, sau ... nu am acceptat darul. Eşarfa. În regulă, să zicem că aşa este, ce-mi spune mie asta?

– Nu te-a uitat niciodată. L-ai părăsit şi chiar dacă a reuşit să te rănească, el a fost cel pedepsit. Nu poate ajunge la tine, nu poate închide cercul, nu poate înnoda firul la loc. Nu, cu mîinile lui. Are nevoie de cineva care să facă asta pentru el. Un continuator. Cum găseşte el unul?

– Este cineva pe care-l ştie, un alt deţinut.

– Şi de ce s-ar folosi de cineva care a dat greş o dată?

Fiona îşi simţi inima în gît.

– Nu s-ar folosi de unul ca ăsta. Ar aştepta. Este bun să aştepte. Aşa că aşteaptă pînă cînd găseşte pe cineva pe care-l consideră suficient de deştept, suficient de bun. Acest mandatar îi asigură un fel de continuitate, de perfecţionare. Oribil mod de a te antrena.

– Şi ei se fălesc cu asta. „M-aţi închis aici, dar nu m-aţi oprit".

– Mă înspăimînţi.

– Asta nu-i rău.

O clipă, ochii aceia deveniră aprigi.

– Teme-te şi gîndeşte. Ce anume îl motivează pe mandatarul lui?

– De unde să ştiu?

– Iisuse, Fee, eşti mai deşteaptă decît atît. De ce merge cineva pe cărarea altuia?

– Din admiraţie.

– Da. Iar tu antrenezi pe cineva să facă ce vrei tu, cum vrei tu, cînd vrei tu?

– Apreciere şi răsplată. Asta înseamnă contact, dar ei au căutat în celula lui Perry, îi monitorizează vizitatorii – iar sora lui e singura care îl vizitează.

– Şi nimeni, niciodată, nu introduce ceva pe furiş, în închisoare? Sau nu scoate afară? Perry a trimis vreodată o eşarfă, înainte de a răpi o femeie?

– Nu.

– Deci tipul ăsta a deviat. Uneori urmezi cărarea altei persoane pentru că vrei să o impresionezi sau vrei să o depăşeşti. Trebuie să fie cineva pe care l-a întîlnit mai mult decît o singură dată. Cineva pe care a avut posibilitatea să-l evalueze, să aibă încredere în el, cineva cu care poate sta de vorbă între patru ochi. Un avocat, un psihiatru, un consilier, un paznic. Cineva care lucrează la întreţinere sau în administraţia închisorii. Cineva pe care Perry l-a studiat, l-a ascultat şi a văzut ceva în el. Cineva care-i amintea de el.

– Perfect. Cineva suficient de tînăr ca să poată fi manipulat şi îndrumat, suficient de matur ca să poată avea încredere în el. Suficient de deştept nu doar ca să-i urmeze pur şi simplu instrucţiunile, dar ca să le ajusteze de la caz la caz. Cineva care poate călători fără să fie întrebat unde a fost, ce a făcut. Deci necăsătorit, cineva care trăieşte singur. Aşa cum era şi Perry. FBI-ul trebuie să aibă deja profilul lui.

– Trebuie să aibă ceva robusteţe fizică, ceva forţă, continuă Simon. Să aibă o maşină – probabil una indescriptibilă. Are nevoie de bani suficienţi ca să poată continua. Mîncare, benzină, hoteluri.

– Şi ceva cunoştinţe despre zonele de unde le răpeşte şi despre cele în care le duce. Hărţi, timp ca să pună totul la cale. Dar sub toate astea, nu trebuie să mai fie şi altceva? Motivul? Admiraţia faţă de Perry? Nimeni n-ar putea face asta dacă nu ar fi la fel ca el. Ce anume îl face pe omul ăsta astfel?

– O femeie, sau femei. Dar eu nu cred că el o ucide pe mama lui Perry.

AVEA SENS, deşi nu ştia la ce îi folosea ei asta. Poate faptul că avea sens îi era suficient. Avea ea o teorie despre ce o aştepta – sau cine.

Faptul că Simon o forţase să gîndească era un lucru bun. Fără promisiuni că nu i se va întîmpla nimic, că o va apăra el de orice rău. Nici n-ar fi crezut asemenea declaraţii, îşi spunea ea în timp ce încerca să se elibereze de tensiune, în cada cu apă fierbinte. Poate că i-ar fi făcut plăcere să le audă, dar nu le-ar fi crezut.

El nu i-a făcut promisiuni – nu Simon. De fapt, decise Fiona, era chiar foarte atent să nu cumva să le facă. Toate acele într-o doară *pe curînd*, în loc să spună simplu că va reveni. Dar totuşi, un bărbat care nu face promisiuni nici nu le încalcă.

Greg îi făcea promisiuni şi le ţinea, cînd putea. Îşi dădu seama acum că niciodată nu-şi făcuse griji în privinţa lui Greg, că nu avusese niciodată dubii sau îndoieli legate de el. Fusese iubitul ei înainte de răpire şi stînca ei, după.

Dar nu mai era. Era timpul, cu prisosinţă poate, să accepte în totalitate realitatea.

Înfăşurată în prosop, intră în dormitor în clipa în care intra şi Simon, dinspre hol.

– Cîinii s-au cerut afară, îi spuse el. Veni apoi spre ea şi îşi plimbă degetele peste părul pe care şi-l strînse în vîrful capului.

– Ai un *alt aer.*

– Nu am vrut să-mi ud părul. Vru să-şi scoată acele, dar Simon îi înlătură mîna.

– Fac eu asta. Gata cu autocompătimirea?

Fiona zîmbi vag.

– A fost doar în parte autocompătimire.

– Ai avut o zi grea, spuse Simon şi-i scoase un ac.

– A trecut, acum.

– Nu chiar. Simon mai scoase un ac. Mirosul este totul, da? Cum poţi găsi pe cineva. Eu am în mine

mirosul tău. Te-aş putea găsi fie că vreau, fie că nu. Fie că vrei, fie că nu.

– Dar nu m-am rătăcit.

– Şi totuşi te găsesc. Simon mai scoase un ac şi părul se desfăcu în cascade.

– Ce secret se ascunde în felul cum cade părul unei femei? Care este secretul tău? spuse Simon trecîndu-şi mîinile prin el, cu ochii încleştaţi într-ai ei.

Dar pînă să reuşească ea să răspundă, gura lui era pe a ei, blîndă, degustătoare şi uşoară. Se relaxă, aşa cum se relaxase în baie, cu fiecare muşchi oftîndu-şi plăcerea.

O clipă, doar o clipă, o ţinu aşa, mîngîindu-i părul, spinarea. O deconecta oferta unei stări de bine pe care nu o ceruse, darul afecţiunii la care nu se aşteptase.

Simon îi dădu prosopul deoparte, lăsîndu-l să cadă şi continuă să o ţină doar aşa.

– Care este secretul tău? repetă el. Cum oare atingîndu-te simt că mă liniştesc şi că înnebunesc, în acelaşi timp? Ce anume vrei de la mine? Tu nu ceri niciodată nimic. Uneori mă întreb dacă nu este cumva un truc. Cu ochii într-ai ei, o împingea încet spre pat. Să fie doar un fel de a mă atrage? Dar nu este. Tu nu eşti astfel construită.

– De ce să vreau de la tine ceva ce ar trebui să obţin prin înşelăciune?

– Nu. O ridică, o ţinu aşa, apoi o întinse pe pat. Deci, m-ai atras. Şi am sfîrşit prin a fi eu cel pierdut.

Fiona îi cuprinse faţa în mîini.

– O să te găsesc eu.

Nu era obişnuit cu tandreţea; nu era obişnuit să o simtă revărsîndu-se în el. Era mai uşor să aştepte să vină furtuna, să o lase să treacă în iureş, peste amîndoi. Dar în seara asta alesese acalmia, încercînd să aline temerile care înţelegea că se ascundeau în spatele acelor ochi albaştri ca apa lacului.

– Relaxează-te. Goleşte-te de spaime. Ca şi cum i-ar fi auzit gîndurile, Fiona se afundă în sărutarea lui, care îi oferea linişte şi căldură. Încet şi uşor, gura lui o testa pe a ei, schimbînd unghiuri, adîncindu-se blînd într-o seducţie care tremura dulce.

Se înşelase, îşi spunea Fiona. Da, se pierduse. Plutind fără vlagă într-un spaţiu necunoscut, unde senzaţiile se aşterneau peste senzaţii ca un văl ca să-i înceţoşeze mintea şi să-i încînte trupul.

Se abandonă lor, lui, cedînd fără reţinere, în timp ce buzele lui le cucereau cu blîndeţe pe ale ei, în timp ce mîinile lui cutreierau peste ea – atingeri tandre, liniştind un suflet tulburat.

Dormitorul uşor iluminat începu să se transforme într-un luminiş magic pătat pe margini de lună, cu umbre verzi, cu aerul dens şi liniştit şi dulce. Nu ştia unde se afla, dar era mulţumită să călătorească, să poposească, să fie ghidată.

Gura lui coborî în jos pe gît, peste umeri, pînă cînd pielea începu să-i ardă sub atacul liniştit.Îi savură sînii, probînd răbdător, pînă cînd ea se arcui şi se oferi cu un geamăt.

El se înfrupta, dar cu delicateţe.

Mîini şi gură se plimbau în jos, în poteci şoptite, incitînd oftaturi şi cutremurări care se rostogoleau într-o călătorie lentă, spre o culme aurită şi o prăbuşire fără suflare.

El o însoţea în magie, cufundîndu-se în ea, în strălucirea bogată a momentului, în uşoarea alunecare a mişcărilor. Sedus în timp ce seducea, extaziat de sunetul numelui său murmurat de buzele ei, de alunecarea mîinilor ei, de gustul pielii ei.

Îl primi, caldă şi umedă, îl învălui, îl cuprinse – în trupul ei, în braţele ei. Nevoia rămase înceată şi dulce, tandră ca o inimă deschisă, chiar şi în clipa ascensiunii.

Şi cînd se prăbuşi, se prăbuşi în ochii ei.

ŞAISPREZECE

În căbănuţa închiriată, aşezată în peisajul magnific al Cascadei Mountains, Francis Eckle citea scrisoarea primită de la Perry. Cu cîteva luni în urmă stabiliseră împreună traseul, programul, orăşelele, colegiile, locurile unde să fie îngropate victimele.

Sau cel puţin Perry stabilise totul, îşi spuse el.

Programarea anticipată făcea simplă primirea scrisorilor de la Perry, scoase din închisoare prin contrabandă. Răspunsurile se întorceau printr-o metodă similară – trimise pe adresa preotului lui Perry, care credea în căinţa acestuia.

La început era înnebunit de aceste scrisori, de schimbul de detalii şi de idei. Înţelegerea, îndrumările şi aprobarea lui Perry însemnau atît de mult pentru el.

Cineva, în sfîrşit cineva care l-a *văzut*.

Cineva care nu-i cerea masca, pretenţia, ci dimpotrivă, recunoscuse lanţurile care îl ţineau pe loc. Cineva, în sfîrşit cineva care l-a ajutat să-şi adune curajul de a rupe aceste lanţuri şi de a se elibera, de a fi el cu adevărat.

Un bărbat, un prieten, un partener care s-a oferit să-şi împartă puterea cu el pentru a scăpa de cătuşele regulilor şi ale comportamentului şi să intre în pielea prădătorului.

Profesorul devenise un elev dornic, flămînd să înveţe, să exploreze toate acele cunoştinţe şi experienţe pe care şi le refuzase atîta amar de vreme. Dar acum îşi spunea că venise timpul să i se înmîneze diploma.

Venise timpul să depăşească graniţele şi dogmele care i se predaseră cu atîta meticulozitate.

În fond nu erau decît nişte reguli, reguli care nu se mai potriveau.

Studie cele două degete de whiskey din pahar. Perry decretase că în timpul călătoriei nu vor exista nici droguri, nici alcool, nici tutun. Trupul şi mintea trebuiau să rămînă pure.

Dar Perry era în închisoare, îşi spuse el sorbind cu plăcerea rebeliunii. Călătoria nu-i mai aparţinea.

Era timpul să-şi construiască propria marcă – sau următoarea marcă, avînd în vedere că deviase deja de la plan, trimiţîndu-i tîrfei de Bristow acel micuţ cadou.

Păcat că nu-i văzuse mutra cînd a deschis plicul. Păcat că nu i-a putut adulmeca frica.

Dar va veni şi asta, destul de curînd.

Deviase şi prin închirierea căbănuţei – un locşor frumos, mai scump decît o cameră prăpădită de motel, dar simţea că merita, pentru intimitatea pe care i-o oferea.

Avea nevoie de intimitate pentru următoarea deviere de la traseul cu atîta grijă pregătit de mentorul său.

Perry îi dăduse o nouă viaţă, o nouă libertate şi el va onora acest lucru terminînd ceea ce nu făcuse mentorul său, ucigînd-o pe Fiona. Dar mai erau multe de făcut între timp şi sosise vremea să se testeze.

Să se sărbătorească.

Mai sorbi o gură de whiskey. Va păstra restul pentru după. Se duse liniştit la baie, unde îşi scoase hainele şi îşi admiră trupul. În cursul nopţii trecute îşi îndepărtase tot părul de pe corp şi acum admira pielea lucioasă, moale, muşchii pe care şi-i fortificase cu rigurozitate. Perry avea dreptate în ce priveşte puterea şi disciplina.

Se lovi, plăcuta anticipaţie întărindu-l şi îşi puse prezervativul. Nu plănuise să violeze – dar planurile se mai pot schimba. Oricum însă, protecţia era crucială, îşi spuse el punîndu-şi mănuşile de piele.

Era timpul să-şi dea drumul. Să explore terenuri noi.

Intră în dormitor, aprinse o lumină mică şi studie fata frumuşică, legată de pat. Păcat că nu putea smulge de pe gura ei banda adezivă ca să-i audă strigătele,

rugăminţile, gemetele de durere. Dar cum sunetele erau purtate departe, va trebui să se mulţumească doar imaginîndu-şi-le.

Oricum, ochii ei îl implorau. Ochii ei urlau. Aşteptase să treacă efectul drogului pentru ca ea să fie conştientă, să se lupte – pentru ca frica ei să parfumeze aerul.

Zîmbi, încîntat să-i vadă încheieturile de la mîini şi glezne roase de lupta cu funiile. Plasticul de sub ea scîrţîia în timp ce fata se chircea şi se foia.

– Nu m-am prezentat, spuse el. Numele meu este Francis Xavier Eckle. Ani de zile am predat unor tîrfe inutile ca tine, care m-au uitat în următoarele cinci minute după ce am ieşit din clasă. Nici una nu m-a văzut, pentru că mă ascundeam. Dar cum bine vezi – îşi desfăcu braţele, în timp ce din ochii fetei ţîşneau lacrimi – am încetat să mă mai ascund. Mă vezi? Dă din cap că da, ca o fetiţă cuminte ce eşti.

Cînd fata dădu din cap, se apropie de marginea patului.

– O să-ţi provoc durere.

Simţi fierbinţeala inundîndu-i stomacul, văzînd-o cum se luptă, auzindu-i rugăminţile fierbinţi, estompate de banda adezivă.

– Vrei să ştii de ce? De ce *eu*?, îţi spui tu. De ce nu *tu*? Ce te face pe tine atît de specială? Nimic.

Se urcă pe pat, o încălecă – consideră violul dezamăgitor, de vreme ce ea tot încerca să dea în el, să se împotrivească. Şi îl respinse, cel puţin pentru moment.

– Dar o să devii specială. O să te fac faimoasă. O să apari la TV, în ziare, peste tot pe Internet. Mai tîrziu o să-mi mulţumeşti.

Strîngîndu-şi minge mîinile înmănuşate, îşi folosi pumnii.

FIONA EZITA ŞI TRĂGEA DE TIMP. Bagajele ei erau făcute, se aflau deja în maşină. Lăsase liste – liste lungi,

recunoscu ea – detaliate cu grijă. Planul B cuprindea nenumărate puncte. Planul C, mai puţine.

Dar tot mai trecu mintal peste toate, iară, urmărind să vadă dacă nu cumva îi scăpase ceva, dacă apreciase greşit, sau dacă mai avea nevoie de puţină atenţie.

– Haide, dă-i drumul, îi ordonă Simon.

– Dar mai am cîteva minute. Poate c-ar trebui să ...

– Cară-te naibii odată de-aici. Ca să rezolve problema, Simon o luă de braţ şi o trase prin casă.

– Dacă vreunul dintre cîini se răneşte sau se îmbolnăveşte...

– Am numele şi numărul veterinarului care îi ţine locul lui Mai. Am numărul tău – hotelul, celularul, celularul lui Mai, celularul Sylviei. Pe care le are şi James. Avem totul. În triplu exemplar. Cred că noi doi o să reuşim să facem faţă oricărui fel de atac nuclear sau al unei invazii extraterestre.

– Ştiu, dar ...

– Gura. Valea! Dacă mă car în dimineaţa asta cu patru cîini acasă la mine, atunci trebuie s-o iau din loc.

– Apreciez ce faci pentru mine, Simon, ştiu că nu este puţin. O să ia James cîinii ...

– După slujbă. Şi asta este pe listă, cu ora exactă, cu celularul lui, cu numărul lui de acasă. Cred că ţi-a scăpat doar să menţionezi cu ce-o să vină îmbrăcat. Slavă Domnului. O să am şi eu, în sfîrşit, trei zile fără să mai trebuiască să te ascult.

– O să-ţi fie dor de mine.

– Nu, n-o să-mi fie.

Fiona rîse, apoi se aplecă să mîngîie cîinii, să-i îmbrăţişeze.

– O să vă fie dor de mine, da, băieţi? Bieţii de voi, o să trebuiască să vă petreceţi ziua cu Sfarmă-Lemne. O să vă salveze James, mai tîrziu. Fiţi cuminţi. Fiţi cuminţi, băieţi.

Fiona se îndreptă.

– Bine, am plecat.

– Slavă Domnului.

– Şi mulţumesc că-i laşi să se joace cu Jaws pe-afară, toată ziua. Îl sărută repede pe obraz şi deschise portiera.

Simon o întoarse în loc şi o trase într-un sărut lung, apăsat.

– Poate că o să-mi fie puţin dor de tine, dacă întîmplător, un gînd pribeag o să mi te-aducă în minte, spuse Simon dîndu-i părul după urechi. Simte-te bine. Sincer, simte-te bine, repetă el luîndu-i mîna.

– O să mă simt. O să mă simt. Se urcă în maşină, apoi îşi scoase capul pe geam. Nu uita să ...

Simon îi împinse capul înapoi.

– Bine. Bine. La revedere.

O privi plecînd, cu cîinii jos, lîngă el.

– Perfect, băieţi, între noi bărbaţii, acum. Scărpinaţi-vă boaşele, dacă le mai aveţi.

Se duse înapoi în casă, făcu o mică trecere în revistă.

– Niciodată nu miroase a cîine aici, mormăi el. Cum naiba reuşeşte asta?

Încuie, se duse înapoi la camionetă.

– Toată lumea sus. Mergem la plimbare.

Toţi se căţărară, cu excepţia lui Newman care studia locul din dreapta şoferului şi bancheta îngustă din spatele acestuia.

– Hai odată. E timpul să plecăm, îi porunci Simon în timp ce cîinele stătea studiindu-l. Se întoarce în două zile. Haide, sus, Newman, ce, n-ai încredere în mine? spuse Simon bătînd cu palma pe bancheta din dreapta.

Cîinele păru că se gîndeşte la asta, apoi, crezîndu-l pe Simon pe cuvînd, sări în camionetă.

A avut, în timp ce lucra, unul sau poate două gînduri pribege, la ea. Îşi mîncă prînzul cu picioarele bălăngănindu-i-se afară pe terasa atelierului, aruncîndu-le bucăţele de salam (Fiona n-ar fi aprobat asta) cîinilor şi privindu-i jucîndu-se pe cîmp. Îşi mai pierdu alte douăzeci de minute aruncînd beţe şi mingi pe plajă,

rîzînd cu lacrimi cînd unul sau altul dintre cîini se repezea în apă.

Se întoarse înapoi la treabă, cu radioul tunînd şi cu patru cîini uzi leoarcă sforăind şi uscîndu-se la soare.

Nu îi auzi lătrînd, nu cu radioul urlînd, dar îşi ridică privirea cînd o umbră traversă prin dreptul uşii lui.

Îşi puse unealta deoparte şi luă comanda la distanţă ca să stingă radioul, cînd intră Davey.

– Da' ştiu că ai ceva cîini afară.

– Fiona a plecat pentru cîteva zile.

– Da, ştiu. O excursie între fete, cu Syl şi Mai. M-am gîndit să trec pe la ea pe acasă, de vreo două ori pe zi, în control. Ascultă ... Ce e asta?

Simon îşi plimbă mîna pe buturugă. Îi înlăturase coaja şi făcuse prima sablare. Buturuga stătea cu rădăcinile în sus.

– Este postamentul unui lavoar.

– Arată ca o buturugă cojită, cu fundul în sus.

– Aşa arată, acum.

– Zău, Simon, iartă-mă, dar mi se pare ceva al naibii de ciudat.

– Posibil.

Davey se plimba prin atelier.

– Ce de chestii ai pe aici, comentă el preumblîndu-se printre scaune, mese, scheletul unei vitrine, uşi şi sertare puse la încleiat. Am văzut ce-ai făcut pentru familia Manson. Frumoase lucruri. Chiar frumoase. Dar ce frumuseţe ai aici.

Ca şi Davey, Simon studie scrinul de vinuri pe care-l lucra pentru Fiona.

– Încă nu e gata. Dar nu cred că ai venit ca să emiţi judecăţi de valoare asupra muncii mele.

– Nu. Serios acum, Davey îşi vîrî mîinile în buzunare. La naiba!

– Au găsit-o. Pe fata răpită săptămîna trecută.

– Da. Azi, foarte devreme. În Parcul National Crater Lake. A ţinut-o mai mult decît pe altele, astfel încît

poliţiştii au crezut că fata a reuşit să scape, sau că este vorba de alt tip. Poate că nu a fost. Iisuse, Simon, a bătut-o groaznic, înainte de a o omorî. Perry nu le aducea niciodată în halul ăsta. Celelalte trei despre care ştim, nu au fost bătute. Dar în rest, totul se potriveşte. Eşarfa, poziţia trupului. Avea scris pe încheietura mîinii cifra patru.

Pentru că simţea nevoia să se descătuşeze puţin, Simon se duse la frigider şi scoase două Cola. Îi dădu una lui Davey.

– Îşi defineşte propriul drum. Asta face acum. Înveţi, urmezi, apoi îţi creezi propriul stil. Experimentează, acum.

– Iisuse, Simon. Davey îşi plimbă pe faţă cutia rece, înainte de a o deschide.

– Aş vrea să nu cred că ai dreptate. Aş vrea să nu fi crezut şi eu acelaşi lucru.

– De ce-i venit să-mi spui asta?

– Ca să-ţi cer părerea. O contactăm pe Fee, îi spunem?

– Nu. Are nevoie de cîteva zile în care să uite de toate astea.

– Şi eu zic la fel, dar o să apară în toate ziarele.

– Sun-o pe Syl. Spune-i ei şi spune-i să ...la naiba, să facă un pact între fete – fără ştiri, fără TV, fără ziare, fără Internet. Nimic care ... ştii, să le tulbure nirvana sau estrogenii sau orice dracului altceva. Syl o să ştie cum să conducă lucrurile.

– Da, o să ştie. E o idee bună. Simon, fata aia abia împlinise douăzeci de ani. Tatăl ei a murit într-un accident, acum doi ani. Era singurul copil. Mama ei şi-a pierdut soţul, iar acum, singurul copil. Mi se face rău.

Davey scuturâ din cap şi dădu Cola pe gît.

– Presupun că diseară vorbeşti cu Fee.

Nu se gîndise la asta. I se părea ceva aşa de ... aşa ca de liceu.

– Da. O să vorbesc cu ea. Este în siguranţă acolo.

Dar ştia, în timp ce se întorcea la munca lui, că o să-şi facă griji pînă cînd o s-o vadă din nou acasă.

FIONA APROAPE CĂ ZBURA în drumul înapoi spre vila lor, alunecînd pe picioarele mulţumite şi masate. Intră, întîmpinată de parfumul florilor şi de valurile subtile de muzică New Age. Traversă zona livinguiui, cu mobilierul lui scufundă-te-în-mine şi cu lemnul lucios, spre terasa acoperită, plină cu flori, unde Sylvia se desfăta la soarele stropit cu norişori.

– M-am îndrăgostit. Oftînd visătoare, Fiona se prăbuşi într-un şezlong. M-am îndrăgostit de o femeie pe care o cheamă Carol şi care mi-a furat inima cu mîinile ei magice.

– Arăţi relaxată.

– Relaxată? Sînt ca o macaroană. Cea mai fericită macaroană din nord-vestul Pacificului. Dar tu?

– Eu am fost dezintoxicată, frecată, lustruită. Cea mai mare decizie pe care trebuie să o iau este ce să mănînc la cină. Mă gîndesc să trăiesc aici pentru tot restul zilelor mele.

– N-ai nevoie cumva de o colegă de cameră? Doamne, Syl, de ce n-aiba n-am mai făcut chestia asta înainte?

Sylvia, cu masa ei de păr strînsă în dezordine în ace, în creştetul capului, cu ochelarii ei cu umbre rozalii acoperindu-i ochii, puse deoparte revista de modă deschisă, din poală.

– Pentru că am căzut în capcana femeilor-care-nu-au-timp-să-se-răsfeţe. Acum am ieşit din cuşcă. Şi vreau să decretez ceva.

– La ordinele tale.

– În timpul bine-meritatului nostru răsfăţ, nu vom citi decît literatură de ficţiune, distractivă sau reviste mondene.

Syl bătu cu degetul în coperta celei pe care tocmai o pusese pe masă.

– Ne vom uita doar la filme uşoare, amuzante – dacă ţinem neapărat să vedem filme, la TV. Vom alunga toate gîndurile la munca noastră, la grijile şi responsabilităţile noastre. Singurele noastre preocupări, singurele noastre decizii în tot acest timp fără timp vor fi room service-ul sau restaurantul şi culoarea lacului pe care-l vrem la unghiile de la picioare.

– Sînt total de acord. Atît de total de acord încît parcă ar fi fost ideea mea. Mai nu s-a întors încă?

– Ne-am întrezărit în sala de relaxare. Spunea că se duce să înoate puţin.

– Dacă aş fi încercat eu asta m-aş fi dus la fund ca un bolovan şi m-aş fi înecat. Fiona dădu să se întindă, apoi decise că asta i-ar fi cerut un efort prea mare.

– Carol mi-a echilibrat chi-ul sau poate că mi-a aliniat chakra. Nu ştiu cum, dar cu chi-ul echilibrat şi chakra aliniate, mă simt undeva dincolo de extaz.

Apăru şi Mai, îmbrăcată într-un halat spa pufos şi se strecură într-un fotoliu.

– Doamnelor. Visăm cumva? Nu este decît un vis? se minună ea.

– Este realitatea noastră pentru trei zile minunate. Sylvia se ridică şi se duse înăuntru.

– Mi-am înnoit Mintea, Trupul, Spiritul. Sînt ca nouă. Mai îşi ridică faţa în sus, închizînd ochii.Vreau să fiu reînnoită în fiecare zi a vieţii mele, de acum înainte.

– Syl şi cu mine am decis că rămînem aici, iar eu o să mă mărit cu Carol.

– Bine. Iar eu o să fiu musafirul vostru permanent. Cine este Carol?

– Carol şi-a folosit mîinile ei magice asupra *chi-ului* sau *chakrei* mele – posibil asupra amîndurora – şi trebuie să o am numai pentru mine, pe vecie.

– Pe mine m-a reînnoit Richie. M-aş putea mărita cu Richie, după care o să-mi pot întoarce spatele de la spirala coborîtoare a întîlnirilor pe internet.

– Am crezut că-ţi plăcea stomatologul.

– Parodontologul, să-i zicem. Mi-a plăcut, dar la a doua întîlnire a vorbit peste o oră de fosta lui nevastă. Era o afurisită, nu-i dădea o clipă de linişte, îi cheltuia toţi banii, l-a scalpat la divorţ, et caetera, et caetera. Sam parodontologul a luat-o pe acelaşi drum în jos cu Robert psihologul, cu Michael de la Asigurări şi cu Cedric avocatul/romancier nepublicat.

– Mai bine ieşi cu Richie.

– Nu ştiu.

Se uitară amîndouă spre uşă iar ochii Fionei se căscară mari, cînd Sylvia intră în mîini cu o tavă de argint.

– Şampanie? Asta e şampanie?

– Şampanie *şi* căpşuni în ciocolată. Am decis că trebuie să sărbătorim momentul în care trei bune şi formidabile prietene se decid să se răsfeţe.

– O să bem şampanie pe terasa apartamentului nostru din spa! E ca într-un vis, spuse Fiona bătînd din palme.

– Meritäm, oare?

– Al naibii de mult. Mai aplaudă cînd Sylvia scoase dopul, cu zgomot.

După ce Syl turnă în pahare, Mai toastă.

– Pentru noi, spuse ea şi pentru nimeni altcineva.

Rîzînd, Fiona ciocni.

– Absolut de acord, spuse ea sorbind. Ah, ah, da. Syl, asta da, insiraţie. Este ca bomboana de pe tort.

– Trebuie să facem un pact. Să facem asta în fiecare primăvară. Să venim aici, să ne facem noi-nouţe, să ne recuperăm echilibrul, să bem şampanie şi să ne distrăm ca fetele. Spunînd asta, Mai ridică din nou paharul.

– S-a făcut. Fiona ciocni, zîmbind cînd Sylvia făcu la fel. Nici măcar nu ştiu cît e ceasul. Nu-mi amintesc ultima oară cînd n-a mai trebuit să ştiu sau să-mi fac un program. De fapt, mi-am făcut unul, pentru aici. La ce oră să mă duc la gimnastică, la ce *ore* să mă duc, cît să înot sau cît să stau la sauna înainte de un tratament.

Mimă ruperea unei foi dintr-un caiet, pe care o aruncă deoparte.

– Aici nu există loc pentru o Fee organizată. Spa-Fee face doar ce vrea şi cînd vrea.

– Pariez că Spa-Fee s-a sculat azi înainte de şapte ca să se ducă la gimnastică.

– Se prea poate, dar Spa-Fee nu o să se mai conducă după un program. Şi totul datorită acestei uimitoare Carol. Cinci minute pe masă şi am încetat să mă mai gîndesc cum se descurcă cîinii cu Simon, cum se descurcă Simon cu cîinii. Ce face poliţia ...Nu, decise ea, n-am spus nimic. Totul a început să se estompeze într-un extaz liniştit, pe care vreau să-l perpetuez cu mai multă şampanie.

Cee ce făcură toate trei.

– Cum mai merge cu întîlnirile, Mai? o întrebă Syl.

– Tocmai îi povesteam lui Fee despre coborîrea de pe piedestal a parodontologului obsedat de fosta lui soţie, explică Mai.

– Asta-i rău.

– Tipul numărul unu, continuă Mai numărînd pe degete, avea în mod evident remarci pregătite şi cînd am reuşit să-l scot din scenariul lui s-a dovedit nu numai plictisitor dar şi încuiat la minte. Nu cred că-i puteai strecura în minte vreun gînd nou. Tipul numărul doi – isteţ, preocupat de propria lui persoană şi sperînd într-un amor sponţan. Tipul următor? O combinaţie ciudată şi neatrăgătoare între tipul numărul unu şi tipul numărul doi. M-am decis să nu mai încerc decît o singură dată, dar cred că experimentul a picat.

– Păcat. Nici măcar un companion potenţial la o cină? întrebă Sylvia.

– Nu pentru mine. Crede-mă, singurele conversaţii interesante pe care le-am avut în ultimele săptămîni au fost cu Tyson.

– Şeriful Tyson? o întrerupse Fiona. Din San Juan?

– Da. Se gîndeşte să-şi ia un cîine şi să intre în G-şi-S. M-a sunat să-mi ceară cîteva sfaturi şi sugestii.

– Adevărat? Fiona luă o căpşună, o studie. Şi pe insula San Juan nu există veterinari?

– Ei, sigur, dar eu am cîini pentru salvare, spuse Mai ridicînd din umeri. Te ajută să poţi sta de vorbă cu cineva care are experienţă.

– Parcă ai spus conversaţii, la plural.

– Da, am stat de vorbă de cîteva ori. Se gîndea la un labrador sau la o corcitură de labrador, pentru că îi plac cîinii lui Fee. Dar s-a gîndit apoi să se ducă la adăpost să vadă ce găseşte acolo, sau să intre pe internet şi să vadă ce este disponibil şi cine are nevoie de un cămin. Un lucru drăguţ, adăugă Mai. Să piardă atîta timp şi să se gîndească atîta.

– Şi să îţi ceară şi ţie părerea. Fiona schimbă o privire cu Sylvia.

– Într-adevăr. O să merg cu el la adăpost, cînd ne întoarcem din acest paradis spa.

– El te-a rugat să-l însoţeşti la adăpost?

– Să-l susţin puţin profesional şi moral, începu ea, apoi se holbă la Fiona. Haide, zău! Doar nu m-a invitat la o plimbare la lumina lunii. Nu e nimic de genul ăsta.

– Un bărbat, un bărbat neînsurat, te sună de mai multe ori ca să discute cu tine despre una din preocupările tale legate de „animalele de companie" – ghilimele intenţionate, adăugă Fiona – face progrese şi te invită apoi să îl însoţeşti. Dar nu e nimic de genul ăsta? Fiona îi făcu semn Sylviei.

– O părere, te rog.

– Este absolut şi total de genul ăsta.

– Radarul tău a deviat, continuă Sylvia. Te-ai concentrat asupra întîlnirilor cu străini, căutînd scînteia şi preocupări comune, ratînd apropierea de un bărbat pe care îl cunoşti deja.

– Nu, eu ... Dumnezeule, stai o clipă. Mai închise ochii şi ridică un deget, în timp ce trecea în revistă conersaţiile,

tonurile. La naiba. Ai dreptate. Nu mi-am dat seama. Hmmm.

– Hmmm, bine sau hmmm ah, ah? întrebă Fiona.

– Cred că ... bine. Este interesant, amuzant cînd nu este în postură oficială, serios şi puţin timid. Şi arată bine. Şi puţin viclean, ceea ce îmi place. M-a păcălit ca să-i dau o întîlnire. Mă simt ... flatată, constată Mai. Iisuse, chiar mă simt flatată. Dumnezeule. Mă simt ca nouă şi am pe cineva care se simte atras de mine şi vice versa. Asta chiar este o zi excelentă.

– Atunci ... înseamnă că e un lucru bun că mai am o sticlă în frigider, spuse Sylvia turnînd în pahare restul de şampanie.

– Cît eşti de înţeleaptă, spuse Mai. Ce-aţi zice dacă am comanda cina aici, stînd în pijamale, ameţindu-ne cu şampanie şi încheind cu un desert revoltător de bogat în calorii?

Toate trei ridicară mînile.

– M-am îndrăgostit de Simon, izbucni Fiona, apoi scutură din cap. Ah, iartă-mă, am trecut peste veştile tale despre şeriful Tyson. Dar ne putem întoarce la ele.

– Glumeşti? Tu chiar *glumeşti?* întrebă May. Tyson – dar de ce îi spun pe numele de familie? – Ben şi posibilităţile de a mă întîlni cu el mai pot aştepta. Te-ai îndrăgostit *îndrăgostit,* sau te-ai îndrăgostit cum ai zice ah, ce amuzant e şi ce bine mă face să mă simt şi chiar este un tip sexi?

– Îndrăgostit, *îndrăgostit,* deşi nu am crezut o clipă că o să se întîmple asta, dar s-a întîmplat. Nu ştiu de ce nu pot şi eu să am o relaţie ca orice om normal? Acum am complicat-o.

– Viaţa este complicată, altfel ce rost ar mai avea? Sylvia se lumină toată şi ochii i se umplură de lacrimi. Cred că este minunat.

– Nu ştiu dacă este minunat sau nu, dar este. El nu este genul pe care mi l-aş fi imaginat pentru mine.

– Tu încetaseşi să-ţi mai imaginezi, sublinie Sylvia.

– Poate că da. Dar dacă mi-aş fi imaginat, nu cred că ar fi fost Simon Doyle – nu, pentru îndrăgostit, *îndrăgostit.*

Mai îşi propti cotul pe masă şi gesticulă cu paharul.

– De ce te-ai îndrăgostit de el? Care sînt calificările lui?

– Nu ştiu. El este un tip solitar, eu nu, el tinde să fie ţîfnos, eu nu. Este dezordonat şi direct, nu-i pasă dacă este brutal şi nu-i smulgi informaţii despre el însuşi decît dacă i le pompezi sau dacă are el chef.

– Dar asta e muzică pentru urechile mele, şopti Sylvia.

– De ce, ah, Tu-Cea-Înţeleaptă? întrebă Mai.

– Pentru că nu este produsul perfect al cine ştie cărei fantezii. Are lipsuri şi tu i le înţelegi. Ceea ce înseamnă că te-ai îndrăgostit pentru ceea ce este el, nu pentru cine ai vrea tu să fie.

– Îmi place aşa cum este. Iar pe de altă parte, mă face să rîd şi este bun. Faptul că nu vrea să recunoască asta nu face decît să confere un şi mai mare impact bunătăţii lui. Nu-l poţi face să spună ce nu vrea, ceea ce înseamnă că este un tip onest.

– Te iubeşte?

Fiona ridică din umeri şi-i lăsă imediat în jos, la această întrebare a lui Mai.

– Nu ştiu, dar ştiu că dacă o să spună vreodată asta, aşa va fi. Pentru acum este bine aşa cum este. Am nevoie de timp ca să mă obişnuiesc cu ceea ce simt – şi ca să mă conving că nu stă cu mine sau că nu se implică în relaţia asta pentru că, în sfîrşit, am probleme, nu?

– Pariez că nu şi-a spus, hei, femeia asta are probleme, cînd a făcut sex cu tine pe masa din sufragerie.

Fiona o încuviinţă din cap pe Mai.

– Excelentă remarcă. Una care merită mai multă şampanie. Mă duc după cealaltă sticlă.

Mai aşteptă ca Fiona să intre în casă.

– Facem bine, da, că nu-i spunem despre crimă?

– Da. Are nevoie de asta. Aparent cu toate avem, dar ea în special. Oricum va trebui să-i facă faţă cît de curînd.

– Apropo, cred că şi el o iubeşte.

Sylvia zîmbi.

– De ce?

– Pentru că el i-a spus lui Davey să te sune pe tine, nu pe Fee, ca să-ţi propună să nu îi spunem. Noi o iubim, de aceea nu îi spunem – şi cred că am fi luat decizia asta indiferent dacă ne-ar fi spus sau nu Davey. Dar Simon a simţit la fel. Asta este o simţire care vine din dragoste, asta este ce cred eu.

– Şi eu cred asta.

– Poate că nu este totuşi marea iubire, dar ...

– Dar pentru acum este suficient şi exact ce-i trebuie ei. Sincer, Mai, cred că ei au nevoie unul de celălalt şi că împreună vor deveni amîndoi mai puternici şi le va fi mai bine. Cel puţin asta este ce vreau eu.

Mai se uită la uşă şi coborî tonul.

– I-am spus portarului să nu ne lase nici un ziar dimineaţa, la uşă. Pentru orice eventualitate.

– Bună gîndire.

Auziră pocnetul dopului şi pe Fiona strigînd Ah-ah.

– Scoate-ţi totul din minte, şopti Sylvia, ca să putem ţine totul departe de mintea ei.

ŞAPTESPREZECE

Gîndindu-se la ce făcea ea ca să-şi cîştige existenţa şi la grădinăritul care o aştepta acasă, acum în plin sezon, Fiona ştia că manichiura era o pierdere de timp şi bani.

Dar aici se afla la Sediul Central al Răsfăţului.

Şi era ultima lor zi, îşi spuse ea. Şi de ce să nu profite cît mai mult de ea – şi să se plece acasă cu degete

frumoase la mîini şi la picioare, chiar dacă în douăzeci şi patru de ore le va distruge?

În afară de asta, se simţea şi atît de bine.

Admiră rozul delicat de pe unghiile ei scurte dar acum frumos formate şi îşi vîrî picioarele în apa caldă, învolburată, de la baza scaunului pentru pedichiură. Un scaun, îşi spunea ea, care îi oferea o felie de cer în timp ce vibra în sus şi jos, de-alungul spinării ei.

Cindy, care-i oferise unghiile acelea frumoase, îi aduse o cană cu apă cu felii de lămîie care pluteau deasupra.

– Te simţi bine?

– Am trecut de faza de bine, mă simt deja în drum spre cea de euforie.

– Asta ne place nouă să auzim. Vrei acelaşi lac şi pe degetele de la picioare?

– Ştii ceva? Haide să facem o nebunie. Pasiune Purpurie.

– Amuzant! Cindy îi ridică Fionei picioarele, i le şterse, apoi aplică pe ele, cu peria, o argilă caldă, verzuie, călduţă. O să lăsăm masca asta pentru cinci minute, ca să te relaxeze. Pot să-ţi aduc ceva?

– Am tot ce-mi trebuie.

Aşezîndu-se mai bine în fotoliu, Fiona deschise cartea şi se cufundă într-o comedie romantică, la fel de amuzantă ca purpuriul pe care şi-l alesese pentru degetele de la picioare.

– E o carte bună? o întrebă Cindy cînd se întoarse şi se aşeză ca să-i înlăture masca de argilă.

– Da. Perfectă pentru dispoziţia mea de acum. Mă simt fericită, relaxată şi drăguţă.

– Ador să citesc. Îmi plac romanele de groază şi crimele misterioase. Nu ştiu de ce mă relaxează, dar aşa se întîmplă.

– Poate pentru că atunci cînd citeşti ştii că eşti în siguranţă, aşa că este amuzant să te cuprindă groaza.

– Da. Cindy începu să-i netezească călcîiele cu o piatră ponce. În schimb, continuă ea, urăsc să ascult ştirile, care sînt reale şi multe, de-a dreptul cumplite. Accidente, dezastre naturale, crime.

– Sau politică.

– Care e şi mai cumplită, rîse Cindy. Dar cînd citeşti în cărţi despre lucruri urîte, poţi spera că apar băieţii buni, care vor cîştiga. Îmi place cînd se întîmplă aşa. Cînd o salvează pe fată – sau pe tip – sau rasa umană. Cînd prind criminalul şi-l fac să plătească. Dar în realitate nu se întîmplă întotdeauna aşa. Mi-e groază că nu-l vor prinde niciodată pe maniacul care a omorît femeile acelea. Patru, deja. Ah! Te-a durut?

– Nu. Fiona îşi porunci să-şi relaxeze din nou piciorul.

– Nu, nu m-a durut. Patru?

– Au găsit-o acum două zile. Poate că n-ai ascultat la ştiri. La Cascades, în Oregon. Ştiu că e la mile şi la mile distanţă, dar chiar că mi se face groază. Cînd am program tîrziu, vine soţul meu să mă ia. Cred că e o prostie, pentru că nu sînt eu de colegiu, dar efectiv sînt speriată de moarte.

– Nu cred că e o prostie. Fiona sorbi din limonadă ca să-şi umezească gîtlejul uscat. Soţul tău cu ce se ocupă? întrebă ea ca să schimbe subiectul şi să-i dea lui Cindy un subiect de comentat, pentru ca ea să se poată gîndi.

Acum două zile. Decretul Sylviei – fără ziare, fără TV.

Sylvia ştia, ceea ce însemna că şi Mai ştia. Şi ţinuseră secret. Pentru ca ea să fie liniştită. O mică felie de uitare, înainte ca realitatea să o apuce din nou de gît.

Şi ea ar fi făcut la fel pentru ele, decise Fiona. Pentru această ultimă zi aici, se va preface că nu ştie nimic. Dacă moartea o vîna, putea astăzi să-şi ţină fantomele pentru ea.

ĂSTA NU ERA GENUL LUI, îşi spuse Simon încruntîndu-se la florile de pe masa din bucătăria Fionei. El nu cumpăra flori.

Ei, sigur, din cînd în cînd, pentru mama lui. Nu era un filistin, dar nu le cumpăra flori femeilor din impuls, sau fără un motiv serios.

Întoarcerea acasă, după două zile – mă rog, patru – nu era un motiv serios.

Nu ştia de ce naiba le cumpărase, sau de ce naiba îi era atît de dor de ea. Doar terminase atîtea lucrări, fără ea care să-i răpească din timp şi spaţiu, nu? Şi făcuse şi mai multe schiţe, pentru că avusese mai mult timp singur, lucrînd şi părăsind lucruri după propria lui schemă.

A lui şi a cîinilor, mă rog.

Îi plăcea o casă liniştită. *Prefera* o casă liniştită – una fără obligaţia enervantă de a trebui să-şi amintească să-şi strîngă şosetele de pe jos sau să atîrne prosoapele ude, sau să pună vasele în maşina de spălat, dacă nu avea chef, fir-ar să fie.

Ceea ce, ca în cazul majorităţii celor din specia lui, însemna că nu mai avea şosete, prosoape şi vase curate.

Nu că i-ar fi cerut ea să-şi strîngă şosetele sau să-şi atîrne prosoapele ude sau să pună vasele în maşina de spălat. Tocmai asta era genialitatea ei. Ea nu spunea nimic iar el se simţea obligat.

Era dresat, îşi spuse Simon. Nu avea nici o îndoială în privinţa asta. Îl dresa la fel de subtil şi de eficient şi de fără efort cum o făcea cu cîinii.

Ca să-i facă ei plăcere. Nu ca să o dezamăgească. Ca să-şi formeze obiceiuri şi o rutină.

Trebuia să pună un stop.

Ar trebui să arunce florile alea caraghiase înainte de întoarcerea ei.

Dar cînd dracului avea de gînd să vină o dată acasă?

Se uită din nou la ceasul de la cuptor, apoi ieşi afară ca să înceteze să se mai uite la ceas.

El nu purta ceas pentru motivul foarte clar că nu vroia să fie legat de timp.

Ar fi trebuit să rămînă acasă, să lucreze pînă cînd avea ea să-l sune – sau să nu-l sune. În schimb, se oprise din lucru, se dusese în oraş să cumpere cîte ceva de mîncare – şi florile alea – şi nu uitase nici două sticle cu vinul roşu care-i plăcea ei, apoi venise aici ca să arunce o privire prin casă.

Ca să fie sigur, trebui el să recunoască, că James îşi strînsese şosetele şi aşa mai departe. Ceea ce, firește, se dovedise inutil.

James era fie la fel de bolnăvicios de ordonat ca Fiona, fie bine dresat.

Spera cel puţin că era valabilă ultima variantă.

Ca să nu se mai gîndească la timp, luă o mînă de mingi de tenis şi înnebuni cîinii, aruncîndu-le. Şi cînd nu îşi mai simţi braţul, decise că Fiona avea nevoie de un dispozitiv de aruncat mingi, cum se face la antrenamentele de tenis.

Schimbă joaca, spunîndu-le cîinilor să stea jos, apoi se duse să ascundă mingiile în diferite locuri. Se întoarse şi se aşeză pe treptele terasei.

– Găsiţi mingiile! le comandă el.

Trebui să recunoască faptul că agitaţia şi căutarea îşi aveau valoarea lor distractivă şi îl ajutară să-şi treacă timpul fără să se mai gîndească la el.

Sfîrşi la picioare cu o grămadă de mingi îmbăloşate, apoi repetă rutina. Doar că de data asta se duse înăuntru pentru o bere.

Grămada cu mingi aştepta, dar cîinii se aşezaseră în poziţia lor de santinele alertate, cu faţa spre podeţ.

Era fir-ar să fie timpul să vină, îşi spuse el şi se sprijini în mod deliberat de stîlp. Iar el se afla întîmplător afară, să bea o bere alături de cîini. Nu era ca şi cum ar fi aşteptat-o cu nerăbdare.

Dar nu maşina ei traversă hurducănind, podeţul.

Simon se îndreptă, dar aşteptă ca bărbatul şi femeia care coborîseră din maşină să se apropie de el.

– Agenţi Speciali Tawney şi Mantz.Vrem să vorbim cu domnişoara Bristow.

Simon se uită la legitimaţii.

– Nu este aici. Cîinii, observă el, îl priveau pentru ordine.

– Relaxaţi-vă, le spuse el.

– Ni s-a spus că se întoarce astăzi. Ştiţi cumva cînd anume?

Simon se uită înapoi la Tawney.

– Nu.

– Şi dumneavoastră sînteţi...?

Simon îşi întoarse privirea spre femeie.

– Simon Doyle.

– Prietenul.

– Aceste este cumva un termen FBI oficial? Cuvîntul îl izbise în plex. Mă ocup de cîini, în absenţa ei.

– Am crezut că are trei.

– Cel care vă adulmecă pantofii este al meu.

– Atunci sînteţi amabil să-i spuneţi să înceteze?

– Jaws. Înapoi. Fiona mi-a spus că aţi fost agentul ei FBI în cazul Perry, i se adresă el lui Tawney. O să-i spun că aţi căutat-o.

– Nu aveţi întrebări, domnule Doyle? se minună Mantz.

– Nu o să-mi răspundeţi la ele, aşa că nu-mi pierd timpul. Vreţi să discutaţi cu Fiona. O să-i spun şi dacă o să vrea să vorbească cu dumneavoastră, o să vă contacteze.

– Există vreun motiv pentru care sînteţi atît de nerăbdător să plecăm?

– Nerăbdător nu este cuvîntul pe care l-aş folosi eu, dar da. Dacă nu aţi venit aici ca să-i spuneţi Fionei că l-aţi prins pe ticălosul care a reluat firul de unde l-a

părăsit Perry, nu vreau să fiţi primul lucru pe care îl vede cînd se întoarce acasă.

– De ce nu intrăm în casă? sugeră Mantz.

– Credeţi cumva că o ţin legată înăuntru, împotriva voinţei ei? Iisuse, îi vedeţi cumva maşina? Îi vedeţi cîinii? Simon întinse un deget spre locul în care Jaws sărea pe un indiferent şi răbdător Newman, în timp ce Bogart şi Peck trăgeau împreună de o funie.

– Nu vă învaţă la FBI noţiunile de bază privind arta de a observa? Şi nu, nu vă invit în casă, cîtă vreme ea nu este aici.

– Iar dumneavoastră o aşteptaţi, domnule Doyle?

– Dumneavoastră ce credeţi? i se adresă el lui Tawney.

– Eu cred că nu aveţi dosar penal, spuse Tawney degajat, nu aţi fost niciodată căsătorit, nu aveţi copii şi vă cîştigaţi o existenţă frumoasă, suficientă ca să aveţi o casă – pe care aţi cumpărat-o acum vreo şase luni. Biroul nostru ne învaţă şi arta culegerii de date de bază. Ştiu că Fiona are încredere în dumneavoastră, ca şi cîinii ei. Dacă eu o să descopăr că această încredere este prost plasată, dumneavoastră o să descoperiţi ce altceva ne mai învaţă Biroul.

– Destul de corect. Simon ezită, apoi se lăsă în voia instinctului. Fiona nu ştie de ultima crimă. Prietenele care sînt cu ea au ţinut-o departe de presă şi de televizor, în aceste cîteva zile. Avea nevoie de o pauză. Nu vreau ca primul lucru la întoarcerea ei să fie acela da a intra direct în chestia asta. Aşa că vreau să plecaţi.

– Şi asta este destul de corect. Spuneţi-i să ia legătura cu noi. După care Tawney se întoarse la maşină, împreună cu partenera lui.

– Încă nu l-am prins pe ticălos dar o s-o facem, spuse el plecînd.

– Grăbiţi-vă, mormăi Simon privindu-i plecînd.

Mai aşteptă aproape o oră, uşurat acum că fiecare minut care trecea scădea şansele intersectării ei cu

agenţii, pe drumul spre casă. Se gîndi să pregătească ceva de mîncare, apoi se îngrozi la ideea că o va aştepta cu mîncare *şi* cu flori.

Chiar era prea mult.

Lătratul cîinilor îl scoase din nou afară, cu cîteva clipe înainte ca ea să traverseze podul. Slavă Domnului, îşi spuse el, acum se putea opri din a-şi mai face *gînduri*.

Coborî agale treptele terasei, apoi se întîmplă lucrul cel mai cel mai afurisit cu putinţă.

Cînd ea se dădu jos din maşină, cînd o văzu stînd în lumina soarelui care se stingea, cu florile fragile de sînger în spatele ei, simţi cum începe să-i tresalte inima.

Crezuse întotdeauna că asta nu era decît o prostie crasă – doar o figură de stil mult prea folosită, în poezie sau în romanele de dragoste. Dar o simţi – simţi în pieptul lui tresărirea aceea de plăcere şi de emoţie şi de recunoaştere.

Trebui să se înfrîneze ca să nu alerge spre ea aşa cum făcuseră cîinii, intrînd unul într-altul în graba lor fericită pentru mîngîieri şi sărutări.

– Bună, băieţi, bună! Şi mie mi-a fost dor de voi. Aţi fost cuminţi? Pun pariu că aţi fost. Acceptă linsul drăgăstos, disperat, smotoci trupuri agitate, nerăbdătoare.

– Ia uitaţi aici ce v-am adus.

Fiona luă din maşină patru oase uriaşe, din piele.

– Cîte unul pentru fiecare. Jos. Acum, jos. Aşa. Fiecare primeşte cîte unul.

– Al meu unde este? întrebă Simon.

Fiona zîmbi şi soarele care se cuminţea sclipi în ochelarii ei. Apropiindu-se de el, deschise larg braţele, primindu-l între ele.

– Speram că o să te găsesc aici. Simon îi simţi respiraţia – tras adînc aer în piept, scos prelung afară. Mi-ai mai făcut un balansoar, şopti ea.

– Ăsta e pentru mine. Nu eşti singura căreia îi place să stea. Nu totul se învîrte doar în jurul tău.

Fiona rîse, îl strînse mai tare.

– Poate că nu, dar tu eşti exact ce am nevoie.

Simon se îndepărtă puţin, atît cît să-i găsească gura – şi descoperi că asta era exact ce avea el nevoie.

– E rîndul meu, acum. Simon se întoarse puţin ca să împingă cîinii mai în spate şi surprinse adevărul. O clipă doar, cît îşi schimbase unghiul, i-a fost îndeajuns ca să-i vadă ochii prin lentilele colorate. Şi îi scoase ochelarii.

– Ar fi trebuit să ştiu că femeile nu sînt în stare să păstreze un secret.

– Te înşeli – şi eşti sexist. Nu ele mi-au spus şi chiar le-am întors favorul de a nu le anunţa că ştiu.

Ochii ei se schimbară din nou.

– Tu le-ai rugat să nu-mi spună? Să fie sigure că nu o să citesc despre asta în ziare, că nu o să aud ceva la ştiri?

– Şi ce-i cu asta?

Fiona dădu din cap şi-şi puse mîinile pe obrajii lui, sărutîndu-l uşor.

– Şi îţi mulţumesc pentru asta.

– Asta eşti tu, ocoleşti reacţia firească, de enervare, ca să-mi spui că nu aveam dreptul să decid pentru tine. Simon deschise portbagajul ca să îi ia valiza.

– Aşa îmbrobodeşti tu oamenii.

– Oare?

– Ah, da. Ce mai ai aici?

– Am cumpărat cîte ceva. Uite, am ...

– Am înţeles, spuse el ridicînd două pungi cu tîrguieli. De ce oare femeile se întorc întotdeauna cu mai multe lucruri, acasă? Şi constatarea asta este sexistă?

– Pentru că noi îmbrăţişăm viaţa şi ne bucurăm de ea. Ţine-o tot aşa şi n-o să-ţi primeşti cadoul.

O luă ea înainte şi Simon lăsă toate bagajele la baza treptelor.

– O să le iau mai tîrziu. Cum ai aflat?

Fiona îşi scoase pantofii şi arătă spre unghiile de la picioare.

– Unghiile tale roşii ca purpura ţi-au spus?

– Pedichiurista. Făcînd conversaţie.

La naiba. La bîrfa obişnuită nu se gîndise.

– Deci despre asta vorbiţi în timpul acestor ritualuri? Despre crime şi cadavre găsite?

– Haide să le spunem evenimente de ultimă oră. Şi haide în casă, să bem puţin vin. Chiar am poftă de un pahar de vin.

Cînd intră înăuntru,Fiona văzu florile. Felul cum se oprise brusc, holbîndu-se la ele, îi spunea lui Simon că era la fel de surprinsă ca şi el, că i le cumpărase.

– Mi-ai mai făcut un balansoar şi mi-ai cumpărat flori.

– Ţi-am spus, scaunul e al meu. Florile se găseau acolo, din întîmplare, aşa că le-am luat.

– Simon. Se întoarse şi se lipi de el, învăluindu-l într-o îmbrăţişare.

Sentimentele prinseră aripi în el, izbindu-se între ele.

– Nu trebuie să faci o grozăvie din asta.

– Iartă-mă, dar a trecut mult timp de cînd nu mi-a mai adus flori un bărbat. Am uitat cum este. Vin imediat.

Cîinii o urmară afară – de frică, îşi spuse el, că o să plece din nou. Scoase o sticlă de vin, îi scoase dopul. Fiona reveni cu o cutiuţă în mînă, în timp ce el îi turna în pahar.

– Din partea mea şi a cîinilor. Consideră asta un mulţumesc că ne-ai ajutat.

– Mulţumesc. Era grea pentru o cutiuţă atît de mică şi curios, o deschise. Înăuntru se afla un ciocănel pentru uşă. Arama se va închide la culoare, cu timpul, conferindu-i un plus de frumuseţe. De-a lungul lui erau înşiruite litere în relief şi ciocanul în sine forma un nod celtic.

– Este în irlandeză. Mi-am zis că Doyle are ceva irlandez în el. *Fáilte* înseamnă ...

– Bine ai venit.

– Corect. Mi-am spus că dacă o să-l pui la uşă, uneori chiar ar putea fi adevărată. Urarea de bun venit, vreau să spun.

Simon se uită în sus şi văzu că zîmbeşte.

– S-ar putea. Oricum, este frumos.

– Iar tu ai mai putea face unul – pariez că Syl ar găsi un artist în metal care să-l toarne – pe care să-l pui în locul lui cînd nu ai chef de companie. Ai putea scrie pe el „Pleacă", în galeză.

– Nu-i o idee rea. De fapt, ştiu cum se spune „Du-te-n..." în irlandeză. Ar putea fi chiar mai interesant.

– Ah, Simon, ce dor mi-a fost de tine.

Rîdea spunînd asta şi cînd se întinse după vin, îşi puse o mînă pe braţul ei.

– Mi-a fost dor de tine, Fiona. La naiba.

– Ah, slavă Domnului. Îşi petrecu din nou braţele pe după el, punîndu-şi capul pe umărul lui. Asta face totul mai echilibrat, ca cele două balansoare de pe verandă, corect?

– Aşa presupun.

– Trebuie să mă eliberez de asta dar nu vreau să te încarc şi pe tine. Dar după ce le-am lăsat pe Mai şi pe Sylvia, nu m-am mai putut gîndi decît la biata fată şi la tot prin ce a trecut în ultimele ei ore de viaţă. Şi cînd am intrat aici şi te-am văzut, am simţit o uşurare teribilă, teribilă, Simon. Că nu trebuia să ţin totul în capul meu şi să fiu singură cu gîndurile astea. Am fost atît de fericită cînd te-am văzut pe terasă, aşteptîndu-mă.

Simon dădu să spună că nu o aştepta. Dar era o laşitate. Pentru că el o aşteptase şi se simţea bine să ştie că ea vroia să-l vadă aici.

– Te-ai întors mai tîrziu decît mi-am imaginat eu, aşa că ... Prostii.

– Tîrguielile din ultima clipă, apoi traficul ...

– Nu, nu e asta. Îşi aminti de FBI şi decise că trebuia să termine totul, odată.

– Au fost aici de la FBI – Tawney şi partenera lui. Nu cred că aveau ceva nou, dar ...

– Au venit în verificare, spuse Fiona retrăgîndu-se şi luînd paharul. I-am spus înainte de plecare că mă întorc undeva, astăzi. Dar nu îl sun în seara asta. O s-o fac mîine.

– Perfect.

– Dar trebuie să-mi spui tot ce ştii. Nu am avut cum să aflu amănunte şi vreau să ştiu.

– Bine. Stai jos. Mă gîndeam să pregătesc ceva, să mîncăm împreună. Între timp, să-ţi povestesc.

– Am mîncare îngheţată în congelator.

Simon fornăi.

– Nu am de gînd să mănînc mîncarea aia de regim, pentru fete. Iar înainte de a mă face sexist, uită-te în ochii mei şi spune-mi dacă toate chestiile alea de la *Bucătăria Dietetică* nu sînt puse pe piaţă pentru femei?

– Poate că da, cele mai multe, dar asta nu înseamnă că nu sînt bune sau că bărbaţilor care le mănîncă încep să le crească sînii.

– Eu unul nu am de gînd să risc. Aşa că o să mănînci ce-ţi dau eu.

Amuzată, aşa cum şi intenţionase el de altfel, Fiona se aşeză.

– Şi ce ai de gînd să-mi dai?

– Lucrez la asta. Deschise frigiderul, se uită în el, scormoni prin rafturi.

– Adjunctul de şerif Davey a venit să-mi spună în ziua plecării tale, începu el.

În timp ce vorbea, puse pe o tavă de prăjituri nişte cartofi tăiaţi fideluţă şi îi vîrî în cuptor. Şunca o băgă în microunde. Găsi o roşie uitată de James şi o tăie în bucăţele subţiri.

– A fost bătută? Dar ...

– Da. Se pare că tipul încearcă să-şi caute propriul stil.

– Este oribil, spuse Fiona încet. Dar cred că ai dreptate. A fost ... a fost bătută şi imobilizată şi strangulată. Cuvîntul viol îi strînse beregata.

– Nu, nu a fost violată. Cel puţin nu mi-a spus Davey şi nici nu s-a scris nicăieri. Simon se uită la ea, îi studie chipul.

– Eşti sigură că vrei să auzi asta, acum?

– Da. Trebuie să ştiu ce-ar putea veni.

Simon rămase cu spatele la ea, poruncindu-şi să fie calm în timp ce punea brînză, şuncă, roşii, între felii de pîine.

– A deviat cu bătaia şi cu faptul că a ţinut-o atît de mult. În rest, se pare că a urmat modelul.

Cînd Simon puse sandvişurile în tigaie, untul topit sfîrîi.

– Era studentă. Vroia să se specializeze în educaţie fizică şi nutriţionism. Preda lecţii de yoga şi se antrena. Avea douăzeci de ani, ieşea mult şi avea o constituţie atletică, potrivit presei. Era singurul copil. Mama ei e văduvă.

– Dumnezeule. Dumnezeule. Îşi acoperi o clipă faţa cu mîinile, apoi se frecă puternic şi-şi coborî mîinile la loc.

– Întotdeauna se poate şi mai rău.

– Se potriveşte cu tipul lui, din punct de vedere fizic. Înaltă, picioare lungi, puternică. Simon întoarse sandvişurile. Dacă există ceva mai mult, presa nu deţine datele.

– A marcat-o?

– Cu cifra romană patru. Te întrebi ce număr vrea să-ţi dea ţie. Fiona, vreau să mă asculţi şi să înţelegi că eu nu spun nimic gratuit.

– Am înţeles deja asta.

Fiona aşteptă şi Simon transferă sandvişurile în farfurii. Scutură cartofii din tava de lîngă ei. Scoase un borcan cu castraveciori muraţi, puse cîte doi în fiecare farfurie şi-şi consideră treaba făcută.

Îi puse apoi o farfurie în faţă.

– Pe tine nu te va marca. Nu va fi în stare să-ţi dea un număr, aşa cum nu a fost nici Perry. Dacă poliţia nu-l va opri, atunci îl vom opri noi. Asta este.

O clipă Fiona nu spuse nimic, dar se ridică să-şi ia un cuţit, să scoată vin. Umplu paharele, apoi îşi tăie

sandvişul în două triunghiuri egale, înainte de a-i oferi lui cuţitul.

– Nu, mulţumesc.

Fiona luă paharul, sorbi, îl puse la loc.

– În regulă. În regulă, spuse ea privindu-l în ochi.

Luă o jumătate de sandviş, muşcă şi zîmbi.

– E bun.

– Marca Doyle.

Fiona mai muşcă o dată şi îi mîngîie piciorul pe sub masă, cu degetele de la picioare, sexi şi purpurii.

– E bine acasă. Ştii, printre celelalte chestii din pungi, am crema aceea esfoliantă, incredibilă, cu alune şi miere, pe care o foloseau la spa. După masă şi după ce o să mă mai joc puţin cu cîinii, ca să le dau şi lor atenţie, putem face un duş împreună şi eu o să te esfoliez cu ea.

– Este un cod?

Fiona rîse.

– O să descoperi singur.

– Ştii de ce nu-mi tai eu sandvişul în triunghiuri?

– De ce?

– Pentru acelaşi motiv pentru care nu vreau să miros a miere şi alune.

Fiona îi aruncă o privire şmecheroasă, ciugulind un cartof.

– Sau să mănînci Mîncare Dietetică. Pariez că ţi-aş putea schimba părerea, la duş. Ascultă-mă. Nu o să te frec decît pe spate. Pe spatele tău mare, bărbătesc şi o să vedem cum o să te simţi apoi. Au acolo şi un butic unde vînd lenjerie interesantă. Mi-am cumpărat ceva micuţ. Ceva foarte, foarte micuţ, pe care aş fi gata să ţi-l prezint, dacă încerci esfoliantul.

– Cît de micuţ?

– Minuscul.

– Doar spatele.

Fiona zîmbi şi mai ciuguli un cartof.

– Pentru început.

Vreme de o oră se jucă cu cîinii, aruncîndu-le nesfîrşite mingi, se lăsă alergată de ei prin cursa cu obstacole, apoi jucîndu-se pe rînd de-a trasul funiei, cu fiecare dintre ei, pînă cînd Simon începu să se întrebe dacă n-o să-i sară braţele din articulaţii.

Dar îşi dădea seama, aşezîndu-se pe verandă şi privindu-i, că Fiona se folosea de cîini ca să se concentreze. Să lase undeva afară cele discutate de ei în timpul cinei.

Va reuşi, îşi spunea el, pentru că aşa era ea. Iar acum îşi canaliza energia şi ce nervi clocoteau dedesubt asupra cîinilor şi într-un fel transforma efortul în distracţie.

– Acum am nevoie de un duş, spuse ea ştergîndu-şi faţa asudată cu dosul mînilor.

– I-ai lăsat laţi.

– A făcut parte din plan. Încă nu te-am întrebat ce ai făcut tu, cît am fost plecată, continuă ea, ridicînd o mînă.

– Am muncit. Iar după muncă, am fost împreună cu James la nişte cluburi de strip-tease.

– Bravo!

– Am luat şi cîinii cu noi, spuse el în timp ce urcau.

– Fireşte.

– Newman bea de rupe.

– Asta e mica lui problemă. Ajunşi în dormitor, Fiona pescui din punga de tîrguieli crema esfoliantă şi o scoase din cutiuţa ei.

– De fapt, dacă accepţi cîteva speculaţii şi bîrfe, nu cred că sîntem singurii care folosim crema asta de duş, în ultima vreme.

– Nu înţeleg.

– Într-o dimineaţă mi-am luat cîinii să plec după cumpărături şi m-am gîndit să trec şi pe la James, să-l întreb dacă vrea ceva. Maşina lui Lori era pe alee.

– Serios? Mă rog, poate că doar a trecut şi ea pe acolo puţin mai devreme, exact ca tine. Sper că nu e asta, dar ...

– James a ieşit afară. Era fîstîcit şi se înroşise la faţă.

– Ah.

Fiona rîse.

– Mi se pare aşa de dulce chestia asta.

După ce aşeză borcanul pe dulăpiorul din baie, îşi scoase funda care-i ţinea părul – şi îşi scutură liber tot aurul acela rozaliu.

Simon deveni dur ca piatra.

– Dezbracă-te, îi porunci ea. Haide să vedem dacă reuşesc să te fac să roşeşti.

– Eu nu roşesc şi nu sînt dulce.

– Asta mai vedem. Îşi scoase bluza dar îi dădu mîna la o parte cînd Simon încercă să o atingă.

– Ah, ah. Înţelegerea e înţelegere. Haide să ne udăm.

Poate că era un alt mod de a se concentra, de a se canaliza, de a bloca totul afară. Dar cine se putea plînge? Intră, gol, sub duş.

– Baia ta simte nevoia să fie actualizată şi reorganizată.

– O să fac asta, sub consiliere. Fiona desenă în aer un cerc cu degetul şi Simon se întoarse ca să-i ofere spatele.

– Este puţin aspră, dar în sensul bun, spuse ea luînd cremă din borcan.

Începu să o aplice pe spinarea lui, în cercuri lente, constante.

– Textura, contactul carne-pe-carne, aroma – toate contribuie la senzaţie. Pielea ţi se trezeşte şi simţi mai mult – Ah-Ah, făcu ea din nou, cînd el dădu să se întoarcă. Încă n-am terminat. Mîinile pe perete, Doyle.

– Ai stat goală sub duş, la spa, pentru chestia asta?

– Nu. Dar o adaptez pentru folosinţă la domiciliu. Deja miroşi minunat şi mmm, ce moale eşti. Fiona se apropie de el şi-şi frecă sînii de spinarea lui, înainte de a începe să-l frece mai departe, în jos.

– E bine? întrebă ea plimbîndu-şi mîinile în cercurile acelea, peste fundul lui.

– Da.

– De ce nu închizi ochii, să te relaxezi? Continui pînă cînd îmi spui tu să mă opresc.

Mîinile acelea se plimbară în jos pe picioarele lui, crema rugoasă pişcîndu-i pielea, ca să fie apoi spălată de apa duşului, apoi explorată de buzele ei, de limba ei. Nevoia bubuia în sîngele lui, pînă cînd mîinile i se strînseră în pumni, pe pereţi. Arome bogate se vălureau în aburi, devenind erotice, pînă cînd simpla respiraţie se transforma într-o dureroasă excitaţie.

Fiona.

– Încă puţin, şopti ea. Nici n-am început să mă ocup de faţă. Trebuie să te ... echilibrez. Întoarce-te, Simon.

Îngenunchie în faţa lui, cu apa şiroindu-i strălucitoare pe piele, dîndu-i părul pe spate.

– Încep de jos, de aici şi urc în sus.

– Te vreau. Nu ai nevoie să mă faci să te doresc mai mult decît atît.

– O să mă ai cît vrei. Dar haide să vedem dacă o să poţi rezista pînă cînd termin. Lasă-mă să termin, după care o să poţi să-mi faci ce vrei tu.

– Iisuse Christoase. Mă înnebuneşti.

– Asta şi vreau. Asta vreau, în noaptea asta. Dar nu, încă.

Simon se întinse în jos să-i ia mîinile, rîzînd chinuit.

– Nici să nu-ţi treacă prin cap să pui chestia asta pe ...

– Nu asta vreau să pun aici. Şi Fiona îşi plimbă limba peste el, pînă cînd Simon începu să geamă.

– Mai poţi rezista? şopti ea torturîndu-l cu gura, în timp ce mîinile ei lucrau de-a lungul picioarelor, peste burtă.

– Mai poţi rezista pînă cînd intri în mine? Fierbinte şi dur, în mine. Asta vreau, cînd termin. Vreau să mă iei şi să mă foloseşti pînă cînd nu o să mai pot suporta, apoi iar o să vreau din nou să mă iei şi să mă foloseşti pînă cînd nu o să mai pot suporta. Nu o să-ţi spun să te

opreşti. Nu o să-ţi spun să te opreşti, pînă cînd nu o să fii complet sleit.

Îl duse la marginea răbdării, apoi buzele acelea înnebunitoare începură să se plimbe pe abdomenul lui, în sus pe piept, în timp ce mîinile făceau cercuri.

– Începe să se răcească apa... Ar trebui să ...şopti ea peste gura lui.

Simon o lipi cu spatele de perete.

– O să trebuiască să ne suporţi, pe mine şi apa.

– Înţelegerea e înţelegere. Cînd Simon îşi strecură mîna între picioarele ei, simţi că i se taie respiraţia şi se cutremură.

– Mai larg.

Se agăţă de umerii ei şi se cutremură din nou, cînd ochii lui arseră într-ai ei.

Cînd pătrunse în ea, ochii continuară să ardă, liniştiţi. O posedă fără milă, încît strigătele ei răsunau deopotrivă cu zgomotul făcut de carnea udă, deopotrivă cu susurul apei răcite. Cînd capul îi căzu pe umărul lui, el continuă în timp ce mîinile îi foloseau cu asprime trupul.

Propria lui eliberare îl sfîşie, lăsîndu-l fără vlagă.

Simon reuşi să închidă apa şi să o scoată afară. Cînd ea se clătină, o cără aproape spre pat. Şi se prăbuşiră pe el uzi şi fără respiraţie.

– Ce mai ... Fiona se întrerupse, respiră şuierat, îşi drese glasul. Ce mai zici acum de crema cu miere şi alune?

– O să cumpăr o ladă.

Fiona rîse, apoi deschise ochii mari cînd Simon se sui peste ea. Ochii lui, încă fiebinţi, îi întîlniră pe ai ei în timp ce degetele îi tachinau sfîrcurile.

– Încă n-am terminat.

– Dar ...

– N-am terminat. Întinzîndu-se peste ea, îi luă mîinile, i le ridică şi i le prinse în jurul barelor de fier.

– Lasă-le acolo. O să ai nevoie să te ţii de ceva.

– Simon.

– Ce vreau, cît vreau, îi reaminti el şi alunecă în jos, ridicîndu-i coapsele. Pînă cînd sînt complet sleit.

Respiraţia îi tremura acum între buze, dar Fiona încuviinţă, din cap.

– Da.

OPTSPREZECE

Drept mită pentru o hrană mai sănătoasă, Fiona aruncă vreo cîteva căpşuni în cerealele ei *Froot Loops*. Le mîncă sprijinită de bufetul din bucătărie, privindu-l pe Simon bîndu-şi cafeaua, sprijinit şi el de bufetul din faţa ei.

– Temporizezi, decise ea. Mai bea o cafea, pînă cînd încep oamenii să vină la prima oră.

Simon vîrî mîna în cutia cu cereale şi luă un pumn.

– Şi?

– Apreciez asta, Simon, aproape la fel cum apreciez că ai făcut sex cu mine azi noapte, aproape de comă. Dar nu este nevoie.

– Îmi beau cafeaua pînă o termin. Experimentă, înmuind o *Froot Loop* în cafea. De probă.

Nu era chiar aşa de rea.

– Stau aici pînă plec, continuă el. Dacă ai ceva de făcut, dă-i drumul, dar eu tot nu te las singură. Aşa că trebuie să te împaci cu ideea.

Fiona îşi luă cereale, ronţăindu-le în timp ce-l studia.

– Ştii, altcineva poate că ar fi spus, „Fee, îmi fac griji pentru tine şi nu vreau să-ţi risc siguranţa, aşa că o să fiu aici, pentru tine".

Simon îşi mai înmuie vreo două *Froot Loops*.

– Dar nu există altcineva aici.

– Cît se poate de adevărat şi poate că există o latură perversă în mine, care preferă metoda ta.

Îşi înmuia el micuţele gogoşele colorate în cafea, dar părea nervos şi iritat. Dumnezeule, de ce adora ea asta?

– Ce-o să facem cu asta, Simon?

– Eu o să-mi beau cafeaua.

– Şi folosind cafeaua ca o metaforă, o să continui să bei la ea pînă cînd îl vor prinde pe cel care le-a ucis pe femeile acelea şi care poate că vrea să mă adauge şi pe mine în cartea lui de recorduri?

– Da.

Fiona încuviinţă din cap şi mai luă cereale.

– Atunci încetează să-ţi mai cari în fiecare seară sacul ăla stupid. O să-ţi fac loc în debara, o să eliberez un sertar. Dacă dormi aici, este caraghios să nu-ţi laşi cîteva lucruri aici. O să te împaci cu ideea.

– Eu nu locuiesc aici.

– Am înţeles. Îşi îngreuna viaţa pentru ea, dar era atent să nu treacă peste următorul prag. Te lălăi doar aici, bînd cafea cu gogoşele înmuiate ...

– Sînt destul de bune.

– O să le introduc în meniu. Ca şi dormitul aici, după un sex nebun cu mine, sub duş.

– Asta a fost ideea ta.

Fiona rîse.

– Şi încă una a naibii de bună. Dar Simon, lasă-ţi naibii periuţa aia nenorocită de dinţi în baie. Pune-ţi chiloţii într-un sertar şi atîrnă-ţi cîteva cămăşi în debara.

– Am deja una în debara. Mi-ai spălat-o fiindcă am lăsat-o pe jos.

– Întocmai. Iar dacă-ţi laşi hainele pe jos, vor fi spălate şi puse la loc, fie că-ţi place sau nu. Dacă eu pot fi de acord cu băutul de cafea, poţi fi şi tu de acord să nu te mai cari cu sacul ăla încolo şi-ncoace parcă ar fi o pătură de siguranţă.

Cînd ochii lui se făcură mici, Fiona şi-i micşoră şi ea pe ai ei. Şi zîmbi.

– Ce e? Am nimerit la ţintă?

– Cauţi ceartă?

– Să zicem că nu caut decît faimosul tău echilibru. Eu dau, tu dai. Se bătu pe piept, apoi arătă cu degetul spre el, agitîndu-şi apoi mîna între ei.

– Şi echilibrul este la mijloc. Gîndeşte-te la asta. Acum trebuie să mă pregătesc pentru oră, adăugă ea şi ieşi afară.

Douăzeci de minute mai tîrziu, în timp ce primii cursanţi începeau exerciţiile de socializare, Fiona îl privea pe Simon îndreptîndu-se spre camionetă. Simon îşi chemă cîinele – şi îi aruncă Fionei o privire pe după ochelarii de soare.

Şi plecă – fără sac.

Fiona o consideră o mică, personală victorie.

PE LA MIJLOCUL ZILEI primise deja vizite de la Meg şi Chuck, Sylvia şi Lori, culminînd cu controlul zilnic al lui Davey.

Se părea că nimeni nu avea intenţia să o lase singură. Oricît de mult aprecia grija lor, înţelegea acum de ce îşi alesese un loc la cîteva mile distanţă de sat. Oricît de mult îi plăcea compania, avea nevoie de acele mici pauze de singurătate.

– Davey, am fost sunată de Agentul Tawney – care cred că o să mai facă o excursie pînă aici. Crede-mă, am mobilul în buzunar şi doar cîte treizeci de minute între orele de curs. Şi mai puţine, dacă vreunul dintre clienţi este de pe insula noastră şi atunci nu pleacă pînă cînd nu apare următorul de pe lista Păziţi-o-Pe-Fiona. Încă n-am reuşit să-mi fac munca de birou.

– Atunci du-te şi fă-ţi-o.

– Tu chiar crezi că tipul ăsta o să apară aici, în mijlocul zilei, încercînd o răpire între lecţia mea pentru începători şi cea pentru avansaţi?

– Probabil că nu. Dar dacă o s-o facă, nu o să te găsească singură, spuse el sorbind din Cola oferită de Fiona.

Fiona se uită la cerul pătat cu norişori pufoşi.

– Poate c-ar trebui să încep să ofer răcoritoare şi gustări.

– Prăjiturelele vor fi suficiente. Nu ratezi niciodată cu ele.

Fiona îl înghionti uşor în umăr.

– Uite, apare deja cineva de la următoarea oră. Du-te şi protejează şi serveşte pe altcineva.

Davey aşteptă pînă cînd maşina se apropie suficient ca să vadă că şoferul era o femeie.

– Ne vedem mîine. Şi nu uita prăjiturelele.

Urcînd în maşina lui de teren, Davey salută şoferiţa care parca.

Aceasta coborî, o brunetă înaltă, drăguţă, cu părul legănîndu-i-se în jurul urechilor şi cu ceea ce Fiona aprecia drept cizme de oraş. Stilate şi cu tocuri înalte, subţiri, sub pantaloni mulaţi, gri.

– Fiona Bristow?

– Întocmai.

– Ah, ce cîini grozavi! Pot să-i mîngîi?

– Desigur. Fiona le făcu semn şi cîinii se apropiară de femeie, aşezîndu-se politicoşi.

– Ce dulci sînt. Femeia îşi dădu pe spate sacul enorm şi se aplecă.

– Fotografiile de pe website-ul dumneavoastră sînt bune, dar pe viu arată şi mai bine.

Dar cîinele tău unde este? se întreba Fiona. Totuşi, n-ar fi fost prima dată cînd un potenţial client venea doar ca să o studieze pe ea şi să studieze locul, înainte de a se înscrie.

– Aţi venit să monitorizaţi o oră de curs? Am una peste zece minute.

– Mi-ar face plăcere. Femeia îşi ridică faţa, toată numai zîmbet stilat. Speram să nimeresc între ore, ca să putem sta de vorbă cîteva minute. Dar ştiţi cum merg feriboturile.

– Da, ştiu. Vă interesează să vă înscrieţi cîinele la cursuri?

– Aş fi, dar încă nu am unul. Mi-ar plăcea un cîine mare, ca ai dumneavoastră, sau poate un retriever auriu, dar locuiesc într-un apartament. Nu mi se pare cinstit să închid unul acolo. Dar cînd o să am un locşor al meu, cu o curte ...

Femeia se ridică, oferindu-i un zîmbet şi mîna.

– Sînt Kati Starr. Lucrez pentru ...

– *U.S. Report*, termină Fiona pe un ton rece.Vă pierdeţi timpul aici.

– Nu am nevoie decît de cîteva minute. Lucrez la o serie de articole despre UCE II şi ...

– Aşa îi spuneţi? Ideea o revoltă peste măsura suportabilităţii. Ucigaşul Cu Eşarfă II – ca într-un serial tv?

Starr îşi schimbă zîmbetul cu o privire mai dură.

– Tratăm cazul cu foarte multă seriozitate. Omul ăsta a omorît deja patru femei, în două state. Cu brutalitate, domnişoară Bristow, iar în cazul ultimei victime, Annette Kellworth, această brutalitate a escaladat. Sper că *dumneavoastră* veţi trata asta cu seriozitate.

– Speranţele dumneavoastră nu sînt problema mea. Sentimentele mele nu sînt problema dumneavoastră.

– Trebuie să înţelegeţi că sentimentele dumneavoastră sînt relevante, insistă Starr. Tipul reia crimele lui Perry şi ca singura femeie ştiută, care i-a scăpat lui Perry, trebuie să aveţi nişte idei şi nişte intuiţii în legătură cu ce se petrece acum. Din punctul de vedere al victimelor, al lui Perry şi al lui UCE II. Confirmaţi faptul că FBI-ul v-a intervievat cu privire la ultimele crime?

– Nu fac comentarii. V-am explicat deja clar acest lucru.

– Fiona, înţeleg că la început ai şovăit, dar acum, cînd numărul total de femei ucise a ajuns la patru şi răpirile şi crimele se îndreaptă spre nord, din California spre Oregon, cu siguranţă că vrei să te faci auzită. Trebuie să ai ceva de spus – familiilor victimelor,

publicului, chiar asasinului. Eu nu vreau decît să-ţi ofer o platformă.

– Ce vrei tu sînt titluri în presă.

– Titlurile atrag atenţia. Atenţia trebuie plătită. Faptele trebuie să iasă la iveală. Victimele trebuie să fie auzite iar tu eşti singura care poate vorbi.

Poate că femeia credea ce spunea, se gîndea Fiona, sau cel puţin în parte. Dar realitatea dicta ca atenţia să se concentreze asupra ucigaşului cu porecla aceea frapantă.

– Nu am nimic să-ţi spun, exceptînd faptul că mi-ai încălcat proprietatea.

– Fiona. Calmă şi raţională, Starr continuă. Sîntem femei. Ţintele lui sînt femeile. Femei tinere, atrăgătoare, care au toată viaţa înainte. Tu ştii ce înseamnă să fii ţintă, ce înseamnă să fii victima unei astfel de violenţe. Tot ce încerc eu să fac este să scot ceva, să obţin o informaţie, pentru ca viitoarea lui ţintă să fie mai conştientă şi astfel să reuşească să-şi trăiască viaţa şi nu să sfîrşească într-un mormînt superficial. Ceva ce ştii tu, ce poţi spune tu, care poate să le ajute să-şi păstreze viaţa.

– Poate că tu într-adevăr crezi asta. Poate că nu faci decît să încerci să ajuţi. Sau poate că ceea ce vrei tu este o altă poveste pe prima pagină, cu semnătura ta. Poate că este puţin din amîndouă.

Nu ştia. Nu-şi permitea să-i pese de asta.

– Dar uite ce ştiu eu: ştiu că îi oferi lui exact ce vrea. Atenţie. Mi-ai publicat numele, adresa, cu ce mă ocup. Ori asta nu ajută pe nimeni altcineva în afară de emulul lui Perry. Iar acum vreau să ieşi de pe proprietatea mea şi vreau să rămîi departe de ea. Nu vreau să-l chem pe ajutorul de şerif care a plecat tocmai de aici, să te escorteze, dar o voi face.

– De ce a fost aici ajutorul de şerif? Te afli sub protecţia poliţiei? Investigatorii au vreun motiv să creadă că poţi deveni o ţintă?

Dreptul publicului de a şti. Prostii, îşi spuse Fiona. Ce vroia femeia asta era *nutreţ.*

– Domnişoară Starr, îţi spun să pleci de pe proprietatea mea şi asta este tot ce-ţi voi spune.

– Voi scrie povestea asta cu sau fără cooperarea ta. Dintr-o afacere ca asta ies bani. Sînt dornică să te recompensez pentru interviurile tale. Interviuri exclusive.

– Asta face totul mult mai uşor, spuse Fiona şi-şi scoase mobilul din buzunar. Ai zece secunde să te urci în maşină şi să te cari de pe proprietatea mea. Te voi da în judecată. Crede-mă.

– Este alegerea ta. Starr deschise portiera. Dispăruse orice pretenţie de mare iubitoare de cîini.

– Potrivit tiparului, el îşi alege acum următoarea victimă, sau cel puţin se pregăteşte să o facă. Întreabă-te cum o să te simţi cînd o s-o tortureze pe cea cu numărul cinci. Mă poţi contacta la ziar, cînd îţi schimbi părerea.

Respiră adînc, îşi spuse Fiona. Te rog.

NU SE MAI GÎNDI DELOC LA ASTA. Munca ei, viaţa ei erau mai importante decît speranţa insistentă a unui reporter de a se lansa, exploatînd tragedia.

Avea cîinii ei de care să se ocupe, grădiniţa ei de îngrijit şi o relaţie de explorat.

Periuţa de dinţi a lui Simon se instalase în baia ei. Şosetele lui zăceau în devălmăşie într-unul din sertarele ei.

Nu locuiau împreună, îşi reaminti ea, dar el era primul bărbat de la Greg încoace care dormea constant în patul ei, ale cărui lucruri se amestecau cu ale ei, sub acelaşi acoperiş.

El era primul bărbat pe care şi-l dorea cu ea noaptea, cînd fantomele îi bîntuiau somnul.

EL ERA ACOLO şi ea îi era recunoscătoare pentru asta, cînd Tawney şi partenera lui reveniră.

– Ar trebui să te întorci la treaba ta, îi spuse ea lui Simon cînd recunoscu maşina. Cred că voi fi în siguranţă în mîinile federalilor.

– Rămîn aici.

– În regulă. Atunci ce-ar fi să-i primeşti tu? Între timp, eu o să fac nişte cafea.

– Tu îi primeşti. Eu fac cafeaua.

Fiona deschise larg uşa, spre aerul dimineţii. Observă că se pregătea să plouă. Asta o va scuti să mai ude ghivecele şi straturile din grădină – şi va adăuga un element realist orelor de antrenament, pe care le avea programate pentru după-amiază.

Nici cîinii şi nici stăpînii lor nu puteau avea parte doar de zile însorite, cînd porneau într-o acţiune de căutare.

– Bună-dimineaţa, strigă ea. Aţi pornit devreme. Simon pregăteşte o cafea proaspătă.

– Nu mi-ar strica una, spuse Tawney. Ce-ar fi să intrăm în bucătărie?

– Cum să nu. Amintindu-şi de aversiunea lui Mantz, le făcu semn cîinilor să rămînă afară.

– Mergeţi să vă jucaţi. Îmi pare rău că v-am ratat alaltăieri, adăugă ea conducîndu-i în casă. Ne planificasem să ne întoarcem mai devreme, dar ne-am mai lălăit şi noi puţin. Dacă vreţi un loc unde să vă destindeţi, acela este. Simon, i-ai cunoscut pe Agenţii Tawney şi Mantz.

– Da.

– Luaţi loc. Aduc eu cafeaua.

Simon o lăsă să se ocupe de cafea.

– Aveţi noutăţi? întrebă el.

– Urmăm potecile, spuse Mantz. Pe toate.

– Nu trebuia să mai faceţi un drum aici, ca să spuneţi asta.

– Simon.

– Fee, cum te simţi? o întrebă Tawney.

– Mă descurc. Îmi amintesc zilnic cîtă lume cunosc pe insulă, cînd vin aici să mă vadă – a se citi: să mă

controleze, de mai multe ori pe zi. Chiar dacă asta mă doare, îmi dă un sentiment de încredere.

– Ţi-am spus, îţi putem oferi să stai într-un loc sigur. Sau putem pune un agent aici.

– Acela ai fi tu?

Tawney zîmbi.

– Nu de data asta.

Fiona se uită o clipă pe fereastă. Curtea ei frumoasă, cu plantele de primăvară gata să pocnească în culori şi forme. Şi toţi copacii aceia înalţi, care se căţărau pe pante ca să coboare din nou în vale, oferind nenumărate poteci pentru plimbare, cu adorabilele surprize ale lupinelor sălbatice şi al albastrului de vis al florilor de canna.

Întotdeauna atît de liniştit şi de odihnitor, atît de *al ei*, sezon după sezon.

Insula, îşi spuse ea, era căminul ei sigur. Emoţional, desigur, dar ea credea la modul absolut şi în fiecare sens practic.

– Eu cred că sînt acoperită, la modul realist. Insula în sine mă face mai puţin accesibilă şi nu sînt niciodată singură.

În timp ce vorbea, îşi privea cîinii găsindu-şi de lucru în preajmă. Patrulează, îşi spuse ea.

– Cu Annette Kellworth a rupt tiparul. S-ar putea să nu mai fie interesat să-l copieze întocmai pe Perry.

– Violenţa lui escaladează, spuse Mantz. Perry se copia, repetînd obsesiv aceleaşi detalii, cu fiecare crimă. Subiectul nostru necunoscut nu este la fel de controlat şi de disciplinat. Vrea să-şi demonstreze puterea. Trimiţîndu-ţi eşarfa, mărind timpul în care îşi ţine victimele şi acum această violenţă fizică adăugată. Dar continuă să folosească metodele lui Perry, să aleagă acelaşi tip de victimă, să răpească şi să dispună de cadavre în acelaşi mod.

– Îşi adaptează munca, îşi caută propriul stil, interveni Simon, abia atunci realizînd că vorbise cu voce tare.

– Nu, te înşeli. Kellworth poate că a fost o aberaţie, continuă Tawney. Ceva ce a spus sau a făcut ea, ceva ce s-a întîmplat şi l-a împins spre o violenţă crescută. Sau poate că vrea să-şi caute propriul tip. De victimă.

– Eu nu corespund.

– Dar rămîi în continuare cea care a scăpat, sublinie Mantz. Iar dacă o să vorbeşti cu presa, asta te va menţine în faţă, în atenţie şi te va face mai mult decît o provocare.

Enervată, Fiona se întoarse de la fereastră.

– Nu vorbesc cu presa.

Mantz căută în servietă.

– Ediţia de azi dimineaţă, spuse ea lăsînd ziarul pe masă. Şi articolul a fost preluat de numeroase reţele online şi de televiziuni prin cablu.

PE URMELE EŞARFEI ROŞII

– Nu pot opri asta. Tot ce pot, este să nu dau interviuri, să refuz să cooperez.

– Eşti citată. Şi apare şi fotografia ta.

– Dar ...

– „Înconjurată de cîinii ei", citi Mantz, „în faţa casei ei minuscule, din lemn, de pe pitoreasca şi îndepărtată Insulă Orcas, unde panseluţe purpurii se revarsă din ghivece albe şi balansoare de un albastru strălucitor se odihnesc pe veranda din faţă, Fiona Bristow etalează un comportament distant şi competent. O roşcată înaltă, atrăgătoare, cu o siluetă zveltă, în jeanşi şi o geacă de culoarea griului-piatră, pare să abordeze subiectul crimelor în acelaşi mod practic, realist, care a făcut din ea şi din şcoala ei pentru dresaj canin puncte de referinţă ale insulei.

Avea douăzeci de ani, aceeaşi vîrstă cu Annette Kellworth, cînd a fost răpită de Perry. Asemenea celorlalte douăsprezece victime ale lui Perry, Bristow a fost imobilizată cu un pistol cu şocuri electrice, drogată,

legată, i s-a pus căluş şi a fost încuiată în portbagajul maşinii lui. A fost ţinută acolo mai bine de optsprezece ore. Dar spre deosebire de celelalte, Bristow a reuşit să scape. În întuneric, în timp ce Perry conducea maşina pe drumuri de noapte, Bristow a tăiat sforile care o legau cu un briceguş minuscul dăruit de logodnicul ei, ofiţerul de poliţie Gregory Norwood. Bristow s-a luptat cu Perry, l-a scos din uz şi i-a folosit propria maşină ca să ajungă într-un loc sigur şi să alerteze autorităţile.

Peste mai puţin de un an, Perry l-a împuşcat mortal şi i-a ucis pe Norwood şi pe partenerul lui, cîinele Kong, care a mai trăit atîta cît să-l atace şi să-l rănească pe Perry. Perry a fost arestat cînd a pierdut controlul maşinii, în încercarea de a fugi. În ciuda calvarului şi a pierderii sale, Bristow a depus mărturie împotriva lui Perry, mărturie care a jucat un rol important în condamnarea lui.

Acum, la douăzeci şi nouă de ani, Bristow nu prezintă urme vizibile ale experienţei prin care a trecut. Nu s-a căsătorit şi trăieşte singură în casa ei retrasă, unde îşi are sediul şcoala ei de dresaj şi îşi dedică mult timp *Unităţii de Găsire şi Salvare* pe care a iniţiat-o în Orcas.

Ziua este însorită şi caldă. Sîngerii care flanchează podeţul îngust de peste apa care susură de-a lungul proprietăţii sînt în plină floare şi coacăzele roşii, specifice locului, parcă ard în dimineaţa liniştită. În pădurile adînci, verzi, unde săgeţi de lumină tremură printre brazii înalţi, se aude ciripit de păsări. Dar un un ajutor de şerif intră cu maşina lui de teren pe aleea îngustă care duce spre casa ei. Fără îndoială că Fiona Bristow îşi aminteşte întunericul şi groaza.

Ea ar fi putut fi numărul XIII.

Fiona Bristow consideră că apelativul UCE II care i s-a acordat acestui imitator al lui George Allen Perry este de film serial şi comentează articolele din presă generate de brutalitatea generată de el. Ea crede că ceea ce caută acest bărbat cunoscut ca Ucigaşul Cu

Eşarfă II, este tocmai atenţia. În timp ce ea, unica supravieţuitoare a celui care a fost înaintea lui, vrea doar pacea şi intimitatea vieţii pe care o are acum. O viaţă pentru totdeauna schimbată...

– Nu i-am acordat nici un interviu. Nu am discutat cu ea nimic despre toate astea, spuse Fiona măturînd ziarul din faţa ei.

– Dar ai discutat cu ea, insistă Mantz.

– A apărut aici. Luptîndu-se cu furia, Fiona rezistă cu greu tentaţiei de a face ziarul bucăţele.

– Am crezut că a venit aici ca să se intereseze de orele mele – şi m-a lăsat să cred asta. A vorbit despre cîini, apoi s-a prezentat. În clipa în care a făcut-o, i-am spus să plece. Nu comentez nimic, să plece, i-am zis. Ea a insistat. Da, am spus că el caută atenţia. Eram furioasă. I-au spus UCE II, ca să-i acorde scînteie şi mister şi importanţă. I-am spus că el caută atenţie şi că ea i-o acordă. Nu ar fi trebuit să spun asta. Ştiu, mai spuse ea, uitîndu-se la Tawney.

– Ea a forţat. Tu ai forţat, în replică.

– I-am poruncit să iasă de pe proprietatea mea. Am ameninţat-o chiar că o să-l chem înapoi pe ajutorul de şerif Davey. El tocmai plecase, pentru că amîndoi am crezut că femeia venise pentru ore. A stat doar cinci minute aici. Cinci afurisite de minute.

– Cînd? întrebă Simon şi Fiona simţi un fior rece pe şira spinării, la auzul tonului său.

– Acum două zile. Am uitat de ea. Am determinat-o să plece şi am crezut, sincer am crezut că nu i-am oferit nimic – aşa că am uitat de ea.

Fiona expiră prelung.

– L-a ajutat pe el să mă vizualizeze aici, cu cîinii şi cu copacii mei. Viaţa tihnită a unei supravieţuitoare. Şi l-a ajutat să mă vizualizeze acolo, în portbagajul maşinii, în întuneric – o altă victimă, care a avut doar noroc. Doar fraza aceea,despre atenţie. Felul în care a scris-o

sugerează ideea că m-aş fi adresat lui, persiflîndu-l. Iar el ar putea face o fixaţie pe asta. E perfect de înţeles.

Fiona se uită din nou la ziar, la fotograia ei stînd în faţa casei, cu mîna pe capul lui Newman, cu Peck şi Bogart alături de ea.

– Cred că a făcut poza asta din maşină. Ai zice că am pozat pentru ea.

– Ai putea obţine uşor un ordin de restricţie, îi spuse Tawney.

Descurajată, Fiona îşi apăsă mîinile pe ochi.

– N-o să-i pese. *Pentru că* nu i-am cîntat în strună, a prezentat imaginea asta afurisită – cu panseluţele, cu balansoarele mele. Dacă o dau în judecată, o să fie doar şi mai hotărîtă să scrie despre mine. Poate că am jucat eu greşit. Poate că ar fi trebuit să-i acord interviul de prima dată. Ceva neinteresant şi evaziv şi atunci şi-ar fi pierdut interesul faţă de mine.

– Greşit. Simon scutură din cap. Îşi ţinea mîinile în buzunare, dar Fiona ştia că nu era nimic relaxat în atitudinea asta.

– Nu, n-are importanţă dacă stai sau nu de vorbă cu ea. Tu trăieşti. O să fii întotdeauna parte din asta. Ai supravieţuit, dar e mai mult decît atît. Tu nu ai fost salvată, nu a venit cavaleria după tine. Te-ai luptat şi ai scăpat din mîinile unui bărbat care ucisese douăsprezece femei înaintea ta şi care eludase autorităţile vreme de doi ani. Cîtă vreme ticălosul ăsta strangulează femei cu o eşarfă roşie, o să continui să faci ştirile.

Simon se uită la Mantz.

– Aşa că nu o mai condamnaţi pentru asta, cu superioritatea dumneavoastră de federali. Pînă cînd nu o să-l prindeţi pe nenorocitul ăla, o vor folosi în presă, pentru ratinguri, presărînd-o printre crime. Şi ştiţi şi voi prea bine, asta.

– Poate vă închipuiţi că noi tăiem frunză la cîini, începu Mantz.

– Erin. Tawney îi făcu partenerei lui un semn cu mîna. Ai dreptate, îi spuse el lui Simon. Despre media. Totuşi, Fee, este mai bine să rămîi la simplul *fără comentarii*. Şi ai dreptate, genul ăsta de presă va fi mereu interesată de tine. Trebuie să continui să fii la fel de precaută ca pînă acum. Şi te rog să nu mai accepţi clienţi noi.

– Dumnezeule. Uite ce e, eu nu încerc să fiu dificilă sau stupidă, dar trebuie să-mi cîştig existenţa. Trebuie să ...

– Altceva? o întrerupse Simon.

Fiona se întoarse spre el. Ascultă ...

– Gura. Altceva? repetă el.

– Bine. Vreau să luaţi zilnic legătura cu mine, continuă Tawney. Vreau să ţineţi evidenţa tuturor lucrurilor neobişnuite. Un apel greşit, un apel întrerupt, orice e-mail sau corespondenţă, dubioase.Vreau numele şi contactele oricui se interesează de cursurile tale, de programul tău.

– Iar între timp, voi ce faceţi?

Tawney se uită la faţa roşie şi furioasă a Fionei, înainte de a-i răspunde lui Simon.

– Tot ce putem. Interogăm şi reinterogăm prieteni, familie, colegi de serviciu, instructori, colegi de clasă ai tuturor victimelor. El a petrecut timp observîndu-le, trebuie să aibă un mijloc de transport. Nu este invizibil. Cineva trebuie să-l fi văzut şi o să dăm de el. Facem investigaţii şi intervievăm pe oricine este în legătură cu închisoarea şi care a avut contact cu Perry în ultimele optsprezece luni. Avem o echipă care lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Experţi criminalişti cern pămîntul de la toate mormintele, căutînd orice urmă de probă – un fir de păr, un fir de material.

Tawney se opri.

– Am stat de vorbă cu Perry şi vom mai sta. Pentru că el ştie. Fee, îl cunosc şi ştiu că nu o să fie încîntat cînd o să-i spun despre eşarfa pe care ţi-a trimis-o. Nu este în linia lui, nu este stilul lui. O să fie şi mai puţin

încîntat cînd o să-i strecor, să zicem, că Annette Kellworth a fost bătută iar faţa ei, în mod special, a fost grav deteriorată. Se va întoarce de la tipul ăsta, se va întoarce pentru că îl voi face să se simtă trădat şi tratat fără respect. Iar asta – ştii bine – nu va tolera.

– Apreciez faptul că mă ţii la curent, că vii aici ca să te asiguri că îmi înţeleg statutul şi situaţia. Fiona îşi păstra calmul trădat doar de cuvintele sacadate şi de tonul ascuţit.

– Dar acum trebuie să mă pregătesc pentru că am o lecţie, peste foarte puţin timp.

– Perfect. Tawney îşi puse o mînă peste a ei, într-un gest deopotrivă părintesc şi oficial.

– Fee, aştept telefonul acela, în fiecare zi.

– Da. Mi-l poţi lăsa? o întrebă ea pe Mantz care începuse să împăturească ziarul. O să mă ajute să nu cedez nici măcar un centimetru.

– Nici o problemă. Mantz se ridică. Va mai apărea şi în alte ziare. Eu aş începe să-mi monitorizez toate telefoanele şi ai da dovadă de înţelepciune dacă ai planta semne cu „Trecerea Interzisă", peste tot în jurul proprietăţii. Le poţi spune clienţilor că ai avut probleme cu drumeţii care treceau pe aici şi că îţi faci griji pentru cîinii tăi, adăugă Mantz înainte ca Fiona să apuce să spună ceva.

– Da. Da, asta e o idee bună. O să mă ocup de asta.

Îi conduse, apoi îl aşteptă pe Simon să i se alăture, pe verandă.

– Acum o să vrei să-mi reproşezi că nu ţi-am pomenit nimic de reporter. Ai dreptate, dar va trebui să stai la coadă. Eu sînt prima.

– Ţi-ai reproşat deja singură chestia asta.

– Nu. Dar am să-ţi spun cîteva lucruri şi sînt în încurcătură. Eşti furios pe mine şi încă foarte serios, dar totuşi mi-ai ţinut parte, în faţa agentului Mantz. Aş spune că nu a fost necesar, dar asta nu este delicat. În plus, cînd ţii partea cuiva, chiar dacă nu este necesar, o faci

pentru cineva de care-ţi pasă, sau cînd cineva are nevoie de asta. Aşa încît îţi sînt recunoscătoare pentru asta şi apreciez ce ai făcut. Dar totodată sînt foarte furioasă pe tine pentru că ai procedat aşa cum ai procedat. Pentru că ai dat deoparte părerea şi dorinţele mele şi ai dat explicit de înţeles că o să ai tu grijă să fac ceea ce mi se spune.

– Pentru mine totul este clar aici şi am crezut că trebuie să fie la fel pentru tine şi pentru federali.

Fiona se răsuci în loc.

– O clipă să nu-ţi închipui că ...

– Fiona, ai face mai bine să taci. Ochii lui deveniră roşii fierbinţi, cu flăcări aurii.. Simon făcu un pas spre ea. În apropiere, Peck scoase un mîrîit tăcut. Simon îi răspunse întorcînd capul, uitîndu-se aprig la el şi făcîndu-i semn cu degetul să tacă.

Peck se aşeză instantaneu dar rămase vigilent.

– Dacă vrei să mă provoci, atunci stai *tu* la coadă. Poţi continua cît vrei cu laitmotivul pot-avea-şi-singură-grijă-de-mine. Doar că eu n-o să dau nici o ceapă degerată pe el, pentru că de data asta nu eşti singură, aşa că înghite în sec şi uită-l. Poţi să-mi spui că sînt caraghios că nu-mi las periuţa de dinţi în baia ta şi aici trebuie să-ţi dau dreptate. Dar crede-mă, înseamnă că n-ai deloc creier dacă-ţi imaginezi că poţi decide singură totul. Nu aşa merg lucrurile.

– Niciodată n-am spus ...

– Gura. Povestea asta că nu mi-ai spus nimic despre un reporter care a venit aici să te hărţuiască, pentru că ai dat totul deoparte? Rahat. Nu mai forţa nota. Tu nu laşi nimic deoparte, nu aşa.

– Eu n-am ...

– Nu am teminat! Nu tu conduci spectacolul ăsta. Nu ştiu cum ai colaborat înainte cu poliţistul ăsta, dar acum, e acum. Acum ai de a face cu mine. Gîndeşte-te bine şi dacă nu poţi accepta asta, anunţă-mă. O să rămînem la faza de regulat, cînd avem amîndoi chef şi gata.

Fiona simţi cum i se scurge sîngele şi faţa îi devine rece, rigidă.

– Spui cuvinte dure, Simon.

– Ştiu, al naibii de dure. Acum îţi aştepţi clienţii, iar eu am treabă. Se îndepărtă, în timp ce două maşini traversau podeţul.

Jaws, vizibil acordat cu starea de spirit a stăpînului său, sări repede în camionetă.

– Lasă că vine şi rîndul meu, bombăni Fiona, apoi încercă să respire profund de cîteva ori, să-şi revină înainte de a-şi saluta clienţii.

NOUĂSPREZECE

Fiona îşi programase în mod deliberat o şedinţă individuală de corecţie comportamentală, pentru ultima ei oră din ziua aceea. Se gîndea la aceste şedinţe ca la ajustarea atitudinii – şi nu doar a cîinelui.

Pufoasa şi portocalia căţeluşă Pom Pom – cu cele nici două kilograme ale ei – îşi domina stăpînii, îşi înnebunea vecinii, lătra, mîrîia şi se dădea furioasă la alţi cîini, pisici, păsări, copii şi ocazional încerca să muşte o bucată din orice-i ieşea în cale, cînd era în proastă dispoziţie.

Luptîndu-se cu igliţa – ultima ei pasiune – Sylvia stătea pe terasă cu o carafă cu limonadă proaspătă şi fursecuri cu unt, în timp ce Fiona îşi asculta clienta repetînd plîngerea din timpul consultaţiei lor la telefon.

– Soţul meu şi cu mine a trebuit să ne anulăm vacanţa de iarnă. Lissy Childs mîngîia în braţe ghemul de blană, în timp ce acest ghem se uita suspicios la Fiona.

– Nu am găsit pe nimeni care să o ţină pentru o săptămînă . Este atît de dulce, zău, şi atît de adorabilă, dar, mă rog, este incorigibilă.

Lissy mimă zgomotos săruturi şi Chloe îi răspunse tremurînd toată şi lingînd-o pe faţă.

Chloe, remarcă Fiona, purta o zgardă de argint bătută cu diamante false, multicolore – spera cel puţin că erau false – şi botoşei roz, desfăcuţi în faţă, ca să etaleze unghii vopsite în ton.

Amîndouă, şi ea şi stăpîna ei miroseau a Vera Wang's Princess.

– Are un an?

– Da, tocmai a avut prima aniversare, nu-i aşa, păpuşico?

– Vă amintiţi cînd a început să-şi manifeste comportamentul asocial?

– Păi ...

Lissy o legănă în braţe pe Chloe. Diamantul mare, cu tăietură pătrată de pe degetul ei împrăştie scîntei îngheţate şi Chloe profită de ocazie să-i arate Fionei dinţii ascuţiţi.

– De fapt nu i-au plăcut niciodată alţi cîini, sau pisicile. Ea crede că este un om, pentru că este copilaşul meu.

– Doarme cu voi în pat, da?

– Păi ...da. Are pătuţul ei, dar îşi ţine doar jucăriile, în el.. Adoră jucăriile care piuie.

– Cîte are?

– Ah ... păi ... Lissy avu delicateţea să pară ruşinată, în timp ce-şi dădea deoparte coama lungă, blondă. Îi cumpăr tot timpul. Pur şi simplu nu pot să rezist. Şi-i cumpăr costumaşe. Este înnebunită să fie îmbrăcată. Da, ştiu că o răsfăţ. Şi Harry face la fel. Efectiv nu-i putem rezista. Şi zău, este adorabilă. Doar că este puţin geloasă şi irascibilă.

– De ce nu o lăsaţi jos?

– Nu-i place să o las jos, afară. Mai ales cînd ... Lissy se uită peste umăr la Oreo şi la cîinii Fionei, întinşi pe jos. Cînd sînt alţi c-î-i-n-i în preajmă.

– Lissy, tu mă plăteşti ca să o ajut pe Chloe să devină un cîine mai fericit, mai bine adaptat. Din ceea ce-mi spui tu mie, înţeleg că ea nu este doar un şef de haită, ci este un dictator de două kilograme. Absolut tot ce mi-ai povestit îmi arată că este un caz clasic de Sindrom al Cîinelui Mic.

– Ah, Dumnezeule! Are nevoie de medicamente?

– Are nevoie ca tu să încetezi să-i permiţi să facă pe şeful, încurajînd ideea că fiind mică are dreptul să se poarte urît, ceea ce nu ai permite unui cîine mai mare.

– Da, dar ea *chiar* e micuţă.

– Dimensiunile nu schimbă comportamentul sau motivul pentru care un cîine abordează acest mod.

Stăpînii, îşi spuse Fionna, erau prea adesea cele mai mari obstacole.

– Ascultă-mă, tu nu poţi ieşi cu ea la plimbare fără stres şi nu poţi primi musafiri. Mi-ai spus că ţie şi lui Harry vă place să primiţi lume, dar că de luni de zile nu aţi mai dat o petrecere.

– Asta pentru că ultima oară a fost atît de stresant cu Chloe care era nefericită, încît Harry a trebuit să o ducă în dormitor.

– Unde v-a distrus, printre altele, cuvertura cea nouă.

– A fost cumplit.

– Nu o puteţi lăsa singură, să petreceţi o seară fără ea, fără să facă o criză, aşa că aţi încetat să mai ieşiţi cu soţul la restaurant, la petreceri, la teatru. Spuneai că a muşcat-o pe mama ta.

– Da, de fapt doar a compostat-o puţin. Era ...

– Lissy, dă-mi voie să te întreb ceva. Sînt sigură că ai văzut un copil care o ia razna, deranjînd pe toată lumea, dînd cu picioarele în scaun, certîndu-se cu părinţii, creînd o situaţie jenantă, plîngînd, plîngîndu-se şi aşa mai departe.

– Dumnezeule, da, spuse ea dîndu-şi ochii peste cap. Este aşa de enervant. Nu înţeleg de ce ... Ah. Înţelegînd, Lissy expiră prelung. Da, nu sînt o mămică responsabilă.

– Exact. Sau pe aproape.

– Las-o jos.

În clipa în care botoşeii roz atinseră pămîntul, Chloe se ridică pe picioarele din spate, lătrînd, zgîriind pantalonii minunaţi ai lui Lissy.

– Haide, puiuţ, nu ...

– Nu, spuse Fiona. Nu-i acorda atenţie cînd se poartă urît. Trebuie să o domini. Arată-i că tu conduci.

– Încetează chiar acum, Chloe, altfel nu mai primeşti nimic bun, în drum spre casă.

– Nu aşa. Mai întîi trebuie să încetezi să-ţi mai spui, *Bine, dar e aşa de micuţă şi de dulce*. Încetează să te mai gîndeşti la dimensiunile ei şi gîndeşte-te la ea ca la un cîine care se poartă urît. Uite.

Fiona luă lesa.

– Dă-te deoparte, îi spuse ea lui Lissy şi se interpuse între ele. Chloe lătră şi mîrîi, încercînd să se repeadă şi să muşte.

– Încetează! Cu voce fermă, Fiona nu-şi dezlipi ochii dintr-ai ei, îndreptînd un deget spre cîine. Chloe scoase sunete mîrîite, dar se supuse.

– E îmbufnată, spuse Lissy cu indulgenţă.

– Dacă ar fi fost un labrador sau un ciobănesc german stînd acolo şi mîrîind, ar mai fi fost adorabil?

Lissy îşi drese glasul.

– Nu. Ai dreptate.

– Răsfăţînd-o, nu o faci fericită. O faci o îndărătnică, iar îndărătnicii nu sînt fericiţi.

Fiona începu să plimbe cîinele. Chloe se lupta, încercînd să se întoarcă la Lissy. Fiona scurtă doar lesa, forţînd-o pe Chloe să meargă în linie.

– În clipa în care înţelege că nu există recompensă, afecţiune, pentru comportament urît, iar de asta tu eşti răspunzătoare, o să înceteze. Şi o să fie mai fericită.

– Eu nu vreau să fie nici îndărătnică şi nici nefericţă. Sincer, tocmai pentru asta mă aflu acum aici. Doar că sînt cumplită cînd e vorba de disciplină.

– Aşa e mai bine, spuse Fiona plat. Ea depinde de tine. Cînd devine agitată şi începe să-şi piardă controlul, vorbeşte-i ferm, corecteaz-o repede, nu îi vorbi pe tonul ăsta de puişorul-meu. Asta nu face decît să o streseze şi mai mult. Ea vrea ca tu să preiei controlul şi odată ce se va întîmpla asta, veţi fi cu toţii mai fericiţi.

Vreme de zece minute, Fiona lucră cu Chloe, corectînd-o şi recompensînd-o.

– Pe tine te ascultă.

– Pentru că înţelege că am preluat controlul şi respectă asta. Problemele ei de comportament sînt rezultatul modului în care a fost şi este tratată de oamenii din jur, de unde concluzia ei că aşa *trebuie* tratată şi cere să fie tratată astfel.

– Adică să fie răsfăţată.

– Nu este vorba de jucării piuitoare, de gustărele, de costumaşe. De ce să nu vă răsfăţaţi astfel, dacă asta vă face mai fericiţi? Problema este că îi permiteţi, chiar îi încurajaţi comportamentul inacceptabil şi îi predaţi ei controlul. Se dă la cîinii mai mari, da?

– Tot timpul. La început a fost nostim. Te făcea să rîzi. Dar acum a început să ne fie puţin frică de cîte ori o scoatem la plimbare.

– Se comportă astfel pentru că voi aţi făcut-o şeful haitei. Iar ea trebuie să-şi apere poziţia de fiecare dată cînd intră în contact cu un alt cîine, om, animal. Iar asta o stresează cumplit.

– De aceea face crizele acelea de lătrat? Pentru că e stresată?

– Din cauza asta şi pentru că încearcă să vă spună ce să faceţi. Oamenii de pe stradă gîndesc despre cîinii că latră pentru că stăpînii lor le permit să latre.

Acum nu mai latră, îşi spuse Fiona cînd se opri şi cînd Chloe se aşează, urmărind-o cu ochii aceia ca aluna.

– E relaxată, acum. Vreau să faci şi tu acelaşi lucru cu ea. Plimb-o încolo şi-ncoace. Rămîi dominantă.

Fiona îi aduse lui Lissy căţelul şi Chloe se ridică în două lăbuţe, bătînd aerul şi scărmănîndu-i lui Lissy picioarele.

– Lissy, spuse Fiona cu fermitate.

– Gata, Chloe, încetează.

– Fii convinsă de ce spui! îi ordonă Fiona.

– Chloe, încetează!

Chloe se aşează, mişcîndu-şi capul dintr-o parte într-alta, ca şi cum ar fi evaluat situaţia.

– Acum plimbă-te cu ea. Insistă să rămînă la călcîiul tău. Nu ea te plimbă pe tine.

Fiona se dădu în spate, să privească. Ştia că dresa omul la fel de mult – poate chiar mai mult – decît cîinele. Progresele şi un client mulţumit depindeau de dorinţa omului de a continua dresajul acasă.

– Mă ascultă!

– Te descurci grozav! Şi sînteţi amîndouă relaxate, continuă Fiona în gînd.

– Acum o să vin spre voi. Dacă dă dovadă de un comportament inacceptabil, o să te rog pe tine să o corectezi. Eşti la plimbare cu adorabilul tău căţeluş. Adorabilul, politicosul, fericitul tău căţeluş.

În timp ce Fiona se apropia, Chloe începu să latre şi să tragă de lesă. Fiona nu putea spune cine a fost mai surprinsă, cînd Lissy scoase un stupid *Stop* şi o readuse pe Chloe la călcîi.

– Excelent. Din nou.

Şi repetă, repetă, pînă cînd la apropierea ei Chloe continuă să meargă politicos la călcîiul lui Lissy.

– Foarte frumos. Syl, te superi? O să se apropie acum Syl, de voi. Syl, opreşte-te şi stai de vorbă, da?

– Cum să nu. Sylvia veni şi se intersectă cu Lissy.

– Ce plăcere-mi face să te întîlnesc.

– Da. Doamne, Dumnezeule. Lissy se opri, clipind des cînd micuţul ei cîine făcu acelaşi lucru, fără să mîrîie sau să latre. Uite cum a făcut! continuă ea.

– Nu e grozav? Ce căţel drăgălaş. Sylvia se aplecă şi o mîngîie pe Chloe pe căpşorul pufos. Ce căţeluş bine crescut. Eşti o fetiţă bună, Chloe.

– Acum o să-l băgăm şi pe Newman în ecuaţie, anunţă Fiona.

– Ah, Dumnezeule.

– Lissy, nu te tensiona. Rămîi relaxată. Newman nu o să reacţioneze faţă de ea decît cînd o să-i spun eu. Tu deţii controlul. Ea depinde de tine. O corectezi cu fermitate, repede şi în funcţie de necesitate.

Cu Newman alături, Fiona se apropie de Chloe. Căţeluşa deveni furibundă.

– Corecteaz-o, ordonă Fiona. Cu fermitate, Lissy, adăugă ea cînd îi văzu ezitarea. Nu, nu o ridica în braţe. Aşa. Chloe, stop! Stop! repetă Fiona, uitîndu-se în ochii ei, arătînd ferm cu degetul.

Chloe se supuse cu cîteva mîrîituri.

– Newman nu reprezintă un pericol. Se vede clar, adăugă Fiona cînd labradorul se aşeză jos placid. Trebuie să rămîi relaxată şi dominantă – şi să fii fermă cînd ea manifestă un comportament asocial.

– Dar el e atît de mare. Normal că ea s-a speriat.

– Da, s-a speriat şi este stresată – la fel ca şi tine. Trebuie să te relaxezi, ca să se relaxeze şi ea. O să vadă că nu are de ce să se teamă. La semnalul cu mîna al Fionei, Newman se întinse pe jos, oftînd puţin.

– Ziceai că aveţi un parc în apropiere, unde lumea îşi plimbă cîinii.

– Da. Dar nu o mai duc pe Chloe acolo, pentru că se enervează foarte tare.

– Dar ar fi frumos să poţi să o duci, să-şi facă prieteni, să se joace cu ceilalţi cîini.

– Nimeni nu o place, şopti Lissy. Şi asta o doare.

– Nimănui nu-i place un cîine îndărătnic, Lissy. Dar oamenii, mai ales cei care au cîini, se bucură în general cînd văd unul bine-educat. Iar unul aşa de drăgălaş şi de deştept cum este Chloe, îşi poate face numeroşi prieteni. Nu ţi-ar plăcea şi ţie asta, pentru ea?

– Cum să nu.

– Cînd ai dus-o ultima oară în parc?

– Ah, Doamne, acum vreo trei, patru luni. Cînd s-a petrecut incidentul acela. Dacă a avut o zgîrietură – *dacă* – dar Harry şi cu mine am decis că e mai bine să nu o mai scoatem în parc.

– Eu cred c-ai putea încerca din nou.

– Serios? Dar ...

– Priveşte. Fiona ridică mai întîi un deget. Nu reacţiona exagerat. Stai calmă – continuă să vorbeşti calm.

Lissy se uită în jos, apoi îşi duse mîna liberă la gură, în timp ce o privea pe Chloe adulmecîndu-l curioasă pe Newman.

– Îl cercetează, spuse Fiona. Dă din coadă, ciuleşte urechile. Nu-i este frică. Este interesată. Stai calmă, adăugă ea, apoi îi făcu semn lui Newman.

Cînd Newman se ridică în picioare, Chloe se retrase, apoi îngheţă cînd el îşi aplecă botul ca s-o adulmece şi el, la rîndul lui. Chloe începu să dea din nou din coadă.

– A sărutat-o!

– Lui Newman îi plac fetiţele frumoase.

– Îşi face un prieten. Ochii lui Lissy se umplură de lacrimi. Este o prostie. Ştiu că este o prostie să mă emoţionez în halul ăsta.

– Nu este. Cîtuşi de puţin. Doar o iubeşti.

– Nu a avut niciodată un prieten. Este vina mea.

În cea mai mare parte, îşi spuse Fiona în gînd, dar lucrurile nu erau niciodată aşa de simple.

– Lissy, ai adus-o aici pentru că o iubeşti şi vrei să fie fericită. Acum are un prieten. Ce-ar fi dacă am lăsa-o să-şi mai facă şi alţii?

– Eşti convinsă?

– Ai încredere în mine.

Lissy întinse mîna, uşor dramatic, spre mîna Fionei.

– Am, am cu adevărat.

– Corecteaz-o, dacă este nevoie. Dacă nu, relaxează-te şi las-o să acţioneze.

Fiona chemă cîinii pe terasă, unul cîte unul, ca să-i acorde lui Chloe şansa să se aclimatizeze. Au existat cîteva corecţii, puţină retragere şi avansare, dar nu după mult timp avură parte de ceea ce numea Fiona o petrecere de-a-adulmecatul-şi-datul-din-coadă.

– Nu am văzut-o niciodată ca acum. Nu se teme, nu este rea şi nici nu încearcă să se suie cu lăbuţele pe mine, ca să o iau în braţe.

– Haide acum să-i dăm o recompensă. Scoate-o din lesă ca să poată alerga cu băieţii şi cu Oreo.

Lissy îşi muşcă buza, dar se supuse.

– La joacă, ordonă Fiona.

În timp ce cîinii ceilalţi se năpustiră lovindu-se unii de alţii, Chloe rămase locului, tremurînd toată.

– Este ...

– Aşteaptă, dă-i puţin timp, o întrerupse Fiona.

Bogart alergă înapoi şi o linse pe Chloe de cîteva ori. De data asta, cînd el alergă

înapoi spre ceilalţi, Chloe alergă după el, pe botoşeii ei micuţi, stilizaţi.

– Se joacă, murmură Lissy în timp ce Chloe sărea ca să apuce de capătul liber al funiei pe care o scutura Bogart.

– Chiar se joacă, se joacă cu prietenii ei.

Fiona îşi petrecu un braţ peste umerii lui Lissy.

– Haide să ne aşezăm pe terasă şi să bem puţină limonadă. O poţi urmări de acolo.

– Ar ... Ar fi trebuit să-mi aduc camera. Niciodată n-aş fi crezut ...

– Ştii ceva? Stai aici cu Sylvia şi-mi aduc eu camera să facem cîteva poze. O să ţi le trimit prin e-mail.

– Îmi vine să plîng.

– Dă-i drumul. Bătînd-o pe Lissy pe umăr, Fiona o conduse pe terasă.

PUŢIN MAI TÎRZIU, Sylvia se legăna şi sorbea limonadă şi se uita la Lissy care se îndepărta cu maşina şi cu Chloe.

– Cred că a fost foarte mulţumitor.

– Şi puţin cam obositor.

– Dar i-ai şi acordat două ore pline.

– Ea – ele – aveau nevoie de asta. Cred că o să se descurce perfect. Lissy trebuie să se ţină tare – şi să-l convingă şi pe Harry să facă la fel. Dar cred că o să reuşească. Ne-au ajutat şi băieţii noştri şi încă mult. Fiona ridică piciorul şi-l frecă pe Peck pe spinare.

– Acum că am rezolvat problema lui Chloe, cum rămîne cu a voastră?

– Cred că pentru asta e nevoie de mai mult decît de o mînă fermă şi de trataţie pentru cîini.

– Cît de supărat e?

– Destul de supărat.

– Tu cît eşti de supărată?

– Nu m-am decis.

Acum că se terminase petrecerea cîinilor, un trio de colibri cu aripioare ca nişte mici bijuterii se năpusti asupra coacăzului roşu, înflorit, despre care scrisese Starr în blestematul ei de articol.

Sigur, nebunia culorii o fermecă, dar asta nu făcu decît să-i amintească Fionei de duritatea dimineţii.

– Încerc să rămîn calmă, să fiu raţională – pentru că altfel cred, cred sincer, că aş începe să urlu şi nu m-aş mai opri niciodată. Iar Simon este furios că eu nu încep să urlu. Cel puţin cred că în parte asta este, că nu sînt genul „Ah, eşti atît de mare şi de puternic, te rog, ai grijă de mine." Sau ceva pe aproape.

Sylvia continua să se legene, să soarbă din limonadă.

– Fee, pentru mine este o mirare, sincer, că un om atît de pătrunzător şi de inteligent ca tine nu înţelege cît

de dureros şi de cumplit este pentru noi, ceilalţi, ce se petrece acum.

– Ah, Syl. Sigur că înţeleg. Aş vrea ...

– Nu, draga mea, nu înţelegi. Soluţia ta este să ne blochezi pe noi afară, să ne ţii departe de anumite detalii şi de propriile tale temeri. Să iei singură deciziile despre ce anume să faci şi cum să faci. Şi cum nu pot fi total în dezacord cu asta, mă aflu în impas.

Sentimentul de vinovăţie se amesteca cu cel de frustrare, iar iritarea le lega cu o fundă destrămată.

– Nu vă blochez afară.

– Nu întotdeauna. Eşti o femeie inteligentă şi în mod justificat eşti mîndră de abilitatea ta de a avea grijă de tine şi de a-ţi rezolva singură problemele. Sînt mîndră de tine. Dar mă tem că această nevoie a ta te va împinge să crezi că *trebuie* să faci asta, întotdeauna. Ţie îţi este mult mai uşor să oferi ajutor, decît să-l ceri.

– Poate că aşa este. Poate. Dar crede-mă, Syl, nu m-am gîndit că a-ţi spune ţie sau lui Simon, sau oricui despre reportera aceea nenorocită, era o soluţie. Că însemna ceva. S-a întîmplat şi am făcut faţă. Faptul că vă spuneam nu o împiedica să scrie articolul acela.

– Nu, dar dacă ne spuneai, ne pregăteai pentru asta.

– În regulă. În regulă, repetă Fiona, obosită aproape de înfrîngere, apăsîndu-şi ochii cu degetele.

– Nu vreau să te supăr. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să mai adaug ceva la stresul tău. Nu vreau decît să începi să te gîndeşti la asta ... să îţi dai seama că este timpul ca într-adevăr să-i laşi, pe cei cărora le pasă, să se apropie de tine.

– Bine, spune-mi atunci ce-ar trebui să fac?

– O să-ţi spun ce aş vrea să *poţi* face. Aş vrea să-ţi faci bagajul şi să dispari pe Fiji pînă cînd îl vor prinde pe maniacul acela. Dar ştiu că nu poţi face asta. Nu doar pentru că nu face parte din scenariul tău dar şi pentru că ai o casă, ai o afacere, îţi ai facturile, viaţa ta, aici.

– Da, aşa este. Syl, este înnebunitor pentru că simt că oamenii nu înţeleg cu adevărat asta. Dacă m-aş tîrî să mă ascund într-o peşteră, mi-aş putea pierde afacerea, casa, ca să nu mai vorbesc de încrederea în mine. Am muncit din greu ca să construiesc toate astea.

– Scumpa mea, eu cred că oamenii înţeleg , doar că şi-ar dori să te poţi tîrî în peştera aia. Eu cred că tu faci ce poţi, ce trebuie să faci – exceptînd faptul că nu le ceri şi nu le permiţi celorlalţi să te ajute. Este mai mult decît să-l rogi pe James să aibă grijă de casă şi de cîini cînd pleci cîteva zile, sau decît să-l laşi pe Simon să împartă patul cu tine, în timpul nopţii. Este vorba, Fiona, de a te deschide către cineva, cu totul. De a avea suficientă încredere ca să faci asta.

– Dumnezeule. Dar efectiv m-am aruncat la picioarele lui Simon, spuse Fiona răsuflînd cu putere.

Sylvia zîmbi.

– Oare?

– I-am spus că m-am îndrăgostit de el. Nu am avut din partea lui o reacţie egală.

– Asta cauţi?

– Nu. Enervată pe ea şi pe toată lumea, Fiona se ridică în picioare. Nu. Dar el nu este omul care spune ce gîndeşte – decît dacă e furios. Şi chiar atunci ...

– Eu nu vorbesc acum despre el, sau cu el. Dacă aş face-o, atunci aş avea cîte ceva să-i spun. Dar acum este vorba de tine, Fiona. Pentru tine îmi fac eu griji. Pe tine te vreau fericită şi în siguranţă.

– Nu am de gînd să risc. Îţi promit. Şi nu o să mai fac greşeli, aşa cum am făcut cu reportera aceea. Jur solemn, spuse Fiona întorcîndu-se şi ridicîndu-şi mîna, cu palma în afară.

– O să contez pe asta. Acum însă spune-mi ce vrei de la Simon. Cu Simon.

– Sinceră să fiu, nu ştiu.

– Nu ştii sau nu ţi-ai permis să sapi şi să te gîndeşti la asta?

– Amîndouă. Dacă lucrurile ar fi fost normale – dacă toate astea nu ar pluti deasupra vieţii mele – poate că aş săpa. Sau poate că nici nu aş fi avut pentru ce săpa.

– Pentru că ceea ce planează deasupra este motivul pentru care tu şi Simon aţi ajuns unde vă aflaţi acum?

– Cu siguranţă că asta a influenţat relaţia noastră. Ritmul ei, intensitatea.

– Constat că astăzi am multe păreri, decise Sylvia. Eu cred deci că acorzi prea mult credit unui asasin, dar cîtuşi de puţin ţie şi lui Simon. Realitatea este, Fee, că lucrurile sînt aşa cum sînt, iar tu şi Simon sînteţi acolo unde sînteţi. O situaţie căreia trebuie să-i faci faţă.

Cînd cîinii dădură alerta, Sylvia ridică din sprîncene.

– Şi pariez că situaţia căreia trebuie să-i faci faţă traversează chiar acum podeţul. Eu o să dispar, ca să poţi face asta. Sylvia se ridică, strîngînd-o pe Fiona într-o îmbrăţişare puternică.

– Te iubesc atît de mult.

– Şi eu te iubesc. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

– Atunci nu încerca. Şi gîndeşte-te la asta, şopti ea: a plecat furios, dar s-a întors.

O sărută pe Fiona pe obraz, apoi îşi luă enormul ei sac de paie. Îl chemă pe Oreo, în timp ce se îndrepta spre camioneta lui Simon. Fiona nu putea auzi ce-i spunea, dar observă că Simon aruncă o privire spre verandă, în timp ce Sylvia îi vorbea.

Apoi ridică din umeri.

Tipic.

Fiona rămase fermă pe poziţie, deşi nu mai era chiar sigură care era poziţia, în timp ce Sylvia se îndepărta cu maşina.

– Dacă ai venit din obligaţie, o să te eliberez de ea. Îl pot suna pe James să stea aici peste noapte, sau pot pleca la Mai.

– Obligaţie pentru ce?

– Pentru că am probleme. Ceea ce recunosc deschis. Ştiu că eşti furios şi eu îţi spun că nu ai nici un fel de obligaţie. Nu o să rămîn singură aici.

O clipă, Simon nu spuse nimic.

– Vreau o bere.

După care urcă treptele şi intră în casă.

– Da, pentru ... Aşa rezolvi tu problemele? Asta e metoda ta? spuse Fiona venind în urma lui.

– Depinde de problemă. Vreau o bere, repetă el şi-şi scoase una din frigider, deschizînd-o. Acum am o bere. Preoblemă rezolvată.

– Eu nu vorbesc despre afurisita ta de bere.

– În regulă. Simon trecu pe lîngă ea şi ieşi pe veranda din spate.

Fiona prinse uşa cu plasă şi o trînti în urma ei.

– Să nu treci aşa pe lîngă mine.

– Dacă ai de gînd să fii afurisită, eu o să stau aici şi o să-mi beau berea.

– Dacă am de gînd să fiu ... Ai plecat de dimineaţă făcîndu-o pe furiosul şi pe şeful. Întrerupîndu-mă la fiecare cinci secunde. Spunîndu-mi *mie* să tac.

– Şi o s-o repet.

– Ce-ţi dă ţie dreptul să-mi spui ce să fac, ce să gîndesc, ce să spun?

– Nimic. Şi Simon ridică berea spre ea.

– Eu nu-ţi spun ce să faci. Eu îţi ofer o variantă şi îţi spun că nu am de gînd să tolerez un astfel de comportament.

Privirea lui aruncă flăcări spre ea, aur topit învăluit în gheaţă.

– Eu nu sînt unul din cîinii tăi. Pe mine nu mă dresezi.

Fionei îi căzu falca, în sinceră uluială.

– Eu nu încerc să te dresez. Pentru Dumnezeu!

– Ba da, încerci. Asta este cea de a doua natură a ta, presupun. Păcat, pentru că pariez că am nenumărate obicieiuri pe care ai vrea să le schimbi. Dar asta este treaba ta. Iar dacă preferi să vină James să stea aici

peste noapte, n-ai decît să-l suni. Cum apare, cum dispar.

– Nu ştiu de ce ne certăm. Fiona îşi trecu mîinile prin păr şi se sprijini de balustradă. Habar n-am. Nu ştiu de ce sînt brusc considerată drept cineva care se închide în el însuşi sau care îi închide pe ceilalţi afară sau care e prea încăpăţînat sau prost ca să ceară ajutor. Eu nu sînt aşa. Nu sînt nimic din toate astea.

Simon bău o înghiţitură lungă, studiind-o.

– Ai ieşit singură din portbagaj.

– Poftim?

– Ai ieşit singură. Nu te-a ajutat nimeni. Nu a fost nimeni acolo, să te ajute. Numai de tine a depins să trăieşti sau să mori. Trebuie să fi fost cumplt. Nici nu-mi pot imagina. Am încercat. Dar nu pot. Acum vrei să rămîi în portbagaj?

Ochii o înţepau de lacrimi care o înfuriau.

– Nu pricep despre ce naibii vorbeşti.

– Poţi continua să lupţi singură să ieşi din el. Eu pariez pe tine. Sau poţi lăsa pe cineva să-ţi întindă o mînă de ajutor, fără ca asta să te facă să-ţi închipui că eşti neputincioasă şi cu atît mai puţin, slabă. Eşti cea mai puternică femeie pe care o cunosc şi crede-mă, am văzut ceva femei puternice la viaţa mea. Alege şi anunţă-mă.

Fiona îşi întoarse capul de la el şi duse o mînă la pieptul care o înjunghia.

– Dar tot eu singură am intrat în portbagaj.

– Asta e cea mai mare prostie.

– De unde ştii? Nu ai fost acolo. Am fost proastă şi neglijentă şi l-am lăsat să mă răpească.

– Iisuse Christoase. A ucis douăsprezece femei înaintea ta. Chiar crezi că au fost toate proaste, neglijente? Că ele l-au *lăsat* să le răpească?

– Eu ... nu. Da. Fiona se întoarse înapoi spre el. Poate. Nu ştiu. Dar ştiu că am făcut o greşeală în ziua aceea. Una mică, doar cîteva secunde şi asta a schimbat totul. Totul.

– Tu ai supravieţuit. Greg Norman a murit.

– Ştiu că asta nu a fost din cauza mea. Am făcut terapie. Ştiu că Perry este responsabil pentru asta. *Ştiu*.

– A şti nu înseamnă întotdeauna a crede.

– Cred asta. În cea mai mare parte a timpului. Nu mă gîndesc la asta. Nu trag după mine lanţurile astea.

– Poate că nu ai făcut-o pînă acum, dar acum ele zăngăne.

Ura, *ura* faptul că el avea dreptate.

– Mi-am construit o viaţă aici şi sînt fericită. Dacă n-ar fi fost asta ... N-aş trece prin asta dacă nu s-ar întîmpla din nou. Cum este posibil să se întîmple din nou? Cum, pentru numele Lui Dumnezeu, întrebă ea, se poate întîmpla din nou?

Fiona inspiră adînc, tremurat.

– Simţi nevoia să mă auzi spunînd că sînt îngrozită? Sînt. Sînt terifiată. Asta vrei să auzi de la mine?

– Nu. Iar dacă aş avea ocazia, ar plăti pentru faptul că te-a făcut să spui asta, pentru că te-a făcut să simţi asta.

O privi ştergîndu-şi o singură lacrimă de pe obraz. Şi pentru asta va plăti, îşi spuse Simon. Pentru această unică lacrimă de suferinţă.

– Fee, nu ştiu ce vreau de la tine. Nu-mi pot imagina. Dar ştiu că vreau să ai încredere în mine. Am nevoie să crezi în mine şi să mă laşi să te ajut ca să ieşi naibii afară din portbagajul ăsta. Să ai suficientă încredere în mine pentru asta. După care o să vedem ce va urma.

– Asta mă sperie aproape la fel de mult.

– Da, te înţeleg. Simon duse din nou berea la gură, privind-o pe deasupra ei. Eu aş zice că te afli într-o înfundătură.

Fiona rîse nesigur.

– Cred că aşa este. De la Greg nu am mai avut o relaţie serioasă. Vreo două relaţii de scurtă durată. Dacă

mă gîndesc în urmă, îmi dau seama că nu au fost sincere. Nu am fost incorectă şi nici cealaltă parte nu căuta mai mult decît ce a fost. Dar tot nesincere au fost. Nu am intenţionat să am o relaţie serioasă cu tine. Îmi doream companie, conversaţie, sex. Îmi plăcea ideea de a avea o relaţie. Uită-te la mine, sînt o femeie în toată firea. Poate că asta nu a fost sincer.

– Eu n-am avut nici o problemă cu asta.

Fiona zîmbi.

– Poate că nu, dar iată-ne aici, Simon şi este cît se poate de evident că amîndoi ne dorim acum ceva mai mult decît ce am fost de acord să avem. Tu vrei încredere. Eu vreau ceea ce cred că este următorul nivel de angajare. Eu cred că noi ne speriem reciproc.

Simon se ridică în picioare.

– Eu pot să fac faţă situaţiei. Tu poţi?

– Vreau să încerc.

Simon întinse mîna şi îi dădu părul după ureche.

– Haide să vedem cum o să facem asta.

Fiona se apropie, oftă şi îşi petrecu strîns braţele pe după el.

– Bine. Deja e mai bine.

– Haide să încercăm şi altceva. Haide să ieşim undeva să mîncăm, sugeră Simon plimbîndu-şi mîna prin părul ei.

– Undeva?

– Te scot undeva, la cină. Ţi-ai putea pune o rochie.

– Aş putea.

– Ai rochii. Le-am văzut în debara.

Fiona îşi lăsă capul pe spate.

– Mi-ar face plăcere să-mi pun o rochie şi să ieşim undeva, să mîncăm.

– Bine. Dar să nu-ţi ia toată seara. Mor de foame.

– Cincisprezece minute. Ridicîndu-se în vîrful picioarelor, îşi frecă uşor buzele de ale lui.

– E mai bine acum.

Dar în clipa în care intra în casă, sună telefonul.

– Linia de serviciu. O secundă. Fiona Bristow.

Fiona se întinse imediat după carnet şi pix.

– Da, Sergen Kasper. De cînd? Scria repede, dădea din cap la întrebările la care i se răspundea fără să le fi pus.

– Iau imendiat legătura cu restul unităţii. Da, cinci mînuitori, cinci cîini. Mai Funaki va asigura baza, ca de obicei. Ne vedem acolo. Mai aveţi numărul meu de mobil, da? Da, ăsta e. O să plecăm într-o oră. Acum trebuie să închid.

Fiona puse receptorul jos.

– Îmi pare rău. Au dispărut doi oameni care făceau drumeţie în Olympic National Forest. Trebuie să-i sun pe ceilalţi. Trebuie să plec.

– Bine. Vin cu tine.

– Dar tu nu ai nici un fel de experienţă, începu ea în timp ce o suna pe May.

– May, avem treabă. Fiona îi dădu repede toate informaţiile. Îi spunem lanţul telefonic, îi explică ea apoi lui Simon, închizînd şi trecînd la treabă. Funaki îl sună pe următorul şi aşa mai departe.

– Merg cu tine. Unu, pur şi simplu pentru că nu te duci singură. Cînd începi cercetările, eşti doar tu şi cîinele, corect?

– Da, dar ...

– Şi doi, dacă vrei să-mi dresezi cîinele să facă ceea ce o să faci tu acum, vreau să fiu mai bine informat. Aşa că vin cu tine.

– Ajungem acolo abia pe seară. Dacă nu i-au găsit pînă acum, vom începe căutarea pe întuneric, ceea ce înseamnă că ne vom petrece noaptea în condiţii foarte aspre.

– Dar ce sînt eu, o mironisiţă?

– N-aş zice. Fiona deschise gura să-l mai respingă o dată, apoi îşi dădu seama ce făcea.

– Bine. Am un sac în plus. Am o listă cu tot ce trebuie să iei cu tine. Majoritatea lucrurilor se află deja în sac. Ia

lista, asigură-te că nu lipseşte nimic. Şi trebuie să o suni pe Syl, să aibă grijă de cîinii pe care-i lăsăm aici.

Fiona scoase sacul de rezervă şi i-l împinse.

– Cînd ajungem acolo, eu sînt cîinele alfa. Trebuie să te împaci cu gîndul ăsta.

– Spactacolul tău, regulile tale. Unde e lista?

DOUĂZECI

O unitate însemna exact ceea ce erau ei, remarcă Simon. De-a lungul drumului, cei şase membri au vorbit stenografic, în acronime şi într-un cod pe care şi-l însuşesc adesea prietenii foarte legaţi sau coechipierii cu state vechi.

El făcea ceea ce i se părea firesc să facă. Stătea retras şi observa.

Modificarea relaţiei dintre James şi Lori era suficient de nouă ca între ei să existe schimburi de priviri repezi, secrete – iar ca ceilaţi să le arunce priviri amuzate. Îi auzi pe Chuck şi Meg Green făcîndu-şi planuri pentru weekend – în vîrful listei aflîndu-se munca în grădină – cu uşurinţa celor cu o căsnicie armonioasă.

Fiona lua în mod regulat legătura cu Kasper, interesîndu-se de situaţie, ajustînd timpul aproximativ de sosire sau alte detalii relevante.

Mica surpriză, cel puţin pe el îl izbise în acest fel era cooptarea unui nou poliţist – Şeriful Tyson, din Insula San Juan.

Simon concluzionă că se petrecea ceva între el şi veterinara sexi. Ceva mai nou decît ce se petrecea între James şi Lori şi încă nu prea bine definit.

Aerul serii îi biciuia cu muşcături repezi, umede, în timp ce Chuck pilota barca de-a lungul apei vălurite, înspumate, a pasajului. Cîinii păreau să savureze asta, stînd în fund sau întinşi pe jos, cu ochii strălucind.

Dacă nu ar fi fost vorba de doi oameni rătăciţi, poate răniţi, aflaţi undeva în întuneric, aceasta ar fi putut fi o plăcută plimbare nocturnă.

Mîncă unul din sandvişurile făcute de Meg şi-şi lăsă mintea să cutreiere.

Dacă ar fi scos crimele din ecuaţie, s-ar fi aflat el oare acum aici, mîncînd şuncă şi brînză cu muştar iute, puse pe o chiflă, într-o barcă înţesată care mirosea a apă şi a cîini?

Nu era convins.

Apoi se uită la Fiona. Fiona stătea legănîndu-se din cauza valurilor, cu mobilul la ureche, cu carneţelul în poală, mîzgălind ceva – mă rog, notînd; Fiona nu mîzgălea, meditä el, cu vîntul biciuindu-i coada pe care şi-o strînsese în grabă. Îi privea trupul slab, înşelător, vîrît în pantaloni aspri, cu o jachetă uşoară pe ea, cu cizme zgîriate.

Da, ar fi fost aici. La naiba.

Nu era genul lui. Îşi putea spune asta de o mie de ori şi tot n-ar fi schimbat nimic. Îi intrase sub piele, în sînge. Îi intrase şi gata.

Era pe jumătate intrigat, pe jumătate iritat de ea – o combinaţie ciudată şi periculoasă. Care tot mai aştepta să-i treacă.

Dar nici o şansă.

Poate, odată ce lucrurile se vor aşeza, îşi va lua o pauză. Se va duce să-şi viziteze familia, pentru o săptămînă. Potrivit propriei experienţe, absenţa nu făcea dragostea mai mare, dimpotrivă, de obicei o cam înceţoşa pe la margini. Deşi era la fel de adevărat că nimic nu-i înceţoşase acele margini în timpul scurtei ei excursii, de data asta ar putea fi altfel. El era cel care pleca.

Mai veni şi se aşeză lîngă el.

– Eşti pregătit pentru asta?

– Presupun că o să aflu.

– Cum eram eu la prima mea acţiune? Eram speriată de moarte şi înnebunită, totodată. Antrenamentele, acţiunile simulate, manevrele? Toate sînt esenţiale, dar cînd totul este real, este ... în sfîrşit, este real. Oamenii depind de tine. Oameni adevăraţi, cu sentimentele, cu familiile şi cu spaimele lor. Cînd m-a convins Fee să intru în unitate, mi-am spus, ei, cum să nu, este ceva ce-aş putea să fac. Habar n-aveam cît de mult te consumă. Nu e vorba doar de timp, ci de factorul emoţional şi cel fizic.

– Şi tot mai faci asta.

– Odată intrat, eşti intrat. Nici nu-mi pot imagina cum ar mai fi fără.

– Tu asiguri baza.

– Corect. Coordonez cîinii şi mînuitorii, mă ocup de logistică, păstrez contactul, păstrez legătura cu celelalte echipe implicate în acţiunea de căutare, cu poliţiştii sau rangerii. Eu nu am un cîine dresat pentru căutare, de vreme ce am sfîrşit prin a adopta cîini cu diferite nevoi, dar pot lucra cu unul, dacă este nevoie. Fee crede că Jaws ar fi foarte bun pentru munca asta.

– Aşa este. Simon îi întinse punga cu cipsuri. Învaţă repede – cel puţin aşa mi se pare mie. Dar eu cred că e în stare de orice, doar ca să o facă pe ea fericită.

– Da, cîinii reacţionează la Fee. Are ea darul ăsta.

Se întoarse puţin, pînă cînd li se atinseră genunchii şi ajunse cu spatele la Fiona.

– Simon, cum se mai descurcă Fiona? Încerc să nu aduc prea des vorba despre asta. Ştiu cît de mult îi place să ţină fiecare lucru în cutiuţa respectivă.

O descriere perfectă, îşi spuse Simon. Al naibii de perfectă.

– Este speriată. Ceea ce o face doar să fie mai hotărîtă ca oricînd să se descurce singură.

– Eu dorm mai bine de cînd ştiu că eşti lîngă ea.

Sylvia spusese acelaşi lucru, îşi aminti Simon. Dar pe un ton de prevenire. *Nu mă dezamăgi.*

Cînd ajunseră la ţărm, un grup de voluntari îi ajută să se transfere în camionete, ca să ajungă la bază. Lucrurile se mişcau repede, observă el, cu un fel de eficienţă tensionată. Din nou cutiuţele respective, presupuse el. Fiecare cu rostul lui şi fiecare ştia care era acesta.

Fiona se înghesui între el şi un tip pe nume Bob şi continuă să scrie în carneţelul ei, în timp ce erau hurducăniţi mai departe.

– Ce faci?

– Verificări, organizez primele etape în funcţie de datele pe care le deţin acum. A fost un drum lung şi este întuneric – dar avem lună plină. Se aşteaptă o furtună în noaptea asta, dar acum e senin, aşa că o să facem cît o să putem. Ce mai face băiatul tău, Bob?

– La toamnă pleacă la colegiu. Nici nu ştiu cînd s-a întîmplat asta. El şi soţia mea se ocupă de mîncare.

– O să-mi facă plăcere să-i văd. Bob şi familia lui au o cabană, aici. Şi participă la toate acţiunile noastre. Sergentul Kasper ne-a spus că cei doi dispăruţi au tras la cabana voastră.

– Întocmai. Bob, cu faţa lui bătută de vînt, cu bărbie pătrată, ţinea volanul cu mîinile lui mari, noduroase şi lua curbele ca un navetist pe şosea.

– Împreună cu un alt cuplu. Călătoreau împreună. Au plecat cum s-a crăpat de ziuă, şi-au luat cutia cu mîncare. Celălalt cuplu s-a întors înainte de cină. Au spus că s-au separat pe drum, că au luat direcţii diferite. Dar că se aşteptau ca prietenii lor să vină chiar mai devreme decît ei.

– Nu răspund la mobile.

– Nu. Există locuri în care nu au acoperire, dar îi sună de pe la ora cinci, cinci şi jumătate.

– Căutarea efectivă am început-o de pe la ora şapte.

– Exact.

– Sînt în formă bună?

– Aşa s-ar părea. Au în jur de treizeci de ani. Femeia are ghete noi, moderne. Au venit de la New York. Şi-au

programat să stea două săptămîni, să pescuiască, să drumeţească, să facă plimbări, să meargă la spa.

– Mmm-hmm.

Simon întrezări cabana – o clădire întinsă, pe două nivele, iluminată acum ca de Ziua Americii. Cineva întinsese o prelată uriaşă, ca să poată servi ca sală de mese, presupuse el, cu o masă lungă plină cu mîncare, cafetiere, lăzi cu apă îmbuteliată.

– Mulţumesc că ne-ai adus, Bob. Abia aştept să gust cafeaua lui Jill. Fiona coborî în urma lui Simona.

– Poţi să ne ajuţi cu cîinii? E momentul să li se dea de băut. Eu trebuie să mă coordonez cu Sergentul Kasper, iar Mai trebuie să instaleze baza.

– Nici o problemă.

Fiona traversă spre un poliţist în uniformă, cu o burtă generoasă şi o faţă de bulldog, bătută de vreme. Îşi strînseră mîinile şi cînd Mai li se alătură, îi dădu şi ei mîna şi îi arătă încotro să se ducă. Mai intră repede în cabană.

Fiona îşi luă o cană cu cafea, discutînd în continuare cu Kasper.

– Mai Funaki zice că eşti la prima ta acţiune, spuse Tyson întinzîndu-i mîna lui Simon.

– Da. Presupun că nu e şi situaţia dumitale, Şerif.

– Spune-mi Ben. Nu e prima, dar de obicei apar pe la sfîrşit. Îşi îndreptă bărbia spre Fiona şi Kasper, în timp ce îndruma cîinii, împreună cu Simon, spre un vas mare cu apă, din tablă galvanizată.

– Da... Ei ce fac acolo?

– Păi sergentul o pune la curent, spunîndu-i tot ce vrea ea să ştie. Cîţi sînt, pe unde au trecut, timpii, ultima oară cînd au fost văzuţi. Fee se ocupă întotdeauna să aibă hărţile necesare, dar el o introduce în topografia specifică locului. Drumuri, dealuri, ape, bariere, canale de drenaj, marcaje. Toate astea o vor ajuta să pună la punct strategia acţiunii de căutare. Mai Funaki zice că drumeţeau împreună cu nişte prieteni, deci Fee va sta

de vorbă şi cu aceştia, înainte de a pune unitatea la curent.

– Asta înseamnă mult timp pierdut cu discuţiile.

– Aşa s-ar părea. Dar dacă te grăbeşti, poţi rata unele informaţii. Aşa că e mai bine să pierzi mai mult timp acum. Iar asta îi asigură şi ei timpul să ştie exact cum stă, să aprecieze aerul.

– Aerul?

Ben zîmbi.

– După mine, la asta se rezumă totul, ca să fiu sincer. Curenţi de aer şi conuri de miros şi ce naiba o mai fi. Am lucrat cu Fee şi cu unitatea ei, în cîteva acţiuni. Eu cred că are un nas la fel de bun ca al cîinilor.

În următoarele douăzeci de minute, Simon se plimbă încolo şi-ncoace, bău o cafea cu adevărat excepţională, îi urmări pe voluntarii şi pe poliţiştii în uniformă întorcîndu-se să se „alimenteze", să dea raportul.

– Ne-am instalat în hol, îi spuse James. Dacă vrei, poţi să intri, pentru prezentarea situaţiei.

– În regulă.

– Ai făcut drumeţie?

– Oarecum.

– Noaptea?

– Nu chiar.

James zîmbi.

– Ei, acum o să te antrenezi şi o să înveţi.

Simon îi acordă holului o strălucire rustică. Mergea. Multe fotolii din piele, mese grele din stejar, întunecate, lampi de fier şi ceramică mată. Fiona stătea la o masă pe care se aflau un radio mic, un laptop, hărţi. În spatele ei atîrna o mare hartă topografică a zonei, în timp ce Mai lucra la o tablă albă.

– Îi căutăm pe Ella şi Kevin White, caucazieni, douăzeci şi opt şi respectiv, treizeci de ani. Ella are un metru şaizeci şi cinci, păr castaniu, ochi căprui. Purta jeanşi Levi, o cămaşă roşie peste un maieu alb şi un hanorca cu glugă, albastru. Kevin are un metru şaptezeci şi opt,

cămaşă maro, pantaloni albi, jachetă maro. Amîndoi sînt încălţaţi cu ghete de drumeţie, prietenii lor cred că sînt Rockport, avînd numerele şapte şi zece şi jumătate.

Fiona întoarse o pagină a carnetului, dar Simon simţea că nu avea nevoie de asta. Ea ţinea mintea totul.

– Au plecat de aici imediat după ora şapte a.m., împreună cu un alt cuplu, Rachel şi Tod Chapel. Au luat-o spre sud, de-a lungul rîului.

Fiona se duse în spate, la hartă, folosindu-şi indicatorul cu laser.

– Au ţinut cărările marcate, s-au oprit de cîteva ori şi au făcut o pauză de o oră cam pe la unsprezece şi jumătate – aici, după cum îşi amintesc martorii – ca să mănînce mîncarea la cutie pe care le-a asigurat-o cabana. Aici s-au separat. Ella şi Kevin au optat să continue drumul spre sud. Celălalt cuplu a luat-o spre est. Şi-au propus să se întîlnească aici pe la ora patru, poate patru treizeci, să bea ceva împreună. Dar cum nu s-au întors nici la cinci şi nici nu au răspuns la mobile, cei de aici au început să se îngrijoreze. Au continuat să îi sune şi au periat zona din apropiere cam pînă pe la şase, cînd Bob a alertat autorităţile. La şase cincizeci şi cinci au început căutările oficiale.

– Dacă au ţinut sudul, au ajuns în zona sălbatică Bighorn, sublinie James.

– Întocmai.

– Cam greu, pe acolo.

– Iar Ella nu are experienţă.

Fiona continuă, indicînd zonele care fuseseră deja cercetate şi acoperite, repartizînd fiecărei echipe sectoarele, folosind, remarcă Simon, barierele naturale şi marcajele, drept graniţe.

– Informaţii suplimentare: martorii spun despre Kevin că este un ambiţios căruia îi place să marcheze recorduri. Este un competitiv. Şi el şi Tod aveau pedometre şi făcuseră un pariu. Cîştiga cel care marca mai multe mile, iar perdantul plătea băuturile şi cina din seara asta. Îi place să cîştige. Precis că a forţat nota.

– Ştiu că este tîrziu, dar avem vremea şi luna de partea noastră. Vom reuşi să parcurgem un sector.

Fiona se uită la ceas.

– Sînt plecaţi de paisprezece ore, au mîncat cu adevărat acum nouă ore. Au luat cu ei apă, cîteva bare energizante, cîteva pachetele cu fructe uscate, dar situaţia apei este cea care presupunea întoarcerea lor cel mai tîrziu spre sfîrşitul după-amiezii. Acum o să ne verificăm radiourile şi o să vă repartizez pungile cu miros.

Odată afară, Fiona îşi puse sacul pe spate.

– Eşti sigur că vrei să vii? îl întrebă ea pe Simon.

Simon scană pădurea deasă, întunecoasă.

– Sînt sigur că nu intri singură acolo.

– Nu că nu-mi place compania, dar mi se pare o exagerare să crezi că un asasin nebun a auzit de doi turişti rătăciţi şi de apelul către unitatea noastră, că a reuşit să ajungă aici şi acum stă în aşteptare.

– Ai de gînd să te certi pe chestia asta sau ai de gînd să-i găseşti pe oamenii ăia?

– Ah, nu le pot face pe amîndouă. Fiona îi dădu lui Bogart mirosul. Ea este Ella. Este Ella. Şi Kevin. Aici e Kevin. Haide să-i găsim! Să-i găsim pe Ella şi Kevin.

– De ce faci asta acum?

– Da... Bogart are nevoie să înceapă acum jocul, să fie incitat. Poate că tipii s-au rătăcit sau se învîrt pe undeva, pe drumul de întoarcere. Poate că unul sau amîndoi sînt răniţi şi pur şi simplu nu se mai pot întoarce, pe întuneric.

– Şi adulmecarea şosetelor este o şansă.

Fiona zîmbi, folosind lanterna ca să ilumineze mai mult poteca.

– Îţi place să mănînci fulgi de porumb, da?

– Da.

– Sper că ce-ţi spun acum nu o să te facă să nu mai mănînci niciodată aşa ceva. Oamenii pierd celule de piele sub formă de fulgi. Celule moarte, numite plute, se desprind în mod constant şi poartă mirosul unic al persoanei care le pierde. Ele sînt purtate de aer, de curenţii de vînt , în conuri de miros. Conul de miros e îngust şi se concentrează asupra sursei.

– Persoana.

– Exact. El se lărgeşte cu distanţa şi Bogart poate şi vrea să găsească mirosul. Urmărirea lui pînă la sursă este îngreunată de vîntul prea puternic, de prea multă umiditate, de vîrtejuri, de efectul de coş – moduri diferite în care lucrează vîntul şi aerul, în funcţie de condiţiile climaterice şi de teren. Asta este treaba mea – să le apreciez, să schiţez planul de căutare, să ajut cîinele să rămînă pe urma mirosului.

– Complicat. Plin de capcane.

– Tot ce e posibil. Ai o zi toridă? Fără mişcări de aer, cu mult desiş? Mirosul nu se dispersează şi asta va limita raza de căutare. Iar eu va trebui să ajustez procesul de căutare. Un curent de apă, un canal de drenaj pot reţine mirosurile, deci şeful operaţional şi apoi mînuitorii cîinilor se pot ajusta în funcţie de asta.

Era deci ştiinţă, concluzionă Simon, alături de antrenament şi alături de instinct.

– De unde ştii dacă cîinii fac efectiv asta sau doar se plimbă?

Reflectoarele de pe jacheta ei şi cele pe care i le lipise pe a lui străluceau un verde ciudat, în lumina lunii. Raza lanternei ei mătura poteca şi tufişurile şi aglomerări ciudate de flori sălbatice.

– El îşi cunoaşte treaba. Cunoaşte jocul ăsta. Vezi, se mişcă destul de iute, dar se întoarce şi se uită la noi, să fie sigur că ne vede. Adulmecă aerul, merge mai departe. Este un cîine bun.

Fiona îi luă mîna lui Simon şi i-o strînse.

– Nu e chiar o cină, undeva în oraş.

– Dar sîntem undeva. Sandvişul a fost foarte bun. După ce te uiţi?

– După semne. Urme, tufişuri rupte, hîrtii de la bomboane, orice. Eu nu am nasul lui Bogart, deci trebuie să mă bazez pe ochi.

– Ca Gollum.

– Da, comoara mea – dar cred că era vorba şi de nas. Doamne, ce frumos e, nu? Unul din cele mai frumoase locuri, pe lumea asta. Iar acum, cu luna care se filtrează prin polog, cu toate umbrele şi scînteierile, este efectiv uluitor. Raza lanternei ei se plimba pe deasupra ciupercilor aurite, a exoticelor arisaema triphyllum.

– Mă gîndesc să-mi fac timp să mă înscriu la un curs de botanică, să ştiu şi eu la ce mă uit.

– Pentru că singurul lucru care nu-ţi lipseşte este timpul.

– Cînd vrei cu adevărat ceva, îţi găseşti întotdeauna timp. Sylvia s-a apucat de croşetat.

Simon se opri, negăsind legătura.

– Bine.

– Spun doar că întotdeauna îţi poţi găsi timp pentru ceva, dacă vrei. Eu am noţiunile de bază despre floră şi faună – şi ştiu ce să nu ating sau să nu mănînc cînd mă aflu într-o astfel de acţiune. Iar dacă nu ştiu, nu ating şi nu mănînc.

– Asta explică de ce cărăm cu noi mîncarea asta proastă, concentrată, pentru excursionişti.

– Cînd ţi-e foame, nu te mai gîndeşti că e proastă.

De fiecare dată cînd Bogart devenea alert, Fiona se oprea, marca locul cu o bandă. Singurul lucru pe care-l ştiau ei era că turiştii rătăciţi trecuseră pe aici în urmă cu cîteva ore, dar cîinele continua drumul de-a lungul potecii.

Aşa cum afirmase Fiona, ştia ce avea de făcut, concluzionă Simon.

– Acum cîţiva ani am găsit un turist nu departe de locul ăsta, spuse Fiona. Era o vară cumplită, aburindă.

Două zile s-a învîrtit pe aici. Deshidratat, cu răni infectate şi cu iederă otrăvitoare în locuri în care chiar, chiar nu ai vrea să ai iederă otrăvitoare.

Îşi continuară drumul care lui Simon i se părea nesfîrşit, luminat de lună, de-a lungul potecii scanate de lanterna Fionei. Fiona se opri, strigă, ascultă, luă legătura prin radio, cu unitatea ei. Apoi o porni din nou, după cîine. Neobosită, remarcă Simon. Amîndoi. Şi nu exista nici o îndoială că amîndoi îşi luau munca în serios şi trăiau intens fiecare clipă.

Fiona îi atrăgea atenţia asupra lucrurilor pe care le ştia. Asupra vieţii agitate a unui copac căzut, asupra ciudăţeniei şi fascinaţiei unui lichen.

Cînd Bogart se opri să bea, Fiona îi împrospătă mirosul, în timp ce bufniţele şi păsările de noapte umpleau aerul cu chemările lor.

Bogart deveni alert şi începu să adulmece preocupat pămîntul.

– Aici s-au oprit să mănînce. Aici s-au despărţit. Sînt multe urme, spuse ea aplecîndu-se. S-au purtat cu respect, trebuie să recunosc. Nu au lăsat gunoaie.

Cîinele se îndepărtă să se uşureze şi decizînd că nu era o idee rea, Simon avansă adînc între copaci să facă acelaşi lucru, iar Fiona îşi duse mîinile pîlnie la gură şi începu să strige.

– Am mers bine, îi spuse lui Simon, la întoarcere. Încă nu este miezul nopţii. Putem face o pauză aici, să continuăm cum se crapă de ziuă.

– Asta ai fi făcut dacă n-aş fi fost eu aici?

– Poate că aş mai fi mers ceva.

– Atunci să mergem.

– Dar mai întîi o scurtă pauză. Fiona se aşeză pe jos şi scormonind în sac, scoase nişte bare energizante şi puţină mîncare pentru cîini. Este important să-ţi păstrezi energia şi să te hidratezi. Altfel, vor trimite pe cineva după noi.

Îi dădu lui Simon barele şi hrăni cîinele.

– Vi s-a întîmplat vreodată să nu găsiţi persoana căutată?

– Da. Este cumplit să te întorci înapoi cu mîinile goale. Este cel mai rău. Mai rău decît să-i găseşti prea tîrziu este să nu-i găseşti deloc.

Fiona vîrî mîna în sac.

– Ăştia doi sînt tineri şi puternici. Presupun că ei – sau el – şi-au apreciat greşit rezistenţa, s-au dezorientat. Poate ambele. Telefoanele lor ne fac griji.

– Or fi rămas fără baterie. Sau poate că nu au semnal. Le-au căzut. Le-au pierdut.

– Orice e posibil, consimţi Fiona. Există viaţă sălbatică aici, dar nu cred că au dat peste ceva de care n-au mai putut scăpa. Problema e că o gleznă luxată aici te scoate din uz, mai ales dacă eşti neexperimentat.

În întuneric, se gîndea Simon, poate dezorientaţi, cu siguranţă obosiţi, posibil răniţi.

– Cît le-a luat să ajungă aici, patru ore?

– Da, doar că ei nu au mers drept, s-au mai oprit, au făcut poze. Kevin vrea să înteţească ritmul, să cîştige pariul. Poate că nu şi-a propus mai mult de încă o oră, cel mult două – ceea ce este al naibii de mult cînd faci drumeţie doar pe Fifth Avenue. Dar o puteau lua pe scurtătură, înapoi – cel puţin în mintea lui – şi să ajungă la cabană la timp pentru ora de cocktailuri.

– Aşa vezi tu lucrurile?

– De la ceea ce am aflat de la prietenii lui. Este un tip în regulă, puţin cam atotştiutor, dar amuzant. Îi plac provocările şi nu poate rezista tentaţiei unei încercări. Îi place să încerce lucruri noi, să vadă locuri noi. Este răcoare. Fiona bău din sticlă, cercetînd umbrele şi lumina lunii. Dar au jachete. Poate că sînt la capătul puterilor, înspăimîntaţi, furioşi.

Fiona îi zîmbi.

– Crezi că mai rezişti o oră?

– Kevin nu este singurul căruia îi place competiţia. Simon se ridică şi îi dădu o mînă.

– Îmi pare tare bine că ai venit. Dar tot o să vreau să mîncăm undeva, la întoarcere, spuse Fiona ridicîndu-se şi lipindu-se de el.

Ora se prelungi la nouăzeci de minute cu mersul în zigzag, după cum simţea cîinele mirosul. Chemările Fionei rămîneau fără răspuns şi norii începeau să cutreiere prin faţa lunii.

– Se schimbă vîntul. Fir-ar să fie.

Fiona îşi ridică faţa şi Simon putea jura că adulmeca aerul asemenea cîinelui ei.

– Vine furtuna. Ar fi bine să ne ridicăm cortul.

– Aşa, pur şi simplu?

– În noaptea asta nu mai putem face nimic. Bogart e obosit. Nu mai avem lumină, pierdem mirosul. Aşa că o să dormim vreo două ore şi o să rămînem uscaţi. Nu are rost să ne întoarcem înapoi la bază, să ne udăm fleaşcă pe drum, să ne obosim inutil pentru ca mîine în zori să o luăm de la început. Nu merită să dăm căldura, odihna şi starea uscată de aici, pe un pat şi un duş fierbinte.

– Tu eşti alfa.

Fiona îşi înălţă capul.

– Spui asta pentru că eşti de acord cu mine?

– E bine să fiu de acord cu tine.

Fiona îşi scoase radioul, îşi anunţă poziţia şi starea, se coordonă şi se informă despre locul celorlalţi cercetaşi. Fără discuţii inutile. Strict afaceri, observă Simon.

După ce Fiona îşi lăsă sacul jos şi începu să monteze cortul, Simon se pomeni din nou legat de mîini şi de picioare. Recunoscu, împotriva voinţei sale, că habar n-avea ce să facă. Ultima oară cînd mai campase fusese probabil pe la vreo doisprezece ani – şi chestia căreia ea îi zicea super-uşoară nu avea nici o legătură cu străvechiul cort de atunci.

– O să fie înghesuit dar vom rămîne uscaţi. Intri tu primul. O să trebuiască să te strîngi într-un fel, avînd în vedere gabaritul tău. Bogart şi cu mine o să ne strecurăm după tine.

O fi fost cortul uşor, dar înghesuit era un fel de a zice. La vremea cînd îl avea pe Bogart făcut covrig în spate, lipit de mijlocul lui şi pe Fiona vîrîtă cu lingura de pantofi lîngă el, în cort nu mai rămăsese un centimetru liber.

– Cîinele tău cred că stă cu botul în fundul meu.

– Bine că ai pantaloni. Fiona se mişcă puţin. Poţi să te mai înghesui puţin în mine.

Să se înghesuie, îşi spuse Simon, dar îşi dădu seama că ea era prea obosită pentru comentarii sarcastice. Aşa că se înghesui, bombăni şi descoperi că dacă îşi vîra braţul sub ea – braţ pe care i-l vor amputa mîine dimineaţă – mai cîştiga o fracţiune de spaţiu.

Tunetele erupseră violent, cîteva secunde înainte de a se deschide cerurile. Ploaia răsuna ca un muson.

– Ar fi romantic, decise Fiona, dacă am avea un cort mai mare, în care să facem asta ca să ne amuzăm, cu o sticlă de vin alături.

– Sforăie cîinele.

– Da şi o să mai sforăie. A muncit din greu, toată noaptea. Ca şi tine. Fiona nu trebui decît să-şi întoarcă puţin capul, ca să-l sărute.

– Tremuri. Ţi-e frig?

– Nu. Sînt bine.

– Tremuri, repetă el.

– Trebuie doar să mă liniştesc. Am o problemă cu spaţiile închise sau strîmte.

– Ai ... Înţelese brusc şi se înjură pentru idioţenia lui. Ea fusese legată, cu un căluş la gură, încuiată în portbagajul unei maşini, îndreptîndu-se spre moarte.

– Iisuse, Fiona.

– Nu, nu trebuie. Cînd Simon începu să se mişte, se apucă strîns de el. Stai aici. Închid ochii şi alung totul.

Îi simţea acum inima bătîndu-i lipită de el, la fel de violent ca ploaia.

– Ar fi trebuit să ne întoarcem la bază, peste noapte.

– Nu, am fi pierdut timp şi energie. Sînt prea obosită pentru un atac complet de panică.

Atunci ce naiba însemnau pentru ea tremuratul şi bubuiturile inimii? O trase mai aproape, cuprinzînd-o cu celălalt braţ, masînd-o uşor, în sus şi în jos, pe spinare.

– Aşa este mai bine sau mai rău?

– Mai bine. Este plăcut. Nu am nevoie decît de un minut ca să-mi revin.

Fulgerele tăiau sălbatic, iluminînd cortul. Îi văzu obrajii palizi, ochii închişi.

– la spune, Tyson i-o trage veterinarului?

– Nu cred c-au ajuns aşa de departe, die Romantica. Cred că abia au început să se cunoască între ei, la un nivel personal.

– Dacă te gîndeşti puţin, trasul este ceva cît se poate de personal.

– Sînt convinsă că o să-mi spună cînd trasul ăsta o să înceapă să facă parte din aranjament.

– Pentru că şi tu i-ai spus că ne-o tragem.

– Presupun că ar fi ajuns şi singură la concluzia asta dar da, sigur că i-am spus. Şi chiar cu detalii specifice, amănunţite. Îi pare rău că nu i-ai tras-o mai întîi ei.

– Ha. O ocazie ratată. Dar nu e timpul pierdut, să recuperez.

Bătăile inimii mai slăbiseră o idee.

– Prea tîrziu. Acum nu s-ar mai culca cu tine. Avem codurile şi standardele noastre. Nu mai faci parte din meniu cînd e vorba de vreun prieten sau de vreo cunoştinţă de-a mea.

– Asta nu mi se pare cinstit, dacă ai în vedere faptul că eşti prietenă cu toată lumea de pe insulă.

– Se poate, dar regulile sînt reguli. Mulţumesc că îmi sustragi gîndurile de la nevroza mea, spuse Fiona întorcîndu-şi din nou capul şi atingîndu-şi buzele de ale lui.

– Tu nu ai nici o nevroză, ceea ce e enervant. Tu ai hachiţe, ceea ce nu e prea departe. Dar în general eşti enervant de stabilă şi de normală. Şi tot nu eşti genul meu.

– Dar tot o să mi-o mai tragi.

– Cu orice ocazie.

Fiona rîse şi o simţi total relaxată lîngă el.

– Eşti necioplit, debil social şi cinic. Nu prea înţeleg cum de sîntem împreună, dar se pare că treaba funcţionează.

– Tu eşti cea cu care vreau să fiu. Nu era sigur de ce spusese asta – poate intimitatea forţată a cortului, ploaia care izbea cu pumnii în el, grija lui pentru ea, chiar şi cînd tremuratul încetase. Indiferent de motiv, îşi spuse el, era adevărat.

– Este lucrul cel mai frumos pe care mi l-ai spus vreodată, şopti Fiona. Chiar mai mult, avînd în vedere circumstanţele.

– Nouă ne este cald şi sîntem uscaţi. Pe cînd ei, nu, spuse Simon, făcîndu-se ecoul gîndurilor ei.

– Nu, ei nu. O să fie o noapte cumplită pentru ei.

De data asta Simon îşi întoarse capul şi îşi frecă uşor buzele de părul ei.

– Atunci ar fi bine să-i găsim, mîine dimineaţă.

PARTEA A TREIA

Slujitorul tău este un cîine,
de a făcut acest lucru minunat...

BIBLIA

DOUĂZECI ŞI UNU

Se trezi într-un întuneric total, incapabilă să se mişte sau să vadă sau să vorbească. Capul îi pulsa ca o rană deschisă, în timp ce greaţa îşi făcea loc în stomacul ei. Dezorientată, îngrozită, începu să se lupte, dar braţele îi rămîneau prinse la spate; îşi simţea picioarele paralizate.

Nu putea face mai mult decît să se viermuiască, să dea cu capul şi să se chinuiască să respire.

Ochii, măriţi, sălbatici, i se roteau în cap. Auzea uruitul, constant, puternic şi-şi spuse – din nou panicată – că se afla în bîrlogul vreunui animal sălbatic.

Nu, nu. Era un motor. O maşină. Se afla în portbagajul unei maşini. Omul acela. Omul de pe aleea de jogging.

Acum putea vedea totul foarte clar, soarele îndrăzneţ al dimineţii, albastrul visător al cerului ca o pînză uriaşă, în contrast cu cromatica bogată a toamnei. Mireasma aceea de toamnă din aer, ca o aromă pe limba ei.

Mușchii începeau să i se încălzească. Se simțea atît de relaxată, de ușoară. Atît de puternică. Îi plăcea sentimentul acesta, plăcera de a fi singură într-o lume a culorilor și a aromelor. Doar ea și dimineața și libertatea de a alerga.

Apoi bărbatul acela care venea alergînd spre ea. Nici o problemă. Se vor intersecta, el va dispărea și lumea va fi din nou a ei.

Dar ... S-a împiedicat, a căzut, ea s-a oprit să-l ajute? Nu-și putea aminti, nu, exact. Acum totul era învăluit în ceață.

Dar îi putea vedea fața. Zîmbetul, ochii – ceva în ochii aceia – o clipă înainte de durere.

Durerea. Ca și cum ar fi fost lovită de trăznet.

Se învîrtea în capul ei, în timp ce ritmul sub ea se schimba și dușumeaua vibra acum dedesubt. Un drum accidentat, își spuse într-un colț amețit din creierul ei.

Se gîndi la atenționările unchiului ei, la ale lui Greg. Nu alerga singură. Ține la îndemînă butonul de alarmă. Fii alertă.

Ce ușor le ignorase. Ce s-a putut întîmpla cu ea? De ce trebuia să se întîmple ceva?

Dar se întîmplase. Fusese răpită.

Toate fetele acelea – fetele pe care le văzuse în ziare. Fetele moarte pentru care îi păruse atît de rău – pînă cînd uitase de ele și-și continuase viața.

Avea să fie și ea una dintre ele, una dintre fetele moarte din ziare, de la știri?

Dar de ce? De ce?

Plîngea și se lupta și țipa. Dar sunetele se spărgeau de banda adezivă de pe gura ei și mișcările nu făceau decît să-i taie în carne, pînă cînd simți mirosul propriului ei sînge și al sudoarei.

Pînă cînd simți mirosul propriei ei morți.

SE TREZI ÎN ÎNTUNERIC. Prinsă în cursă. Strigătul îi ardea beregata, doar ca să fie înghițit înapoi, cînd simți greutatea brațului lui Simon prăbușit peste ea, cînd auzi respirația regulată – a lui și a cîinelui.

Dar panica era asemenea unor păianjeni care se strecurau în pieptul ei, sub pielea ei.

Și strigătul îi rămase în piept, străpungînd-o.

Ieși afară! Ieși afară! Ieși afară!

Se trase spre prelata cortului, se luptă să o deschidă și se tîrî afară, unde aerul rece, umed, îi biciui fața.

– Oprește-te. Hei. Oprește-te.

Cînd Simon o apucă de umeri, încercă să se elibereze.

– Nu. Nu. Trebuie doar să respir. Hiperventilație – știa, dar nu putea face nimic. Un bolovan îi apăsa pieptul și capul începu să i se bălăgănească în valuri lungi, bolnăvicioase.

– Nu pot respira.

– Ba da, poți. Simon își înteți strînsoarea, o smulse, ridicînd-o în genunchi și o scutură repede, puternic.

– Respiră. Uită-te la mine, Fiona. Aici. Respiră! Acum!

Trase aer în piept, într-o inspirație scurtă, tremurată.

– Dă-l afară. Fă ce-ți spun eu. Dă-l afară, inspiră. Mai încet. Mai încet, fir-ar să fie.

Se zgîi la el, se minună de el. Cine naibii se credea el? Îl împinse în piept, întîlnind un zid de nemișcat, chiar în clipa în care el începu din nou să o scuture.

Și Fiona respiră.

– Continuă. Bogart, șezi. Șezi. Înăuntru și afară. Uită-te la mine. Înăuntru și afară. Mai bine, mult mai bine. Ține-o așa.

Simon îi dădu drumul. Concentrată să inhaleze, să expire, se lăsă pe călcîie, în timp ce Bogart o împungea cu botul în braț.

– E bine. E bine.

– Bea. Încet. Simon îi prinse mîinile în jurul sticlei cu apă. Încet.

– Ştiu. Am priceput. Sînt bine. Expiră mai întîi odată, prelung, apoi sorbi cu grijă.

– Mulţumesc, iartă-mă, toate la un loc. Ah...

Sorbi din nou.

– Cred că pînă la urmă nu am fost chiar atît de obosită ca să nu fac un atac de panică. Am avut un vis în care am revăzut totul. A fost ... Dumnezeule, a trecut atîta timp de cînd nu am mai avut coşmare, dar cred că circumstanţele reprezintă acum un sol destul de fertil.

Respirînd normal, îşi petrecu braţul pe după gîtul lui Bogart.

– Ai fost rău, îi spuse ea lui Simon. Şi exact ce am avut nevoie ca să mă smulgi din starea mea înainte de a leşina. Ai putea da lecţii.

– M-ai speriat de *moarte*. Mama lui...!

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, Simon întinse o mînă să o oprească, apoi se îndepărtă, făcînd paşi pe pămîntul îmbibat cu apă.

– Fir-ar să fie. Nu sînt deloc bun la chestii dintr-astea.

– Dă-mi voie să nu fiu de acord.

Simon se întoarse în loc.

– Te prefer puternică.

– Şi eu. Atacurile de panică şi hiperventilaţia pînă la limita leşinului sînt momente jenante.

– Pe dracu, asta nu e o glumă.

– Nu, este realitatea. Realitatea mea. Fiona îşi şterse faţa cleioasă cu mîna.

– Din fericire, nu este ceva cu care trebuie să am de a face în mod regulat.

– Nu, spuse el cînd Fiona dădu să se ridice. Eşti albă ca varul. Dacă încerci să te ridici acum singură în picioare, o să cazi cu faţa în noroi.

Simon se apropie de ea şi o luă de mîini ca să o ajute să se ridice, spunîndu-i calm:

– Tu nu trebuie să fii palidă şi fragilă. Tu eşti deşteaptă şi curajoasă şi puternică. Iar asta mă face să vreau să-l omor, mai spuse Simon trăgînd-o la pieptul lui.

– Poate că greşesc, dar Dumnezeule, apreciez asta. Totuşi Perry este mai rău la pîrnaie, decît mort.

– Este un punct de vedere. Dar poate că satisfacţia ar fi mai mare dacă l-aş putea bumbăci să-l las pe jumătate mort.

Inima lui, simţi Fiona, bătea mai tare şi mai repede decît a ei. Şi asta, da, era un alt mod de a se simţi bine.

– Ei bine, dacă îţi place violenţa, află că i-am spart nasul dîndu-i una cînd a deschis portbagajul.

– Să mă concentrez puţin. E bine. Nu de tot, dar nu e rău.

Fiona se lăsă pe spate.

– Ne-am revenit?

Simon o mîngîie pe obraji, cu ochii într-ai ei.

– Tu eşti bine?

– Da. Dar îmi pare bine că mai e puţin şi se crapă de ziuă, pentru că eu una nu mai intru în cortul ăsta. Dacă îmi poţi aduce sacul, am cîteva cuburi de supă pe care le putem fierbe.

– Supă în zorii zilei?

– Este micul dejun al campionilor, mai ales dacă adaugi o bară energizantă. E mai bine, îşi spuse ea, să se concentreze asupra a ceea ce va veni, decît asupra celor întîmplate mai devreme.

– După ce mîncăm şi ridicăm tabăra, chem baza să aflu care este situaţia şi buletinul meteo.

– În regulă. Fiona? În eventualitatea în care vom mai face lucrul ăsta împreună, o să luăm un cort mai mare.

– Pun pariu că da.

Bulionul nu avea nici un gust, dar era cald. Cît despre batoanele ei energizante, sau cum naiba li se zicea, Simon jură că dacă va mai ieşi vreodată, o să vină cu Snickers.

Fiona ridică tabăra, aşa cum făcea de obicei totul, remarcă Simon. Într-un mod organizat şi precis. Toate trebuiau strînse şi puse exact în locul de unde fuseseră scoase.

– Perfect, pronosticul e bun, anunţă ea. Soare, cel mult douăzeci şi unu de grade C – şi asta abia spre după-amiază – vînt uşor dinspre sud. Noi ne deplasăm spre sectorul de nord al zonei sălbatice. Nu este prea accidentat. O să avem cîteva dealuri, pante, puţin teren bolovănos. Zona de lăstăriş poate fi deasă în unele locuri, mai ales în afara potecilor marcate. Presupun că după atîta drumeţit, nu au ales zonele mai muntoase şi nu au luat-o spre sud-est, spre cele mai înălţate, unde terenul este mai accidentat.

– Nu-mi pot imagina de ce naibii au ajuns pînă aici.

– Repet, presupun doar, dar el este un tip competitiv, plusează. Chiar dacă a fost puţin derutat, probabil că nu a vrut să recunoască asta, la început. Iar un asemenea om nu ar alege drumul cel mai uşor – nu ar lua-o în mod obligatoriu în jos şi nu în sus.

– Pentru că are ceva de dovedit.

– Mai mult sau mai puţin. Am întrebat-o pe tînăra care călătorea cu ei dacă era genul care să se oprească şi să întrebe direcţiile – şi ea a rîs. Un rîs nervos, dar un rîs. Ar fi în stare să meargă pînă-n iad, înainte de a întreba pe cineva. Îţi imaginezi deci că la vremea la care el sau ei şi-au dat seama că o încurcaseră al naibii de rău, era deja prea tîrziu.

– Şi au unde să se piardă, aici. Oare el ce-ar fi făcut, se întrebă Simon, ar fi cerut ajutor sau ar fi mers mai departe?

Nu era foarte sigur şi spera că nici nu va fi nevoie să afle vreodată.

– Şi dacă nu eşti familiarizat, fiecare brad obişnuit sau brad-de-Canada seamănă cu celelalte sute. Oricum, ne

vom extinde zona căutărilor. Vrei să-ţi arăt pe hartă? întrebă Fiona uitîndu-se în sus, la el.

– Ai de gînd să mă afunzi în sălbăticie?

– Doar dacă mă enervezi.

– O să-mi asum riscurile.

– Atunci, pe cai. Îşi ridică sacul, îi dădu mirosul lui Bogart şi-l antrenă în joc.

Terenul deveni mai greu şi începu să urce iar florile sălbatice, mici steluţe colorate, continuau să-şi sape drumul printre crăpături ca să se întindă, sau se aliniau izolate de-a lungul minusculelor pîrîiaşe, ca nişte păsări de baltă care se pregăteau să-şi afunde în apă picioroangele.

Un pom căzut, găurit de vreme, dinţi sau gheare, îl făcu să se îndepărteze puţin.

– Vezi ceva?

– O bancă, şopti el. Curbată, exact ca ăsta. Spetează şi braţe, toate dintr-un singur buştean. Poate că aş cresta la bază un motiv cu ciuperci.

Trecu peste buştean, ca să-i vadă pe Fiona şi pe Bogart stînd să-l aştepte.

– Scuze.

– Oricum, Bogart trebuia să bea. Mi-ar plăcea banca ta, spuse Fiona dîndu-i sticla cu apă.

– Nu asta. E prea solidă, prea greoaie pentru tine. Nu ţi s-ar ...

– Nu mi s-ar potrivi. Am priceput. Scuturînd din cap, luă legătura cu baza.

În ciuda soarelui tot mai puternic, Fiona continua să-şi folosească lanterna, plimbînd fasciculul de lumină pe deasupra tufişurilor şi a potecii, în timp ce cîinele mergea înainte.

– Şi-a revenit. I-a făcut bine pauza.

– Lumea nu este de fapt un banchet de mirosuri pentru un cîine? Atunci cum de nu se lasă derutat? Hei, uite un iepure! Sau ce-o fi ăla. Mamă, ce l-ar mai alerga Jaws.

– Aici este vorba de antrenament, de practică, de repetiţie. Dar nu ăsta este jocul. Jocul este găsirea sursei mirosului pe care i l-am dat.

– Jocul se îndepărtează de potecă, spuse Simon.

– Da. Fiona se luă după cîine, urcînd panta abruptă, făcîndu-şi loc printre tufişuri.

– Au făcut o greşeală, aici. Poate că Bogart nu se lasă distrat, dar oamenii, da. Au părăsit poteca marcată, poate că au văzut o căprioară sau o marmotă, sau au vrut să facă o poză. Poate că s-au gîndit să încerce o scurtătură. Există un motiv pentru care sînt marcate potecile, dar oamenii se îndepărtează oricum de la ele.

– Dacă Bogart are dreptate, înseamnă că şi tu ai avut. Competitivul Kevin a luat-o în sus, în loc să o ia în jos.

Bogart încetini pentru ca oamenii să poată negocia urcuşul.

– Şi-au imaginat că vor avea o privelişte deosebită dacă urcă pe aici. Dar... Stai. Bogart! Stai!

Fiona îndreptă lanterna spre o tufă de mure.

– Şi-a agăţat jacheta aici, şopti Fiona şi arătă spre un mic triunghi de material maro. Cîine bun. Ai făcut treabă bună, Bogart. Vrei să pui tu un steguleţ aici? îl întrebă ea pe Simon. Eu trebuie să anunţ baza.

Îi arătase cum să marcheze locurile mai devreme, cînd se intersectaseră cu alte semne. După ce fixă steguleţul, îi dădu lui Bogart să bea, bău şi el, în timp ce Fiona îi striga pe Kevin şi pe Ella.

– Nimic, încă. Dar tufişurile astea absorb sunetele. Se încălzeşte, iar vîntul este încă în favoarea noastră, este încă slab. Bogart vrea să plecăm. A prins o dîră bună de miros. Haide să-i găsim pe Kevin şi Ella. Găseşte-i!

– Care a fost cea mai lungă acţiune a ta?

– De patru zile. Un băiat de nouăsprezece ani, supărat pe familia lui, a plecat din tabără după culcarea celorlalţi. S-a rătăcit, a circulat în cercuri şi a căzut rău

de tot. Era în toiul verii – căldură, insecte, umiditate. Meg şi Xena l-au găsit. Inconştient, deshidratat, plin de lovituri. A avut noroc că a supravieţuit.

Bogart mergea acum în zigzag, îndreptîndu-se spre est, apoi spre vest, întorcîndu-se înapoi spre nord.

– Este derutat.

– Nu, îl corectă Fiona, studiind limbajul trupului lui Bogart. Ei erau derutaţi.

Zece minute mai tîrziu Simon văzu mobilul – sau ce mai rămăsese din el – într-o aglomerare de roci.

– Acolo.

Grăbi pasul ca să-l ajungă pe Bogart care-l aştepta în stare de alertă.

– Ai ochi buni. S-a spart, spuse Fiona şi se aplecă să-l scoată de acolo. Uită-te aici. Bandaje pe jos, iar aici pare să fie sînge – ploaia nu a reuşit să-l spele din interstiţiile astea.

– Deci unul dintre ei a căzut. S-a lovit de bolovan, telefonul a căzut...

– Posibil. Doar două bandaje, asta e bine. Fiona încuviinţă din cap iar el scoase un steguleţ fără ca ea să-i ceară asta. Din nou, Fiona îşi făcu mîinile pîlnie şi începu să strige.

– La naiba. La naiba. Cît de departe au putut ajunge după chestia asta? Chem baza.

– Şi mîncăm ceva. Simon cotrobăi în sacul ei.

– Hei, văd că ai Milky Way.

– Exact. Încărcare rapidă cu energie.

– Iar eu am mîncat porcăria aia. Stai jos cinci minute. Mănîncă. Bea.

– Sîntem aproape. Ştiu. Bogart ştie.

– Cinci minute.

Fiona acceptă şi aşezîndu-se pe bolovani, mîncă o ciocolată şi vorbi prin radio cu Mai.

– Realiniem căutările. Am găsit două obiecte, iar Lori a găsit unul care indică direcţia. Elicopterele vor cerceta

zona asta. Este un telefon roşu şi pariez că era al ei. Mai o să verifice dacă este aşa, dar eu nu-l văd pe Kevin cu un telefon de un roşu strident.

– Înseamnă că sîngele ar putea fi al ei.

– Posibil. Prietenii lor spun că este nebun după ea. Efectiv nebun după ea. Ea s-a rănit, el a intrat puţin în panică. Sau poate mai mult, dacă stau să mă gîndesc. Dacă intri în panică, faci tot mai multe greşeli.

– Ar fi putut cere ajutor chiar din locul ăsta.

Fiona îşi scoase celularul.

– Nimic. Zonă moartă. De aceea şi i se spune sălbăticie. El a încercat probabil să găsească un semnal şi s-a rătăcit şi mai mult, tot mai departe de orice potecă.

Îşi continuară drumul. Bogart era pierdut adînc în „joc", conchise Simon, mergînd înainte, aruncînd peste umăr priviri nerăbdătoare, ca şi cum le-ar fi spus *Mai repede, fir-ar să fie*!

– Pierduţi, spuse Fiona mai mult pentru ea. Speriaţi deja – acum nu mai era o aventură. Unul dintre ei se rănise, chiar dacă nu foarte rău. Obosiţi. Ghete noi.

– Ghete noi?

– Ella. Avea ghete noi. Precis că are deja băşici. Instinctul le-ar spune să aleagă drumul mai uşor, ori de cîte ori este posibil. La vale, sau pe un teren mai drept şi probabil că s-au oprit des pentru ca ea să se odihnească, dacă este rănită. Furtuna de azi noapte. Sînt uzi, le este frig, le este foame. Ei ...Ai auzit?

– Ce să aud?

Fiona ridică un deget, se concentră.

– Rîul. Poţi auzi rîul.

– Acum că vorbeşti de el, da.

– Cînd te rătăceşti, cînd eşti speriat, instinctul îţi spune de obicei să găseşti un loc înalt – ca să vezi mai mult, ca să fii văzut. Dar nu, cînd cineva este rănit. Un alt instinct îţi spune să o iei spre apă. Apa este un marcaj, o potecă, îţi dă o stare de siguranţă.

– Cum rămîne cu instinctul de a rămîne într-un loc, unde să poţi fi găsit?

– Nimeni nu dă ascultare sfatului ăstuia.

– Aşa se pare. A găsit ceva. Simon arătă spre Bogart. Uită-te sus. O şosetă, pe ramură.

– Încă o dată, ai ochi buni. Puţin mai tîrziu, dar departe de niciodată. A început să-şi marcheze drumul. Cîine bun, Bogart. Găseşte-i! Haide, găseşte-i pe Ella şi Kevin!

Cînd au găsit o a doua şosetă la vreun sfert de milă, Fiona încuviinţă din cap.

– În mod categoric, au luat-o spre rîu iar el a început din nou să gîndească. Îşi poate folosi mobilul, aici, vezi? Şi Fiona îi arătă lui Simon semnalul de pe al ei. Asta e ceva. iar el încearcă să ajungă la un teren mai uşor, de aceea se îndreaptă spre rîu.

– Iar sînge, iar pansamente, arătă Simon.

– Uscate. După furtună. Astea sînt de azi dimineaţă.

Fiona ridică vocea să încurajeze cîinele şi să mai strige o dată. De data asta, Simon auzi un strigăt slab, de răspuns.

Bogart lătră o dată, fericit, apoi o rupse la fugă.

Simon mări pasul ca să şi-l potrivească cu cel al Fionei şi al cîinelui. Simţise şi el acea bruscă stare de surescitare, acel avînt proaspăt de energie.

Peste cîteva clipe văzu un bărbat plin de noroi, ud, şchiopătînd în sus pe pantă.

– Slavă Domnului. Slavă Domnului. Soţia mea e rănită. Ne-am rătăcit. E rănită.

– Linişteşte-te acum. În timp ce se grăbea spre el, Fiona îşi scotea sticla cu apă.

– Sîntem *Unitatea Canină pentru Căutare şi Salvare*. Nu mai sînteţi pierduţi. Bea puţină apă. Este bine, acum.

– Soţia mea. Ella...

– Gata, liniştește-te. Bogart. Cîine bun. Cîine bun! Găsește-o pe Ella. Găsește-o. O să se ducă la ea, o să stea cu ea. Eşti rănit, Kevin?

– Nu. Eu, nu. Mîna îi tremura pe sticla cu apă. Nu. Ea a căzut. S-a tăiat la picior şi genunchiul ei e rău. Are nişte băşici cumplite şi cred că are febră. Vă rog.

– O să ne ocupăm noi de ea.

– Mă ocup eu de el. Simon îşi petrecu braţul pe după Kevin, preluîndu-i greutatea.

– Să mergem.

– E vina mea, începu Kevin în timp ce Fiona alerga în urma cîinelui. E doar ...

– Gata, nu te mai gîndi acum la asta. Cît de departe este?

– Chiar acolo jos, lîngă apă. Azi noapte am încercat să avansăm mai mult, spre o deschidere. A fost furtună.

– Da.

– Am încercat să ne adăpostim. Iisuse Christoase. Une ne aflăm? Unde naibii ne aflăm?

Nici Simon nu ştia prea bine, dar îi văzu pe Fiona şi pe Bogart stînd lîngă femeie.

– Aţi fost găsiţi, Kevin. Asta contează acum.

Împărţi batoane energizante, supă încălzită, în timp ce Fiona verifică şi repansă rana, ridică genunchiul umflat al Ellei, trată zgîrieturile cele mai urîte de la picioarele Ellei şi ale lui Kevin.

– Ce idiot pot să fiu, şopti Kevin.

– Da, eşti. Corcolită într-o pătură, Ella încercă un zîmbet palid.

– A uitat să-şi încarce mobilul. Eu am fost atît de absorbită de fotografiat, încît m-am îndepărtat de la potecă. Apoi *el* le ştie pe toate, haide să încercăm să o luăm pe aici. Apoi eu nu mă uit unde calc şi cad. Amîndoi sînteţi nişte idioţi şi la prima ocazie o să pun pe foc ghetele astea noi.

– la asta. Simon îi împinse cana cu supă. Nu-i aşa de bună ca Milky Way, dar prinde bine.

– Este minunată, spuse Ella după prima sorbitură. Azi noapte, în timpul furtunii, am crezut că o să murim. Chiar am crezut. Azi dimineaţă, cînd am văzut că tot mai eram în viaţă, am ştiut că o să scăpăm. Am ştiut că o să vină cineva să ne găsească.Cînd se întoarse să-şi pună o mînă pe Bogart, strălucirea din ochii ei tremură de lacrimi şi de uşurare.

– Este cel mai frumos cîine din lumea asta.

Bogart dădu din coadă, perfect de acord, apoi îşi lăsă capul pe şoldul Ellei.

– Trimit aici o maşină de teren. Fiona îşi fixă radioul la loc în curea. Te putem duce la ea. Prietenii voştri spun că aţi cîştigat pariul şi că diseară, la cină, vor adăuga şi o şampanie, în cinstea voastră.

Kevin îşi lăsă capul pe umărul soţiei sale. În timp ce umerii lui tremurau, Bogart începu să-i lingă mîna, să-l liniştească.

– NICI MĂCAR NU E FURIOASĂ PE EL, remarcă Simon în timp ce erau zdruncinaţi şi aruncaţi încolo şi-ncoace, în cea de a doua maşină de teren.

– Au împărţit o experienţă intensă, cumplită – şi probabil s-au înfuriat de mai multe ori unul pe celălalt, în acest timp. Aşa că le-a trecut. Aşa se întîmplă de obicei. Mai trăiesc şi se află într-o stare de euforie. Dar tu?

– Eu? A fost al naibii. Nu este ce m-am aşteptat, adăugă el după o clipă.

– Ah?

– Probabil am crezut că mărşăluieşti puţin prin pădure, urmîndu-ţi cîinele, bînd cafea şi mîncînd batoane energizante.

– Nu e departe de adevăr.

– Da, nu este. Dar tu ai avut un scop, ca şi cîinele. Să găseşti ce s-a pierdut şi asta cît mai repede. Sigur, mergi

după cîine, dar tu manevrezi cîinele şi pe tine, în timp ce faci pe detectivul şi pe psihologul şi pe cercetaşul.

– Hmm.

Şi toate astea în timp ce eşti un jucător, într-o echipă – nu doar cu cîinele ci cu tot restul unităţii, cu ceilalţi cercetaşi, cu poliţiştii sau cu orice alt reprezntant al autorităţilor. Şi cînd îi găseşti, eşti paramedic, preot, cel mai bun prieten, mamă şi comandant.

– Purtăm multe pălării. N-ai vrea să încerci cîteva?

Simon scutură din cap.

– Mi-ai luat deja cîinele. Poate face el asta. Mie mi-a ajuns. Slavă Domnului, adăugă el cînd văzu cabana, printre copaci. Vreau un duş, o mîncare caldă, cîteva vedre cu cafea. Asta intră la pachet?

– Da, acolo.

Mai întîi veni haosul. Uşurare, lacrimi, îmbrăţişări, chiar în timp ce totul fu preluat de paramedicii adevăraţi. Cineva îl bătu pe spate şi-i vîrî o cafea fierbinte în mînă. Nimic nu avusese vreodată un gust mai bun.

– Bună treabă. Chuck îi îndesă o gogoaşă la fel de bună... A naibii treabă. Dacă vrei să faci un duş fierbinte, ai o cameră, sus.

– Mi-l doresc la fel ca pe următoarea respiraţie.

– Cară-te, atunci. Urîtă noapte, nu? Dar o dimineaţă a naibii de bună.

Şi el şi Chuck îşi îndreptară privirile spre Ella şi Kevin, în timp ce paramedicii urcau targa Ellei într-o ambulanţă.

– Cum se simte?

– Genunchiul e destul de rău şi o să aibă nevoie de cîteva copci. Dar amîndoi sînt mai bine decît ar fi trebuit să fie. Îşi vor reveni. Garantez că nu vor uita niciodată vacanţa asta.

– Nici eu.

– Nimic nu se aseamănă cu o găsire, spuse Chuck şi-i mai dădu un pumn. Ei, du-te acum la duşul ăla. Jill a pregătit spaghetele şi chifteluţele ei şi se cheamă că nu

ai trăit dacă nu-i guşti chifteluţele. Raportul, după masa de prînz.

Cînd intră, o femeie mămoasă îl îmbrăţişă înainte de a-i vîrî în mînă cheia de la o cameră. Se întoarse în direcţia scărilor, intră în Lori şi se pomeni într-o altă îmbrăţişare. Înainte de a fi putut ajunge la etajul al doilea, i se dăduse mîna de două ori şi fusese din nou bătut pe spate. Puţin ameţit, găsi camera şi se închise pe dinăuntru.

Linişte, îşi spuse el. Tăcere – sau aproape, de vreme ce zgomotul de jos şi de pe coridoare era bine atenuat de uşă.

Solitudine.

Îşi trînti sacul pe un scaun. Scormoni în el după şosetele de schimb, boxerii şi cămaşa pe care îl instruise Fiona să şi le ia, periuţa de dinţi de voiaj pe care i-o furnizase ea.

În drum spre baie aruncă o privire pe fereastră. Oamenii continuau să se agite prin jur. Cîinii, vizibil prea înnebuniţi de joc, mergeau în urma oamenilor sau unul după altul.

Nu o văzu pe Fiona. O pierduse din vedere la cîteva minute după ce ajunseseră la bază.

Se dezbrăcă, porni duşul la presiune şi fierbinţeală maximă. Şi în clipa în care apa îl izbi, fiecare celulă a trupului său plînse, recunoscătoare.

Poate că nu era el un orăşean autentic, se gîndea Simon sprijinindu-se cu palmele de plăcile de faianţă, lăsînd apa fierbinte să se reverse peste el, dar Maică Precistă, cît preţuia el canalizarea interioară.

Auzi ciocănitul în uşa băii şi ar fi mîrîit dacă nu ar fi urmat imediat vocea Fionei.

– Sînt eu. Vrei companie sau vrei să călăreşti solo?

– Compania este în pielea goală?

Buzele i se curbară cînd o auzi rîzînd.

Exista solitudine şi solitudine, medită el. Şi cînd Fiona deschise uşa de la duş, înaltă, subţire, goală, decise că de fapt prefera genul ei.

– Intră. Apa e bună.

– Dumnezeule Mare. Ca şi el, Fiona închise ochii şi savură.

– Nu e bună. E divină, comentă ea.

– Unde ai fost?

– Ah. A trebuit să-l hrănesc şi să-i dau apă lui Bogart, să vorbesc cu baza, cu sergentul, să pregătesc raportul. Îl ţinem după formidabila masă de prînz.

– Am auzit. Se cheamă că nu am trăit dacă n-am gustat chifteluţele.

– Adevărul adevărat. Fiona îşi băgă capul sub duş, dîndu-şi-l pe spate pentru ca apa să-i plouă pe păr. Apoi rămase aşa, cu ochii închişi şi cu un *hmm* de plăcere în gîtlej.

– Am sunat-o pe Syl, i-am spus că în drum îi luăm şi pe băieţi de la ea.

– Ai fost ocupată.

– Lucruri care trebuie făcute.

– Eu mai am unul, spuse Simon întorcînd-i cu faţa spre el.

Fiona îşi oftă drumul spre sărut.

– Fiecare sărbătoreşte în felul lui. Mie îmi place felul tău.

DOUĂZECI ŞI DOI

Nu avu nimic de comentat asupra chifteluţelor. În timp ce mînca, Simon îşi spuse că masa îi amintea de una din mesele de familie, acasă la el. Mult zgomot, întreruperi, întrebări şi uluitor de multă mîncare.

Dar desigur, familiile erau de toate formele, mărimile şi structurile.

Presupuse că ordinul lui ierarhic aici era „prietenul" – enervant dar predictibil – care încă era măsurat şi cîntărit, dar primit cu suficientă căldură.

Nu avu nimic de comentat asupra atmosferei încărcate, fericite, nici cînd aceasta îl molipsi chiar şi pe el. Imaginea lui Kevin venind şchiopătînd spre ei, după atîtea ceasuri, după toate milele acelea, îl izbise puternic şi profund.

Mai mult decît satisfacţie, decise Simon, fusese ca o redeşteptare, ca o priză de drog cu adevărat bun, care îţi conferă un sentiment de mîndrie.

Atît Mai cît şi Fiona făceau însemnări şi se discuta despre documentaţie, logistică, rapoarte.

Observă că în prezentarea ei Fiona eludase atacul de panică.

– Simon, ai ceva de adăugat?

Se uită peste masă, la James.

– Cred că Fiona a acoperit totul. Eu am participat doar ca turist.

– Posibil, dar ţi-ai arătat forţa. S-a descurcat bine pentru un boboc, spuse Fiona. Are rezistenţă, se orientază bine. Poate citi o hartă şi o busolă şi are ochi de vultur. Cu puţin antrenament poate fi gata odată cu Jaws.

– Dacă vrei, te-am şi inclus, îi spuse Chuck.

Simon înfise furculiţa într-o chifteluţă.

– Vă dau cîinele.

– Te angajăm cu salariul maxim.

Amuzat, Simon o studie pe Meg care învîrtea nişte macaroane pe furculiţă.

– Sînt ouă de gîscă, da?

– Întotdeauna.

– Tentant.

– Mai gîndeşte-te, îi sugeră Mai. Poate că îl aduci odată pe Jaws la un exerciţiu, cu unitatea. Să vezi cum merge.

BUNA DISPOZIŢIE SE MAI ÎNMUIE pe drumul de întoarcere, cu cîinii moţăind în barcă. Lori şi James făceau acelaşi lucru, cu capetele împreunate, în timp ce Mai şi Tyson se ţineau de mînă.

De la o singură echipă viraseră acum spre cupluri, îşi spunea Simon uitîndu-se cu coada ochiului la Fiona care îşi recitea însemnările, lîngă el. Şi avea senzaţia că era unul de-al lor.

Cînd ajunseră la Orcas, începură din nou îmbrăţişările. Nu mai văzuse niciodată oameni atît de dependenţi de îmbrăţişări.

Se urcă el la volan, pe drumul spre casă.

– Am luat totuşi masa în oraş – oarecum, spuse Fiona. Am mîncat atîta paste încît cred că n-o să mai pot băga nimic în mine, cîteva zile. În plus, a fost unic.

– Tu nu te plictiseşti niciodată, Fiona.

– Mulţumesc.

– Se petrec prea multe în viaţa ta, în capul tău, ca să te plictiseşti.

Fiona zîmbi şi deschise mobilul care semnala.

– Fiona Bristow. Da, Tod. Chiar mă bucur că te aud. Cu toţii sîntem. Nu ai de ce, Nu ai de ce, noi am fost deja, cînd Kevin şi Ella au ajuns cu bine înapoi. Da, absolut. Ai grijă de tine.

Închise telefonul.

– Cinci copci şi o genunchieră pentru Ella. I-au hidratat pe amîndoi, le-au tratat băşicile, zgîrieturile. În versiune scurtă, o să fie amîndoi bine şi în curînd, înapoi la cabană. Au vrut să-ţi mulţumească.

– Mie?

– Ai făcut parte din echipa care i-a găsit. Cum te face să te simţi?

O clipă, Simon nu spuse nimic.

– Destul de al naibii de bine.

– Da. Chiar aşa este.

– Voi trebuie să vă cumpăraţi singuri echipamentul. Radiourile, păturile, trusa de prim ajutor, totul. Am văzut că ai notat ce ai folosit. Trebuie să le înlocuieşti din buzunarul tău. Simon spuse asta nu că s-ar fi gîndit să li se alăture.

– Asta face parte din distracţie. Radioul a fost un dar şi al naibii ce nevoie aveam de el. Ni l-au cumpărat părinţii unui puşti pe care l-am găsit noi. Unii vor să ne dea bani, dar asta e o idee nefericită. Dar dacă vor să ne cumpere pături sau provizii, nu spunem nu.

– Dă-mi lista. Înlocuiesc eu totul. Am făcut parte din echipă, da? adăugă Simon cînd Fiona se încruntă la el.

– Da, dar nu trebuie să te simţi obligat să ...

– Eu nu mă ofer voluntar ca să fac lucruri din obligaţie.

– Asta e adevărat. O să-ţi dau lista.

Se opriră la Sylvia, încărcară cîinii, lucru care dură de două ori mai mult decît ar fi trebuit, din cauza bucuriei generale. Simon trebui să recunoască faptul că-i fusese dor de idiotul lui de cîine şi că se simţea al naibii de bine conducînd maşina spre casă, cu Fiona alături şi în spate, o haită de cîini fericiţi.

– Ştii ce vreau eu? îl întrebă Fiona.

– Ce?

– Vreau un pahar lung, înalt, cu vin şi o oră leneşă în balansoarul meu făcut pe comandă, de pe verandă. Poate că o să vrei să mi te alături?

– S-ar putea.

Cînd Fiona se întinse să-i ia mîna, Simon şi-o înlănţui într-ale ei.

– Mă simt bine. Obosită, fericită şi efectiv bine. Dar voi, băieţi? Fiona se întoarse să se uite în spate, frecînd boturi şi trupuri. Ne simţim bine. Vă puteţi juca, în timp ce Simon şi cu mine o să bem vin pînă la apusul soarelui. Asta gîndesc eu. Vom fi cu toţii fericiţi şi ne vom simţi bine pînă cînd ...

– Fiona.

– Hmm? Distrată, se uită în față. Fericirea de pe chipul ei făcu loc îngrijorării.

– Ce e? Ce s-a întîmplat?

Se răsuci spre spate, în timp ce Simon încetinea ca să intre pe aleea ei.

Eşarfa roşie legată de steagul ridicat de pe cutia ei poştală flutura în briza capricioasă.

Mintea i se goli şi o clipă se pomeni înapoi în întunericul strîmt, fără aer.

– Unde ţi-e pistolul? Fiona! Îi biciui numele şi o readuse înapoi.

– În sacul meu.

Simon se întinse în spate, înşfăcă sacul şi-l lăsă în poala ei.

– Scoate-l şi blochează portierele. Rămîi în maşină şi cheamă poliţia.

– Nu. Ce faci? Stai. Unde te duci?

– Să controlez casa. Nu este el aici, dar nu putem risca.

– Şi te duci aşa acolo, neînarmat, neprotejat? Ca Greg, îşi spuse în gînd. Exact ca Greg.

– Dacă ieşi, ies şi eu. Chemăm mai întîi poliţia. Te rog. Nu aş mai putea suporta... a doua oară. Nu aş mai putea.

Scoase mobilul şi sună la biroul şerifului.

– Sînt Fiona. Cineva a legat o eşarfă roşie de cutia mea poştală. Nu, sînt cu Simon, la capătul aleii. Nu. Nu. Da, în regulă. Bine.

Inspiră adînc.

– Sînt pe drum şi vor să rămînem unde sîntem. Ştiu că nu aşa vrei tu să faci. Ştiu că e împotriva firii tale, a instinctului tău.

Fiona deschise fermoarul sacului şi scoase pistolul. Cu mîini sigure, verifică încărcătorul, siguranţa.

– Dar dacă este acolo, dacă aşteaptă, o să ştie şi asta. Şi poate că o să mă duc la o altă înmormîntare a unui bărbat pe care-l iubesc. Şi o să mă omoare şi pe mine, Simon, pentru că a doua oară nu o să-mi mai pot reveni.

– O spui astfel încît mă legi de mîini şi de picioare.

– O spun astfel pentru că este purul adevăr. Am nevoie să stai cu mine. Îţi cer să stai cu mine. Te rog, nu mă lăsa singură.

Îl izbi nevoia ei. Dacă ar fi recurs la lacrimi poate că ar fi rezistat, dar tonul ei plat, oarecare, îl dezarmă.

– Dă-mi binoclul.

Fiona deschise fermoarul unui alt buzunar al sacului ei şi i-l dădu.

– Nu plec nicăieri, mă uit, doar.

– Bine.

Coborî din maşină dar rămase aproape. În timp ce scana drumul, copacii, o auzea calmînd cîinii. Primăvara înfrunzise copacii, obligîndu-l să caute un unghi prin tot verdele acela, ca să poată găsi vreo umbră. Sub adierea plăcută a brizei, se îndepărtă cîţiva paşi, în căutarea unui loc mai bun şi urmă curba şoselei.

Casa ei frumoasă se înălţa liniştită în faţa arcurilor întunecate ale pădurii. Fluturi dansau în aer, deasupra grădinii, în timp ce pe cîmpurile ei iarba şi piciorul-cocoşului abia începuseră să se ţească.

Se întoarse înapoi, deschise portiera.

– Totul pare în regulă.

– A citit articolul. Vrea să mă sperie.

– Nu te contrazic. Dacă este în continuare pe aici, ar fi o prostie să lase semnul.

– Da. Şi eu zic la fel. A reuşit ce şi-a propus. Sînt speriată.Vine poliţia. Am din nou totul în faţă şi mă gîndesc la el. Cu toţii ne gîndim. L-am sunat pe Agent Tawney.

– Foarte bine. Uite, au sosit.

Simon închise portiera, aşteptînd sosirea maşinii de poliţie. O auzi coborînd pe cealaltă parte şi aproape că strigă la ea să se urce înapoi. Oricum nu ar fi făcut asta, îşi spuse el şi probabil că nici n-ar fi fost nevoie.

Îl privi pe şerif coborînd din prima maşină. Îl mai văzuse de cîteva ori prin sat, dar nu stătuseră niciodată de vorbă – sau nu simţiseră nevoia. Patrick McMahon era un bărbat înalt, puternic. Simon şi-l imagină jucînd fotbal la liceu – poate ca atacant – şi probabil că a continuat, în meciurile amicale de duminică.

Ochelari de aviator îi ascundeau ochii, dar faţa lui mare părea înverşunată şi mîna i se odihnea pe patul pistolului în timp ce se apropia.

– Fee, vreau să stai în maşină. Simon Doyle, da? MacMahon îi întinse mîna. Vreau să stai cu Fee. Davey şi cu mine o să mergem să aruncăm o privire. Matt o să rămînă aici. O să facă cîteva poze şi o să pună eşarfa într-o pungă pentru probe. Aţi încuiat uşile cînd aţi plecat?

– Da.

– Ferestrele?

– Cred ... Da, cred că da.

– Sînt închise, spuse Simon. Le-am verificat eu înainte de plecare.

– Perfect. Fee, ce-ar fi să-mi dai cheile? Cînd terminăm, îl sunăm pe Matt. E bine?

Fiona ocoli maşina spre ei, în timp ce Simon scotea cheile din contact şi ea scoase din inel cheia de la casă.

– De la uşa din faţă şi din spate.

– Foarte bine, repetă el. Nu vă îndepărtaţi de maşină.

McMahon se urcă înapoi în maşina lui de teren, întoarse în dreptul maşinii Fionei şi o luă pe alee.

– Îmi pare rău pentru asta, Fiona. Matt, care abia dacă împlinise vîrsta pentru o bere legală, o bătu uşor pe braţ. Acum, tu şi domnul Doyle vă urcaţi înapoi în

maşină. Şi blocaţi uşile. Matt se uită în jos, la pistolul pe care Fiona îl ţinea în mînă.

– Este mai tînăr ca mine. Vorbesc de Matt, spuse Fiona odată urcată în maşină. Abia dacă a atins vîrsta legală pentru băutură. L-am dresat pe cîinele părinţilor lui, un Jack Russel. Nu este acolo, şopti ea mişcîndu-şi pumnul în sus şi în jos, de-a lungul pieptului. MacMahon şi Davey sînt în siguranţă.

– Ai rugat pe cineva să treacă pe aici, în absenţa ta?

– Nu. Era vorba doar de o noapte. Dacă ar fi durat mai mult, ar fi venit Syl să ude florile, să ia poşta. Dumnezeule Mare, dacă ar fi durat mai mult şi ...

– Nu a fost aşa, i-o tăie scurt Simon. Şi nu are rost să-ţi imaginezi lucruri. Toată lumea de pe insulă sau la naiba, din jur, a aflat la prima oră că ai plecat într-o acţiune de căutare, deci omul n-ar fi avut timp suficient pentru aşa ceva.

Doar dacă, îşi spuse Simon, nu se afla deja pe insulă, la vremea aceea.

– Eu cred că totul se trage de la articol – momentul şi felul în care mi-a adus eşarfa acum. Cred că vrea să ştiu că se poate apropia mai mult. Că s-a apropiat.

– Este arogant şi aroganţa duce la rateuri.

– Sper că ai dreptate. Se zgîi la eşarfă, forţîndu-se să gîndească. Gîndeşte logic, îşi porunci ea.

– A plouat aici, azi noapte? Furtuna a ajuns şi aici? Aşa era de presupus. Eşarfa e uscată, sau suficient de uscată ca să fîlfîie în adierea brizei. Dar de fapt soarele este cald şi puternic, astăzi. Ar fi vrut să facă asta noaptea, da? Noaptea sau suficient de devreme ca să nu rişte prea mult să fie văzut de vreo maşină în trecere pe aici.

– Noi stăm aici de douăzeci de minute şi nu am văzut trecînd nici o maşină.

– Adevărat, dar este totuşi un risc prostesc. Nu e doar arogant, e şi prost. Dacă a venit aici noaptea, ar fi

trebuit să stea undeva pe insulă, sau să aibă propria lui barcă. Dar dacă venea cu barca, avea nevoie de o mașină ca să ajungă aici.

– Într-un fel sau altul, a fost aici. Șansa ar fi să-l fi văzut cineva.

O mașină se apropie acum de ei, trecu mai departe.

– Turiști, spuse Fiona liniștită. Sezonul estival începe să-și intre în drepturi. Venirea și plecarea cu feribotul este cel mai simplu mod de a te face nevăzut. Dar poate că nu a venit în aceeași zi. Poate că a închiriat o cameră dinainte, sau un loc într-un camping, sau ...

Fiona tresări cînd Matt bătu în geam.

– Iartă-mă, spuse acesta cînd Fiona lăsă geamul în jos. Șeriful ne transmite că totul e în ordine.

– Mulțumesc. Mulțumesc, Matt.

Fiona studia locul, în timp ce Simon conducea. Totul îi era atît de familiar . Oare o fi trecut pe aici? se întrebă ea. Ar fi riscat să se întîlnească cu cîinii? Nevoia învinsese instinctul precauției? Poate că a riscat totuși, ca să-și arunce un ochi, să studieze mai bine casa, în speranța că o va vedea stînd pe terasă sau smulgînd buruienile din grădină.

Lucruri obișnuite, lucruri pe care le fac oamenii zi de zi.

Mergînd să ia poșta, făcînd un comision, ținînd o oră, jucîndu-se cu cîinii, se gîndea Fiona.

Lucruri de rutină.

Gîndul că el ar fi putut veni și altădată, că ar fi putut-o studia, urmări – exact cum făcuse Perry –o umplu de o groază bolnăvicioasă, care îi aduse în gît un gust amar.

Cînd Simon se opri, McMahon deschidea tocmai ușa.

– Nu există semne de pătrundere. Eu nu-mi pot da seama dacă a fost ceva deranjat dar îmi poți spune tu, dacă observi ceva. Ne-am uitat în jurul casei și o să le spun lui Davey și Matt să se mai uite o dată, să meargă

puțin mai departe, în timp ce noi o să ne uităm înăuntru. Bine?

– Da. Șerif, l-am sunat pe Agentul Tawney. Am simțiti că trebuia să fac asta. Nu am vrut să te calc pe bătătură, dar...

– Fiona. De cîtă vreme mă cunoști?

Fiona răsuflă ușurată.

– De pe vremea cînd veneam aici să-l văd pe tata, verile.

– Suficient pentru tine ca să știi că nu-mi pasă de bătăturile mele. Acum vreau să intri, să te uiți bine. Dacă vezi ceva care nu e la locul lui, spune-mi. Chiar dacă doar îți închipui asta.

Avantajul unei case mici, se gîndea Fiona, era că nu-ți trebuia mult s-o străbați, chiar acordîndu-ți timp – obsedată, poate – să deschidă cîteva sertare.

– Totul este așa cum am lăsat.

– E bine. Dar ce-ar fi să ne așezăm puțin și să stăm de vorbă?

– Vrei să bei ceva? Aș putea să ...

– Nu vreau nimic. Nu te preocupa de asta. Se așeză, continuînd să vorbească pe tonul acela de unchi, ton care, înțelese Simon, urmărea să calmeze nervi și temperamente.

– L-am lăsat pe Davey să se ocupe de asta știind că te simți mai bine cu el, nu pentru că nu mă simțeam implicat. Nu vreau să crezi cumva că mă spălam pe mîini de chestia asta.

– De cîtă vreme mă cunoști?

McMahon îi zîmbi, ridurile de la colțurile ochilor devenind și mai adînci.

– Așa-mi placi. La ce oră ați plecat ieri?

– Am primit telefonul la șapte cincizeci. Nu mi-am notat ora la care am plecat, dar cred că în mai puțin de cincisprezece minute. Suficient timp ca să o sun pe Mai, să verific sacii, să încuiem și să încărcăm lucrurile în

maşină. Am lăsat cîinii, cu excepţia lui Bogart, la Syl, după care am plecat la Chuck. La şapte cincizeci şi cinci, toată unitatea se afla pe drum.

– Bun timp de reacţie.

– Muncim la el.

– Ştiu asta. Ştiu că i-aţi găsit pe oamenii aceia. Aţi făcut o treabă bună. La ce oră v-aţi întors astăzi?

– Ne-am întors acasă la Chuck în jur de trei treizeci şi am făcut un ocol să ne luăm cîinii. Te-am sunat imediat, cam la un minut după ce am văzut eşarfa. Era udă? Umedă? M-am gîndit că ...

– Încerci să-mi faci munca? Îi făcu cu degetul, păstrînd un ton uşor. Azi-noapte a plouat. Nu am fost bombardaţi ca voi, dar a fost o ploaie destul de puternică. Se putea usca pînă acum, pentru că ziua e frumoasă, însorită. Dar nu era acolo la ora nouă dimineaţa cînd a trecut Davey pe aici.

– Ah.

– Fee, chiar dacă nu eşti aici, noi tot sîntem vigilenţi. Într-o zi frumoasă ca asta, multă lume ia feribotul. Eu aş zice că tipul a venit astăzi, poate că s-a plimbat puţin cu maşina prin jur. Undeva între nouă dimineaţa şi patru şi un sfert după-amiază, a legat eşarfa asta acolo. Spun că a venit cu maşina pentru că locuieşti destul de departe. Nu-l pot vedea făcînd pe jos atîta drum, jucîndu-se de-a turistul.

– Nu, are nevoie de maşină, şopti Fiona.

O maşină cu portbagaj.

– Am pus cîţiva oameni în care pot avea încredere să stea cu ochii pe feribot, verificînd plecările. Dacă văd un bărbat călătorind singur cu maşina, îi vor lua numerele. Vom întreba şi la hoteluri, la pensiuni, la campinguri, chiar şi la casele închiriate, dar asta o să ia ceva timp. Vom verifica toţi bărbaţii care călătoresc singuri.

– Mă faci să mă simt mai bine, şopti Fiona.

– Asta-i bine. Dar, Fiona, nu vreau să rişti. Nu spun asta doar ca şerif, ci ca prieten al tatălui tău şi al Sylviei. Nu vreau să stai singură aici. Iar dacă aici este unde vrei tu să stai, atunci trebuie să stea cineva cu tine. Vreau să-ţi încui uşile – ziua şi noaptea, adăugă el şi expresia serioasă, de atenţionare din privirea lui îi spuse lui Simon că obiceiul ei de a nu-şi încuia uşile nu era un secret.

– Aşa voi face. Jur.

– Foarte bine. Cînd eşti pe drum, vreau să stai cu portierele şi geamurile blocate. Vreau să ai mereu mobilul la tine şi vreau numele fiecărui nou client. Fiecare. Dacă primeşti vreun telefon pentru o acţiune de căutare, vreau să mă suni pe mine sau la biroul meu. Vreau să ştiu unde te duci şi cum pot controla asta.

– Nu o să mai stea aici, interveni Simon. O să se mute la mine. Astăzi. Îşi împachetează lucrurile de care are nevoie şi plecăm.

– Dar nu pot să ...

– Asta-i o idee bună. McMahon o ignoră pe Fiona încuviinţînd din cap în direcţia lui Simon. Nici eu nu vreau să o mai ştiu singură aici.

– Nu o să mai fie.

– Pardon? Fiona ridică ambele mîini. Nu vreau să fiu dificilă şi nu comentez necesitatea de a lua măsuri de precauţie, dar nu pot să mă mut aşa din casa mea, din locul unde-mi desfăşor munca mea. Eu îmi ţin lecţiile aici şi ...

– O să rezolvăm noi şi asta. Împachetează-ţi lucrurile.

– Dar ...

– Vrei să ne laşi singuri un minut? îl rugă el pe McMahon.

– Nici o problemă. Mă găsiţi afară, spuse el împingînd scaunul în spate.

– Ai idee cît este de enervant cînd mă întrerupi tot timpul? întrebă Fiona.

– Da, poate la fel de enervant cum este cînd comentezi tot timpul împotriva bunului simţ.

– Nu fac asta. Dar bunul simţ trebuie să se coordoneze cu simţul practic. Am trei cîini. Am o afacere aici. Echipamentul de care am nevoie ca să-mi funcţioneze afacerea.

Scuze, nu motive. Iar Simon nu mai avea de gînd să înghită baliverne.

– Vrei să fii practică? Îţi arăt eu ce înseamnă practic. Eu am o casă mai mare şi spaţiu mai mult pentru cîinii ăia. Nu poţi rămîne singură, pentru că eu sînt mereu acolo. Lucrez acolo. Dacă o să vină aici după tine, nu o să te găsească. Dacă ai nevoie de afurisitul ăla de echipament, o să mutăm afurisitul ăla de echipament. Sau o să-ţi fac eu unul nou. Crezi că nu sînt în stare să construiesc un nenorocit de scrînciob?

– Nu e asta. Sau nu numai asta. Fiona îşi ridică mîinile şi se frecă pe faţă. Nu mi-ai acordat nici cinci secunde ca să mă gîndesc. Nici măcar nu te-ai obosit să mă rogi.

– Eu nu rog. Eu îţi spun să te duci să-ţi împachetezi lucrurile de care ai nevoie. Consideră asta ca o schimbare la şefia haitei.

– Nu e deloc amuzant.

– Eu nu mă simt amuzat. Vom lua acum tot ce putem din echipamente şi altele. Restul, mîine. La naiba, Fiona, a fost la nici cîteva sute de casa ta. Tu m-ai rugat pe mine să stau, împotriva instinctelor mele şi a ceea ce vroiam eu să fac. Acum este rîndul tău.

– O să-mi acord cinci secunde de gîndire. Se întoarse de la el şi cu pumnii strînşi pe coapse, se duse la fereastră.

Locul ei – ăsta era motivul purtării ei ? Locul ei aici, primul lucru solid din noua viaţă pe care şi-o crease. Acum, în loc să rămînă pe poziţie, apărînd-o, pleca.

Putea să fie atît de încăpăţînată, atît de proată?

– Timpul a trecut.

– Ah, taci. izbucni ea. Sînt scoasă din propria mea casă, aşa că dă-mi un minut să mă obişnuiesc cu ideea.

– Perfect. Acordă-ţi un minut, apoi începi să te mişti.

Fiona se întoarse spre el.

– Eşti puţin furios pe mine pentru că trebuie – sau simţi că trebuie – să faci asta. Una este pentru tine să dormi aici, alta, să locuiesc eu, efectiv, în casa ta.

– Bine. Şi unde vrei să ajungi?

– Nicăieri, a fost doar o remarcă. Trebuie să dau nişte telefoane. Nu pot să împachetez aşa, pur şi simplu. Trebuie să-mi contactez clienţii, cel puţin pe cei care vin mîine, să le spun că am mutat şcoala. Temporar, adăugă ea, atît pentru sine cît şi pentru el. Numărul lui James este patru, pe afişajul rapid. Dacă-l suni, o să vină să ne ajute să mutăm echipamentul de afară.

– Bine.

– Şi o să trebuiască să transfer apelurile la numărul tău – de la telefonul meu fix. Pentru clienţi şi în cazul în care primesc un telefon pntru o acţiune de căutare.

– Nu-mi pasă.

– Ba da, îţi pasă, spuse ea îngrijorată acum. Apreciez ce faci, mai ales că nu eşti chiar fericit că trebuie s-o faci.

– Prefer să mă simt eu puţin înghesuit, decît să ţi se întîmple ţie ceva.

Fiona rîse chinuit.

– Habar n-ai cît eşti de dulce. O să fac tot ce pot să nu te înghesui prea mult. Du-te şi spune-i Şerifului McMahon că ai cîştigat. Eu o să încep să-mi adun lucrurile.

Nu era prea sigur ce anume cîştigase, pomenindu-se dintr-o dată în coastă cu patru cîini şi o femeie, dar ieşi pe verandă. McMahon se întrerupse din conversaţia cu ajutoarele lui şi-i veni în întîmpinare.

– Împachetează.

– Bine. Noi o să continuăm să venim aici de două ori pe zi, în control. Cînd o să se vînture încolo şi-ncoace, ca să-şi poată ţine orele alea ale ei...

– Nu o să se vînture. O să le ţină acasă la mine. Îl sun acum pe James să mă ajute la demontat şi mutat toate astea.

Cu sprîncenele ridicate, McMahon se uită la echipament.

– Şi mai bine. Ştii, Matt iese din tură, acum. Este tînăr şi are un spate puternic. O să îţi dea o mînă de ajutor. Nu o să dureze mult. Astea sînt balansoarele tale, da?

– Acum sînt ale ei.

– Hmmm. Mă întrebam dacă poţi să faci leagăne de terasă. Soţia mea şi cu mine avem o aniversare, luna viitoare. Am şi eu un mic atelier, unde mai ciocănesc cîte ceva, din cînd în cînd. M-am gîndit că mi-aş putea încerca mîna cu unul. I-am spus şi nevesti-mi, dar apoi am constatat că este peste puterile mele să-l fac atît de repede.

– Ţi-l fac eu.

– Ceva cu nişte braţe simpatice, largi... iar nevastă-mea e nebună după roşu.

– În regulă.

– Foarte bine. O să discutăm altădată detaliile. Dă-i drumul, ia-ţi sculele şi începe demontarea. Îi spun şi lui Matt să se apuce. McMahon dădu să plece, dar se opri în loc.

– Chiar faci un lavoar dintr-o buturugă?

– Da.

– Aş vrea să-l văd şi eu. Matt! Du în camioneta lui Simon chestiile astea pentru cîini.

PÎNĂ LA URMĂ tot îl sună pe James, pentru trei perechi de mîini şi o a doua camionetă. Iar cu James veni şi Lori, iar cu James şi Lori veni şi Koby.

Enervarea iniţială a lui Simon la gîndul de a avea atîţia oameni şi animale viermuind în jurul lui cedă în faţa adevărului că uneori oamenii nu-ţi stăteau în drum, făcînd mai plăcută o muncă necesară şi obositoare.

Nu era vorba de două valize cu haine, nu în cazul Fionei. Erau valizele, paturile cîinilor, hrana pentru cîini, jucăriile, lesele, medicamentele, vasele lor, obiectele pentru toaletarea lor – şi toate astea fără platforme, tobogan, balansoar, tunel. Sau dosarele ei – şi lisuse, femeia asta chiar avea la dosare – laptopul ei, sacii ei pentru acţiunile cu unitatea, hărţile ei, lucrurile perisabile din frigiderul ei.

– Straturile cu flori şi legume sînt udate cu picurătorul, spuse ea cînd Simon obiectă să ia şi ghivecele. Dar astea trebuie udate regulat. În plus, o să ne bucurăm de ele. Şi în plus şi în plus, Simon, tu ai vrut-o.

Ori la asta nu mai avea ce spune.

– Bine. Bine. Doar că ...începe să mai renunţi şi tu la cîte ceva.

– Ai vreo preferinţă cu ce să încep?

Simon se uită la ultima încărcătură şi se întrebă unde naiba băgase ea toate astea în căsuţa ei pentru pitici. Cum de reuşea să păstreze ordunea – fără a mai pune la socoteală tot ce lăsase în urmă.

– Cu orice, cred. Pune-ţi lucrurile de birou într-unul din dormitoarele de rezervă şi nu te amesteca într-ale mele mai mult decît trebuie.

Se întoarse apoi ca să-l ajute pe James să monteze la loc echipamentul pentru antrenamente.

Lîngă Fiona, Lori îşi dădu ochii peste cap şi apucă o cutie cu dosare.

– Ia-o tu înainte.

– Nu sînt foarte sigură, dar cred o să ducem sus mai întîi chestiile astea, să le găsim locul cel mai bun.

În timp ce mergeau, Lori se uita în jur.

– Frumos. Chiar frumos – mult spaţiu şi lumină şi mobilier interesant. Mă rog, cel care este. Dezordine, adăugă ea şi începu să urce scările, dar chiar e foarte drăguţ aici.

– Poate de trei sau de patru ori mai mult spaţiu decît am eu, spuse Fiona aruncînd o privire într-o cameră, încruntîndu-se la echipamentul de gimnastică, la hainele aruncate peste tot, la cutiile nedespachetate.

Deschise uşa unei alte camere. O stivă de cutii cu vopsele, cîteva perii, role, scule, capre de lucru.

– În regulă, cred că aici e bine. O să am nevoie de biroul şi de scaunul meu. Nu m-am gîndit la asta.

Se înfioră văzînd praful de pe jos, pelicula de pe ferestre.

– Este o harababură şi ştiu ce gîndeşti tu. Harababura mă înnebuneşte.

Puse jos cutia cu obiectele de birou şi se întoarse în cerc.

– O să trebuiască să mă obişnuiesc cu asta.

Şi el, îşi spuse în gînd. O vreme.

DOUĂZECI ŞI TREI

Optă să înceapă cu instalarea biroului. Ceea ce în cazul de faţă însemna să cureţe mai întîi locul. Cu harababura o să se poată obişnui. Nu era casa ei. Dar temporar sau nu, ea nu va putea lucra în praf şi în mizerie.

În timp ce Lori şi James plecau după biroul şi scaunul ei – şi lampa şi ceasul de birou – Fiona începu să caute lucrurile de care avea nevoie pentru curăţenie. Şi cum se părea că Simon credea doar în lucrurile strict necesare, o sună pe Lori să-i mai dicteze o listă din propriile ei rezerve.

Cum Dumnezeule putea trăi cineva – mai ales cineva cu un cîine – fără un mop *Swiffer*?

Lucrînd cu ce avea, înlătură cîteva luni de praf de pe ferestre, duşumea, tocărie, obiecte de lemn şi descoperi ceea ce presupuse a fi o a doua debara, dar care de fapt era o baie.

Una care, îşi spuse ea oftînd din greu, precis că nu fusese curăţată de la mutarea lui aici. Din fericire, primul scop al băii părea a fi acela de a aduna cît mai mult praf.

Stătea în mîini şi în genunchi, frecînd pe jos, cînd apăru Simon.

– Ce faci aici?

– Îmi plănuiesc următoarea mea vizită la Roma. Tu ce crezi că fac? Curăţ baia asta.

– De ce?

– O să-ţi explic. Fiona se aşeză pe călcîie şi începu:

– La un moment dat, o să trebuiască să fac pipi. Am descoperit că asta se întîmplă, cu oarecare regularitate, în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu. Prefer – spune-mi mironosiţă dacă vrei – să mă angajez în această activitate într-un mediu curat.

Simon îşi vîrî mîna în buzunar şi se lăsă pe tocul uşii.

– Eu nu folosesc nici camera asta şi nici closetul ăsta.

– Serios? N-aş fi crezut.

Simon se uită în jur, la dormitorul acum desprăfuit, în care cutiile cu vopsea stăteau ordonat aranjate lîngă capre, role, căuşuri şi perii, pe prelate frumos împăturite.

– Te instalezi aici?

– Ai o problemă?

– Nu pentru mine. Ai spălat duşumeaua din dormitor?

– Doar cu mopul bine stors. Dă-mi voie să-ţi atrag atenţia, ca cineva care lucrează cu lemnul, că ar trebui să ai mai multă grijă de duşumelele tale. Ai nevoie măcar de cîte ceva de la *Murphy.*

– Am cîte ceva. Pe undeva. Probabil. Am fost ocupat.

Începea să-l calce pe nervi.

– Am înţeles.

– Sper că n-ai de gînd să începi să faci curat peste tot?

Fiona îşi petrecu o mînă peste frunte.

– Dă-mi voie să-ţi jur jur solemn că nu. Dar eu o să lucrez aici. Eu am nevoie de un spaţiu curat, ordonat, unde să lucrez. O să ţin uşa închisă, ca să nu-ţi lezeze sensibilitatea.

– Acum începi să devii rea.

Pentru că îi simţi amuzamentul din ton, Fiona îi zîmbi, drept răspuns.

– Da, aşa este. Dă-te înapoi, să pot termina aici. Apreciez ce faci pentru mine, Simon.

– Aha.

– Aşa este şi ştiu că asta îţi strică echilibrul spaţiului, al rutinei tale, intimitatea ta.

– Gura.

– Nu vreau decît să-ţi mulţumesc...

– Gura, repetă el. Tu contezi. Asta este. Acum am ceva de făcut.

După plecarea lui, Fiona se aşeză pe călcîie. *Gura. Tu contezi. Asta este.* Sincer vorbind, meditä ea, venind din partea lui aceste cuvinte erau practic un poem de Shelley.

La vremea cînd termină de aranjat biroul, cu masa de lucru frumos pusă sub fereastra care dădea spre pădurea din spate, ar fi fost în stare să ucidă pe cineva pentru un pahar cu vin şi un fotoliu comod. Dar simţul ei de ordine nu i-ar fi permis să îşi lase hainele în valize.

Localiză dormitorul lui Simon, apoi pe Simon şi îl întrebă unde îşi putea pune hainele.

O surprinse să vadă patul făcut – mă rog, oarecum. Paturile cîinilor fuseseră puse într-un colţ, iar uşile dinspre terasă erau larg deschise, să intre aer.

Se uită în debara, văzu că el îşi împinsese hainele într-o parte ca să-i facă loc pentru ale ei. O să aibă nevoie de un sertar, îşi spuse ea. Două ar fi şi mai bine.

Se duse la servantă şi o deschise cu prudenţă. Constată că o golise pentru ea. Era cu un pas înaintea el, îşi spuse Fiona, apoi îşi înălţă capul, adulmecă.

Lămîie?

Curioasă, traversă spre baie, apoi se lăsă pe rama uşii. Recunoscu o baie proaspăt curăţată – mirosul de lămîie, strălucirea porţelanului, luciul bogat al nichelului periat. Prosoapele atîrnate ordonat, pe bare, îi topiră inima.

Probabil că înjurase la fiecare dat cu cîrpa, meditä Fiona dar, ei bine, în fond ea conta. Punct.

Îşi puse hainele la loc, îşi aşeză obiectele de toaletă, apoi coborî la el.

Simon stătea în bucătărie uitîndu-se afară prin uşa din spate, la echipamentul pentru antrenamente.

– Unele dintre astea vor trebui înlocuite, spuse el fără să se întoarcă. Platforma este o nenorocire.

– Probabil că ai dreptate. James şi Lori au plecat?

– Da. Lori a pus lucrurile în frigider şi ce mai era, m-a rugat să-ţi spun că te sună mîine. Le-am oferit o bere, adăugă el aproape apărîndu-se. Dar s-au scuzat şi au plecat.

– Cred că erau obosiţi şi ei.

– Da. Eu vreau o bere şi faleza.

– Sună perfect. Dă-l drumul. Mai am doar ceva de făcut şi vin şi eu.

Simon se duse la frigider, îl deschise şi-şi luă berea.

– Să nu cureţi nimic.

Fiona ridică mîna.

– Jur solemn.

– Ţi-l las pe Newman. Eu îl iau pe ceilalţi.

Fiona încuviinţă din cap. Nu putea rămîne singură. Nici măcar alci.

Aşteptă pînă plecă el, pînă cînd îl auzi spunîndu-i lui Newman să stea, să aibă grijă de Fee. Apoi se aşeză la

bufetul lui şi aşteptă lacrimile care încpuseră să-i ardă gîtul.

Dar nu veniră. Le reţinuse prea multă vreme, îşi dădu ea seama. Le împinsese înapoi în toate aceste ore, iar acum se blocaseră pur şi simplu, încuiate înăuntru, făcînd-o să o doară gîtul, capul.

– În regulă, spuse ea tare şi se ridică. În loc de bere, alese o sticlă cu apă. Mai bine, îşi spuse ea. Mai curat.

Păşi afară, unde o aştepta credinciosul Newman.

– Haide la plimbare.

Newman se repezi imediat la ea, răsucindu-se cu tot corpul, frecîndu-se de ea.

– Ştiu, e un loc nou. E drăguţ, da? Mult spaţiu. O să ne simţim bine aici, o vreme. Ne descurcăm noi. Ochii ei depistară imediat locurile care aveau nevoie de flori, un loc bun pentru o grădină cu plante de bucătărie.

Dar îşi spuse că nu era la ea, ca să se joace cu locurile.

– Totuşi, n-ar strica mai multă culoare, mai mult spaţiu de stat afară. Mă miră că nu s-a gîndit la asta. Doar este artist.

Fiona se opri cînd ajunseră la panta înclinată care ducea la ţărm.

– Dar uită-te aici. E fabulos.

Treptele şerpuitoare, pline de farmec, duceau jos la plaja îngustă şi deschisă spre visătoarea întindere de apă. Stele scînteiau pe apă, accentuînd sentimentul de pace, de intimitate. Simon se plimba de-a lungul malului, cu cei trei cîini adulmecînd nisipul şi pietrele şi valurile.

I-a lipsit asta, îşi spuse ea, i-au lipsit plimbările solitare, în lumina amurgului, acolo unde pămîntul se întîlneşte cu marea. I-a lipsit foşnetul liniştit, subtil al valurilor la sfîrşitul zilei, dar renunţase la toate astea pentru ea.

Orice s-ar întîmpla cu ei, între ei, nu o să uite niciodată asta.

Simon se opri, se uită în jos şi scoase dintr-o pungă pe care o ţinea prinsă de curea, mingi de tenis. Le lansă, una, două, trei, spre apă – şi cîinii se repeziră spre ele.

Ce-o să mai pută ...Uluitor, îşi spuse Fiona privind cîinii înotînd spre mingiile galbene, săltăreţe.

Privind, auzi rîsul lui Simon înălţîndu-se deasupra zgomotului subtil al valurilor, deasupra liniştii – şi rîsul acesta-izgoni demonii.

Uită-te la ei, îşi spunea ea. Uită-te cît sînt de minunaţi, cît de perfecţi sînt. Băieţii mei.

Lîngă ea, Newman tremura tot.

– La naiba. Patru cîini care put nu sînt mai rău decît trei. Du-te! Du-te, joacă-te!

Newman se repezi în jos pe treptele şerpuitoare, fericit, lătrînd provocator. Simon aruncă o a patra minge în aer, o prinse şi apoi o aruncă în apă. Fără să se oprească, Newman sări după ea.

Şi Fiona alergă şi ea în jos, să intre în joc.

ÎN CAMERA LUI DE MOTEL din apropierea aeroportului din Seattle, Francis X. Eckle citea cel mai recent mesaj primit de la Perry, sorbindu-şi whiskey-ul lui de seară, cu cuburi.

Nu-i păsa de ton, nu-i păsa cîtuşi de puţin de ton. Cuvinte însă ca *dezamăgit, control, concentrare, inutil*, se iţeau din context şi-i zgîriau mîndria. Ego-ul.

Plictisitor, îşi spuse el şi făcu scrisoarea ghemotoc. Plictisitor, dojenitor şi enervant. Perry avea nevoie să i se amintească cine se afla în închisoare şi cine, nu.

Asta era problema cu profesorii – şi ar fi trebuit să ştie asta, pentru că fusese şi el profesor înainte de a fi devenit ce era acum. Plictisitor, dojenitor şi enervant.

Dar gata.

Acum el deţinea în mîinile sale puterea de viaţă şi de moarte.

Îşi ridică o mînă, o studie. Zîmbi la ea.

Sufla spaimă cînd vroia el, împărţea durere, speranţă şi în final, capitulare.

Perry nu trăise niciodată *iureşul* acesta de putere şi cunoaştere. Dacă l-ar fi trăit, nu ar fi predat tot timpul precauţia şi controlul – sau, aşa cum îi plăcea lui să spună, „crima curată".

Annette fusese cea mai satisfăcătoare crimă. Şi de ce, mă rog? Pentru sunetul pumnilor săi cînd se afundau în carnea ei, cînd izbeau în oasele ei. Pentru că *simţea* fiecare lovitură, la fel ca şi ea.

Pentru că existase sînge – vederea lui, mirosul lui. Fusese în stare să privească, să studieze cum se formau vînătăile, cum se umflau ca să păteze pielea şi să savureze diferitele nuanţe – de palme sau de pumni.

Ajunseseră să se cunoască unul pe celălalt, nu-i aşa? Acordîndu-şi timp pentru asta, împărtăşind durerea, făcea din ucidere un gest cu atît mai intim. Cu atît mai *real*.

Gîndindu-se la asta înţelegea acum că munca lui Perry fusese fără sînge, clinică, chiar detaşată. Nu putea exista o plăcere autentică, fără un pic de pasiune. Singura dată cînd Perry a deviat, cînd şi-a permis să fie cu adevărat violent şi sîngeros, nu a mai reuşit să facă faţă.

Iar acum trăia în celula aia.

Iată de ce această accelerare graduală şi creativă se dovedea superioară. Iată de ce îi era el superior, acum.

Era timpul, poate cu vîrf şi îndesat, decise el, să rupă orice contact cu Perry. Nu mai avea nimic de învăţat de la această sursă şi nu avea nici o dorinţă să predea.

Revenindu-şi, se ridică să ia de jos ghemotocul de hîrtie. Îl întinse la loc cu grijă, înainte de a pune scrisoarea în dosar, alături de celelalte.

Începuse deja să scrie o carte despre viaţa lui, epifania lui, evoluţia lui, munca lui. Accepta ideea că va fi publicată postum. Îşi acceptase sfîrşitul inevitabil, iar acceptarea făcea fiecare clipă şi mai încărcată de viaţă.

Nu. Nu închisoarea. Nu, niciodată închisoarea. Îşi trăise deja viaţa într-o închisoare auto-impusă. Dar gloria. În final, la inevitabilul final, va avea parte de glorie.

Acum însă va rămîne o umbră, strecurîndu-se spre şi dinspre lumină, neştiut, nepomenit. Sau ştiut doar de acelea pe care le alegea el, de acelea care treceau de la viaţă spre moarte cu chipul lui în ochi.

O alesese deja pe următoarea.

O altă schimbare, îşi spuse el. O altă treaptă a evoluţiei sale. Şi în timp ce o studia, urmărind-o aşa cum un lup urmăreşte un iepure, se putea gîndi la ce va urma între ei.

Ironia era deosebită şi ştia, ştia deja că aceasta va adăuga un plus de fiori.

Apoi, nu după multă vreme, va urma Fiona.

Scoase ziarul, îl despături şi-şi plimbă mîinile peste chipul ei. Cu ea se va achita de obligaţia faţă de Perry şi îşi va plăti astfel datoria cu vîrf şi îndesat.

Ea va fi ultima care va purta eşarfa roşie. Aşa era firesc, decise el. Ea va fi piscul acestei etape a muncii lui. Crescendo-ul lui, ca un final omagiu adus lui Perry.

Ştia deja că ea îi va procura cea mai mare plăcere. Ea va cunoaşte mai multă durere, mai multă groază decît toate celelalte dinaintea ei.

Ah, ce va mai vorbi lumea cînd o va răpi, cînd va pune capăt vieţii ei. Nu vor mai vorbi despre nimic altceva. Vor vorbi şi vor tremura cu gîndul la cel care a ucis-o pe supravieţuitoarea lui Perry.

Ucigaşul Cu Eşarfă, II. UCE II.

Acronimul îl făcu să chicotească, să scuture din cap.

Îl făcu să se înfoaie în pene.

După ce Fiona va zăcea în mormîntul superficial pe care o va forţa să şi-l sape singură, UCE II nu va mai exista. Va deveni altceva, cu totul altceva, îşi va găsi un alt simbol cînd se va lansa spre cea de a doua treaptă a muncii lui.

Într-un fel, îşi spuse el mai sorbind puţin whiskey, Fiona va însemna sfîrşitul şi începutul lui.

MANTZ PUSE RECEPTORUL la loc şi izbi cu pumnul în masă.

– Cred că am dat de ceva.

Tawney îşi ridică privirea din monitor.

– Ce-ai spus?

– Am verificat personalul închisorii, anagajaţii permanenţi şi pe cei venind de la agenţii din afară. Există un anume Francis X. Eckle, predă la College Place – cu studii de Engleză, scriitor. A făcut patru stagii de instruire la închisoare, în ultimii doi ani şi jumătate. La sfîrşitul iernii nu s-a mai întors la muncă. A comunicat în scris că se retrage, pretextînd o urgenţă în familie.

– Ai verificat asta?

– De fapt, nici nu are familie – nu una în sens tradiţional. A intrat în sistemul parental de la vîrsta de patru ani. Şi-a desfiinţat şi numărul de mobil şi pe cel de acasă.

– Mai culege informaţii. Găseşte-i pe cei care s-au ocupat de cazul lui, caută date despre familiile care l-au adoptat. Are dosar penal?

– Categoric nu. Nu are rude, nu are soţie, nu are copii. Deşi vocea ei rămînea calmă, în ochi îi scînteia instinctul de vînător.

– Perry s-a înscris la toate cursurile lui din închisoare. Am verificat cărţile de credit ale lui Eckle. Nimic, din ianuarie. Nici o intrare, dar nici nu le-a anulat. Parcă a dispărut.

– Da, parcă a dispărut. Poate că a murit.

– Tipul ăsta îmi spune ceva, Tawney. Ascultă, ştiu că vrei să iei legătura cu Bristow, azi sau mînie, dar eu zic că trebuie să verificăm pista asta, să stăm de vorbă cu oamenii care-l cunosc.

– Bine. Haide să-i verificăm conturile în bancă, să vedem dacă poţi afla mai multe. Profesor de engleză, zici?

– Fără post fix. Necăsătorit, locuieşte singur, patruzeci şi doi de ani. Administratorul cu care am vorbit spunea că Eckle era genul care îşi făcea treaba, nu făcea valuri. Nu mi-a putut numi nici vreun prieten şi e vorba de o şcoală mică, Tawney.

Scînteia se aprinse şi în ochii lui Tawney.

– Dă telefoanele necesare. Ne pregătim de drum.

SIMON ACOPERI cu o prelată scrinul aproape terminat. Gestul îl făcu să se simtă ca un prost, dar nu vroia să-l vadă Fiona, sau să-l întrebe ce e cu el. Poate că nu vroia să se gîndească atît de profund la faptul că îl făcea pentru ea, doar pentru că ea îşi dorise unul.

Fusese destul de ciudat să se trezească şi să îşi dea seama că ea era acolo.Nu în pat, fireşte, se gîndea el în timp ce adăuga un al treilea strat de lac la lavoarul lui din buturugă. Dacă soarele era sus, aşa era şi Fiona. Doar că era acolo, în casa lui, în spaţiul lui.

Baia lui mirosea a ea, aşa cum bucătăria mirosea a cafeaua pe care o pregătise ea în timp ce el mai zăbovea încă în pat.

Dar care era ciudăţenia? Că se simţea perfect, aşa. Continuase să se simtă bine şi cînd deschisese un sertar, după o lingură şi găsise tacîmurile organizate pe categorii.

Se gîndise, privind în jur, că şi bucătăria era mai ordonată – dar cum nu ştia sigur cum o lăsase, nu insistă.

La vremea la care el era gata să se apuce de treabă, ea hrănise cîinii, făcuse cu ei o mică şedinţă de antrenament, aranjase şi udase florile.

Auzi maşinile celor care veneau la prima ei şedinţă şi se aşează deliberat cu faţa spre terasa atelierului, ca să vadă cine cobora.

Potrivise volumul radioului ca să o poată auzi dacă l-ar fi strigat – şi *acesta* era un sacrificiu. Dar rămase netulburat şi singur, de-a lungul şedinţelor ei din cursul dimineţii.

Pînă şi Jaws îl părăsise.

Ceea ce era bine – mai bine decît bine. Nu trebuia să-şi mai facă griji că o să se pomenească cu păr de cîine în lacul de mobilă sau să ignore beţele şi mingiile lăsate la picioarele lui sau privirile acelea rugătoare, de invitaţie la joacă.

Reuşise să taie mai multe piese, să încleieze cîteva elemente şi acum, cînd ceasul din perete arăta abia începutul amiezii, aplicase încă un strat lavoarului, care scotea în evidenţă pigmentul bogat al lemnului, accentuîndu-i nuanţele.

Cu coada ochiului surprinse momentul şi se opri să privească apropierea ei şi a cîinilor.

– Lasă-i afară, da? Chestia asta e umedă încă. Se scutură o dată şi o să fie păr peste tot.

– Aşezat. Staţi. Am vrut doar să văd dacă nu vrei un sandviş sau ...

Fiona se opri, zgîindu-se. Şi Simon avu marea satisfacţie de a o vedea efectiv cu gura căscată.

– Dumnezeule Mare, asta e buturuga? Buturuga mea?

Acum e a mea.

– E uluitoare! Din instinct, întinse degetele să o atingă. Simon îi arse una peste ele, să i le îndepărteze.

– Ah. Bine, scuze, e udă. Este cu fundul în sus. Aşa o să stea. Fireşte. Vîrîndu-şi mîinile în buzunarele de la spate ca să le ţină departe de atingere. Fiona începu să dea ocol spălătorului.

– Rădăcinile formează baza, suportul cuvei, ca să pară ca ceva care a crescut într-o pădure fermecată. Cine s-a gîndit că nişte rădăcini de copac pot arăta atît de nemaipomenit? Mă rog, tu. Dar cuva? Din ce e cuva?

– Dintr-un lemn noduros. L-am găsit cu luni în urmă. Avea nevoie de un postament corespunzător.

– Culoarea e minunată. Ca un sirop transparent. Este minunat, Simon. Ştiam că o să iasă ceva interesant, dar nu am ştiut că o să fie aşa de frumos.

Laudele exagerate îl făceau invariabil să-şi piardă cumpătul. Dar în mod ciudat, în faţa încîntării aceleia uluite de pe chipul ei, simţi doar satisfacţie.

– Încă nu e gata.

– Şi ce-o să faci cu el, cînd o să fie gata?

– Nu ştiu. Ridică din umeri, pentru că se surprinsese că ar fi vrut să i-l ofere ei. I se potrivea neîndoios.

– Poate-l vînd, poate-l păstrez.

– O să te simţi ca vrăjit de fiecare dată cînd o să te speli pe mîini. Niciodată nu o să mă mai uit la o buturugă ca pînă acum. Dumnezeule, să vezi cînd o să afle lumea, spuse ea, rîzînd la gîndul acesta. Oricum mai am vreo două ore pîna la prima şedinţă din după amiaza asta. Dacă ţi-e foame, pot să-ţi fac un sandviş.

Simon se gîndi la sandviş şi la ea.

– Ascultă, nu vreau să aştepţi după mine, pentru că dacă faci asta, o să încep să vreau să aştepţi după mine.

Fiona tăcu o clipă.

– Ştii, în mod ciudat, te înţeleg perfect. Bine, haide să facem un tîrg.

– Ce fel de tîrg?

– Eu îţi fac un sandviş iar tu o să-mi faci nişte stinghiuţe din lemn. Mi-am notat lungimile pe care le vreau.

Scoase lista şi i-o dădu. Simon se încruntă, citind.

– Pentru ce sînt?

– Pentru mine, zîmbi ea.

– Bine. Dar nu mi-ai dat grosimea.

– Ah. Hmm. Cam aşa? Fiona îşi apropie degetul mare de arătător.

– Cam un sfert de centimetru. Din ce fel de lemn?

– Ce fel de lemn – ce găseşti pe-aici.

– Finisajul?

– Iisuse, ce de decizii. Simplu. Fără nimic.

– Bine. Mă ocup de ele, cînd termin cu asta.

– Excelent.

Funcţiona perfect aşa, se gîndea Simon ceva mai tîrziu. Primise un sandviş fără să fie nevoit să şi-l pregătească şi nu se încurcau unul pe celălalt în timp ce lucrau. Jurămînt solemn sau nu, ea făcea curat după el – subtil. O văzu spălînd terasa şi cînd constată că uitase să-şi aprovizioneze frigiderul din atelier şi intră în bucătărie după ceva de băut, strălucirea din frigiderul lui aproape că-l orbi.

Auzi zgomotul dubios al maşinii de spălat rufe.

Foarte bine, o să facă un nou tîrg. O să-i construiască nişte echipamente noi, pentru antrenamente, cînd o să aibă ceva timp.

Cînd ieşi afară, o văzu făcînd paşi prin curtea din spate, cu mobilul la ureche. S-a întîmplat ceva, îşi spuse el şi se porni spre Fiona.

– Da, sigur, e perfect. Mulţumesc că m-ai sunat. Sincer. Bine. La revedere. Şi închise.

– Agentul Tawney. A vrut să treacă azi pe aici, dar au altceva de făcut. Cred că au dat de un fir. A avut el grijă să nu-mi spună, dar eu cred că au dat de un fir. Părea prea calm.

– Prea calm?

– Deliberat calm. Fiona îşi frecă podul palmei între sîni, aşa cum făcea cînd se lupta să fie calmă.

– Ca şi cum nu vroia să arate surescitare sau interes, explică ea. Poate că speculez, dar asta este senzaţia mea. Şi nu mi-a spus nimic pentru că nu a vrut să reacţionez exact aşa cum reacţionez acum.

Închise ochii, inspiră adînc.

– Este bine că am o după-amiază întreagă ocupată. Nu mă pot lăsa obsedată de asta.

– Ba da, poţi. Asta faci. Întinse mîna în spatele ei, o trase de coadă şi schimbă intenţionat subiectul.

– Îmi speli rufele, mămico?

– Mi le spăl pe ale mele, răspunse ea cu afectare. Poate că or fi şi vreo două, trei de-ale tale, ca să umple maşina.

Şi se îndepărtă, cu pumnii strînşi în dreptul coapselor.

– Am devenit deja radicală. Am schimbat aşternutul.

Simon scutură din cap, continuînd să meargă – şi o făcu să rîdă.

TAWNEY ŞI PARTENERA lui începură cu ultima reşedinţă a lui Eckle, o clădire micuţă, cu trei nivele, la o distanţă de parcurs pe jos pînă la campus. Bătură la apartamentul cu numărul 202 dar nu le răspunse nimeni – exceptînd o uşă care se crăpă puţin, în partea cealaltă a holului.

Domnişoara nu-i acasă.

Domnişoara?

S-a mutat acum două săptămîni. Crăpătura se deschise mai mult. Era tînără, primul ei apartament. Ce doriţi?

Amîndoi agenţii îşi scoaseră legitimaţiile. Şi uşa se deschise acum larg de tot.

FBI! Vocea ei sunase ca şi cum ar fi spus *Moş Crăciun!*

Tawney aprecie femeia cam în jur de şaptezeci de ani, cu ochi strălucitori, ca de pasăre, după ochelarii cu ramă de argint.

– Ador filmele cu FBI de la TV. Le urmăresc pe toate. Şi show-urile cu poliţişti. A păţit ceva fetiţa asta? Nu-mi vine să cred. Este prietenoasă şi politicoasă. Curată, chiar dacă se îmbracă aşa cum se îmbracă toate, acum.

– De fapt speram să vorbim cu Francis Eckle.

– Ah, el aplecat după Crăciun. Mama lui s-a îmbolnăvit. Sau cel puţin aşa a *spus*. Pariez că a intrat

într-un program de protecţie a martorilor. Sau că este un ucigaş în serie. S-ar potrivi, ca tip.

Mantz ridică din sprîncene.

– Doamna...?

– Hawbaker. Stella Hawbaker.

– Doamnă Hawbaker, putem intra să stăm puţin de vorbă?

– Ştiam eu că era un tip ciudat. Şi doamna Hawbaker întinse un deget spre ei. Intraţi. Puteţi lua loc, le spuse ea ducîndu-se să stingă televizorul. Eu nu beau cafea, dar am puţină, pentru cînd vine vreunul dintre copiii mei să mă vadă. Am şi dulciuri.

– Nu vă deranjaţi, spuse Tawney. Ziceaţi că domnul Eckle a plecat după Crăciun?

– Întocmai. Îl vedeam cărînd valize, pe la mijlocul zilei, cînd în afară de mine nu mai e nimeni aici. Aşa că l-am întrebat, „Plecaţi într-o excursie?" Iar el mi-a zîmbit, aşa cum face el, fără să te privească în ochi şi mi-a răspuns că trebuia să plece să o îngrijească pe mama lui care căzuse şi făcuse fractură de col femural. Dar în trei ani cît a stat aici, nu a pomenit niciodată de mama lui. Oricum, abia dacă scotea două vorbe. Un om discret, adăugă ea dînd din cap. Asta se spune despre oamenii care se duc şi ciopîrţesc alţi oameni, cu toporul. Cît de liniştiţi şi de discreţi erau.

– A spus cumva unde locuia mama lui?

– A spus, pentru că l-am întrebat eu de-a dreptul. Locuieşte în Columbus, Ohio. Acum ia spuneţi-mi – şi arătă din nou cu degetul spre ei – dacă avea o mamă acolo, pe coasta de est, cum de nu s-a mai dus niciodată pînă atunci să o vadă, sau cum de nu a venit ea niciodată aici, să îl vadă?

Îşi lovi uşor nara, cu degetul.

– Miroase ciudat. Şi miroase şi mai ciudat că nu s-a mai întors. Şi-a lăsat mobila – sau cea mai mare parte din ea, după cîte am înţeles de la proprietar care a venit

în final să elibereze locul. Alte lucruri nu prea a mai lăsat, deşi ştiu că avea multe lăzi cu cărţi – pe care nu le-a luat cu el. Probabil că le-a vîndut prin internet sau cine ştie.

– Sînteţi o persoană vigilentă, doamnă Hawbaker.

Femea acceptă comentariul lui Tawney cu un zîmbet şiret.

– Într-adevăr, dar cum lumea nu le acordă prea multă atenţie doamnelor în etate, am dat uitării totul. În ultimele două luni îl văzusem cărînd cutii pentru poştă sau teancuri cu pungi pentru poştă şi întorcîndu-se cu mîna goală. Şi mi-am închipuit că îşi vindea cărţile şi ce-o mai fi avut pe acolo. Să facă bani. Pun pariu. Pe ianuarie nu şi-a plătit chiria. Şi dacă tot am stat de vorbă cu proprietarul despre asta, am aflat că şi-a părăsit slujba şi şi-a scos toţi banii din bancă. Pînă la ultimul penny.

Ochii aceia mari deveniră şireţi.

– Mă aşteptam să ştiţi asta.

– Avea prieteni, vizitatori? Avea vreo prietenă? întrebă Mantz.

Doamna Hawbaker scoase un sunet ironic.

– O dată nu l-am văzut cu o femeie – sau cu un bărbat măcar, dacă era dintr-ăia. Nu era firesc. Politicos, da, trebuie să recunosc asta. Vorbea frumos, dar n-ar fi scos un cuvînt dacă nu începeai tu primul. Ce a făcut?

– Ne interesează doar să vorbim cu el.

Femeia dădu din cap, cu înţelepciune.

– Este ce numiţi voi „o persoană de interes" ceea ce înseamnă de obicei că este suspectat de a fi făcut ceva rău. Avea o maşinuţă dintr-alea compacte. În ea şi-a încărcat toate lucrurile, în ziua în care a plecat. Şi acum o să vă mai spun ceva, pentru că sînt băgăcioasă şi pentru că am stat de vorbă cu proprietarul, despre asta. O singură fotografie nu avea în casă, sau o scrisoare sau o vedere. Nici prin cap nu i-a trecut să se mai întoarcă vreodată aici, vă spun eu. Şi nici n-a plecat să o

îngrijească pe mama lui cu fractură de col. Dacă a avut vreodată o mamă, probabil că a omorît-o în somn.

Afară, Mantz deschise cu foc uşa maşinii.

– Asta da femeie perspicace.

– Eu nu cred că Eckle şi-a omorît mama în somn, de vreme ce în dosarul lui scrie că aceasta a dispărut cînd avea el opt ani.

– L-a prins perfect, Tawney. Dacă nu este el subiectul nostru necunoscut, înseamnă că eu dansez la bară, la Las Vegas.

– Ai picioare frumoase, Erin, dar şi eu cred la fel. Haide să vorbim cu proprietarul, să vedem apoi ce putem afla de la colegiu, după care cred că o să mai facem o vizită la închisoare.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Fiona spera ca într-o zi să simtă şi altceva în afară de groază, cînd îl va vedea pe Davey intrînd pe aleea ei.

– Ah-ah, avem probleme, spuse unul dintre clienţii ei şi Fiona reuşi un zîmbet forţat.

– Nu-ţi face griji, am relaţii. Jana,vezi cum umblă Lotus în cerc? Ce-ţi spune asta?

– Ah, a intrat într-un bazin cu mirosuri?

– Posibil. Poate că încearcă o nouă evaluare, lucrează. Poate că a descoperit un alt miros şi încearcă să-l localizeze. Trebuie şi tu să faci la fel. Lucrează cu ea. Ajut-o să se concentreze. Uită-te la coada ei, la blana zburlită de pe grumaz, ascultă-i respiraţia. Fiecare reacţie înseamnă ceva, iar ale ei pot fi diferite de, să zicem, reacţiile cîinelui lui Mike. Mă întorc imediat.

Se îndepărtă cu inima bubuindu-i tot mai tare în coaste, cu fiecare pas pe care-l făcea în întîmpinarea lui Davey.

– Iartă-mă că ţi-am întrerupt şedinţa – dar nu sînt veşti proaste. Cît mai ai?

– Cincisprezece, douăzeci de minute. Ce...

– Nu sînt veşti proaste, repetă el. Dar nu vreau să discutăm cu spectatori. Pot aştepta. Probabil că am calculat eu greşit.

– Nu, ar fi trebuit să terminăm, dar grupul mi-a solicitat un antrenament încrucişat, pentru căutarea unui cadavru. Sînt numai patru şi aveam timp, aşa că ... Fiona ridică din umeri.

– Du-te înapoi la ei. Te superi dacă asist?

– Cîtuşi de puţin.

– Fee? Jena îi făcu semn, apoi ridică mîinile, frustrată.

– Nu reuşeşte şi este derutată şi în sfîrşit, plictisită. O să mai lucrăm acasă la asta. Îi place şi o să reluăm totul, la rece.

Concentrează-te, îşi spuse Fiona.

– Nu sînteţi acasă, aici. Nu uita, un loc nou, împrejurimi noi, probleme noi.

– Cît se poate de adevărat. Ştiu că ai mai spus asta, dar dacă reuşim, de fiecare dată cînd o să iasă la o acţiune de căutare o să se afle într-un loc nou.

– Absolut. De aceea, cu cît are mai multă experienţă, cu atît mai bine. Învaţă repede. Este deşteaptă şi dornică, dar astăzi nu îi merge – şi simte şi frustrarea ta. Primul lucru, relaxează-te.

Fă şi tu la fel, îşi spuse Fiona şi se uită în spate, unde Davey se oprise să privească.

– Întoarce-te în locul de unde a început să meargă în cerc şi şi-a pierdut interesul. Reîmprospătează-i mirosul, recompenseaz-o, restabileşte-i starea de spirit. Dacă totuşi nu reuşeşte şi nu reuşeşte astăzi, las-o să găsească obiectul şi recompenseaz-o.

Formau o echipă bună, îşi spuse Fiona, rămînînd în urmă. Dar partenerul uman tindea să obţină rezultate

imediate. Totuşi, investea timp şi energie în asta şi avea o relaţie puternică cu cîinele său.

Se întoarse spre Mike şi ciobănescul lui australian, sărbătorind găsirea. Cîinele acceptă fericit premiul în mîncare şi laudele, înainte ca Mike să-şi pună mănuşile de plastic şi să retragă cilindrul care conţinea fragmente de oase de om.

Bine lucrat, îşi spuse Fiona. Iar cel de al treilea elev al ei îşi ţinea în sus botul şi coada, ceea ce-i spunea că în curînd va găsi sursa mirosului.

Într-o zi, se gîndea Fiona, unul sau chiar toţi aceşti cîini ar putea răspunde unui apel, să caute în pădure, pe dealuri, pe cîmpii, pe străzile unui oraş, după rămăşiţe umane. Şi găsirea lor va ajuta familiile şi poliţia ca să-i găsească pe cei răspunzători.

Cadavre, se gîndea ea, ca cel al Annettei Kellworth. Aruncate cu cruzime sub cîteva picioare de pămînt, lăsate acolo ca nişte jucării stricate, în timp ce autorul crimei vîna o nouă pradă.

Oare va mai fi o alta? Şi mai aproape? Va fi chemată unitatea ei în acţiunea de căutare? Se întreba dacă ar putea face asta, dacă şi-ar putea duce unul dintre preţioşii ei cîini să caute un cadavru care ar fi putut fi al ei.

Ar putea fi al ei, dacă omul pe care nici măcar nu-l cunoştea era lăsat să-şi vadă de drumul lui.

– L-a găsit! strigă Jena în timp ce se apleca să o îmbrăţişeze pe Lotus. A reuşit!

– Grozav!

Nu erau veşti proaste, îşi spuse din nou, în timp ce punea la loc uneltele pentru antrenament. Scoase din frigider cîte o Cola, pentru amîndoi.

– Bine, spuse ea, dă-i drumul.

– Federalii au dat de un fir. Cred că este unul puternic.

– Un fir. Genunchii începură să-i tremure. Se prinse cu o mînă de un scaun din dreptul pultului, ca să rămînă în picioare. Ce fel de fir?

– Caută un individ anume, unul care a avut contact cu Perry, în închisoare. Un instructor din afară. Un profesor de engleză de la College Place.

– Îl caută?

– Da. Şi-a părăsit slijba, şi-a împachetat nişte lucruri şi a plecat undeva între Crăciun şi Anul Nou. Şi-a lichidat contul în bancă, nu şi-a mai plătit chiria. Federalii spun că se potriveşte profilului. Problema este că de aproape un an de zile nu a mai luat legătura cu Perry – după cît au putut ei verifica. Cam de multişor.

– Este răbdător. Perry. Este un tip răbdător.

– Federalii pun acum presiune pe Perry. Încearcă să afle cît de mult ştie el. Şi fac săpături în trecutul tipului ăstuia. Ceea ce ştim de la ei este că e un singuratic. Nu are relaţii, nu are familie. Mama lui era dependentă de droguri, aşa că a fost în sistem înainte ca ea să dispară, cînd el avea şapte ani.

– Mama, ca motivaţie, şopti Fiona în timp ce speranţa şi spaima clocoteau în ea, într-o fiertură amestecată. Ca şi Perry.

– Au asta în comun. Davey scoase un fax din buzunar, îl despături.

– Ţi se pare cunoscut?

Fiona studie fotografia în facsimil, chipul obişnuit, barba îngrijită, profesorală, părul uşor vîlvoi.

– Nu. Nu, nu îl cunosc. Nu îl cunosc. Chiar e el?

– Pe el îl caută. Nu îi spun suspect. Sînt atenţi să nu o facă. Dar ascultă-mă pe mine, Fiona, ei cred că el este tipul şi nu se ocupă decît de el. Davey o frecă uşor pe umăr.

– Vreau să ştii că se ocupă numai de el.

– Cine este?

– Francis Eckle. Francis Xavier Eckle. Vîrsta, înălţimea, greutatea, complexul, toate sînt trecute în fax. Vreau să păstrezi fotografia asta, Fee. Poate că şi-a schimbat înfăţişarea. Şi-a ras barba, şi-a vopsit părul.

Aşa că vreau s-o păstrezi şi dacă vezi pe cineva care aduce cît de cît cu tipul ăsta, nu ezita. Sună-mă.

– Fii liniştit, aşa o să fac. Chipul îi ardea încă în minte. Ai spus că a fost profesor.

– Da. Dosarul lui e clar. A avut o copilărie grea, dar nu a făcut valuri – cel puţin nu în dosar. Vor vorbi cu asistenţii paternali care l-au avut în grijă. Au început deja, au stat de vorbă cu supervizorii, cu colegii de muncă, cu vecinii. Pînă acum nu a apărut nimic în biografia lui la care să te uiţi de două ori, dar...

– Oamenii pot fi dresaţi. Ca şi cînii. Pot învăţa comportamentul bun sau pe cel rău. Depinde doar de motivaţie şi de metode.

– Îl vor prinde, Fee. Davey îşi puse mîinile pe umerii ei, îi scutură uşor, privind-o în ochi.Trebuie să crezi asta.

Pentru că simţea nevoia să creadă, se repezi la Simon, la atelier.

Simon era la strung, cu muzica la maxim, cu strungul torcînd, în timp ce el scobea şi netezea bucata de lemn deschisă la culoare, pe care o avea în mîini.

Un bol, pricepu ea, unul dintre bolurile acelea adorabile pe care le făcea el, cu un lustru şi o textură ca mătasea şi cu o grosime care putea concura cu o ţesătură.

Îl privi cum se întorcea şi se apleca, încercînd să rămînă cît mai liniştită.

Simon opri motorul.

– Ştiu că eşti aici, respirîndu-mi aerul.

– Iartă-mă. Tu de ce nu-ţi păstrezi din ele? Ai avea nevoie de un bol de două ori mai mare ca ăsta, pentru bufetul din bucătărie, pentru fructe de sezon.

Simon îşi scoase antifoanele şi ochelarii de protecţie şi rămase pe loc.

– Pentru asta ai venit? Şi se uită în jos, la picioare, unde Jaws tocmai îi lăsa o bucată de lemn.

– Uite ce-ai declanşat.

– Îi scot la joacă înainte de şedinţa următoare. Simon, uite. Şi îi întinse faxul.

Limbajul trupului se schimbă. În alertă, reflectă ea.

– Au pus mîna pe el?

Fiona scutură din cap.

– Dar îl caută şi ... Davey a spus că... ei cred că ... Trebuie să mă aşez.

– Ieşi afară, la aer.

– Nu-mi simt picioarele. Încercînd să rîdă, o porni poticnindu-se înapoi şi se lăsă jos, pe terasa atelierului.

În cîteva secunde, Simon veni la ea cu o sticlă cu apă.

– Dă-mi-l mie. Aruncă apa peste ea şi-i smulse faxul din mînă.

– Cine este nenorocitul ăsta?

– Nimeni. Un Oarecare Domn X, doar că nu chiar. Unde e funia? Aduceţi funia! Toţi cei patru cîini începură să-şi mai vîre boturile şi trupurile în ea şi se repeziră afară.

– Asta o să le ia cîteva minute. A venit Davey să-mi spună ce le-au spus federalii. Îl cheamă Francis Xavier Eckle, începu Fiona.

Simon continuă să studieze fotografia, ascultînd-o. Cînd cîinii se întoarseră – Newman cel puternic pe post de cîştigător – Simon luă funia.

– La joacă, le ordonă el şi aruncă funia cît mai departe. Ei nu verifică oamenii înainte de a-i lăsa să lucreze în puşcărie?

– Ba da, desigur. Presupun, adăugă ea, după o clipă. Problema este că nu aveau ce găsi. Cel puţin pînă acum. Dar a avut contact cu Perry iar acum îşi schimbă comportamentul. Drastic. Probabil că ei ştiu deja mai multe. Mai multe decît i-au spus şerifului, sau mai multe decît a putut Davey să-mi spună mie. Mă uit la poza asta pentru că Tawney vrea să mă uit la ea.

– Predă la un colegiu mic, speculă Simon. Se uită la fetele cu picioare lungi, care probabil că nu îi întorc

privirile. Mai e încă mult, de la un tip obişnuit la copia la indigou a lui Perry.

– Nu chiar atît de mult, dacă predilecţia a existat întodeauna, dacă cheia era în contact dar nu a ştiut cum să o întoarcă, să pornească motorul. Sau nu a avut tăria să o facă.

În fond ea aşa îi dresa pe cîini, nu? Recunoscînd sau descoperindu-le potenţialuri ascunse, exploatînd porniri inhibate sau canalizîndu-le pe cele vizibile, modificîndu-le sistematic comportamentul.

– Înainte vorbeai despre importanţa motivaţiei, îi reaminti ea. Şi aveai dreptate. Este posibil ca Perry să fi găsit motivaţia exactă ... joaca ...exactă, recompensa exactă.

– Şi-a dresat înlocuitorul.

– A predat acolo în patru rînduri, adăugă ea şi Perry s-a înscris la toate cursurile lui. Este un cameleon, Perry. Se adaptează. Se adaptează în închisoare, făcîndu-şi programul, ţinîndu-şi capul plecat. Cooperînd. Aşa că devine, într-un fel, din nou un om obişnuit.

– Iar ei nu mai sînt atît de vigilenţi? sugeră Simon. Posibil.

– Este un studios în arta observaţiei. Aşa îşi alegea victimele şi aşa a scăpat atîta vreme. Probabil că pîndea şi renunţa la zeci de femei înainte de a o alege pe cea pe care avea să o răpească. Urmărindu-le, studiindu-le comportamentul, tipul de personalitate.

– Mutîndu-se în altă parte, dacă nu corespondeau suficient cu nevoile lui.

– Şi apreciind factorii de risc. Poate că asta este prea pasivă şi nu reprezintă o provocare suficientă pentru el, sau asta este prea haotică şi dificil de ţintuit.

Fiona îşi frecă mîinile între sîni, de coapsă – nu putea sta liniştită.

– Ştie ce să caute la oameni. De aceea a reuşit să omoare atîtea femei, să circule şi să răpească altele.

Înţeleg asta. Eu pot spune, de obicei, dacă un cîine va răspunde unei dresuri avansate, sau dacă el şi stăpînul lui vor forma o echipă sudată. Sau dacă le este mai bine doar ca simple animale de companie. Poţi vedea potenţialul dacă ştii unde şi cum să te uiţi – şi poţi începe să modelezi acest potenţial. Perry ştie unde şi cum să se uite.

Poate că ea simţea doar nevoia să creadă asta, îşi spuse Simon, dar era al naibii de convingătoare.

– Deci tu crezi că Perry a văzut, să zicem, potenţialul în tipul ăsta?

– Posibil. Sau poate că acest Eckle s-a apropiat de Perry. Nimeni nu este cu adevărat imun la flataţii, cînd vine vorba de meseria lui. Ori, a ucide era meseria lui Perry. Dar indiferent cum s-a întîmplat, cînd au intrat în contact Perry a ştiut cum să înceapă să-l modeleze. Şi, Simon, eu cred – dacă aşa a fost – că plata pentru această pregătire, pentru această modelare, sînt eu.

Fiona se uită din nou la fotografie.

– Vrea să mă ucidă pe mine ca să-l răsplătească pe Perry pentru faptul că i-a recunoscut şi i-a educat potenţialul.

Cîinele lui Perry, concluzionă Simon, care vrea să-şi mulţumească stăpînul.

– Perry nu va primi niciodată această recompensă.

– Ar fi trebuit să vină la mine, mai întîi. Amîndoi au făcut o greşeală, aici. Eram relaxată. Mă simţeam în siguranţă şi aş fi fost o ţintă mai uşoară, atunci. Dar ei au vrut să trăiesc cu frică. Asta a fost o prostie.

Simon văzu procesul. Văzu cum nervii ei se canalizau într-o mînie calmă şi o încredere de oţel.

– Am trăit cu frică înainte, dar acum sînt mai în vîrstă şi mai deşteaptă şi mai puternică decît am fost atunci. Faptul că ştiu că nu sînt invincibilă şi că lucrurile astea cumplite se întîmplă, este în avantajul meu. Şi te am pe tine. Îi am pe ei.

Fiona se uită la cîinii care jucau un fel de încercatul puterii pe echipe, cu funia ca vai de ea, de atîtea lupte.

– Eşti mai în vîrstă şi mai puternică şi mai deşteaptă – asta e bine pentru tine. Dar dacă încearcă să pună laba pe tine, îl rup în bucăţele. Nu vorbesc ce nu cred, îşi întări el spusele, cînd Fiona îşi întoarse capul să se uite la el şi ochii li se întîlniră.

– Nu, ştiu asta. Este un lucru încurajator pentru mine, deşi uneori frustrant. Mă ajută să te aud ce spui şi ştiu că vorbeşti serios. Şi sper sincer că nu va trebui să-mi demonstrezi . Ei au acum chipul lui şi numele lui. Încep să cred că nu va mai trece mult şi vor pune mîna pe el.

Fiona răsuflă prelung şi îşi lăsă o clipă capul pe umărul lui.

– Acum trebuie să mă pregătesc pentru ora următoare. De fapt, ai putea să-l ţii pe Jaws în atelier, în următoarea oră.

– De ce?

– Nu este la fel de matur şi de calm ca băieţii mei şi am o şedinţă de lucru individual, pentru corectarea comportamentului, cu un rottweiler cu porniri agresive.

– Un rottweiler cu porniri agresive? Unde ţi-e armura?

– A început să se mai potolească. Am mai avut deja două şedinţe şi face progrese. De obicei mă duc la ei acasă cînd e vorba de chestii dintr-astea, dar avînd în vedere circumstanţele, l-am rugat pe clientul meu să-l aducă aici pe Hulk.

– Hulk. Perfect. Ai pistolul la tine?

– Încetează. Cu asta mă ocup. Sau şi cu asta.

– Dacă te muşcă, nu ştiu ce-o să fac. Mai stai puţin.

Simon se ridică şi intră în atelier. Aşteptîndu-l, Fiona îşi spuse că dacă o s-o ţină tot aşa, probabil că pînă la urmă Simon o să se satureze. Şi îl înţelegea.

Simon ieşi afară cu o cutie.

– Şipculiţele de care ai avut nevoie.

– Ah, grozav. Mulţumesc.

TERMINĂ NEVĂTĂMATĂ şedinţa cu rottweilerul şi decise să-şi facă de lucru în bucătărie, pentru următoarea oră. Şi cum avea puţin timp la dispoziţie şi pentru că – mai mult sau mai puţin – era consemnată la domiciliu, îşi spuse că n-ar fi rău să se folosească de ceea ce putea fi – generos definită – „sala de gimnastică" a lui Simon, după ce va termina treaba din bucătărie.

Cîinii nu erau singurii care trebuiau dresaţi tot timpul. Încîntată de primul ei proiect, goli unul din sertarele din bucătărie, spălă, măsură şi tăie folia pe care i-o cumpărase Sylvia, la rugămintea ei. Folosind modelul pe care şi-l formase în cap, introduse în el despărţitoarele din lemn – şi consideră că totul venea perfect.

Cînd mai avea puţin să termine şi al treilea sertar, sună telefonul. Cu mintea la treaba ei, răspunse fără să se gîndească.

– Alo?

– Ah, cred că am greşit ... Îl caut pe Simon.

Fiona continua să pună spatule, spumiere, furculiţe de servit, în spaţiile alocate.

– Este aici, dar lucrează în atelier. Pot să mă duc să-l chem.

– Nu, nu, nu e cazul. Probabil că a dat muzica la maxim şi are şi maşinile pornite, de aceea nu a auzit mobilul. Cine e la telefon?

– Ah, Fiona. Dumneavoastră?

– Julie, Julie Doyle. Sînt mama lui Simon.

– Doamna Doyle. Înfiorîndu-se puţin, Fiona închise sertarul. Ştiu că Simon ar vrea să vorbească cu dumneavoastră. Nu-mi ia decît un minut să...

– Aş prefera să vorbesc cu tine – dacă eşti Fiona despre care mi-a vorbit Simon.

– V-a ... Adevărat?

– Poate că nu spune el prea multe, dar eu am ani grei de experienţă în a smulge din gura lui ce vreau să aflu. Eşti dresor de cîini.

– Da.

– Şi cum se poartă căţeluşul?

– Jaws este grozav. Sper că anii dumneavoastră de experienţă v-au ajutat să smulgeţi de la Simon mărturisirea că este îndrăgostit nebuneşte de cîinele lui. Formează împreună o echipă formidabilă.

– Te ocupi de Căutare şi Salvare. Simon i-a spus fratelui său că îi dresezi căţelul pentru asta.

– I-a spus asta fratelui său?

– Ah, noi corespondăm mult prin e-mail, cu toţii. Dar cel puţin o dată pe săptămînă simt nevoia să vorbim la telefon. Aşa reuşesc să smulg mai multe, iar în plus vreau să-l conving să vină acasă, în vizită.

– Ar trebui. Sigur c-ar trebui, spuse Fiona, simţind cum îi clocoteşte sentimentul de vinovăţie în stomac.

– Şi o să vină, cînd o să reintre totul la normal. Ştiu că te afli într-o situaţie foarte grea. Cum te descurci?

– Doamnă Doyle...

– Julie, şi de fapt nu văd de ce-ai vrea să discuţi toate astea cu un străin absolut? Spune-mi doar dacă acum stai cu Simon, la el acasă?

– Da. E ... A fost minunat. Generos, încurajator, înţelegător. Răbdător.

– Cred că totuşi am greşit numărul.

Fiona rîse şi se rezemă cu spatele de bufet.

– Vorbeşte despre dumneavoastră. Lucruri mărunte, ici, colo. Vă iubeşte la nebunie şi pe dumneavoastră.

– Nebunia este adesea un cuvînt cheie în familia Doyle.

Ce uşor îi venea să vorbească. Relaxată, Fiona deschise din nou sertarul şi îl umplu sistematic, în timp ce făcea cunoştinţă cu Julie Doyle.

Cînd se deschise uşa, aruncă o privire peste umăr.

– Ei, uite că a apărut şi Simon, aşa că ţi-l dau la telefon. Mi-a făcut cu adevărat mare plăcere să vorbesc cu tine.

– O s-o mai facem, curînd.

– Mama ta, spuse Fiona încet şi îi dădu telefonul.

– Ei! Simon se uită la sertarul deschis şi scutură din cap.

– Mi-am petrecut deja cea mai mare parte din timpul alocat cu încîntătoarea Fiona. Aşa că ţie nu prea mai am multe să-ţi spun.

– Mă puteai suna pe mobil. Unii mai trebuie să şi muncească, să-şi cîştige existenţa.

– Te-am sunat pe mobil.

– Ce vrei, îmi cîştigam existenţa. Totul e bine? Simon deschise frigiderul şi-şi luă o Cola.

– Totul e foarte bine. Simon, locuieşti cu o femeie.

– Sper că n-ai de gînd să trimiţi un preot, nu?

Rîsul ei se rostologi prin microfon.

– Dimpotrivă, sînt încîntată de acest nou pas.

– E doar din cauza poveştii celeilalte.

– Ea crede despre tine că eşti un om minunat, generos, încurajator şi răbdător. Julie aşteptă ca Simon să muşte din momeală. Da, şi eu am rămas mută. Simon, ştii ce văd eu, cu ochiul meu de mamă care veghează?

– Ce anume?

– Văd nişte muchii aspre care încep să se îndulcească.

– Tu ai vrut-o, Julie Lynne.

– Cînd o cer, o şi primesc. Doar sîntem buni la asta, nu?

Amuzat, sorbi din Cola.

– Aşa presupun.

– Îmi place tonul vocii tale cînd vorbeşti despre ea. Şi am terminat cu asta. Acum.

– Bine.

– Îţi dau eu bine, cu vîrf şi îndesat, prima oară cînd ne vedem. Simon, fă ceva pentru mine.

– Posibil.

– Ai grijă. Eşti singurul al doilea băiat pe care-l am. Ai grijă de Fiona ta, dar ai grijă.

– Pot face asta. Nu-ţi face griji, mamă. Te rog.

– O pretenţie fără rost din partea unei mame. Trebuie să te las, acum. Am lucruri mai importante de făcut decît să stau de vorbă cu tine.

– La fel şi în cazul meu.

– Ai fost întotdeauna un copil dificil. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc. La fel şi pe tata. Cu bine. Închise telefonul şi mai luă o înghiţitură de bere.

– Îmi organizezi sertarele.

– Da. Eşti liber să le dezorganizezi cînd vrei tu. Dar asta mă ţine întreagă la minte. Iar tu ai făcut cele mai inteligente despărţitoare.

– Ah.

– Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu mama ta. Îmi place tonul tău cînd vorbeşti cu ea.

Ridicînd din sprîncene, Simon lăsă jos sticla de bere.

– Asta ce mai e?

– Ce mai e, ce?

– Nimic. Nu contează. Întoarce-te.

– De ce?

– Vreau să văd dacă nu te-a muşcat rottweilerul de fund.

– Nu m-a muşcat nici de fund, nici din altă parte.

– Asta o să verific mai tîrziu. Simon deschise un sertar la întîmplare.

– Iisuse, Fiona, ai pus folie în sertare.

– Ah, mă ruşinez.

– Dă-mi voie să spun ceva. De fapt, nici unul dintre noi nu găteşte cu adevărat, aşa că ce rost au folia, despărţitoarele, sertarele de bucătărie organizate?

– Ca să reuşeşti să găseşti lucrurile, fie că le foloseşti sau nu. Dar întrebarea este la ce bun să ai toate aceste lucruri, dacă nu găteşti?

– Nu aş fi avut toate aceste lucruri dacă mama nu ar ...nici asta nu mai contează.

– Dacă vrei, pot să le răscolesc din nou, pe toate, dacă asta te face să te simţi mai bine.

– O să mă gîndesc la asta.

Şi Fiona îi zîmbi scurt, amuzată.

– O să mă ocup şi de dulăpioare. O poţi lua pur şi simplu ca pe micul meu hobby.

– Asta nu înseamnă că o să încep să pun lucrurile înapoi. Acolo unde crezi tu că le este locul.

– Vezi, uite ce bine ne înţelegem.

– Eşti insinuantă şi să nu îţi închipui că nu ştiu asta. Am crescut cu o insinuantă.

– Am avut şi eu aceeaşi impresie.

– Asta este problema. Nu eşti chiar ca ea, dar eşti.

– Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că înţeleg şi faptul că nu clocoteşti atîta de furie că îţi organizez sertarele din bucătărie, cît vrei să apreciezi dacă lucrul ăsta nu este cumva un preludiu la încercarea mea de a-ţi organiza viaţa?

– În regulă.

– Şi în ideea că nu are rost s-o dau cotită, află că nu-ţi pot promite că n-o să încerc, cel puţin în cîteva zone, să fac exact asta. Îmi place să cred că ştiu cînd să mă retrag, să renunţ sau să mă ajustez, dar asta nu înseamnă că nu o să te irit cu ucigătorul meu simţ al ordinii. În acelaşi timp – ridică un deget pentru ca el să nu o poate întrerupe – cred că am priceput că cel puţin o parte din creativitatea ta se hrăneşte din dezordine. Nu înţeleg asta, dar pricep. Ceea ce nu înseamnă că aparenta ta harababură înnăscută nu o să mă irite din cînd în cînd.

Se simţi pus ordonat, la locul lui.

– Presupun că asta ar trebui să aibă logică.

– Are logică. Şi îţi mai spun ceva. Enervarea ocazională funcţionează în cazul meu ca o distragere a

atenţiei. Dar apoi ea dispare. Nu durează mult, de cele mai multe ori. Dar în situaţia prezentă? Există acum lucruri prea importante pentru care să-mi fac griji, ca să mă înfurii dacă ai pus sau nu tirbuşonul la locul lui sau dacă iar ţi-ai aruncat şosetele murdare sub pat.

– Nu te pot contrazice aici.

– Bine. Acum aş vrea să lucrez puţin la sală. Te supără dacă folosesc aparatele tale?

– Nu trebuie să mă întrebi. Nu mă întreba chestii dintr-astea. Frustrat, îşi vîrî mîinile în buzunare.

– Încă nu-ţi cunosc graniţele, Simon, aşa că trebuie să te întreb sau ... să trec peste ele. Închise sertarul pe care el neglijase să-l închidă. Apoi veni la el şi-i cuprinse obrazul în palme.

– Nu mă deranjează dacă întreb şi pot să mă descurc şi fără s-o fac.

Cînd Fiona ieşi, Simon rămase în loc, cu mîinile în buzunare, încruntîndu-se în urma ei.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Nu putea spune dacă se certaseră sau nu. Cu Fiona nimic nu se alinia în zonele acelea clare, cumsecade, de negru sau alb – iar asta îl înnebunea puţin. Pentru că îl fascina, la fel de mult pe cît îl frustra.

Dacă ar fi ştiut că ea era furioasă şi avea chef de ceartă, se putea şi el lansa sau nu în starea aceasta. Dar incertitudinea îl dezechilibra.

Ieşi afară, cu cîinii.

– Asta e poziţia ei, da? Mă gîndesc la asta şi la ea, pentru că nu ştiu. O chestie a naibii de perversă.

Ajuns în spatele casei, se încruntă. Se vedeau de la o poştă ferestrele pe care le spălase ea. Încă nu pe toate, dar o să le vină rîndul şi celorlalte. Ah, sigur că o să le

spele. Cînd naiba îşi găsise timp şi pentru asta? Se scula la miezul nopţii, în mînă cu o sticlă cu lichid de spălat geamuri?

Acum, cu soarele care strălucea în sticla curată, nu mai putea ignora vopseaua decolorată, încercată de vreme, de pe ramele ferestrelor. Iar cînd se va presupune că el o să vopsească ramele alea nenorocite ale ferestrelor, nu va trebui să vopsească şi tocurile uşilor?

Şi odată ce va fi vopsit tocăria, ştia al naibii de bine că va trebui să vopsească şi blestematele alea de verande, altfel ar arăta ca dracu.

Ce bine era totul pînă să fi spălat ea afurisitele alea de geamuri la care, mai curînd sau mai tîrziu aş fi ajuns şi eu.

– Sus!

La comandă, Jaws se căţără vesel pe scara tobogănului şi la un semn cu mîna, îl coborî mergînd, pe partea pantei. Simon îi dădu cîinelui o recompensă, apoi repetă figura de două ori, înainte de a se muta la balansoar.

Ceilalţi cîini se căţărau, treceau prin tunel, săreau şi navigau pe cont propriu, folosind echipamentul de antrenament, încîntaţi ca nişte copii pe terenul de joacă din parc.

Simon se uită la Bogart care lătră, apoi îl urmări înaintînd cu agilitate pe o scîndură care nu era mai lată decît o capră de gimnastică.

– Şi tu acum. Ştiu că poţi s-o faci. Urcă-te acolo şi fă-o. Ce, eşti o mironosiţă? Simon îl mîngîie pe Jaws pe cap şi îl conduse la scîndură, studiind-o.

– Nu e prea înaltă. Te poţi urca acolo. Sus! Şi Simon bătu cu mîna în scîndură.

Jaws se gîndi puţin, apoi se aşeză cu fundul pe jos. Se uită la scîndură şi la Simon cu o privire care spunea clar: *Ce, ai înnebunit?*

– Nu mă face să mă simt prost în faţa băieţilor ăstora. O să fiu cu ochii pe tine, da? Hai, sus!

Jaws îşi înclină capul, apoi ciuli urechile cînd Simon scoase o tratație şi o puse pe scîndură.

– O vrei? Atunci vino să ţi-o iei. Sus!

Jaws sări, se chinui să se menţină în echilibru pe scîndură, dar căzu de partea cealaltă a ei.

– A vrut s-o facă. Simon le aruncă celorlalţi cîini o privire rece, apoi se aplecă jos, la Jaws.

– Ai vrut. Asta e important. Haide să mai încerci.

Au fost necesare cîteva încercări şi o demonstraţie umană pentru care Simon era recunoscător că nu-l putea vedea nimeni, dar Jaws reuşi în sfîrşit o aterizare pe scîndură.

– Perfect, bravo! Acum, haide să înaintăm de-a lungul ei. Haide.

Simon scoase o altă tratație, o ţinu în faţa lui Jaws cît să nu poată ajunge la ea, pînă cînd cîinele reuşi să înainteze pe toată lungimea scîndurii.

– Da, uită-te la tine. Cîine de circ.

Ridicol încîntat, se aplecă să-l frece pe Jaws pe tot corpul.

– Haide, încă o dată. Pentru asta ai avut nota opt cu plus. Acum o să reuşim un zece.

Îşi petrecu următoarele zece minute la perfecţionarea acestei îndemînări, după care se lansă într-o luptă corp la corp în care era depăşit numeric, cu patru la unu.

– Nu e singura care poate să dreseze, vedeţi? Pe asta am rezolvat-o, da? Am .... Ei, *la naiba.*

Se ridică brusc în picioare, avînd revelaţia situaţiei. Se juca cu cîinii, lucra cu cîinii. Ţinea tratații în buzunare cum îşi ţinea mărunţişul sau briceagul compact, multifuncţional, Leatherman. Se gîndise în ce culoare să vopsească ramele exterioare şi verandele.

Făcuse şipculiţe despărţitoare pentru sertarele din bucătăria lui.

– Asta, îşi spuse el pătruns, este o nebunie.

O porni spre casă. Graniţe? Ea nu ştia unde erau graniţele lui? Ei bine, o să afle.

Nu se va lăsa el manevrat şi manipulat, sau *dresat,* ca să devină ceva ce nu era.

Aici, îşi spuse el, se aflau albul şi negrul.

Urcînd în grabă treptele, o auzi respirînd greu. Asta era bine, îşi spuse el, poate că epuizarea o va fi uzat şi nu va avea destul suflu ca să riposteze.

Apoi intră pe uşă şi se opri în loc.

Nu remarcase curăţenia duşumelei sau a ferestrelor, sau faptul că dispăruse de jos, din locul unde o aruncase el, cămaşa transpirată în care făcuse ieri cîteva ridicări.

Cum putea vedea asta. Tot ce putea vedea, era ea.

Fiona executa un fel de mişcări de arte marţiale şi arăta ca şi cum s-ar fi pregătit să-i dea un picior în fund, cuiva. Furia îi fu sugrumată de interes, de admiraţie şi de plăcerea spectacolului.

Faţa ei era transpirată, ca şi maieul strîmt în care se schimbase. Picioarele acelea lungi, scoase în evidenţă de un şort pe corp, negru, loveau, se lansau, se roteau, în timp ce muşchii braţelor ei se bombau.

Încă puţin şi o să înceapă să saliveze, îşi spuse Simon în timp ce ea se balansă pe un picior, lovi, apoi aterizâ pe celălalt, într-o ceaţă plină de graţie.

Probabil că a făcut un zgomot, pentru că Fiona pivotă, se instală într-o poziţie de luptă – cu ochii reci, mîndri. Dar la fel de repede, se relaxă şi izbucni în rîs.

– Nu te-am văzut. M-ai speriat, spuse ea şi inhală adînc.

Nu arătase speriată, se gîndi el.

– Ce a fost asta? Tae kwon?

Fiona scutură din cap, bău lacom din sticla cu apă pe care o pusese pe bancheta de aşteptare.

– Tai chi – mai ales.

– Am văzut oameni făcînd tai chi. Este ca un fel de muzică plîngăcioasă New Age, cu ritmuri lente.

– Unu, de fapt este cît se poate de old age – epocă veche- iar mişcările lente vorbesc despre control, practică şi formă. Fiona îşi îndoi un deget. Este organic, spuse ea, şi este despre cum să-ţi centrezi puterea.

– Dar eu tot muzică plîngăcioasă New Age aud, ori exact de asta nu aveam nevoie acum un minut.

– Există un motiv pentru care multe dintre mişcări au nume frumoase, din natură. Cum ar fi Împinge Valul.

Fiona îi făcu o demonstraţie, încet, lansîndu-şi din nou pumnii în faţă, cu graţie, apoi retrăgîndu-şi-i, cu palmele înainte.

– Dar dacă intensific aceeaşi mişcare ca să mă apăr, este ...

Îl împinse, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul, apoi îl trase spre ea, apoi în spatele ei.

– Vezi?

– Nu am fost pregătit.

Zîmbind, Fiona îşi depărtă picioarele, îşi îndoi genunchii şi îi făcu un gest de invitaţie.

– Bine, ai văzut *The Matrix,* spuse el făcînd-o să rîdă.

– Eşti mai puternic ca mine, mai mare, cu mult mai înalt. Ai putea fi mai iute, dar nu am testat asta, încă. Dacă ar trebui să mă apăr, aş avea nevoie să-mi centrez puterea şi să o folosesc pe a ta. Înainte exersam în fiecare zi, în felul meu obsesiv. Tai-chi, power yoga, box...

Simon deveni interesat.

– Box?

– Da. Vrei cîteva runde? Fiona îşi ridică spre el mîinile strînse în pumni.

– Poate mai tîrziu.

– Am făcut kick-boxing, antrenament de rezistenţă, am luat ore de pilates şi tot ce-ţi mai trece prin cap, săptămînal. Asta mă făcea să mă simt capabilă şi în siguranţă. Exageram, poate. Dar cu timpul am început să o las mai moale şi am ruginit. Am încetat să mă mai forţez pînă cînd ... în sfîrşit, pînă cînd.

– Mie nu mi-ai părut ruginită.

– Memoria muşchilor. Revine. Şi veşnic-uzuala motivaţie.

– Arată-mi. Nu, stai. Nu pentru asta am venit aici. Iar ai făcut-o.

– Am făcut-o?

– Mi-ai distras atenţia. Trup asudat, sexi. Tu nu ai nevoie de tai-chi ca să scoţi un bărbat din uz.

– Ei... Acum chiar mă simt puternică, spuse Fiona rotindu-şi puţin umerii.

– Despre asta e vorba. Şi Simon arătă cu degetul.

– Fe ...fereastra?

– Fereasta. De ce ai spălat geamurile?

– Pentru că îmi plac geamurile curate. Îmi place să mă uit afară şi este mult mai plăcut să faci asta cînd nu trebuie să te uiţi printr-o peliculă de praf.

– Asta e doar o parte a problemei.

– Care e cealaltă parte?

– Cealaltă parte este faptul că asta m-a făcut să le văd pe cele pe care nu ai apucat să le speli, ceea ce mi-a dat un sentiment de vinovăţie. Şi aşa am văzut că trebuie vopsită şi tocăria.

Fiona luă sticla de apă, deşurubă capacul.

– Se ascund suficiente motivaţii în spatele unei sticle cu soluţie de spălat geamuri şi a unei cîrpe.

– Şi mai e şi asta.

Simon scormoni în buzunar şi scoase un pumn cu tratatii pentru cîini.

– Ah, mulţumesc, dar încerc să mă las.

– Foarte amuzant. În fiecare zi vîr în buzunar rahaturile astea. Nici măcar nu mă mai gîndesc, o fac pur şu simplu. Tocmai mi-am petrecut o bună jumătate de oră, poate chiar mai mult, afară, lucrînd cu cîinii.

Toată numai atenţie, Fiona sorbi din apă.

– Pentru că eu am spălat geamurile?

– Nu, dar e acelaşi lucru. E acelaşi lucru faptul că toată casa miroase a lămîie sau că eu mă gîndesc să-ţi aduc poate nişte flori, data viitoare cînd ies în sat.

– Ah, Simon.

– Gura. Şi nu contează nici cît negru sub unghie faptul că avem lucruri mai grave la care să ne gîndim, pentru că problemele de bază sînt de bază. Prin urmare...

Simon se duse la fereastră şi îşi lipi palma de sticla strălucitoare.

– Să o laşi aici, îi ordonă el arătînd spre urma murdară pe care o lăsase pe geam.

– În regulă. De ce?

– Nu ştiu de ce. Nu trebuie să ştiu de ce, dar dacă o să vreau eu să dispară, o s-o spăl. Dar tu o laşi acolo.

Gata, îşi spuse în gînd. Acum pusese lucrurile la punct.

Fiona începu să rîdă, un rîs total, din tot corpul, care o lăsă din nou fără respiraţie. Trebui să se încovoaie, să se prindă cu mîinile de coapse.

– Ascultă, poate sună stupid, dar ...

Încă încovoiată, flutură-o mînă spre el.

– Nu de tot, dar suficient. Dumnezeule, Dumnezeule Mare! Eu îmi scot sufletul aici ca să mă simt puternică, în stare să fac faţă oricărei situaţii în care voi fi pusă, ca să nu mă vîr sub pat tremurînd de frică, iar tu reuşeşti acelaşi lucru, în mai puţin de cinci minute.

– Ce dracu' spui acolo?

– Mă faci să mă simt capabilă, puternică, ingenioasă chiar, numai pentru că tu mă vezi aşa. Simon, nu te-am înfăşurat în jurul degetului – departe de asta. Şi adevărul este că nici n-aş vrea să te ştiu acolo. Dar pentru că există această părticică din tine care se teme că o fac sau că aş putea-o face, simt că aş putea face faţă oricărei situaţii. Absolut oricărei situaţii. Mă simt puternică şi sexi şi capabilă şi ingenioasă. Înnebunitoare senzaţie. Mă îmbată. Şi Fiona îşi flexă bicepşii stîngi.

– Bine. Grozavă chestie.

– Şi vrei să-ţi mai spun ceva? Ai făcut asta – chestia asta prostească, doar ca să-mi demonstrezi punctul tău de vedere. Şi Fiona arătă spre fereastră. Faptul că poţi face asta fără să te simţi caraghios, dar te simţi caraghios pentru că te-ai jucat cu cîinii, ei bine, Simon, *asta* mă dezarmează.

– Dumnezeule Mare!

– Mă dezarmează şi mă încîntă. Prin urmare, sînt dezarmată, încîntată, puternică şi sexi şi capabilă, toate la un loc. Şi nimeni nu a reuşit să mă facă să mă simt aşa, cum ai reuşit tu. Nimeni. Fiona arătă din nou spre fereastră şi scoase un hohot de rîs care răsună la fel de uluit cum se simţea el.

– Chestia asta de acolo, aşa ridicolă, aşa de neînţeles cum este ea, ei bine, tocmai asta mă face să te iubesc.

– Simon. Fiona se apropie şi îşi petrecu braţele pe după gîtul lui.

– Nu aduce asta cu un picior în fund? Îşi apăsă buzele de ale lui, sărutîndu-l tare, sonor. Deci, amprenta rămîne pe geam spuse el. De fapt, o să desenez o inimă în jurul ei, cu prima ocazie. Între timp, îţi pot arăta cîteva mişcări de bază, înainte de a mă lăsa pradă unui duş şi unui pahar cu vin. Asta doar dacă nu vrei să strigi la mine, o vreme. Asta este, mormăi el şi apucînd-o de braţ, o traversă camera.

– Asta e ce? Vrei să mă arunci pe fereastră?

– Nu mă tenta. Te duc în pat. Ar trebui să scot ceva din asta.

– Iisuse, ce ofertă fermecătoare, dar chiar am nevoie de un duş, aşa că ...

– Te vreau asudată. Făcu uz de inerţie, îi trase braţul şi aproape că o aruncă pe pat. O să-ţi arăt acum şi eu cîteva mişcări.

– Cred că tocmai mi-ai arătat. Fiona se împinse în sus şi îşi înălţă mîndră capul.

– Poate că eu nu am chef. Dar i se tăie respiraţia cînd Simon îi smulse maieul ud, peste cap.

– Sau poate că ...

– Te poţi decide mai tîrziu. Îi cuprinse sînii în mîini, frecîndu-i sfîrcurile cu degetele lui bătătorite.

– Ai făcut patul.

– Da, l-am făcut.

– Un lucru bun.

Cînd o simţi trmurînd, o împinse pe spate.

– Şi ai de gînd să-mi arăţi unde anume greşesc?

– Chiar aşa. Îşi vîrî degetul sub elasticul şortului ei şi trase.

Zîmbind, Fiona îşi plimbă un deget de la claviculă spre stomac şi înapoi.

– Atunci haide, arată-mi.

Simon se dezbrăcă, urmărind-o cum îl priveşte.

Ar trebui să te ţin în pielea goală, aprecie el cînd o încălecă. Cînd eşti dezbrăcată, ştiu perfect ce să fac cu tine.

– Îmi place ce îmi faci cînd sînt dezbrăcată.

– Atunci asta o să te înnebunească de-a binelea.

Îi cuprinse buzele avide, sărutîndu-o tot mai apăsat, tot mai adînc. Îşi folosi greutatea ca să o ţintuiască, în timp ce inima ei începea să galopeze, îşi folosi mînile ca să-i exploreze pielea atît de fierbinte, de umedă, pînă cînd începu să tremure.

Era puternică şi capabilă pînă în măduva oaselor, îşi spunea el. Şi asta era ceva ce o făcea irezistibilă. Dar acum, chiar acum, o vroia slabă, o vroia neajutorată. Pentru el, numai pentru el.

Îşi folosi limba, degetele, în plimbări lungi, încete, care o făceau să suspine în timp ce îi simţea trupul relaxîndu-se în plăcere.

Simon îşi folosi apoi dinţii şi pulsul ei deveni insuportabil.

Cînd gura lui reveni la a ei, Fiona suspină din nou, ridicîndu-şi mîinile spre obrazul lui în felul acela care îl dezarma întotdeauna, apoi îşi plimbă mîinile prin părul lui.

Sub gura lui, respiraţia i se acceleră cînd îşi plimbă un deget în sus, pe interiorul coapsei ei, retrăgîndu-şi-l, apoi începînd să-i mîngîie încet, abia atins, doar abia atins, fierbinţeala umedă.

Cînd ea îi gemu numele, cînd îşi arcui coapsele, Simon se retrase din nou.

O durea. Trupul i se înfioră, ridicîndu-se spre acea minunată uşurare, doar ca el să i-o refuze. Cînd ea îi spuse din nou numele, Simon îşi plimbă degetele ca un fulg de-a lungul ei, făcînd-o să se înfioare toată. Şi gura lui începu acelaşi asalt torturant asupra sînilor ei.

Îi oferea, îi oferea, aducînd-o la o respiraţie de culme. Apoi se retrăgea, lăsînd-o să clocotească.

– Te vreau. Simon. Te rog.

Dar el continuă să se joace cu ea pînă cînd suspinele se amestecară cu gemetele, pînă cînd mîinile ei începură să tragă de cearşaful pe care-l întinsese ea atît de frumos, de dimineaţă.

Intră în ea cu putere, repede, un şoc pentru sistemul ei răscolit. Orgasmul îi sfîşie trupul, centrîndu-se spre beregată. Îşi auzi strigătul, îl auzi, îl simţi adîncindu-se într-un geamăt tremurat de uşurare. Trupul ei vuia în extaz, înălţîndu-se sub al lui, cu unghiile săpînd adînc, pînă cînd mîinile îi căzură moi, pe pat.

O trase în sus şi capul îi căzu pe umărul lui.

– Pune-ţi picioarele în jurul meu.

– Eu ...

– Te vreau în jurul meu. Dinţii lui o muşcau de-a lungul gîtului, de-a lungul umerilor.

– Numai asta am în cap. Tu, învăluindu-mă.

Îi oferi ceea ce îi ceruse, înfruntînd stoică furtuna. Călărind din nou, da, din nou, pînă cînd nu mai rămase nimic.

Se topi efectiv pe pat, în stare să stea acolo, vlăguită, oricît. Dar el o trase deasupra lui, ancorînd-o acolo şi ea se întinse peste el cu capul pe pieptul lui, pe inima lui furtunoasă.

Aţipi şi primul lucru pe care-l conştientiză, era că îşi deschidea ochii pe patru chipuri îmblănite lipite de uşa de la verandă. Pieptul lui Simon se ridica şi cădea în mişcări ritmice sub capul ei, dar degetele lui se jucau în părul ei, alunecînd de-a lungul şuviţelor, împletindu-se în ele, alunecînd mai departe. Tot ce umplea momentul acela o făcu să zîmbească.

– Cîinii vor înăuntru, şopti ea.

– Da, bine, mai pot aştepta puţin.

– Îi bag eu.

Dar nu se mişcă.

– Mor de foame. Presupun că munca pînă la epuizare, urmată de muncă pînă la epuizare, creşte pofta de mîncare.

Se ghemui mai mult în el. Un minut, atîta tot, îşi spuse ea. Apoi o să-i lase în casă pe cîinii cu ochi-trişti, o să facă un duş şi vor încropi împreună ceva pentru masa de seară.

Începu să se întindă, apoi privirea îi alunecă pe ceasul de pe noptieră.

– Ce?! Merge bine?

– Nu ştiu. Cui îi pasă?

– Dar ...Am adormit? *O oră?* Ca un fel de pui de somn?

– Fee, ăsta chiar *a fost* un pui de somn.

– Dar eu nu trag niciodată vreun pui de somn.

– Bun venit în lumea mea.

– Da, Dumnezeule. Se ridică, îşi trecu mîinile prin păr. Cum nu avea nimic altceva mai aproape, înşfăcă maieul lui, trăgîndu-şi-l pe ea.

Abia cît să-i acopere fundul, observă el. Cu atît mai rău.

Deschise uşa şi încăperea se umplu imediat cu cîini.

– Scuze, băieţi. Mergeţi şi staţi de vorbă cu Simon. Eu trebuie să fac un duş.

Se repezi în baie. Şi toţi cei patru cîini se aliniară de o parte a patului, cu cozile într-o agitaţie, cu ochii mari, cu nasurile adulmecînd.

– Da, aveţi dreptate. Aveţi dreptate. Am făcut sex cu ea. Mult sex. Dar ce vă pasă vouă? Unul singur dintre voi mai are ouţe, dar cum toată lumea trage de mine, nici el nu o să le mai aibă multă vreme.

Recunoscu strălucirea din ochii lui Jaws.

– Nici să nu te gîndeşti să sari aici, îl preveni Simon dar îşi acoperi propriile lui ouţe cu mîna, pentru orice eventualitate.

– Ce-ar fi să mergeţi să-mi aduceţi o bere? Da, ăsta chiar ar fi un lucru util.

Cum nici unul dintre ei nu păru încîntat de idee, se ridică să şi-o aducă singur.

Odată ajuns jos, se reprofilă pe vin. Parcă zicea c-ar vrea vin, îşi aminti el. În fond de ce ce n-ar lua şi el ruta asta? Turnă în două pahare şi sorbi din primul, în timp ce deschidea frigiderul să-i studieze conţinutul.

Vor ajunge să moară de foame, dacă nu se vor decide să meargă la băcănie. Se uită în congelator şi decise că unul dintre meniurile acelea congelate, pentru fete, era mai bun decît moartea prin inaniţie.

La minima rezistenţă.

Luă şi paharul ei cu vin şi cu toţi cîinii în urma lui – din nou – începu să urce scările.

Lîngă el, Newman scoase un *ham!* încet, cu cîteva secunde înainte ca el să vadă femeia care urca pe veranda din faţă.

Femeia zîmbi larg prin plasa uşii.

– Bună.

O clipă, Simon se gîndi că femeia avusese noroc că se obosise să-şi tragă boxerii.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Aşa sper. Aş vrea să vorbesc cîteva minute cu dumneavoastră. Sînt Kati Starr, de la *U.S.Report*. Aceasta este maşina Fionei Bristow, da? Şi cîinii ei?

Înfăţişare elegantă, maniere elegante, îşi spuse el.

– Uitaţi ce pot face pentru dumneavoastră. Vă spun o singură dată să vă întoarceţi şi să vă urcaţi înapoi în maşina dumneavoastră. Plecaţi de aici. Staţi departe de aici.

– Domnule Doyle, eu nu-mi fac decît munca, pe care încerc să o fac cît mai curat şi mai bine cu putinţă. Am primit informaţia că ar putea exista o breşă în investigaţii. Cum mi s-a spus că Domnişoara Bristow locuieşte acum cu dumneavoastră, am sperat că voi reuşi să aflu care este părerea ei despre această potenţială breşă. Vă admir lucrările, adăugă ea. Mi-ar face mare plăcere să scriu odată despre dumneavoastră. De cîtă vreme sînteţi împreună cu domnişoara Bristow?

Simon îi trînti uşa în nas şi trase zăvorul.

Îşi spuse că îi va acorda trei minute să plece naibii de pe proprietatea lui, înainte de a-l suna pe şerif şi de a avea satisfacţia să o dea în judecată pentru încălcarea proprietăţii.

Dar cînd urcă sus, Fiona, cu părul ud dat pe spate, stătea pe marginea patului.

– Am văzut-o pe fereastră, deci nu trebuie să te întrebi dacă să-mi spui sau nu.

– În regulă. Îi dădu paharul cu vin.

– Vroiam să-ţi spun că îmi pare rău că a venit aici, că a început să te atace pe tine, dar efectiv nu este vina mea.

– Nu, nu este vina ta. A spus că are informaţii că ar exista o breşă în caz. Nu ştiu dacă doar pescuieşte, sau dacă are într-adevăr o sursă.

Fiona oftă încet.

– Cred c-ar fi bine să-l sunăm pe Agentul Tawney, pentru orice eventualitate. Ce i-ai spus?

– I-am spus să se care şi cum n-a făcut-o, i-am trîntit uşa în nas.

– Ai fost mai deştept ca mine.

– Ei, o clipă m-am gîndit să-i spun ceva, dar mi-am zis „du-te-n...idioato, nu ai nici un pont". E tot ce mi-a trecut prin cap. Iar dacă ai de gînd să te afunzi într-o dispoziţie melancolică, o să mă scoţi din sărite.

– Nu mă afund în nici o dispoziţie melancolică. Mă afund într-o dispoziţie de „sîc-sîc", sunînd la FBI şi la biroul şerifului şi pîrîind-o. Şi o să cer un ordin de restricţie, doar ca să mă distrez.

Simon întinse mîna şi o mîngîie pe păr.

– Îm place mai mult dispoziţia asta.

– Şi mie. După care ce-ai zice dacă am trece la cine-pregăteşte-cina?

– Meniurile îngheţate pentru fetiţe nu merită osteneala.

– Eu mă gîndeam la fripturile pe care le avem în sertarul cu carne al frigiderului.

– Avem fripturi? Avem un sertar pentru carne? Ziua deveni brusc mai luminoasă.

Fiona zîmbi şi se ridică în picioare.

– Da, avem.

– Mă rog, probabil că sertarul pentru carne a venit odată cu frigiderul. Dar de unde pînă unde, fripturile? Ai pe undeva o vacă magică?

– Nu, am o zînă magică de mamă-vitregă, care ni le trimite. Am rugat-o pe Syl să ne cumpere două fripturi Idaho şi cîteva alte chestii de care aveam nevoie. Mi le-a adus azi, inclusiv cu o legătură cu legume proaspete şi

fructe pentru că zice că avem nevoie şi de aşa ceva. De aceea avem legume proaspete în cutia din frigider.

Decise că nu avea nici un rost să-i spună că se uitase în frigider dar nu văzuse nici unul din lucrurile acelea. Nu ar fi decît o confirmare a părerii mamei lui, despre Sindromul Masculin al Frigiderului care Orbeşte.

– Tu sună. Eu pun de grătar.

– Mă aranjează. Ştii că eşti doar în chiloţi?

– O să-mi pun pantalonii pe care i-ai ridicat deja de pe jos şi i-ai întins frumos pe pat. Dar dacă trebuie să mîncăm din legumele alea, tu te ocupi de ele. Eu mă ocup de fripturi.

– Cît se poate de corect. O să sun de jos.

Fiona coborî şi Simon îşi trase pe el pantalonii întinşi frumos de ea, pe pat.

Înainte de a coborî, intră în aşa-zisa lui sală lui de gimnastică.

În regulă, la fel ca tot restul casei, şi camera aceasta mirosea a lămîie. Dar amprentele lui erau tot acolo, pe geam.

Era, îşi spuse el, un fel de straniu compromis.

Dădu să coboare scările, înjură, se întoarse înapoi şi deschise un sertar. Şi îşi puse pe el o cămaşă curată.

În fond, ea se îngrijise să aibă acum fripturi, îşi reaminti el.

Fripturi, cămaşă curată. Era doar un alt fel de compromis.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Tawney îl studia pe Perry prin monitor. Stătea la masa din oţel, cu cătuşe la mîini, cu ochii închişi, cu cel mai vag zîmbet pe faţă – ca un bărbat care ascultă o muzică plăcută.

Faţa lui palidă, de închisoare, mai pufoasă decît fusese cu şapte ani în urmă, exprima calmă contemplare. În jurul gurii, ridurile îi săpaseră paranteze şi un fel de pînză de păianjen în colţurile ochilor, accentuîndu-i şi mai mult înfăţişarea de om obişnuit, inofensiv, care îşi drămuia pensia mîncînd la localul din apropiere, la ore timpurii, cu preţuri reduse.

Unchiul indulgent, vecinul liniştit de alături care-şi uda trandafirii şi-şi tundea meticulos gazonul. Era Domnul Oarecare, în trecerea lui neobservată, pe stradă.

– Se folosea de asta aşa cum îşi folosea Bundy farmecul, ghipsul fals de la braţ, şopti Tawney.

– Îşi folosea ce?

– Masca lui de sînt-şi-eu bunicul-cuiva. Încă o mai foloseşte.

– Posibil. Dar stă de vorbă cu noi fără avocatul lui, iar asta trebuie să fie o altă maşinaţiune. Mantz scutură din cap. Oare ce pune la cale? La ce se gîndeşte? Nimeni nu-l cunoaşte mai bine decît tine, Tawney.

– Nimeni nu-l cunoaşte.

Continua să-l observe pe Perry, spunîndu-şi, ştie că ne uităm la el. Şi îi face plăcere asta.

– Se pricepe să te facă să crezi că reuşeşti, spunînd ce vrei tu să auzi, sau te aştepţi să auzi. Sînt straturile care te duc în sus, cu el. Cele pe care le are deja, cele pe care le adaugă, potrivit circumstanţelor. I-ai citit dosarele, Erin. Ştii că aproape numai ghinionul şi eroismul unui cîine poliţist au dus la prinderea lui.

– Nu-ţi acorzi deloc credit nici ţie şi nici echipei tale de investigaţii. Tot l-aţi fi prins.

– A stat în umbră aproape un an de zile, un an, după ce i-am văzut faţa, după ce i-am aflat numele. Fiona ni l-a dat şi au mai trecut totuşi luni de zile şi uciderea unui ofiţer de poliţie, pînă să-l prindem.

Iar pentru asta nu o să se ierte niciodată, cu adevărat.

Tawney continuă:

– Uită-te la el. Un bărbat cu burtă, trecut de vîrsta a doua, în lanţuri, închis într-o celulă, care totuşi îşi mai găseşte drumul. L-a găsit pe Eckle şi a aprins fitilul.

– Nu dormi destul.

– Pariez că nenorocitul ăsta doarme ca un prunc. În fiecare noapte, cu zîmbetul ăla idiot pe faţă, exact cum face acum. El are o agendă. Întotdeauna a avut o agendă, un scop pentru tot ce face. Nu are nevoie de avocat ca să discute cu noi pentru că nu o să ne spună decît ceea ce şi-a propus deja să ne spună.

– Nu ştie că am dat de firul lui Eckle.

– Mă întreb.

– Cum ar putea? Iar faptul că noi îi spunem ceea ce vrem *noi* să-i spunem, este puterea noastră. Eckle îi strică planul şi asta o să-l înfurie.

– Mă rog. Haide să aflăm.

Cînd intrară, Tawney îi făcu semn pazniculuí de la uşă. Perry rămase nemişcat, cu ochii închişi, cu umbra aceea de zîmbet la locul ei, în timp ce Tawney citea, în reportofonul lui, nume, dată şi oră.

– Ai refuzat dreptul la un consilier, în timpul interviului?

Perry deschise ochii.

– Bună, Agent Tawney. Da, nu e nevoie de avocaţi, între cunoştinţe vechi. Agent Mantz, arăţi foarte bine astăzi. Este plăcut să ai vizitatori care să-ţi rupă monotonia zilei. Am stat atît de des de vorbă în ultimele zile. Am început să aştept cu nerăbdare întrevederile astea.

– Despre asta este vorba? Despre atenţie? Despre ruperea monotoniei? întrebă Tawney.

– Categoric, este un beneficiu plăcut. Cum mai merge vînătoarea? Abia aştept să aflu noutăţi. Recent, conducerea mi-a redus accesul spre afară. De înţeles, desigur, dar regretabil.

– Perry, tu îţi obţii „ştirile". Nu mă îndoiesc de abilităţile tale.

Perry îşi împreună mîinile şi se aplecă puţin în faţă.

– Aş zice că înainte de prezenta mea situaţie, mi-a plăcut articolul scris de tînăra aceea. Kati Starr? Presupun că acesta este *un nom de plume*, un pseudonim gazetăresc, sau un dar inteligent din partea soartei. Indiferent, mie mi-a plăcut abordarea ei, să zicem, şi am fost încîntat să mai aflu cîte ceva despe Fiona. Trebuie să-i spui că mă gîndesc la ea.

– Pun pariu. Este greu să uiţi o femeie care ţi-a dat un şut în fund.

– În faţă, mai exact.

– O să facă la fel cu ucenicul tău, interveni Mantz. Dacă este destul de prost să încerce să se dea la ea.

– Îmi acordaţi prea mult credit. Lanţurile lui Perry zornăiră cînd îndepărtă comentariul. Nu mă aflu în poziţia de a pregăti pe cineva, chiar dacă aş fi înclinat s-o fac. Ceea ce nu sînt. Dar am mai discutat despre asta şi cum am spus atunci, puteţi vedea clar din dosarul meu în această instituţie că am acceptat pedeapsa tribunalului, a societăţii, că am onorat-o. Mă supun regulilor de aici. În loc să caut probleme, le evit. Viaţa mea afară fiind aşa cum este, nu prea am vizitatori. Pe sanctificata mea soră, desigur. Sau poate vă imaginaţi că a preluat firul de unde l-am întrerupt eu?

Tawney deschise dosarul fără să spună nimic şi scoase o fotografie de acolo. O trînti pe masă.

– Pot? Perry luă fotografia lui Eckle şi o examină.

– Da, îmi pare foarte cunoscut. O clipă. Eu nu uit niciodată un chip. Da, da, desigur. A venit să predea aici, de cîteva ori. Literatură şi arta scrierii. Ştiţi bine cît de interesat sînt de cărţi – şi chiar duc lipsa lucrului meu în bibliotecă. Am participat la cursurile lui. Sper să mai particip. Încarcerarea nu ar trebui să interzică educaţia. Mi s-a părut un profesor mediocru. Fără scînteie. Dar noi cerşetorii nu putem alege, nu?

– Pariez că în schimb tu i-ai părut lui un profesor mai bun, spuse Mantz.

– Este dulce ce spuneţi. Să înţeleg din asta că presupuneţi că l-am inspirat? Ar fi fascinant, doar că eu nu pot fi considerat responsabil pentru acţiunile altora.

– Şi nici nu-i datorezi nimic, sublinie Mantz. Îl vom opri. Îl vom băga după gratii, exact ca pe tine, doar că ţie ţi se oferă acum o ocazie, ceea ce ar trebui să-ţi surîdă. Oferă-ne informaţii care să ducă la arestarea lui şi în schimb noi putem să facem lucrurile mai puţin monotone pentru tine.

Pe chipul lui se aşternu un subţire strat de duritate.

– Cum anume? O să vă îngrijiţi să mi se servească îngheţată în fiecare duminică, să mi se acorde o oră în plus pe săptămînă, în curtea închisorii? Nu există nimic ce poţi face pentru mine, sau cu mine, Agent Mantz. Îmi voi petrece restul vieţii aici. Accept lucrul acesta. Dacă cerşetorii nu pot alege, eu aleg să nu fiu un cerşetor.

– Cînd o să-l prindem, o să vorbească. Exact ca preotul pe care l-ai dus de nas, spuse Mantz. Nu ne-a trebuit mult ca să-l convingem să recunoască faptul că a făcut contrabandă cu scrisori pentru tine, Perry, din şi în puşcărie, vreme de mai bine de un an.

– A fost corespondenţă cu grupul meu de credincioşi. Perry îşi împreună pios mîinile. Reverendul Garley a simpatizat cu nevoia mea de confort spiritual – şi solitudine sufletească, ceea ce sistemul nu reuşeşte să respecte.

– Toată lumea din încăperea asta ştie că tu nu ai suflet.

– Eckle o să se întoarcă împotriva ta, continuă Mantz , şi tu ai luat deja în considerare acest lucru. Cînd se va întîmpla asta, viaţa ta aici va deveni puţin mai – cum să spun? – strîmtă. Vei fi condamnat pentru conspiraţie la crimă. Anii care se vor adăuga pedepsei tale nu vor valora o para chioară, dar vom avea grijă ca timpul tău aici să fie cu adevărat al naibii de mizerabil.

Perry continua doar să zîmbească în felul lui calm, plăcut.

– Crezi cumva că nu este, deja?

– Poate fi şi mai rău, promise Tawney. Crede-mă cînd îţi spun că o să fie şi mai rău. Şi pentru ce, Perry? Pentru ăsta. Şi Tawney izbi fotografia cu mîna. Pentru unul care strică tot? Este nerăbdător, neatent. Tu ai fost ani de zile înaintea noastră. Noi îi respirăm deja în ceafă şi nu au trecut decît cîteva luni. Nu este demn de tine.

– Vrei să mă flatezi, oftă Perry. Iar eu sînt susceptibil la flatare. Don, îmi cunoşti slăbiciunea.

– A legat o eşarfă roşie de cutia poştală a Fionei Bristow. Cu ochii în ochii lui Perry, Mantz văzu sclipirea scurtă de enervare dintr-ai lui. Iată ceva ce încă nu aflase.

– Acum nu va mai pune niciodată mîna pe ea pentru tine, niciodată nu va termina treaba asta, pentru tine.

– Asta a fost ... imatur din partea lui.

– Ştii ce i-a făcut Annettei Kellworth, bătînd-o atît de crunt, înainte de a o omorî.

Tawney scutură din cap, cu un dezgust pe care vroia ca Perry să-l vadă, un dezgust pe care ştia că Perry îl va împărtăşi.

– Nu este stilul tău, George. Nu este clasa ta. Îşi pierde controlul şi se expune. Tu niciodată nu te-ai prostit în halul ăsta. Dacă punem mîna pe el fără ajutorul tău, o să plăteşti un preţ greu pentru greşelile lui.

– Îmi cunoşti slăbiciunea, se repetă Perry după un moment de gîndire. Şi îmi cunoşti puterile. Eu sînt un observator. L-am observat pe domnul Eckle. Cum aici sînt atît de puţine lucruri care să-ţi stîrnească interesul, m-am interesat de el. Poate că am teorii, speculaţii. Poate că mi-aş aminti anumite comentarii sau discuţii. Poate că mi-aş aminti ceva care să te ajute, dar o să vreau şi eu ceva în schimb.

– Ce aromă să aibă îngheţata?

Perry îi zîmbi lui Tawney.

– Ceva puţin mai dulce. Vreau să vorbesc cu Fiona. Faţă în faţă.

– Uită asta, spuse Mantz instantaneu.

– Ah, nu cred, spuse Perry continuînd să-l privească pe Tawney. Vrei să salvezi vieţi? Vrei să-i salvezi viaţa femeii pe care o pîndeşte chiar acum din umbră? Sau vrei să moară? Să moară şi altele, doar din cauza lipsei unei singure conversaţii? Ce ar spune Fiona la asta? Este alegerea ei, nu-i aşa?

– AR TREBUI SĂ PLUSĂM MAI MULT, insistă Mantz. Să-i săpăm sub piele. A reacţionat cînd i-ai spus că Eckle nu este demn de el. Asta i-a alimentat egoul.

– A confirmat doar ceea ce concluzionase chiar el, înainte.

– Exact, deci apăsăm pe butonul ăsta. Lasă-mă pe mine. Să lucrez doar eu, singură, cu el. Flateria şi teama de o femeie l-ar putea întoarce.

– Erin, el abia te ştie. Pentru că era rîndul lui la condus, Tawney se urcă la volan. Din punctul lui de vedere, tu nici măcar nu faci parte din povestea asta. Nu ai fost acolo în timpul investigaţiei care l-a pus la pămînt şi tot ce se petrece acum este legat numai şi numai de asta. Numai şi numai de el. Eckle este un simplu vehicul.

Mantz îşi trase şi-şi prinse furioasă centura de siguranţă.

– Mie nu-mi place să plătesc anticipat.

– Nici mie.

– Crezi că ea o să facă asta?

– O parte din mine regretă să spună că da, cred că o s-o facă.

ÎN TIMP CE FBI-ul O LUA SPRE EST, Francis Eckle se aşeza la coadă, la cîţiva paşi de prada lui. O să lucreze din greu la noapte, îşi spuse el. O oră sau două,

poate, dar îi făcea plăcere să ştie că era aprigă la muncă. Îi făcea plăcere că, la fel ca de fiecare dată, se oprise la *Starbucks* pentru stimulentul ei de seară.

Ştia, un espresso mare, cu lapte degresat.

În seara asta avusese ora de yoga şi dacă se grăbea, în douăzeci de minute putea fi gata pentru banda de alergat din elegantul club de fitness unde îi plăcea să se răsfeţe.

Graţie legitimaţiei lui de probă, pentru treizeci de zile, observase că rar alerga mai mult de douăzeci de minute, iar adesea nici pe astea.

Niciodată nu se atingea de greutăţi, niciodată nu se obosea cu alte aparate. Îi plăcea doar să se arate acolo, într-unul din costumele acelea strînse pe corp, în care se schimba.

Nici o diferenţă faţă de o curvă de la colţul străzii.

După aceea mergea pe jos înapoi la serviciu, trei blocuri, îşi lua maşina din parcare şi se întorcea acasă, la jumătate de milă distanţă

Dracu s-o ia, era încă un nimeni.

Preocupată numai de carieră. Preocupată numai de persoana ei. Nimeni şi nimic nu conta pentru ea mai mult decît propria ei persoană.

O tîrfă egoistă. O curvă de la colţul străzii.

Simţi cum îl cuprinde furia. Ce gust bun avea. Era atît de bine. Fierbinte şi amară.

Îşi imagină înfundîndu-i pumni în mutră, în burtă, în sîni. Putea simţi cum i se sfărîmau pometii, îi mirosea sîngele cînd îi crăpa buza, îi vedea şocul şi durerea din ochi, cînd i se umflau şi se închideau.

– Dă-i o lecţie. Dă-i o lecţie, că merită, şopti el.

– Ei, amice, mişcă.

Mîinile îi tremurară şi i se făcură pumni cînd se întoarse spre bărbatul din spatele lui. Furia îi crescu şi mîndria se revărsă din el cînd bărbatul se dădu instinctiv un pas înapoi.

Acum sînt atenţi, îşi spuse el. Toată lumea e atentă, acum.

Trebuie să treci neobservat, Frank. Ştii cum. Cîtă vreme ei nu te văd, poţi face orice vrei. Orice.

Aşa îi şoptea în ureche vocea lui Perry. Se întoarse, îşi lăsă privirea în jos. Îi era rău să tot treacă neobservat. Era sătul să nu fie văzut.

Dar ... dar ...

Nu mai putea gîndi în *zgomotul* ăsta. Oamenii vorbind despre el, în spatele lui. Exact ca întotdeauna. O să le arate el lor. O să le arate el la toţi.

Nu încă. Nu încă. Trebuia să se calmeze, să-şi amintească de pregătiri. Să se concentreze asupra scopului.

Cînd ridică din nou privirea, văzu că prada se îndrepta deja spre uşă, cu paharul în mînă. Faţa lui ardea de ciudă. Aproape că o lăsase să iasă, aproape că o pierduse.

Ieşi afară din coadă, rămînînd cu capul jos. Nu putea fi în seara asta, după tot ce se întîmplase. Disciplină, control, concentrare. Trebuia să se calmeze, să se liniştească, să-şi păstreze surescitarea pentru *după*.

Ea va mai avea încă o noapte de libertate, încă o zi de trăit. Iar el va avea plăcerea de a şti că ea habar n-avea că aproape îi căzuse în cursă.

FIONA SE GÎNDI la o păpuşă voodoo. Ar putea convinge una din artistele Sylviei să-i facă o păpuşă care să semene cu Kati Starr. Să înfigă ace în ea, sau pur şi simplu să o dea cu capul de masă. Ar fi un gest copilăresc, desigur, dar avea sentimentul că ar fi fost şi terapeutic.

Simon nu părea să fie preocupat de ultimul articol al lui Starr. Probabil că avea dreptate. Probabil. Dar ideea de a pretinde că avea surse care spuneau că federalii se aflau în căutarea „unui suspect" în investigaţia UCE II nu-i dădea pace.

Nu scosese asta doar din aer.

Cineva scurgea informaţii şi avea suficientă încredere în sursă ca să publice asta şi să mai facă un drum la Orcas.

Ca să scoată iarăşi în faţă numele Fionei. De data asta legîndu-l de Simon. *Artistul robust care a schimbat parfumul urban din Seattle cu un loc retras, liniştit, din Orcas.*

Ziarul publicase chiar o mică prezentare, vorbind despre lucrările lui în lemn, despre aplicaţiile lui practice, cu fler creator.

Bla, bla, bla.

Avea ea cîteva chestii să-i spună lui Kati Starr, ceea ce, firește, era exact ce-şi dorea reportera.

Continua publicitate o punea într-o poziţie dificilă cu clienţii. Nu putea – nu vroia – să răspundă întrebărilor acestora, iar ei nu se puteau împiedica să nu o întrebe.

Şi pentru că întrebările şi nebuniile ţîşneau pe blogul ei, trebui să închidă secţiunea comentarii şi să reia vechile intrări.

Disperată să găsească ceva care să-i ţină mintea ocupată, se concentră asupra noului ei proiect. Şi se duse după Simon, în atelierul lui. Ce făcea el acum implica strungul şi o mică unealtă de sculptat – şi părea să solicite precizie şi concentrare.

Rămase tăcută, în spate, pînă cînd Simon opri strungul.

– Ce e?

– Poţi face aşa ceva?

– Este o jardinieră de fereastră.

– Ştiu ce este.

– De fapt este jardiniera lui Meg. Am rugat-o să-i facă o poză şi să mi-o trimită pe computer. Simon, trebuie să fac ceva.

– Asta arată mai mult cu ceva ce trebuie să fac eu.

– Da, la început. Dar eu o să plantez flori în ele. Dacă mi-ai putea face patru. Își surprinse tonul linguşitor din voce şi îl urî suficient încît să-l schimbe.

– Ştiu că tu poate nici nu vrei de fapt jardiniere, dar trebuie să recunoşti că dau bine şi că ar înfrumuseţa casa. Le-ai putea chiar decora de Crăciun, cu – sau nu, spuse ea în timp ce el doar se zgîia.

– Bine, cred că nu o să mai aduc vorba despre cîteva straturi în partea sudică a casei. Scuze. Scuze. Oricine-şi aruncă o privire aici îşi poate da seama că eşti deja suficient de ocupat fără ca eu să-mi mai permit să visez la ceva doar ca să îmi ocup timpul. Ce-i asta?

Făcu un semn cu mîna spre prelata care acoperea scrinul pentru vinuri.

– Asta nu e treaba ta.

– Bine. O să mă duc să mai fac puţină curăţenie şi nu o să mai ai de boscorodit pe nimeni altcineva, decît pe tine.

– Fiona.

Fiona se opri în uşă.

– Haide să mergem să facem o plimbare.

– Nu, mă simt bine. Tu lucrezi tocmai la ceva, iar problema mea este că nu lucrez. Aşa că mă duc să mă apuc şi eu de ceva.

– Aşa că o să mă duc singur la plimbare iar tu te poţi duce în casă, bosumflată.

Fiona răsuflă din rărunchi înainte de a traversa spre el şi de a-l cuprinde în braţe.

Plănuiam să mă bosumflu, dar pot amîna asta. Nu-mi găsesc starea, atîta tot. Sînt obişnuită să plec şi să vin cînd vreau eu. Să ies cu cîinii, sau să sar în maşină şi să mă duc în sat. Să mă opresc la Sylvia, sau să mă duc să o văd pe Mai. Am promis că nu o să plec nicăieri singură dar nu mi-am dat seama cît de agitată o să fiu cînd nu o să pot face asta. Aşa că acum sînt o pacoste şi asta mă enervează. Poate chiar mai mult decît pe tine.

– Mă îndoiesc, spuse el făcînd-o să rîdă.

– Întoarce-te la treaba ta. Eu o să mai fac nişte poze cu băieţii, să-mi actualizez pagina de web.

– O să ieşim mai tîrziu. O să ieşim să luăm masa, undeva.

– Simt că-mi revine mintea la loc. Ne vedem cînd termini aici.

Fiona o porni înapoi spre uşă, o deschise. Se opri.

– Simon.

– Ce mai e?

– Tocmai au sosit Agenţii Tawney şi Mantz .

Fiona încercă să fie optimistă în timp ce traversa curtea. Tawney salută cîinii şi Jaws îi oferi imediat o funie, în timp ce Mantz rămăsese precaută cîţiva paşi mai în spate.

– Fiona. Simon. În ciuda costumului negru, Tawney îi oferi lui Jaws o scurtă partidă de-a încercatul puterii.

– Sper că nu v-am întrerupt.

– Nu. De fapt eu tocmai mă plîngeam că astăzi am prea mult timp la dispoziţie.

– Te simţi claustrată ?

– Puţintel. Minciună. Mult.

– Mi-amintesc cum a fost pentru tine, înainte. Facem progrese, Fee. Vom face tot ce putem ca să închidem acest caz şi ca viaţa ta să revină la normal.

– Arăţi obosit.

– Da, a fost o zi lungă. Tawney se uită la Simon. E vreo problemă dacă discutăm înăuntru?

– Nici una, spuse Simon pornind spre casă. Aţi văzut ultimul *U.S. Report*. A răscolit-o. Nu mai avea nevoie şi de ăsta. Aveţi o problemă cu scurgerea de informaţii.

– Crede-mă, lucrăm la asta.

– Nici noi nu sîntem mai fericiţi pe chestia asta, spuse Mantz în timp ce intrau. Dacă Eckle bănuieşte că sîntem pe urmele lui, s-ar putea da la fund.

– Asta răspunde la cea mai importantă întrebare. Încă nu aţi dat de el. Vreţi ceva? Cafea? Ceva rece? întrebă Fiona.

– Haide să ne aşezăm, doar. O să vă spunem cît de mult putem. Tawney se aşează şi aplecîndu-se în faţă, îşi împreună mîinile pe genunchi.

– Ştim că pe cinci ianuarie s-a aflat în Portland, pentru că atunci şi-a vîndut maşina la un second-hand. Nu există un alt vehicul înregistrat pe numele lui, dar verificăm toate achiziţiile de maşini din Portland, din jurul acelei date.

– Poate că a cumpărat ceva de la un particular. Care nu s-a obosit să înregistreze vînzarea. Simon ridică din umeri. Sau poate că şi-a falsificat cardul de identitate. La naiba, putea lua un autobuz spre oriunde, ca să cumpere o maşină după un anunţ în ziar.

– Ai dreptate, iar noi verificăm toate variantele. Are nevoie de un mijloc de transport. Are nevoie de un loc unde să stea. Are nevoie să-şi cumpere benzină şi mîncare. Vom întoarce fiecare piatră şi vom folosi toate mijloacele pe care le avem la dispoziţie, Asta îl include pe Perry. Am vorbit cu el în dimineaţa asta, continuă Mantz. Ştim că au comunicat între ei, el şi Eckle, folosind o terţă parte care să le scoată şi să le introducă scrisorile.

– Cine era?

– Pastorul pe care l-a fraierit Perry, în închisoare. Pastorul îi scotea scrisorile şi le expedia – erau nume diferite, locuri diferite, explică Tawney. Perry pretindea că erau membri ai grupului de rugăciuni căruia îi aparţinea sora lui şi pastorul a înghiţit asta. Îi aducea lui Perry răspunsurile, postate pe adresa lui, din nou de la nume şi locuri diferite.

– Şi asta înseamnă maximă securitate, mormăi Simon.

– Perry a reuşit să scoată afară o scrisoare cu cîteva zile înainte de a fi fost descoperit trupul lui Kellworth, dar

de cîteva săptămîni nu a mai existat nici o corespondenţă *către* el.

– Eckle se distanţează? Fiona se uita de la un agent la celălalt. Asta credeţi?

– Aşa se pare. Eckle a deviat de la scenariu, adăugă Tawney. Ori asta e ceva de care Perry nu este foarte încîntat. Nu faptul că ştie că l-am identificat pe Eckle şi acum ne concentrăm asupra lui, deşi Perry nici de asta nu este încîntat.

– I-aţi spus? îl întrerupse Simon. Pentru ca el să aibă ocazia să-i spună colegului său de corespondenţă?

– Perry nu mai are ocazia să transmită sau să primească mesaje, insistă Mantz. I-am blocat canalul de scurgere. A fost izolat şi aşa va rămîne pînă cînd îl vom avea pe Eckle în custodie. Eckle nu se ridică la standardele lui iar Perry resimte pierderea unora dintre privilegiile pe care le-a cîştigat datorită bunei sale purtări.

– Credeţi că o să vă spună, dacă ştie, cum să-l găsiţi pe Eckle? De ce ar face-o? întrebă Fiona.

– Vrea să se detaşeze de el, Fee. Nu este fericit că protejatul lui face greşeli, că merge acum pe propriul lui drum. Perry ştie, pentru că noi ne-am asigurat de asta, că acele greşeli îi vor face imposibil lui Eckle să ajungă la tine. Tawney aşteptă o clipă. Tu eşti în continuare singura lui greşeală şi motivul pentru care se află în închisoare. Încă se mai gîndeşte la tine.

– Asta nu este o veste foarte bună.

– Nu avem prea multe argumente pe care să le negociem cu el. Perry ştie că este închis pe viaţă. Că nu o să iasă niciodată de acolo. În final, mîndria lui îl va împinge să ne spună ce avem noi nevoie, sau îl vom prinde pe Eckle fără el.

– În final.

– Ne-a oferit informaţii. Este suficient de inteligent ca să le prezinte drept observaţii, speculaţii, teorii, dar este

gata să se întoarcă împotriva lui Eckle, dacă i se va oferi stimulentul corect.

– Ce vrea? Fiona ştia deja. Undeva în ea, ştia.

– Vrea să stea de vorbă cu tine. Faţă în faţă. Nu poţi spune nimic la care eu să nu mă fi gîndit deja, continuă Tawney cînd Simon sări în picioare. Nimic din ce nu mi-am spus eu, deja.

– Să o faceţi să treacă prin asta, să-i cereţi să se aşeze pe un scaun lîngă omul care a încercat să o omoare, în ideea că el v-ar putea arunca cîteva firimituri?

– Ea decide. Tu decizi, îi spuse Tawney Fionei. Nu-mi place asta. Nu-mi place să îţi cer să decizi tu. Nu-mi place să-i dau nimic.

– Atunci n-o face, izbucni Simon.

– Există nenumărate motive să n-o fac. El poate minţi. Poate obţine ce a vrut, apoi poate pretinde că nu ştie absolut nimic, sau ne poate oferi informaţii care să ne ducă în direcţia greşită. Dar eu nu cred că o să facă asta.

– Este meseria voastră să-l opriţi pe nemernicul ăla. Nu a ei.

Mantz îi aruncă o singură privire, dură.

– Domnule Doyle, noi ne facem meseria.

– Din punctul meu de vedere, îi cereţi ei să vi-o facă.

– Ea este cheia. Ea este ceea ce vrea Perry, ceea ce a vrut de opt ani. Motivul pentru care l-a recrutat pe Eckle şi ea este motivul pentru care îl va trăda pe Eckle.

– Încetaţi să mai vorbiţi peste mine, şopti Fiona. Încetaţi. Dacă eu spun nu, Perry n-o să vă mai spună nimic.

– Fiona.

– Stai puţin. Fiona se întinse şi îl luă pe Simon de mînă, simţindu-i furia prin piele, la fel de clar cum i-o simţise în glas. Stai puţin. Nu o să mai spună nimic. O să se retragă săptămîni, poate luni. Este în stare de asta. Va aştepta pînă cînd va mai apărea o alta. Cel puţin o

alta, iar eu voi şti că ea a murit pentru că eu nu am vrut să-i fac faţă.

– Rahat.

– Aşa voi simţi eu. Fiona îi strînse mîna lui Simon, tare, tare.

– L-a omorît pre Greg ca să mă rănească pe mine şi ar putea face asta. I-ar plăcea să facă asta. El se aşteaptă ca eu să spun nu. Probabil că speră asta, pînă cînd va mai fi omorîtă o femeie. Ar fi pe gustul lui. Şi aşa gîndiţi şi voi.

– Da, confirmă Tawney. El poate aştepta, iar aşteptarea îi oferă mai mult timp să se gîndească. El ne consideră pe noi inferiori. Noi nu l-am fi prins pe el decît printr-o şansă, aşa încît îşi face calculul că Eckle mai poate avea timp pentru încă o crimă sau două.

– Nu ar fi existat nici o şansă dacă nu l-ar fi omorît pe Greg. Iar dacă eu nu aş fi scăpat, el nu l-ar fi omorît pe Greg. Deci totul se întoarce la mine. Să faceţi aranjamentele. Vreau să fac asta cît mai repede cu putinţă.

– La naiba, Fiona.

– Lăsaţi-ne, vă rog, un minut.

– Aşteptăm afară, spuse Tawney.

– Trebuie să fac asta, îi spuse ea lui Simon după ce rămaseră singuri.

– Pe dracu.

– Tu nu m-ai cunoscut cînd a fost omorît Greg. Nu m-ai cunoscut în acele săptămîni, luni, după aceea. Am fost distrusă. Stările mele de disperare? Sînt doar o umbră. Nu sînt nimic în comparaţie cu vinovăţia, durerea, disperarea, depresia.

Îi luă mîinile într-ale ei, sperînd să-i transmită, străpungîndu-i furia, nevoia ei.

– Am fost ajutată ca să trec prin asta. Consilierea, sigur, dar prietenii şi familia au fost cei care m-au scos din asta. Şi Agentul Tawney. Îl puteam suna zi sau noapte, ca să vorbesc cu el cînd nu puteam vorbi cu mama,

cu tatăl meu, cu Syl, cu oricine altcineva. Pentru că el ştia. El nu mi-ar fi cerut acum asta, dacă n-ar fi ştiut. Un motiv.

Fiona inspiră adînc, să se liniştească.

– Dacă nu o să fac asta, dacă nu o să încerc şi dacă va mai muri cineva, cred că ceva în mine se va rupe. Iar asta va însemna că pînă la urmă tot el a cîştigat. Nu a cîştigat cînd m-a răpit pe mine. Nu a cîştigat cînd l-a ucis pe Greg. Dar, Simon, Dumnezeule, de cîte ori te poţi ridica din nou de jos, după ce ai fost doborît? Al doilea motiv. Şi al treilea: vreau să mă uit în ochii lui. Vreau să-l văd în închisoare şi să ştiu că este acolo datorită mie. El vrea să mă folosească, el vrea să mă manipuleze.

Fiona scutură din cap, cu un gest la fel de aprig ca furia care i se aprinse pe chip.

– La naiba. *Eu* o să-l folosesc pe el. Poate, cu ajutorul Celui de Sus, le va spune ceva care să-i ducă la Eckle. Sper asta pînă la Dumnezeu. Dar fie că o va face sau nu, eu o să-l folosesc şi o să fac ceea ce trebuie să fac, să pot trăi cu tot ce se va întîmpla după aceea. Eu voi fi cea care va cîştiga. Şi cînd voi face asta, el o să ştie.

Simon se retrase, se duse la fereastră, se uită afară, apoi se întoarse la ea, privind-o în ochi.

– Te iubesc.

Lovită sub centură, Fiona se lăsă pe braţul fotoliului.

– Ah, Dumnezeule.

– În clipa asta sînt cumplit de furios pe tine. Nu cred că am mai fost vreodată atît de furios. Şi slavă Domnului, am fost ceva.

– Bine. Crede-mă, chiar încerc să fiu lucidă, dar mi se învîrte capul şi mi-este greu să mă concentrez. Eşti furios pentru că mă iubeşti?

– Asta e o parte, dar nu adevărul adevărat. Sînt furios pentru că o să faci asta, pentru că tu, fiind tu, trebuie s-o faci. Sînt furios pentru că nu te-aş putea opri decît dacă te-aş lega de pat.

– Greşeşti. Ai putea. Tu eşti singurul care ai putea-o face.

– Nu-mi oferi şansa, o preveni Simon. Sînt furios pe tine. Şi cred că eşti cea mai uluitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată, iar mama mea a stabilit un standard foarte ridicat pentru uluitor. Dacă plîngi, continuă el văzînd cum i se adună lacrimile, jur pe Dumnezeu că ...

– Am avut o zi cumplită. Acordă-mi o pauză. Tu nu spui ceea ce nu crezi, adăugă ea ridicîndu-se în picioare.

– Al naibii de adevărat. Dar care e ideea?

– Tactul, diplomaţia, dar să lăsăm toate astea, acum. Simon. Simţind nevoia atingerii, Fiona îşi plimbă mîinile peste pieptul lui.

– Simon. Tot ce tocmai mi-ai spus – totul – nu există nimic altceva ce ai fi putut face sau spune, care să mă ajute să mă simt mai bine sau mai puternică sau mai în stare să fac ceea ce trebuie să fac.

– Superb. Încîntat că am fost de ajutor, spuse Simon cu o umbră de amărăciune în glas.

– Vrei să-mi mai spui o dată?

– Care parte?

Fiona îl împinse cu pumnul în piept.

– Nu fi măgar.

– Te iubesc.

– E bine, pentru că şi eu te iubesc. Aşa că sîntem echilibraţi, Simon. Îşi aşeză mîinile pe obrajii lui şi cînd îl sărută, sărutul era puternic şi dulce.

– Să nu-ţi faci griji. O să încerce să-mi tulbure mintea. Este singura putere pe care o mai are acum. Dar nu o să reuşească, pentru că eu mă duc la el înarmată cu ceva ce el nu o să aibă niciodată şi nu va înţelege niciodată. Cînd o să fac ceea ce simt nevoia să fac şi cînd voi pleca de lîngă el, eu ştiu că mă întorc aici. Eu ştiu că tu o să fii aici şi că mă iubeşti.

– Vrei să cumpăr asta?

– Nu este de vînzare. Este un dar şi este adevărul adevărat. Haide să ieşim şi să terminăm odată. Vreau s-o fac şi să termin, ca să mă pot întoarce înapoi, la partea bună.

Ieşiră împreună.

– Cît de repede putem pleca? întrebă Fiona.

Tawney stătu o clipă să-i studieze faţa.

– Am aranjat pentru mîine dimineaţă. Agent Mantz şi cu mine vom căuta un hotel aici în Orcas şi o să luăm avionul de la Sea-Tac, la nouă şi cincispreze. Te vom escorta tot drumul, Fee. Într-acolo şi înapoi şi vom fi cu tine în timpul şedinţei cu Perry. Pe la amiază o vom aduce acasă, îi spuse el lui Simon.

Dus, terminat, întors, îşi spuse Fiona.

– Nu aveţi nevoie de hotel. Puteţi sta la mine. Casa e acolo, goală, adăugă ea înainte ca Tawney să poată refuza. Şi o să vă scutesc ceva timp.

– Apreciem ce faci.

– Vă aduc cheile.

Simon aşteptă ca Fiona să intre în casă.

– Dacă o întoarce pe dos, o să plătiţi pentru asta.

Tawney dădu din cap.

– Am înţeles.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

De obicei, deşi ocaziile erau puţine şi distanţate între ele, Fionei îi plăcea să zboare cu avionul. Îi plăcea ritualul, lumea care privea, senzaţiile, anticiparea plecării dintr-un loc ca să ajungă în altul, uruind prin aer.

Dar acum zborul nu era decît încă o parte necesară a unei modalităţi de a ajunge la un final. Doar ceva prin care trebuia să treacă.

Se gîndise mult cum să se îmbrace şi nu reuşise să înţeleagă de ce înfăţişarea ei, *prezentarea* ei aveau atîta importanţă.

Se gîndise la un costum pe care-l consideră apoi prea formal şi prea studiat şi renunţă la el. Se gîndise la jeanşi, alegerea ei obişnuită şi cea mai comodă, dar decise că erau prea de mică ţinută. În final se decise la pantaloni negri, o bluză albă şi o jachetă de un albastru puternic.

Simplu, serios şi *bussineslike*.

Ori tocmai asta, îşi dădu ea seama acum stînd în avion între Tawney şi Mantz, fusese important. Ceea ce îmbrăca, felul în care se prezenta indicau tonul.

Perry credea că el va conduce, rezona Fiona. Deşi în prezent rezidenţa lui era o închisoare de maximă securitate, îşi făcuse un puternic punct de onoare în a se afla el pe poziţia alfa.

El avea ceva ce vroiau ei, ceva de care ei aveau nevoie, deci asta îi conferea lui putere – o putere pe care ea intenţiona să o contracareze.

Hainele o vor ajuta să-i reamintească ei – şi lui – la sfîrşitul zilei, că ea va fi cea care va ieşi de acolo, care se va întoarce la viaţa ei, la libertatea ei.

El va fi cel care se va întoarce în celula lui.

Nimic din ce avea el de negociat nu schimba asta. Ori asta, îşi reaminti ea, era puterea ei. Era controlul ei.

– Vreau să discutăm despre procedură, spuse Tawney întorcîndu-se spre ea. O să treci prin securitate. Unde va trebui să completezi nişte hîrtii.

Ştia, după felul în care îi studiase chipul, că Tawney se întreba dacă nervii ei vor rezista.

– Întotdeauna trebuie.

– Vom fi escortaţi spre sala pentru interviuri, nu spre zona pentru vizitatori. Perry va fi deja acolo. Va avea cătuşe la mîini şi la picioare, Fee. Nu vei fi niciodată, nici măcar o secundă, singură cu el. Nu te va putea atinge.

– Nu mi-e frică de el. Asta măcar, era adevărat. Mi-e frică doar ca totul să nu fie inutil. El o să obţină ceea ce vrea şi nu o să vă spună nimic care să vă poată ajuta. Urăsc să îi dau satisfacţia de a se afla în aceeaşi încăpere cu mine, de a se uita la mine. Dar în acelaşi timp am satisfacţia de a face şi eu acelaşi lucru. Şi de a şti că eu o să ies de acolo, o să mă întorc acasă – iar el, nu.

– Asta e bine. Să te gîndeşti tot timpul aşa. Acesta să fie principalul tău gînd. Şi cînd o să vrei să pui punct, oricînd, îl pui. Tu decizi, Fee. Oricînd.

O bătu pe mînă, în timp ce avionul se clătina puţin, într-un gol de aer.

– A refuzat prezenţa avocatului, vrînd să demonstreze ceva. El crede că el deţine controlul.

– Da, şi eu mă gîndeam exact la asta. O să-l las să creadă ce vrea el. O să-l las să se uite bine la mine. Vocea i se înăspri, stîrnită de provocare. Turbulenţa, îşi spuse ea, nu era decît afară.

– Nu o să vadă pe cineva care se teme, sau care este umil. Iar diseară, eu o să mă joc cu cîinii mei. O să mănînc pizza şi o să beau puţin vin iar la noapte o să mă culc alături de bărbatul pe care îl iubesc. El însă se va întoarce în celula lui. Nu dau doi bani pe ce gîndeşte el, dacă astfel o să vă spună ceva ce vreţi voi să ştiţi.

– Nu-i da nimic ce poate folosi împotriva ta, interveni Mantz. Nu locuri, nu nume, nu rutine. În măsura în care este posibil, fii calmă în reacţiile tale. Dacă o să poată, o să se joace cu tine, fie să te sperie, fie să te înfurie – orice, ca să pătrundă sub pielea ta. Noi vom fi tot timpul în încăpere, împreună cu un gardian. Toată sesiunea va fi monitorizată.

Lăsă să treacă peste ea asigurările, instrucţiunile. Nimeni, nici măcar Tawney nu putea şti ce simţea ea. Nimeni nu putea şti că undeva, într-un colţ întunecat din ea, savura gîndul că o să-l vadă din nou, că o să-l vadă

imobilizat, aşa cum fusese ea odată. Cînd îl va înfrunta din nou, o va face pentru ea, pentru Greg, pentru toate femeile a căror viaţă le-a luat-o.

El nu avea cum şti că îi oferise acestei părţi întunecate, ascunse din ea, un motiv de sărbătorire.

Cum putea şti el asta, cînd nici ea nu ştiuse?

Se gîndi la totul ca la o călătorie. Feribotul din zorii zilei, avionul, mersul cu maşina. Fiecare milă străbătută îi aducea mîngîierea că ajungea tot mai departe de casă. Mîngîierea că Perry nu va şti şi nu va vedea niciodată ceea ce ea ştia şi vedea în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu.

Sud-estul Washingtonului nu era doar sfîrşitul unei călătorii, era aproape o altă lume. Nu existau aici cîmpurile şi dealurile de acasă, satele pline cu turişti sau chipurile familiare, sunetul apei. Acestea nu erau pîrîurile şi pădurile şi umbrele lor adînci, verzi.

Zidurile din cărămidă roşie şi piatră ale penitenciarului o izbiră ca formidabile şi intimidante. Clădirea pătrată, sobră, scundă a Blocului de Maximă Securitate era şi mai aspră, şi mai rece. Iar partea aceea întunecată din ea speră că viaţa lui era şi va continua să fie la fel de aspră, la fel de rece.

Fiecare lungime de fier, fiecare picior de oţel adăuga la starea ei de bine şi la secreta ei celebrare.

El credea că-i provocase durere şi disperare negociind această întîlnire, îşi spunea Fiona, cînd de fapt îi făcuse o enormă favoare.

De cîte ori se va gîndi la Perry, de acum înainte, se va gîndi la pereţi, la drugi, la gardieni, la arme.

Se supuse securităţii, controlului, completării documentelor şi se gîndea că Perry nu va şti niciodată că obligînd-o să deschidă această uşă o va ajuta de fapt, în sfîrşit, să o închidă – să închidă chiar şi crăpătura aceea minusculă, pe care nu reuşise niciodată să o obtureze.

Cînd intră în încăperea în care o aştepta el, era pregătită.

Era mulţumită că se îmbrăcase în mod intenţionat în culorile acelea îndrăzneţe, că îşi pieptănase părul într-o coadă complicată şi că se machiase cu meticulozitate. Pentru că ştia că el o studiase la intrarea ei, ştia că va reţine aceste detalii.

Opt ani de cînd o încuiase în portbagajul maşinii lui. Şapte, de cînd stătuse pe scaunul martorilor, înfruntîndu-l. Amîndoi ştiau că femeia care îl înfrunta acum nu mai era aceeaşi persoană.

– Fiona, a trecut foarte mult timp. Ai înflorit. Este evident că noua ta viaţă îţi priieşte.

– Nu pot spune acelaşi lucru despre tine.

Perry îi zîmbi.

– Am reuşit să găsesc o rutină suportabilă. Trebuie să-ţi mărturisec că pînă în clipa asta am avut îndoieli că vei veni. Cum a fost călătoria?

Vrea să conducă spectacolul, să preia conducerea, conchise ea. Avea nevoie de o uşoară corecţie.

– M-ai chemat aici ca să discutăm banalităţi?

– Am rar vizitatori. Pe sora mea – pe care ţi-o aminteşti de la proces, sînt convins. Şi desigur, în ultimele zile, pe favoritul nostru agent special şi pe atrăgătoarea lui parteneră. Conversaţia este o tratăţie.

– Dacă îţi închipui că am venit să-ţi ofer tratăţii, te înşeli. Dar ...călătoria a fost excelentă. Este o superbă zi de primăvară. Abia aştept să mă bucur mai mult de ea, cînd o să ies de aici. Iar plăcerea mea va fi cu atît mai mare cu cît ştiu că după plecarea mea, tu o să te întorci în – cum i se spune? – izolarea ta.

– Constat că ţi-ai dezvoltat o latură răutăcioasă. Păcat. Perry o privi cu un aer plin de părere de rău, ca de la adult la copil. Erai o tînără atît de dulce, de lipsită de afectare.

– Nu m-ai cunoscut atunci. Nu mă cunoşti acum.

– Oare? Te-ai retras pe insula ta – apropo, condoleanţe pentru tatăl tău. Întotdeauna m-am gîndit că oamenii care aleg să trăiască pe o insulă consideră apa care îi înconjoară ca pe un fel de şanţ de apărare. O piedică pentru lumea exterioară. Ai acolo cîinii şi cursurile tale de dresaj. Dresajul este un efort interesant, nu? Un fel de a-i modela pe ceilalţi după cum vrei tu.

– Poate, pentru tine.

Condu-l, îşi spuse ea. Amăgeşte-l.

– Eu îl văd ca pe o metodă de a-i ajuta pe indivizi să-şi atingă potenţialul, în aria mea specială de interes şi competenţă.

– Să-şi atingă potenţialul, da. Asupra acestui lucru sînt de comun acord cu tine.

– Asta ai văzut în Francis Eckle? Potenţialul lui?

– Ei, ei. Perry se lăsă pe spate, chicoti. Nu trece aşa de repede şi de stîngaci de la una la alta, cînd ne simţim atît de bine.

– Am crezut că vrei să vorbim despre el, de vreme ce l-ai trimis după mine. Sigur, a stricat toul. Ţi-a degradat moştenirea ... George.

– Acum încerci şi să mă flatezi şi să mă indispui. Te-au pregătit agenţii? Te-au instruit ce să spui, cum să spui? Eşti doar o păpuşică bună, Fiona?

– Eu nu mă aflu aici nici ca să te flatez şi nici ca să te indispun. Vocea ei era în continuare inexpresivă, ochii, calmi. Nu mă interesează să fac nici una, nici alta. Şi nimeni nu îmi spune mie ce să zic – sau ce să fac, sau cînd s-o fac. Spre deosebire de situaţia în care te afli tu. Tu eşti o păpuşică bună în cuşca ta, George?

– Certăreaţo!

Perry rîse tare, dar în ochii lui nu scînteia doar umorul. Ea apăsase pe un buton, ştia asta şi dăduse drumul la căldură.

– Întotdeauna am admirat asta la tine, Fiona. Această ardoare clasică, specifică roşcatelor. Dar dacă-mi aduc

bine aminte, nu erai aşa de certăreaţă după ce iubitul tău şi credinciosul lui cîine au încasat gloanţele acelea.

Asta a durut, brutal, dar Fiona rezistă durerii.

– Ai avut nevoie de medicaţie şi de „terapie", adăugă el punînd ghilimele în aer. Ai avut nevoie de propriul tău părintesc agent special ca să te protejeze de mine şi de presa guralivă. Biata, biata Fiona. Mai întîi o eroină, printr-un joc al norocului, apoi un fragil personaj de tragedie.

– Bietul, bietul George, spuse ea pe acelaşi ton şi văzu în ochii lui, o clipă, atît, cum se aprinde furia. Mai întîi un personaj de care să te temi şi acum unul obligat să-şi recruteze un inferior care să-i termine treaba pe care n-a reuşit el s-o termine. Dă-mi voie să fiu sinceră. Nu-mi pasă dacă le spui celor de la FBI ceva despre Eckle – o parte din mine speră că nu o vei face. Pentru că el o să încerce să termine ce nu ai putut tu. Tu ai luat ce a fost al meu, acum o să iau eu ce-ţi aparţine. Dacă nu îl găsesc ei înainte, o să vină după mine, iar eu sînt pregătită.

Acum se aplecă în faţă, ca el să vadă. Să surprindă ceva din voinţa ei, din partea aceea secretă din interiorul ei.

– Sînt pregătită pentru el, George. Nu am fost pregătită pentru tine şi uite totuşi unde te afli. Aşa încît, cînd va veni la mine, o să piardă – şi la fel şi tu. Din nou. Vreau asta mai mult decît o pot spune. Tu nu eşti singurul care-l vezi ca pe un continuator al tău. La fel îl văd şi eu.

– Te-ai gîndit cumva că el poate tocmai asta vrea, să te simţi încrezătoare? Că te manipulează ca să începi să te simţi puternică şi în siguranţă?

Fiona rîse, lăsîndu-se înapoi pe spate.

– Cine este acum stîngaci? El nu este ceea ce crezi tu că este. Aprecierea caracterului şi a abilităţilor este una din trăsăturile unui bun antrenor. Nu doar predarea, instruirea, ci şi recunoaşterea limitelor şi a patologiei

celor pe care-i antrenezi. Ţie ţi-a scăpat asta. Şi ştii că aşa este, pentru că altfel eu nu aş mai fi acum, aici.

– Tu eşti aici pentru că eu am cerut asta.

Inima îi bubuia cumplit şi Fiona spera că reuşise totuşi să-şi construiască o expresie între plictiseală şi amuzament. Îl bătea.

– Tu nu-mi poţi cere nimic. Nu mă poţi speria şi nici cîinele turbat pe care l-ai asmuţit asupra mea nu o poate face. Singurul lucru pe care-l poţi face tu este să încerci să faci un tîrg.

– Nimeni nu poate spune pe cine ar putea ataca un cîine. Şi nici cîţi poate muşca la sînge, în drumul lui.

Fiona îşi ridică semeţ capul şi zîmbi uşor.

– Şi chiar crezi că asta mă ţine trează, noaptea? Nu uita, mă aflu pe o insulă. Am şanţul meu de apărare. Nu poate decît să-mi pară rău dacă o dă în bară înainte de a ajunge la mine. Ai mînă liberă să-i spui asta – adică, în cazul în care încă mai ascultă de tine. Dar eu nu cred. Cîinele tău, George, cred că a scăpat din lesă şi acum a luat-o pe drumul lui. Cît despre mine...

În mod deliberat, Fiona se uită la ceas.

– Ăsta chiar a fost tot timpul pe care l-am avut pentru tine. Mi-a făcut bine să te văd aici, George, spuse ea şi se ridică. Chiar mi-ai făcut o zi bună.

– Te conduc eu. Mantz se ridică în picioare.

– O să găsesc pe altcineva. Mai curînd sau mai tîrziu, o să găsesc pe altcineva.

Fiona se întoarse ca să-i vadă mîinile încătuşate lovind masa cu pumnii.

– Eşti mereu în gîndurile mele, Fiona.

Fiona îi zîmbi.

– George, e trist pentru tine, ce-mi spui.

La semnul din cap al lui Mantz, paznicul deschise uşa. În clipa în care uşa se închise în urma lor, Mantz scutură din cap şi întinse o mînă.

– Vom fi escortate spre un spaţiu de monitorizare, unde poţi aştepta.

Fiona îşi controlă ţinuta, urmînd exemplul lui Mantz, nespunînd nimic, uitîndu-se drept în faţa ei. Zgomotul uşilor grele, electronice, închizîndu-se, deschizîndu-se, o făcură să vrea să se scuture.

Intrară într-o mică încăpere în care se aflau echipamente electronice şi monitoare. Mantz le ignoră pe ele şi pe cei care le operau şi făcu semn spre două scaune din capătul celălalt al încăperii.

Turnă un pahar cu apă şi i-l dădu Fionei.

– Mulţumesc.

– Vrei o slujbă la noi?

Fiona îşi ridică din nou privirile.

– Poftim?

– Ai fi un agent bun. Crede-mă, am avut îndoieli cu privire la aducerea ta aici. Am crezut că o să te joace pe degete. Am crezut că o să te răsucească şi o să te stoarcă pînă nu o să mai rămînă nimic din tine şi noi vom pleca cu mîinile goale. Dar tu ai fost cea care l-a jucat pe el. Nu i-ai oferit ce vroia el şi al naibii de sigur că nu i-ai oferit ceea ce se aştepta.

– M-am gîndit mult la asta. Ce să spun, cum să o spun. Cum să ... ah, uită-te aici, spuse ea cînd îşi văzu mîinile tremurînd.

– Te pot scoate imediat de aici. Este o cafenea, nu foarte departe. Tawney poate veni acolo.

– Nu, o să rezist. Vreau să rezist şi ştiu că tu vrei să fii acolo.

– E bine aici. După ziua de azi nu o să mai vrea să vadă vreodată o femeie. Tawney ar face bine să termine chestia asta fără mine. De unde ai ştiut ce să spui, cum să spui?

– Sincer?

– Da, sincer.

– Eu lucrez cu cîini şi lucrez individual cu cîini şi stăpîni cu probleme de comportament – unele chiar serioase şi violente. Nu ai voie să arăţi teamă – nici măcar nu o poţi simţi, pentru că dacă faci asta, se vede. Nu-i poţi lăsa să te domine nici măcar un minut. Tu nu ai voie să te pierzi cu firea ci întotdeauna trebuie să te menţii pe poziţia de putere. Poziţia alfa.

Mantz se gîndi o clipă.

– Vrei să spui că te-ai gîndit la Perry ca la un cîine?

Fiona răsuflă tremurat.

– Mai mult sau mai puţin. Crezi că a funcţionat?

– Eu cred că tu ţi-ai făcut treaba ta. Acum ne-o vom face noi pe a noastră.

PERRY ŞI-A DAT DRUMUL, picurînd informaţii, oprindu-se ca să ceară să mănînce, picurînd mai multe. Fiona se lupta cu o senzaţie tot mai mare de claustrare, închisă în cămăruţa aceea de atîta vreme şi-şi dorea – mai mult decît o dată, să nu fi refuzat oferta lui Mantz de a pleca din penitenciar şi de a aştepta în altă parte.

Dar era acolo pentru tot spectacolul, îşi reaminti ea şi rămase, rămase acolo, în timp Mantz asculta într-un microfon de ureche, cînd Tawney intră să discute cu ea. Să aştepte afară, se gîndi ea, refuzînd oferta de a mînca ceva, nesigură că stomacul ei va reuşi să păstreze mîncarea.

Cînd lăsară penitenciarul în urmă, era aproape ora la care Tawney apreciase că vor fi acasă. Fiona coborî geamul de la maşină, să respire aer.

– Pot să vorbesc la telefon, acum? Trebuie să le spun lui Simon şi Sylviei că întîrzii.

– Dă-i drumul. Am vorbit cu mama ta vitregă, îi spuse Tawney. Lui Simon i-am lăsat un mesaj. Nu a răspuns la telefon.

– Cu maşinile pornite şi cu muzica din atelier, nu aude niciodată telefonul. Dar o să-i spună Syl. Îmi face ea

orele din după-amiaza asta. O să sun înainte de a urca în avion.

– Erin mi-a spus că nu ai mîncat.

– Nu m-am simţit prea bine în spaţiul acela. Dar trebuie să-mi spui ceva. Trebuie să-mi spui dacă ţi-a folosit ce-am făcut.

– O să fii dezamăgită.

– Ah.

– Dezamăgită, pentru că Erin vorbeşte chiar acum la telefon, verificînd cîteva informaţii pe care ni le-a dat Perry, coordonînd agenţii spre diferite puncte poştale pe care le-a stabilit ca să îl contacteze pe Eckle în următoarele cîteva săptămîni. Ne-a dat locurile, site-ul poştal şi cele două identităţi alternative pe care le foloseşte Eckle.

– Slavă Domnului.

– Vrea să-l distrugă pe Eckle. Una, pentru că nu mai este umil, nu mai este ascultător. Şi doi – şi pentru asta garantez – nu vrea ca tu să cîştigi. Nu vrea să fii tu cea care să-l înfrîngi pe Eckle şi să cîştigi. L-ai convins nu numai că ai putea face asta, că vrei s-o faci, dar şi că abia aştepţi s-o faci. La naiba, m-ai convins şi pe mine.

– Aş prefera să nu trebuiască să o şi dovedesc.

Mantz reveni la ei.

– Agenţii sînt pe drum spre locurile date de el, o echipă se ocupă de site, care, geografic, ar trebui să fie următorul, pe lista lui Eckle. Avem un altul care se ocupă de colegiul Kellworth, pentru că aceasta ar trebui să fie ţinta lui, acum. Poate face o repetiţie acolo, dacă se decide să se întoarcă la planul de joc al lui Perry.

– Eu nu cred asta, dar e mai bine să acoperim locul, spuse Tawney.

– Am lansat punerea sub urmărire a lui Eckle, inclusiv a numelor lui false. Şi avem un loz mare, Tawney. Avem un Ford Taurus din 2005, cu numere de California, pe unul din numele lui false. John William Mitchell.

Tawney îşi puse scurt mîna pe mîna Fionei.

– Nu o să trebuiască să dovedeşti nimic.

E DEJA DUPĂ-AMIAZĂ, fir-ar să fie, îşi spuse Simon. În ritmul ăsta, aveau noroc dacă ajungea acasă pe la şase. I-a făcut bine că o auzise pe căsuţa poştală, dar tot nu o să se liniştească pînă cînd nu o s-o vadă cu ochii lui.

Muncise tot timpul şi faptul că Sylvia venise să-i ţină orele Fionei îl scutise de un drum în oraş, să-i ducă marfa terminată. I-a mai şi gătit, pe deasupra. N-a fost rău.

Montă în suportul ei ultima jardinieră – la care lucrase aproape toată dimineaţa – apoi se îndepărtă mult, în curtea din faţă, înconjurat de grămada de cîini care o clipă nu se despărţise de el, ca să aibă o imagine de ansamblu a rezultatului.

– Nu e rău, spuse el încet.

Nu folosise modelul pe care i-l dăduse Fiona, de la Meg – la ce bun să faci ceva ce poţi cumpăra din orice prăpădit de catalog? Oricum, ale lui erau mai frumoase. Îi plăcea combinaţia de mahon şi lemn de tec, formele uşor rotunjite, desenul celtic pe care-l săpase în lemn.

Aveau nevoie de flori în culori aprinse, decise el. Iar dacă ea o să încerce să planteze cine ştie ce pasteluri discrete, o să trebuiască să mai încerce.

Culori puternice, fierbinţi – nenegociabile. La ce bun să plantezi flori, dacă ele nu-ţi spun nimic?

Cînd cîinii se întoarseră ca unul, se întoarse şi el, la fel de brusc. Cînd văzu maşina, îşi spuse *Slavă Domnului*.

Trebui să-şi impună să nu alerge la maşină, să o smulgă afară direct prin geam şi să verifice fiecare centimetru din ea, să fie sigur că nu a fost atinsă, rănită, că era intactă.

Aşteptă, clocotind de nerăbdare, în timp ce ea stătea acolo, vorbind cu agenţii. Te-au avut toată ziua, se

gîndea el. Spune-le naibii la revedere şi vino acasă. Fii acasă.

Apoi ea ieşi, veni spre el. Simon abia dacă observă maşina plecînd.

Îi auzi rîsul cînd cîinii se năpustiră să o salute, îi văzu culoarea revenindu-i în obraji în timp ce mîngîia şi scărmăna. E rîndul meu acum, îşi spuse el şi se apropie de ea.

– Înapoi, le ordonă el cîinilor apoi rămase doar acolo, privind-o.

– Ţi-a luat cam multişor.

– De aici se vede chiar mai mult. Am nevoie de o îmbrăţişare. O îmbrăţişare adevărată, puternică. Frînge-mi coastele, vrei, Simon?

Îşi petrecu braţele pe după ea şi îi dădu ce avea ea nevoie, doar cît să nu-i frîngă oasele. Apoi o sărută în creştet, pe tîmple, pe gură.

– E mai bine, e mai bine, oftă Fiona. Ah, ce bine. Miroşi a rumeguş şi a cîini şi a pădure. Miroşi a acasă. Sînt atît de fericită că sînt acasă.

– Eşti bine?

– Sînt bine. O să-ţi povestesc totul. Dar mai întîi vreau un duş. Ştiu că totul e doar în capul meu, dar mă simt ... Pur şi simplu vreau un duş. Apoi poate trîntim o pizza în cuptor, deschidem o sticlă şi eu o să ... Ai făcut jardiniere!

– Am avut puţin timp azi, pentru că n-ai fost aici să mă întreupi mereu.

– Ai făcut jardiniere, şopti ea. Sînt aşa de... sînt exact ce trebuia. Mulţumesc.

– Sînt jardinierele de la casa mea.

– Absolut. Mulţumesc.

O trase înapoi în braţele lui.

– Doar făcîndu-le am scăpat să nu o iau razna. Syl şi cu mine ne-am ocupat unul de celălalt să nu o luăm razna. Ar trebui s-o suni.

– Am sunat-o. Am sunat-o pe ea, pe mama şi pe Mai, de pe feribot.

– Bine, atunci nu mai sîntem decît noi doi. Şi ei, adăugă Simon uitîndu-se la cîinii care stăteau la picioarele lor. Du-te şi fă-ţi duşul. Eu o să mă ocup de pizza. Dar Simon îi luă bărbia în mînă, ţinînd-o în timp ce-i cerceta faţa.

– Nu te-a atins.

– Nu aşa cum a sperat el, nu.

– Atunci, pentru restul mai pot aştepta. Oricum, mi-e foame.

AU MÎNCAT AFARĂ, pe veranda din spate, cu soarele strecurîndu-şi razele printre copaci şi cu păsările care cîntau ca nebunele. Afară, se gîndea Simon, demonstra ceva. Ei erai liberi. Perry nu era.

Vocea ei rămăsese constantă în timp ce-i povestea totul, pas cu pas.

– Nu ştiu de unde mi-a venit totul. Mă gîndisem dinainte la abordare, la ton, la atac, dar o parte se afla deja acolo, ieşind din gura mea înainte de a fi trecut cu adevărat prin capul meu. Faptul că i-am spus că nu are nici o legătură cu mine dacă Eckle mai ucide şi alte femei. De obicei sînt o mincinoasă proastă. Nu-mi stă în fire, pur şi simplu. Dar cuvintele efectiv mi-au ieşit din gură, simple şi reci.

– Şi el le-a cumpărat.

– Aparent, da. Le-a dat ce vroiau ei: locuri, punctele de lăsare a presei, site-ul poştal, numele false. Au dat de urma unei maşini înmatriculate pe unul din numele lui false. Au acum agenţi peste tot.

– Şi tu ai ieşit din joc.

– Ah, Doamne, Simon, chiar cred asta. Fiona îşi ridică mîinile şi îşi apăsă o clipă ochii cu degetele. Chiar cred că da. Şi mai mult, a fost atît de diferit faţă de ceea ce mă aşteptam, faţă de ceea ce mă pregătisem să înfrunt.

– Cum?

– Era atît de furios. Perry. Mă aşteptam să fie înfumurat, plin de el şi de abilităţile lui de a fi tras toate acele sfori, chiar din închisoare. Şi a fost, pînă într-un punct. Dar dedesubt era numai furie şi frustrare. Şi văzînd asta, *ştiind* asta, văzînd unde se afla, cum arăta, aveam senzaţia de ...

Îşi strînse mîna în pumn, pe masă, studiind-o.

– De soliditate. Senzaţia de tărie şi putere şi soliditate. Fiona îşi ridică din nou privirea, cu albastrul acela delicat limpede din nou, calm din nou.

– Am senzaţia că s-a terminat. Ceea ce a fost între mine şi el şi a rămas în umbră şi în întuneric, a dispărut acum. Noi doi am terminat.

– Asta e bine. Simon auzi adevărul din cuvinte, îl simţi – şi înţelese că pînă în clipa aceasta purtase şi el, undeva, umbrele acelea.

– Atunci a meritat. Dar pînă cînd Eckle bîntuie liber, lucrurile rămîn la fel, aici. Nici o şansă, Fiona.

– Pot supravieţui cu asta. Am jardinierele şi pizza. Şi pe tine, spuse ea desfăcîndu-şi pumnul şi întinzîndu-se spre mîna lui. Şi acum spune-mi ce ai mai făcut, în afară de jardiniere?

– Am făcut cîte ceva. Haide să ne plimbăm puţin.

– Pe plajă sau în pădure?

– Mai întîi în pădure, apoi pe plajă. Am nevoie de încă o buturugă.

– Simon! Ai vîndut lavoarul.

– Pe ăsta îl păstrez eu, dar Syl s-a uitat la el şi zice că are un client care ar vrea unul.

– Îl păstrezi...

– Jumătatea de baie de la parter are nevoie de o dotare.

– O să fie fabulos. Fiona se uită la cîini şi înapoi la Simon. Băieţii ei, îşi spuse.

– Veniţi, băieţi. Haideţi să-l ajutăm pe Simon să găsească o buturugă.

ŞI ECKLE SIMŢEA CEVA. Simţea libertatea.

O nouă sarcină, o nouă agendă. O nouă pradă.

Ştia că va distruge legăturile care-l ţineau de Perry dar în loc să se simtă ca o marionetă moale, nemînuită, se simţea puternic şi vital. Experimenta un nou sens al eului, ceva ce nu mai simţise niciodată înainte, nici măcar cînd Perry îl ajutase să pătrundă în interiorul omului pe care-l ascunsese vreme de atîţia ani.

Pentru asta avea o datorie faţă de Perry, una pe care avea de gînd să şi-o îndeplinească cu vîrf şi îndesat. Dar datoria era una de la elev la profesor. Un profesor adevărat, un profesor înţelept ştie că elevul trebuie să se îndepărteze, trebuie să-şi taie propria potecă, odată ce a fost aşternut patul drumului.

Citise cu interes şi mîndrie articolul din *U.S. Report*. A criticat stilul, tonul, conţinutul şi i-a dat lui Kati Starr un 9 solid.

Aşa cum ar fi făcut în cealaltă viaţă, a editat, a corectat, a făcut sugestii cu pixul roşu.

Ar putea-o ajuta să se perfecţioneze, nu se îndoia de asta. Şi se gîndise să comunice cu ea, să colaboreze, ca să zică aşa, să confere seriei ei de articole mai multă profunzime.

Niciodată nu-şi dăduse seama cît de dependent de notorietate puteai deveni, cît de picant este parfumul ei, odată gustat. Dar noul lui eu vroia să mai guste, să mai muşte puţin. Înainte de sfîrşit. Vroia să sărbătorească. Să se ghiftuiască.

Vroia să se îndestuleze din moştenire.

Pe măsură ce studia obiceiurile, rutinele potenţialei lui studente, pe măsură ce îi citea alte articole, pe măsură ce îi studia datele profesionale şi personale, detecta în ea ceea ce văzuse adesea la ceilalţi studenţi ai lui.

Mai ales ia femei.

Curve. Toate femeile erau curve pînă în măduva oaselor lor alunecoase, umede.

Da, Kati era inteligentă, după părerea lui, prea încăpăţînată, prea pripită, prea sigură de ea. Era o manipulatoare şi nu ar fi primit bine instrucţiunile sau critica constructivă.

Dar asta nu însemna că nu putea fi utilă.Cu cît observa mai mult, cu atît învăţa mai mult, cu atît dorea mai mult. Ea va fi următoarea şi, într-un mod foarte real, prima, chiar dacă putea fi ultima. Era propria lui alegere, nu o oglindă a nevoilor lui Perry.

Era mai în vîrstă, nu deosebit de atletică. Mai înclinată să-şi petreacă orele la un birou, la o tastatură, la un telefon, decît în sala de forţă.

Să se răsfeţe în elegantul ei club de fitness, să-şi etaleze trupul.

Da, îşi etala trupul, îşi spuse el, dar nu şi-l întărea, nu şi-l disciplina. Dacă ar trăi, ar deveni moale şi grasă şi înceată.

Sincer, îi făcea o favoare punînd capăt vieţii ei cît era încă destul de tînără şi de catifelată şi de bine.

Fusese foarte ocupat cît stătuse la Seattle. Îşi schimbase de două ori numerele de înmatriculare şi-şi vopsise maşina. Acum, cînd se va întoarce la Orcas, nici un poliţist care ar urmări traficul nu ar observa revenirea maşinii – nu că le-ar fi acordat el prostovanilor ălora atîta credit.

Totuşi, Perry fusese insistent în a-l învăţa să fie cît se poate de prudent.

Se gîndise la cel mai bun moment cînd să o răpească şi la cel mai bun loc unde să o ducă, după care a aşteptat doar ca vremea din Seattle să-i ofere elementul final.

KATI ÎŞI DESCHISE UMBRELA şi păşi afară, în ploaia cu găleata şi în întuneric. Lucrase tîrziu, lustruind cîteva detalii la ultimul ei articol. Pentru moment nu o deranja faptul că locuia într-o colivie, într-o clădire mică din ploiosul Northwest.

Era trambulina ei.

Articolele ei începuseră să atragă atenţia pe care şi-o dorea, nu numai din partea cititorilor, dar şi a puterilor respective. Dacă mai putea menţine o vreme acest interes, avea toate motivele să creadă că îşi va împacheta laptop-ul şi o va porni în căutarea unui apartament la New York.

Fiona Bristow, George Perry şi UCE II îi creaseră şi ştampilaseră biletul ei de la Seattle spre Big Apple. Şi acolo îşi va prezenta cartea.

Scormonind după chei, se gîndea că trebuia să o deschidă puţin pe Fiona. Şi n-ar fi rău ca UCE II să mai răpească o studentă, să menţină flacăra sus – şi articolele ei în fruntea şi în mijlocul paginii.

Sigur, nu o deranja nici dacă federealii rezolvau cazul. Ea avea surse de primă mînă, inclusiv cea care-i dăduse informaţia că echipa Tawney-Mantz îl interogase din nou pe Perry, azi – şi îi oferise cireaşa de pe tort, anume că Fiona îi însoţise la penitenciar.

Faţă în faţă cu omul care o răpise, care îi ucisese iubitul. Ah, dac-ar fi fost o muscă pe peretele acelei încăperi. Dar chiar şi aşa avea suficiente date de la sursele ei pentru o piesă solidă – pe prima pagină, sus – pentru ediţia de mîine.

Apăsă pe butonul cheii şi în lumina fulgerelor văzu cauciucul din spate pe jantă.

– La naiba! La naiba! Se apropie mai mult, să se convingă. Chiar în clipa în care se întorcea ca să-şi caute telefonul în geantă, el se repezi din întuneric.

De nicăieri, ca o ceaţă.

Îl auzi spunînd, *Bună, Kati Ce-ai zice de un interviu în exclusivitate*?

Durerea îi străbătu corpul, un glonţ electric care vibră în fiecare celulă a trupului ei încremenit, ţintuit. Întunericul ploios explodă într-un alb orbitor, în timp ce un strigăt îi rămase blocat în gît. Într-un colţişor şocat al creierului ei, îşi spuse că fusese trăznită.

Albul se transformă în negru.

I-A LUAT MAI PUŢIN de un minut ca să o lege, să o încuie în portbagaj. Îi puse în spate geanta, computerul, umbrela şi-i blocă grijuliu mobilul.

Plin de putere şi de mîndrie, ieşi cu maşina în noaptea ploioasă. Avea multe de făcut înainte să se culce.

DOUĂZECI ŞI OPT

Telefonul lui Kathy îi oferi o bogăţie de informaţii. Umblînd prin el, Eckle îşi copie grijuliu toate numele şi numerele, îi studie intrările, ieşirile, calendarul, agenda. Îl fascina faptul că absolut toate contactele, toate întîlnirile – exceptînd o apropiată vizită la dentist – se refereau doar la interese profesionale.

Sincer, cugetă el în timp ce ştergea telefonul, el şi Kati aveau multe în comun: nu aveau reale legături cu familia, nu aveau prieteni ci doar preocuparea de a avansa în domeniul propriu, ales.

Amîndoi vroiau să-şi facă un nume, să lase o urmă adîncă.

Oare nu făcea asta cu atît mai interesant scurtul timp pe care aveau să-l petreacă împreună?

Aruncă telefonul la coşul de gunoi din parcarea unde oprise, apoi întoarse, ieşi pe autostradă şi conduse cele

douăzeci de mile pînă la motelul pe care-l alesese pentru ce avea de făcut acum.

Plăti în numerar pentru o singură noapte şi parcă maşina departe de lumini. Deşi se îndoia că va avea nevoie, înclină umbrela ei ca să-şi acopere faţa în timp ce ieşea din maşină. Oamenii care frecventau motelurile de acest gen nu stăteau la fereastra căcăcioasei lor camere ca să se uite afară, într-un loc de parcare spălat de ploaie, dar merita totuşi să fie prudent.

Deschise portbagajul.

Ochii ei erau larg deschişi, plini de groază şi de durere, cu strălucirea aceea a şocului, pe care o găsea atît de excitantă. Se luptase, dar cum învăţase şi el cîte ceva, îi împreunase la spate legăturile de la picioare şi de la mîini, aşa încît ea nu mai putea face altceva decît să se cocoşeze ca un vierme. Totuşi, cel mai bine era să o ţină absolut liniştită, absolut tăcută peste noapte.

– O să stăm de vorbă mîine dimineaţă, îi spuse el scoţînd o seringă din buzunar şi scoţînd protecţia acului. Strigătele ei nu erau decît nişte şoapte aspre, înghiţite de ploaie, în timp ce-i apucă braţul, ridicîndu-i mîneca.

– Somn uşor, spuse el şi înfipse acul sub piele.

Puse protecţia la loc. Ea, ca şi celelalte, nu va trăi suficient ca să se preocupe de vreo infecţie căpătată de la acele refolosite. Îi privi ochii întunecîndu-se pe măsură ce drogul îşi făcea efectul.

După ce încuie portbagajul, îşi luă valiza şi lucrurile ei de pe pe bancheta din spate şi traversă pavajul spart, spre camera lui.

Mirosea a sex vechi, a fum stătut şi a detergentul ieftin care nu putea acoperi amestecul. Învăţase să ignore astfel de lucruri enervante şi învăţase să ignore inevitabilele gemete şi zgomote din camerele alăturate.

Aprinse televizorul şi butonă pînă găsi canalul local de ştiri.

Se distră mai întîi o vreme cu portofelul lui Kati. Avea la ea aproape două sute de dolari – pentru plăţi? Ciubuce? se întreba el. Iată un avantaj în plus să-şi schimbe tipul ţintei: îi picau bani. Studentele nu aveau la ele mai mult de cinci, zece dolari.

Găsi parola computerului, ascunsă în spatele permisului de conducere. Pe ăsta îl puse deoparte, pentru mai tîrziu.

Făcu teancuri cu obiectele din geanta ei, pe care se gîndea să le păstreze şi cu cele pe care le va arunca şi mîncă batonul de ciocolată M&M pe care-l găsi într-unul din buzunarele genţii, se jucă cu trusa ei cu cosmetice.

Nu avea fotografii, nu Kati a lui cea-numai-muncă-fără-joacă. Dar avea o hartă a străzilor din Seattle şi una cu cele din Orcas, frumos împăturită.

Pe harta Orcasului marcase cîteva rute cu feribotul. Recunoscu ruta spre Fiona, se întrebă ce era cu celelalte. Dacă va avea timp, va cerceta.

Aprobă faptul că purta cu ea cîteva pixuri şi creioane ascuţite, un cub mic cu bilete pentru însemnări, *Post-it*, o sticlă cu apă.

Păstră bomboanele mentolate, şerveţelele dezinfectante, pachetul cu batiste, scoase deoparte cărţile de credit şi cardul de identitate, pentru a le tăia mai tîrziu şi a le arunca undeva de-a lungul drumului.

Se folosi de banii din portmoneul ei pentru mărunţiş ca să-şi cumpere o Cola şi cipsuri de cartofi *Lay*, de la automatul de pe culoar.

Organizat şi decis, deschise computerul. La fel ca numerele şi mesajele de pe telefon, toate e-mailurile ei erau centrate asupra muncii şi multe erau criptate. Dar putea merge pe urmele lor, aşa cum mersese pe urmele ei.

Deşi el, Perry şi Fiona nu erau singurele ei teme, erau, indiscutabil, principala preocupare. Forţase şi încă forţa ca să ciugulească informaţii din mai multe surse.

Tenacitate, numele tău e Kati Starr.

Se descurca bine, îşi spuse el, săpa, săpa, săpa, aduna detalii şi comentarii asupra trecutului lui Perry, al Fionei, asupra victimelor trecute şi actuale.

Avea file-uri pline cu informaţii asupra *Unităţii de Salvare* a Fionei. Asupra celorlalţi membri, asupra afacerii ei cu dresajul, asupra mamei ei, a mamei ei vitrege, a tatălui ei mort, a iubitului ei mort. Asupra actualului ei iubit.

Meticuloasă. Eckle respecta acest lucru.

Şi înţelegea totodată că ea strînsese şi strîngea în continuare mai multe informaţii, săpase mai adînc în trecut şi în ambient, decît ar fi avut nevoie un reporter într-o serie de articole.

– Scrie o carte, spuse el încet. Scrii o carte, Kati, da?

Eckle conectă la computer unul din cele două carduri de memorie pe care le găsise în geantă. Dar în loc de un roman sau de o carte despre crime-adevărate, aşa cum se aşteptase să găsească, deschisese file-ul conţinînd următorul ei articol.

Pentru ediţia de mîine.

Îl citi de două ori, atît de concentrat încît abia observă cînd cuplul de alături începuse să şi-o tragă.

Trădarea – pentru că nu se îndoia cîtuşi de puţin că Perry îl trădase – tăiase în el. Ca un bici în jurul gîtului, strangulîndu-l, încît trebui să se ridice şi să facă paşi prin camera mizerabilă, deschizîndu-şi şi închizîndu-şi pumnii.

Profesorul lui, mentorul lui, tatăl care devenise pentru el, se întorsese împotriva lui şi această întoarcere îi putea – aproape cu certitudine – grăbi sfîrşitul.

Se gîndi să fugă, să-şi abandoneze pur şi simplu planurile pe care şi le făcuse cu atîta meticulozitate şi să o pornească spre est. Să o omoare pe reporteră undeva pe drum, dincolo de ceea ce ştia că poliţia numea terenul lui de vînătoare.

Să-şi schimbe înfăţişarea, identitatea – din nou. Să schimbe totul – maşina, numărul de înmatriculare, apoi ...

Ce? se întrebă el. Să fie din nou un om obişnuit, să fie din nou un nimeni? Să găsească o altă mască şi să se ascundă în umbra ei? Nu, nu, nu se putea niciodată întoarce înapoi, nu mai putea fi niciodată crustaceul acela patetic.

Mai calm, se opri cu ochii închişi, acceptînd. Poate că era adevărat şi corect şi inevitabil ca părintele să-şi distrugă copilul. Poate că acest lucru forma ciclul, aducea călătoria spre finalul ei mai bun, mai amar.

Iar el ştiuse dintotdeauna că totul se va sfîrşi. Această nouă viaţă a lui, această acuitate a existenţei era trecătoare. Dar sperase, *crezuse* că va avea mai mult timp. Cu timp mai mult ar fi putut şi ar fi reuşit să-l surclaseze pe Perry, în baladă şi legendă, îşi spuse profesorul din el, iubitorul cărţilor.

Nu, nu se va întoarce, nu se putea întoarce. Nu se va ascunde ca un şobolan într-o gaură. El va merge înainte, aşa cum planificase.

Se aşeză şi citi din nou articolul şi de data aceasta simţi mîna destinului. Sigur, acesta era motivul pentru care o răpise pe ziaristă. Totul se întîmpla aşa cum trebuia să se întîmple.

Era împăcat cu situaţia.

La vremea cînd vecinii lui terminaseră şi eliberau camera ca să se întoarcă acasă, presupunea el, la soţii sau soţiile pe care le înşelaseră, găsise şi cartea. Citi ciorna, notînd că ea lucra în ceea ce numea el stilul cîrpit – scene şi capitole amestecate fără noimă, pe care le va uni şi întreţese într-o altă ciornă.

Se uită cu oarecare regret la inelul ei cu chei. Cît şi-ar fi dorit să-i caute puţin prin apartament. Precis avea mai multe acolo – dosare, însemnări, cărţi, numere.

Începu să citească din nou, de data aceasta făcînd cîteva schimbări, cîteva completări. Va păstra computerul, driverele şi va îngloba munca ei într-a lui, dacă va supravieţui următoarei trepte.

Pentru prima oară de luni de zile simţea învolburarea surescitării pentru altceva decît pentru crimă. Va combina fragmente din propria lui carte, manuscrisul pe care-l începuse el, la persoana întîi, cu punctul ei de vedere, de reporter, la persoana a treia. Va juxtapune peste ale ei, părţi din povestea lui.

Evoluţia lui şi observaţiile ei.

Şi cu ajutorul lui Kati îşi va crea propria baladă şi propria legendă. Moartea, inclusiv a lui, va fi moştenirea pe care o va lăsa.

ÎN SALA DE CONFERINŢE unde lucra împreună cu Tawney, Mantz ţinea telefonul într-o mînă şi cu cealaltă lucra la tastatură.

– Da, am înţeles. Mulţumesc. Tawney! Mantz puse telefonul jos, făcu un gest cu mîna. Mi s-a confirmat că *U.S. Report* face publicitate articolului lui Starr, din ediţia de mîine. Au o reclamă online. Ar trebui să vezi asta.

Tawney veni în spatele ei şi citi peste umărul ei.

În capul paginii, titlul sărea în ochi:

FAŢĂ ÎN FAŢĂ

Fiona Bristow se duce la închisoare ca să se confrunte cu Perry

Kati Starr - În Exclusivitate.

– Nemernica, şopti Tawney, tonul scăzut părînd mai violent decît un strigăt. Omul nostru o să citească asta şi Fiona se va afla din nou în centrul atenţiei. Frontal şi central.

– Şi conturile lui Starr se vor îngroşa. Aşa adună capital pentru cariera ei. Oricît a plătit pentru a obţine informaţiile astea, a meritat cu vîrf şi îndesat.

– Trebuie să găsim scurgerea. Şi trebuie să vedem articolul ăla blestemat. O să fac presiuni asupra edi-

torului, publicistului ei. Obstrucţionează investigaţia publicînd informaţii sensibile, informaţii pe care le-a obţinut probabil pe căi ilegale.

– Da, facem asta şi sfîrşim cu avocaţi de ambele părţi. Eu am o idee mai directă. În timp ce tu încerci să faci presiuni, eu pot încerca metoda mea. O mică discuţie *faţă-în-faţă* cu Starr.

– Şi crezi c-o să-ţi dezvăluiască sursele? Prostii. Tawney se duse la aparatul de făcut cafea.

– Nu cred, dar mă duc să discut cu ea. Chiar acum. În afara programului, tîrziu. O să încerc să pompez ceva de la ea, în timp ce ea o să încerce să pompeze ceva de la mine. Poate obţin ceva. Mantz se uită la ceas, în timp ce-şi schiţa în minte scenariul.

– Oricum, o aduc aici, peste noapte. Obstrucţionarea justiţiei, hărţuirea unui martor federal, interferarea cu o investigaţie federală. O să le adun teanc, în timp ce ea o să-şi pună placa despre cea de a Patra Putere în Stat şi despre libertatea presei.

Tawney sorbi din cafea.

– Perfect. Şi apoi?

– O facem să transpire puţin. O să vrea un avocat, o să-şi sune şeful, dar noi o putem scoate puţin din circuit, doar puţin. Ea vrea atenţie şi vrea informaţii. Dacă am face-o să creadă că deţinem mai multe, ar putea să încerce să ne joace. Iar noi mai tragem astfel de timp.

– Pentru?

– Ca să se ducă zvonul că face mărturisiri. Că am pus-o cu botul pe labe.

Gînditor, Tawney se aşeză cu un şold pe biroul lui Tawney.

– Iar sursa sau sursele ei vor începe să transpire puţin.

– Merită încercarea. Poate că e pierdere de timp, dar de ce să nu simtă şi ea puţină presiune, să nu piardă puţin somn? Ea încearcă să meargă pe scurtătură, în

povestea asta şi o foloseşte pe Bristow ori de cîte ori are ocazia. Noi putem lucra cu media. Doar obişnuim asta. Noi ne folosim de presă, presa, de noi. Aşa merg lucrurile. Dar pe ea nu o interesează cooperarea. Pe ea nu o interesează decît să-şi pună numele.

– Din partea mea, eşti liberă. Eu o să lucrez de aici, îmi voi juca jocul cu şefii ei. Tu te duci direct la ea. Anunţă-mă doar dacă şi cînd o aduci aici, ca să pregătesc terenul.

Tawney îşi frecă nodurile de tensiune de la ceafă.

– Poate că Eckle n-o să vadă ziarul. Poate că mîine o să facă o mişcare, poate că o să se ducă la unul din punctele lui poştale, sau poate că o să-i vedem maşina în faţa vreunui internet.

Mantz încuviinţă din cap şi-şi puse jacheta.

– Dacă Eckie urmăreşte ştirile şi ştim al naibii de bine că o face, datele neoficiale oferite de Starr îl vor alerta, cu siguranţă. Chestia cu poşta e de durată. Eu cred că el a terminat cu Perry, iar dacă nu, va termina de îndată ce va afla că Bristow a fost la el.

Mantz se opri în uşă.

– Intenţionezi să-i spui lui Fee ce se întîmplă?

– Cum bine ai spus, e deja tîrziu. Să o lăsăm să doarmă liniştită. Şi mîine e încă destul de devreme pentru asta. Lucreaz-o pe Starr, Erin, apoi adu-o aici ca s-o lucrăm împreună, mai dur.

– Abia aştept.

ERA PLĂCUT SĂ TE AFLI AFARĂ, să faci ceva care nu presupunea tastatura sau telefonul. De fapt, vremea din Seattle îi venea mănuşă. Îi făcea plăcere să vadă Mount Rainier în zilele însorite, la fel cum îi făcea plăcere sentimentul de intimitate pe care i-l oferea ei ploaia.

În seara aceasta o considera un bonus suplimentar. Faptul că o smulgea pe Starr din biroul ei sau din

apartamentul ei uscat, în potopul de afară, parcă mai adăuga puţină frişcă pe tort.

Chiar îşi dorea o confruntare cu reportera aceasta, atît pe plan personal cît şi profesional. Cum nu era genul una-pentru-toate-pentru-că-sîntem-femei, considera că stilul lui Starr de a porni cu buldozerul înainte în această poveste era stilul unei femei care se caţără pe trupurile altor femei, vii sau moarte.

E drept şi ea se căţărase anevoie spre vîrful stîncos care o adusese la FBI, îşi spunea Mantz, dar pe Dumnezeul ei, nu alesese scurtăturile, nu se cocoţase pe spinarea altora ca să reuşească.

Cei care făceau asta meritau să fie scuturaţi cîteva trepte mai jos.

Cu ştergătoarele măturînd parbrizul şi cu farurile orbind-o prin sticla udă, o porni mai întîi spre ziar. Mai mult ca sigur că Starr plecase deja la ora asta din noapte, dar oricum era în drumul spre apartamentul ei. Aşa că putea verifica şi aici.

În timp ce conducea, se gîndea la strategia pe care o va aplica. Intră încet, îşi spuse ea, lasă să se vadă oboseala şi stresul. Încearcă tactica de la-fată-la-fată. Instinctul îi spunea că aceasta era strategia ideală şi că Starr o va considera ca pe o slăbiciune.

Ceea ce era perfect. Ar adăuga un element de ce-naiba?, cînd o va lovi, cînd o va ataca pe Starr de obstrucţionare, cînd poate îi va arunca bănuiala de mituire a unui funcţionar federal.

O să vadă ea atunci, pe moment.

Intră în parcarea ziarului şi ridică din sprîncene cînd dădu cu ochii de Toyota roşie ca mărul. Numărul de pe plăcuţă îi confirmă că era maşina lui Starr.

Lucra tîrziu în noapte? Perfect.Trăgînd alături de maşina ei, constată că roata din spate dreapta era dezumflată.

– Ghinion, şopti Mantz zîmbind în timp ce parca alături de Toyota.

Dar întinzîndu-se după umbrelă, ceva o zgîndări. Rămase o clipă acolo, studiind parcarea, ploaia, clădirea. Întunecată, cu excepţia luminilor de pază de la primul etaj, observă ea. Dar ca să lucrezi tîrziu în noapte, ai nevoie de lumină.

Îşi lăsă umbrela în maşină şi-şi dădu jacheta spre spate, pentru a avea acces mai rapid la pistol.

Cînd coborî, nu auzi decît ploaia şi hîrşîitul sporadic al traficului. Parcarea şi locul maşinii erau suficient de departe de orice sursă de lumină, remarcă ea. Şi ploaia? Din nou senzaţia aceea de gheaţă.

Ocoli maşina. Studie cauciucul ca o clătită şi încercă portiera.

Zgîndăritul deveni un bîzîit cînd o găsi descuiată.

Dînd curs bîzîitului, o porni spre clădire, bătu în uşile de sticlă. Cînd paznicul traversă holul cu pardoseală din gresie, mersul, limbajul trupului îi spuseră că era un poliţist ieşit la pensie.

În jur de şaizeci, ochi vigilenţi.

Îşi ţinu legitimaţia la geam.

Paznicul o studie, o studie pe ea, apoi folosi intercomul.

– Problema?

– Sînt Agent Special Erin Mantz. O caut pe Kati Starr. Maşina ei e în parcare, cu cauciucul din dreapta spate pe jantă. Descuiată. Vreau să ştiu dacă se află în clădire sau la ce oră a plecat.

Omul privi parcarea, apoi din nou, pe ea.

– Aşteptaţi.

Mantz îşi scoase telefonul. Îşi dădu numele, numărul legitimaţiei şi ceru telefoanele lui Starr de acasă, de la serviciu şi mobilul.

Primea tocmai legătura cu poşta vocală, cînd se întoarse paznicul.

– A semnat de plecare la nouă patruzeci. Nu mai e nimeni aici. Chiar şi echipa de curăţenie a plecat. Omul ezită o clipă, apoi descuie uşa.

– Am încercat să o sun acasă, spuse el, dar mi-a răspuns robotul.

– Locuieşte singură?

– Potrivit paznicului blocului, trăieşte singură.

– Există un sistem video pentru parcare?

– Nu. S-a oprit la uşă, apoi a ieşit singură. Nu este neobişnuit pentru ea. Nu merge în grup şi nu socializează prea mult cu colegii. Dacă ar fi avut probleme cu maşina, s-ar fi întors aici ca să sune la service. N-avea de ce să fi făcut altfel. Douăzeci de minute după ea n-a mai semnat nimeni de plecare şi nici n-a mai intrat nimeni.

Mantz dădu din cap şi apăsă numărul partenerului ei.

– Tawney? Avem o problemă.

ÎN URMĂTOAREA ORĂ, agenţii îl convinseră pe intendentul clădirii să deschidă apartamentul lui Kati Starr, îl sculară pe editorul ei şi obţinură declaraţii de la paznic şi de la echipa care asigura curăţenia.

Editorul refuză să-i deschidă computerul de birou.

– Nu, fără mandat. Ascultaţi, există şi varianta să fie după un fir, sau să şi-o tragă cu prietenul.

– Are un prieten? întrebă Mantz.

– De unde naiba să ştiu eu? Starr îşi ţine la secret viaţa privată. Deci a avut o pană? A chemat probabil un taxi.

– Nici una dintre companiile locale de taxi nu a luat pe cineva din acest loc.

– Şi credeţi că o să mă prostiţi cu asta? Ca să vă puteţi băga nasul în dosarele ei? Nu, fără mandat.

Mantz îşi scoase mobilul care o semnala şi se retrase puţin, să răspundă.

– Unde? Staţi acolo. Sîntem pe drum. I-am depistat mobilul.

– Vedeţi? O fi cu un prieten sau a ieşit să bea ceva. Şi-a cîştigat dreptul ăsta, spuse editorul ridicînd din umeri.

A IEŞIT SĂ BEA CEVA, spuse Mantz printre dinţi, stînd în ploaie în parcarea popasului. Îşi puse mănuşi de protecţie.

– A lăsat special telefonul deschis, ca să primim semnal. Ca să venim aici.

Aşteptă nerăbdătoare pînă cînd echipa de legişti documentă locul.

Mantz luă iPhone-ul.

– Trebuie să descărcăm datele, să le studiem. Mantz se uită în sus, la Tawney. Eckle e, precis. Nu e nici o coincidenţă că a fost luată din parcarea serviciului. A pus mîna pe ea. A înşfăcat-o chiar de sub nasul nostru. Nu se potriveşte profilului victimei, dar i se potriveşte lui: ca o mănuşă. Iar noi n-am văzut asta.

– Nu, n-am văzut asta. Îi dădu o pungă pentru probe, pentru telefon.

– Are cîteva ore înaintea noastră, dar se aştepta la mai multe. La mult mai multe. Nimeni nu i-ar fi observat lipsa pînă mîine dimineaţă şi chiar şi atunci ... poate că editorul ei s-ar fi înfuriat dacă nu ar fi văzut-o, dar n-ar fi chemat poliţia. Poate doar peste alte cîteva ore, cînd cineva i-ar fi văzut maşina în parcare,ar fi anunţat poliţia.

– Îşi închipuie că are douăsprezece, poate chiar cincisprezece ore înaintea noastră. Dar nu are decît două. Trebuie să ştim bine ce facem. Acum. Conduc eu, tu vorbeşti la telefon, spuse Tawney repezindu-se spre maşină. Trebuie percheziţionat fiecare motel, hotel, casă de închiriat. Să se concentreze mai întîi pe locurile discrete. Ieftine. Este obişnuit să trăiască frugal. Nu are

nevoie de strălucire. Vrea un loc unde nimănui nu-i pasă, unde nimeni nu-ţi respiră în ceafă.

Tawney continuă chiar şi cînd Mantz intrase deja în legătură cu ceilalţi.

– Are nevoie de lucruri, de mîncare. Fast-food-uri, locuri unde poate lua ceva de mîncat pe drum. Benzină. Gas Mart-urile sînt cele mai bune, pentru că au totul la o singură oprire.

– Are laptopul ei. Starr nu se desparte de el, deci acum e-n mîinile lui. Poate că o să se folosească de el. Vom inventa un nume, îi vom trimite un mesaj. Un pont. Am informaţii despre UCE II, te interesează?

Mantz îi aruncă lui Tawney o privire scurtă.

– Ar putea mușca. Dacă răspunde, putem da de el.

– Să ne tocmim cu el, să-l ţinem implicat. Ar putea funcţiona. Spune-le experţilor să se gîndească la asta.

ECKLE DORMI peste cuvertura subţire, complet îmbrăcat. Mintea continua să-i meargă. Avea atîtea de făcut, atîtea de retrăit, atîtea de imaginat. Viaţa lui nu fusese niciodată atît de plină, încît pînă şi somnul îi era animat de culori, de mişcare şi de sunete.

Visă la ce va face cu Starr – inteligenta, strălucitoarea Kati. Avea locul potrivit pentru asta, care îl aştepta. Locul perfect – cu toată întimitatea necesară. Şi ironia amplasamentului era dulce ca o bomboană.

Apoi, după ce va termina cu ea – sau poate nu chiar – o va lua pe Fiona. În timp ce ei o vor căuta pe prima, el va pune mîna pe premiul pierdut de Perry.

Poate că o va forţa să privească în timp ce el îi va face lucruri lui Kati. O va forţa să privească, în timp ce el va trece de la viaţă, la moarte. Va avea atît de puţin timp cu Fiona, încît acest lucru va îmbogăţi puţinătatea.

Aşa că le visă pe cele două femei, pline de vînătăi şi de sînge. Le visă ochii rugători. Le visă implorîndu-l, tîrguindu-se cu el. Făcînd tot ce le spunea el să facă,

spunînd tot ce le spunea el să spună. *Ascultîndu-l*, aşa cum nimeni nu o mai făcuse vreodată.

El va fi unica preocupare a vieţii lor. Pînă cînd le va ucide.

Visă o încăpere în care nu pătrundea lumina, o încăpere scăldată în roşu, ca şi cum s-ar fi uitat prin eşarfa fină, din mătase roşie. Visă gemete înfundate şi strigăte înalte, subţiri.

Şi se trezi brusc, tresărind, respirînd repede, cu ochii roată.

Era cineva la uşă? Mîna lui se duse repede sub pernă, după 22-ul lui, pistolul pe care-l va folosi ca să-şi tragă un glonţ în cap cînd nu va mai avea nici o scăpare.

Niciodată n-o să se ducă el la închisoare.

Îşi ţinu respiraţia, ascultînd. Doar ploaia, îşi spuse el. Dar nu fusese doar ploaia. Un clic, un clic ca şi cum ai întoarce un buton, dar ...

Expiră din nou.

Un e-mail. Lăsase computerul deschis, la încărcat.

Trase laptopul înapoi în pat, studie e-mailul nedeschis. În dreptul rîndului pentru subiect citi UCE II şi citind, simţi un fior de-a lungul şirei spinării.

Prudent, verifică adresa expeditorului, în lista de contacte a lui Kati.

Un contact nou.

Începu să studieze rîndul pentru subiect, numele expeditorului, în timp ce fiorul crescu, inundîndu-l ca un val uriaş. Şi deschise e-mailul.

Katy Starr:

Ţi-am citit poveştile despre UCE II. Cred că eşti foarte deşteaptă. Şi eu sînt deştept. Am cîteva informaţii referitoare la interesul nostru comun. Informaţii pe care cred că ţi le-ai dori pentru următorul tău articol. M-aş putea duce la poliţie, dar ei nu plătesc. Vreau 10.000 Ş şi să fiu men-

ţionat drept o sursă anonimă. Fata e deja moartă, aşa că pe ea nu o mai pot ajuta. Dar o să te ajut pe tine şi o să mă ajut pe mine. Dacă vrei ce am eu, anunţă-mă pînă mîine la amiază. După care îmi trimit oferta în altă parte.

M.O. (Martor Ocular)

– Nu. Nu. Scutură din cap. Împunse de două ori cu degetul în ecran. Minţi. Minţi. Nu ai văzut nimic. Nimeni nu m-a văzut. Nimeni.

Cu excepţia lor, îşi spuse el. Cu excepţia femeilor pe care le-a omorît. Ele l-au văzut.

E un truc. Un truc. Se ridică din pat şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari, în timp ce valul de furie se umfla tot mai mult. Oamenii sînt nişte mincinoşi. Nişte escroci.

El le spunea adevărul, la sfîrşit le spunea adevărul, nu-i aşa? Cînd le strîngea eşarfa în jurul gîtului, li se uita fix în ochi şi le spunea. Le dădea numele lui şi le spunea cine le omora şi de ce.

Purul adevăr. Numele meu este Francis Eckle şi acum o să vă omor. Pentru că pot. Pentru că îmi place.

Aşa că ele mureau ştiind adevărul, ca un fel de cadou.

Dar MO? El – sau ea – era un mincinos. Extorcînd bani din munca lui.

Nimeni nu l-a văzut.

Dar se gîndi la bărbatul de la coada de la *Starbucks*. La funcţionarul cu faţa plină de coşuri de la benzinărie, ai cărui ochi îl măturaseră plictisiţi. La bărbatul cu părul unsuros, de la recepţia motelului, care mirosea a mîncare şi care îi zîmbise înmîndu-i cheia. Cine ştie.

Se aşeză la loc, studie din nou e-mailul. Îi putea răspunde, putea cere mai multe informaţii înainte de orice discuţie despre plată. Asta ar face ea.

Îşi turnă puţin whiskey şi se gîndi.

Compuse un răspuns, edită, şterse, refăcînd textul cu aceeaşi grijă cu care ar fi lucrat la o teză. Cînd degetul lui se aplecă peste *send,* ezită.

Putea fi o capcană. Poate că îşi vîrîseră federalii un deget aici, încercînd să îi întindă o cursă lui Kati. Sau lui. Nu putea vedea clar, aşa că se ridică şi făcu din nou paşi prin cameră, bău din nou, se gîndi din nou la tot.

Pentru orice eventualitate, decise el. Siguranţa înainte de toate.

Făcu un duş. Se spălă pe dinţi, îşi rase umbra vagă de pe obraji, de pe cap. Îşi vîrî toate lucrurile în sac.

Cîteva clipe după ce apăsă pe *send,* părăsi încăperea. Cumpără o Cola de la automat, pentru cafeina din ea, dar constată că de fapt nu avea nevoie.

Ideea de a fi fost văzut, vaga posibilitate de a fi şantajat, îi dădea energie. Îl excita.

Într-un colţ secret al inimii lui, spera că fusese văzut. Totul căpăta astfel mai multă valoare.

Trecînd prin dreptul portbagajului, îl mîngîie puţin.

– Ce zici, Kati, facem o plimbare?

IISUSE, A RĂSPUNS. Mantz se apropie de tehnician.

– A muşcat. Poţi depista sursa?

– Dă-mi un minut, îi spuse tehnicianul, tastînd.

M.O.,

Citiră ea şi Tawny.

Sînt foarte interesată de informaţii de bună calitate. Totuşi, nu pot negocia nici un fel de plată fără mai multe date. Zece mii înseamnă mulţi bani şi ziarul va cere din partea ta o dovadă de bună credinţă. Pretinzi că ai fi un martor ocular. La ce anume? Va trebui să-mi dai mai multe detalii, depinde de tine, înainte de a putea trece la pasul următor.

Ne putem întîlni într-un loc public – din nou depinde de tine – în cazul în care nu vrei ca pînă atunci să-mi comunici acele detalii în scris sau imprimate.

Sînt nerăbdătoare să discutăm despre asta,

Kati Starr

Destui de isteţ ca să ştie că ea nu s-ar năpusti fără să aibă mai mult, comentă Tawney. Dar şi suficient de curios ca să nu ignore mesajul.

– Dar nu mobil, adăugă Mantz. Trebuie să fie blocat undeva unde există acces la Internet. Treaz dar nu în mişcare. I-a luat aproape o oră ca să răspundă şi precis că mai întîi s-a gîndit bine. Era călare pe computerul ei cînd i-am trimis mesajul.

– L-am reperat. Tehnicianul gesticulă spre ecran.

Se puseră în mişcare. Agenţi, negociatori pentru ostatici – totul, cu ordine de a înconjura, de a acţiona în tăcere.

– Agentul care l-a trezit pe recepţionerul de noapte a spus că au tras la motel doar patru bărbaţi singuri, spunea Mantz în timp ce goneau prin noapte. Doi au plătit în numerar. Nu a rămas nimeni de ieri sau de alaltăieri. Nu-l poate recunoaşte pe Eckle după fotografie, nu a văzut nici una dintre maşini şi nu poate spune dacă vreunul dintre ei a intrat singur sau nu, în cameră. Pe scurt, e drogat tun şi-l doare undeva de totul.

Să trimitem echipe în camerele alăturate celor închiriate. Să rămînă pe poziţii. Există şansa să o fi dus cu el în cameră.

Opriră în parcarea restaurantul deschis toată noaptea, de lîngă motel. Privind în jur, Tawney îi făcu semn unui agent.

– Cage, dă-i drumul.

– Ne-au rămas două camere. Celelalte două aveau cîte doi ocupanţi de comun acord. Într-unul se află un cuplu care şi-o trage ca şi cum ar fi Patru Iulie şi în cealaltă, o femeie care urlă la unul să-şi lase nevasta. Echipele spun că pereţii sînt ca foiţa de hîrtie. E ca şi cum ai fi în cameră.

– Celelalte două?

– Într-una e un tip care sforăie să cojească vopseaua de pe pereţi. Se opri, ridicînd un deget spre microfonul din ureche. Aud tocmai o femeie spunînd, Taci dracului din gură, Harry. Aş zice că ne rămîne doar asta. Numărul patru unu patru. Camera e pe colţ, în fund, spre est. Echipa zice că e o tăcere de moarte, acolo. Nici un sunet.

Vreau să acoperiţi celelalte camere şi să blocaţi parcarea, să nu se poată strecura afară.

– Afirmativ.

– Recepţionerul are vreo problemă dacă forţăm uşa?

– E drogat pînă-n albul ochilor. A zis să facem ce trebuie să facem – după care s-a întors probabil la iarba şi la revista lui porno.

Tawney dădea din cap în timp ce înaintau.

– Vreau s-o faceţi repede. Stingeţi luminile în clipa în care intraţi. Orbiţi-l. Gata, echipa e pe el, ca lupul pe căprioară. Maşina?

– Nici una nu se potriveşte cu descrierea sau cu numerele, nici în parcarea motelului şi nici a localului.

– O putea schimba, interveni Mantz. Fata poate fi într-una din maşinile astea. Oricare.

– N-o să mai fie multă vreme.

Tawney rămase în urmă, lăsînd echipa să se instaleze pe poziţie.Vroia să se repeadă la uşă, al naibii ce mai vroia asta. Dar vroia şi să facă totul curat şi repede şi în siguranţă.

Totul a mers aşa cum a ordonat. Înainta cu pistolul scos, cînd din cameră răsunară cuvintele *Gol! Gol!* Simţi

că i se prăbuşeşte stomacul. Nu acesta era răspunsul pe care-l vroia. Deşi ştiuse, înainte de a ajunge la uşă, că Eckle li se strecurase deja printre degete.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Fiona se ungea cu cremă pe pielea umedă şi fredona o melodie care-i venise în minte sub duş şi de care nu mai putea scăpa. Nu-şi putea aminti bine versurile, dar melodia veselă se potrivea cu starea ei de spirit.

Se simţea ca şi cum ar fi cotit pe după un colţ şi ar fi închis o uşă. Îi plăcea filozofia potrivit căreia prin închiderea unui uşi putea – şi poate chiar o făcuse – să deschidă o alta.

Poate că era naivă, dar avea toată încrederea că FBI-ul va pune mîna pe Francis Xavier Eckle şi încă repede, cu ultimele informaţii. Informaţii la obţinerea cărora ajutase şi ea. Da, decise ea, reuşise din nou să iasă din portbagaj.

Încă fredonînd, ieşi din baie, în dormitor. Ridică din sprîncene cînd văzu patul gol. De obicei îl găsea pe Simon întins în pat, cu perna pe cap, agăţîndu-se de ultimele minute de somn – pînă cînd cobora ea jos, să prepare cafeaua.

Îi plăcea rutina asta, îşi spuse ea în timp ce se îmbrăca. Uşurinţa ei. Îi plăcea să-i ştie pe cîini afară pentru hîrjoana lor de dimineaţă şi să ştie că Simon va coborî împleticit, exact la timp, cînd cafeaua era gata şi că vor mînca ce vor găsi la îndemînă, afară pe terasă, pe vremea asta minunată.

Chemarea cafelei fusese probabil prea puternică pentru ca Simon să mai reziste, sau poate întîrziase ea prea mult în baie. Îşi trase repede ceva pe ea, apoi petrecu cîteva minute cu părul ei, cu fardatul, în vederea

orelor de dimineaţă. Avea o fereastră după-amiaza, calculă ea, suficientă să facă un drum la sere.

Dacă nu putea merge singură – nu încă – trebuia să se sacrifice Simon. Pentru că trebuia să planteze flori în jardiniere.

Coborî repede scările, melodia din capul ei jonglînd cu muşcate şi petunii şi cu şedinţa programată, avînd ca temă trecerea peste obstacole.

– Miroase a cafea! Vocea ei dansă în bucătărie, cîţiva paşi înaintea ei. Şi am un yen pentru ştrudele. Ce-ar fi să ...

Ştiu în clipa în care îi văzu faţa şi umbra îi blocă soarele.

– Ah, Dumnezeule. La naiba. Spune repede.

– A răpit-o pe reporteră. Pe Kati Starr.

– Dar ...

– Am spus-o repede. Îi vîrî în mîini cana în care tocmai turnase cafea. Acum ţine asta. Ne aşezăm şi îţi ofer şi restul.

Fiona se aşeză.

– E moartă?

– Nu ştiu. Nu se ştie. Tawney a sunat, în timp ce tu erai sub duş. A sperat să reuşească să vină să-ţi spună chiar el, dar n-a reuşit.

– E în regulă. E în regulă. Sînt siguri? Dar scutură din cap înainte ca Simon să apuce să spună ceva. Prostească întrebare. Nu ar fi sunat dacă n-ar fi fost siguri. O să încerc acum să tac din gură, să te las pe tine să vorbeşti, dar cuvintele pur şi simplu se luptă în gîtul meu, să iasă. Ea nu este tipul lui. Este cu cel puţin cinci ani peste media vîrstei. Nu este la colegiu, trupul nu este potrivit. Este...

Fiona scutură din cap pentru a doua oară.

– Nu, greşesc. Ea nu este tipul lui *Perry.* El ne-a arătat deja că vrea să-şi construiască propria marcă, da? A obosit să mai meargă pe drumul lui Perry. Băiatul

a crescut deja şi îşi vrea propriul drum. Iar ea – reportera – ea l-a făcut vedetă, l-a făcut important. Ea i-a dat un nume. Îl cunoaşte, nu-i aşa? Asta face totul mai intim, mai surescitant. Mai ca el.

Fiona inspiră adînc.

– Scuze.

– Tu eşti specialistul comportamental, nu eu. Dar uite cum văd eu asta. Simon îi studie chipul, apreciind dacă era sau nu pregătită să audă restul.

– A răpit-o azi noapte din parcarea ziarului unde lucra.

Fiona îşi înfrînă nevoia de a-l întrerupe, în timp ce el îi relata totul..

– Aproape că puseseră mîna pe el, şopti ea. Niciodată nu fuseseră aşa de aproape de Perry, atît de repede, după o răpire. Starr trăieşte încă. Nu se poate altfel. Eckle ştie? Ce cred ei?

– Se gîndesc că el a fost doar prudent, sau că oricum plănuise să părăsească motelul în dimineaţa asta. I-au mai trimis un e-mail în care pretind că l-au văzut îngropîndu-şi ultima victimă, în timp ce campase ilegal în parcul respectiv. Nu le-a răspuns.

– Trăieşte încă. Uite, cîinii sînt la uşă. Întrebîndu-se ce durează atîta. Haide să ieşim. Mi-ar face bine puţin aer.

Se sculă, lăsîndu-şi acolo cafeaua neatinsă.

Simţindu-i dispoziţia, cîinii scînciră, împingîndu-se în picioarele ei şi vîrîndu-şi boturile în mîinile ei.

– Am un resentiment atît de violent pentru ea, spuse Fiona. Este încă aici, la fel de intens, deşi sînt bolnavă ştiind prin ce trece acum. Este ca un joc ciudat de-a încercatul puterii.

– Este firesc. Prin ceea ce trece acum, nu va schimba ceea ce este ea.

– Ah, ba da. Îşi apăsă repede degetele pe ochi, apoi le lăsă să cadă. Dacă va trăi, o va schimba. Nu va mai fi

niciodată aceeaşi. Ei o să-i provoace mai mult rău decît celorlalte, pentru că a prins gustul. Ca un cîine care muşcă şi pleacă mai departe. Dacă răspunde la e-mailuri, poate îl vor repera din nou, chiar dacă el continuă să se deplaseze. Ştiu ei ce trebuie să facă. Analize, triunghiulaţie, calcule. Aşa că ea are mai multe şanse ca celelalte. O să aibă nevoie.

– Mai au ceva. I-au intervievat pe toţi cei de la motel şi au dat de un tip care l-a văzut. Îşi aştepta femeia cu care trebuia să se întîlnească şi s-a uitat afară cînd a auzit maşina. I s-a părut ciudat faptul că deşi ploua puternic, tipul a parcat în extremitatea cealaltă.

– L-a văzut pe Eckle? I-a văzut faţa?

– Nu chiar. Eckle avea o umbrelă pe care o ţinea astfel înclinată încît să nu i se vadă faţa, – iar tipul s-a uitat doar cîteva secunde. Dar e sigur că maşina era închisă la culoare – neagră, bleumarin, gri închis – greu de spus, pe ploaia aia.

– Şi-a schimbat maşina sau cel puţin culoarea. Oricum, el nu bănuieşte că a fost văzut.

– Tipul o să lucreze cu artistul de la FBI. A acceptat chiar să se supună hipnozei. FBI-ul lucrează acum şi cu recepţionerul. Sînt convinşi că omul nostru a renunţat la barbă.

– Da, mai bine decît nimic. Încercă să nu se gîndească la milele de drumuri lăturalnice şi la autostrăzile pe care ar putea rula un bărbat fără barbă, într-o maşină închisă la culoare sau la acrii şi acrii de parcări în care se putea aventura.

– Ce ai de gînd să faci?

– Ce aş vrea eu să fac este să mă duc să-mi vîr capul sub pături, să clocesc fel de fel de gînduri şi să mă supăr pe Dumnezeu. Dar ce voi face totuşi, va fi să-mi ţin orele mele de dimineaţă, după care o să te tîrăsc la sere, în după-amiaza asta, ca să cumpărăm flori pentru jardinierele de la ferestre.

– Ce idee. Dar dacă faci asta, eu o să mă opresc după nişte lemn şi o să las cîteva schiţe la cineva.

– Bine. Pe la patru o să trebuiască să fiu gata.

– Atunci o să fim gata la patru.

Fiona reuşi să-i zîmbească.

– Dacă tot ieşim, haide să mergem să închiriem un film. Ceva amuzant.

– Poate fi porno?

– Nu. Filmele porno trebuie să le cumperi pe internet, ca să-ţi vină în plicuri sigilate şi nimeni de pe insulă să nu ştie că te uiţi la filme porno. Astea sînt regulile.

– Eu mă decid pentru nuditate şi pentru limbajul adulţilor.

– S-a făcut. Fiona îşi puse o mînă pe obrazul lui. Acum trebuie să mă pregătesc.

Simon îi acoperi mîna cu a lui, înainte ca ea să şi-o retragă.

– Sîntem prinşi în cursă, acum, pentru că m-ai ademenit să mă îndrăgostesc de tine. Aşa că o să trecem prin tot ce trebuie. Cu sau fără filme porno, adăugă el sărutînd-o.

– Dacă aş şti să brodez, jur că aş crea un model , din asta. Haideţi băieţi, este timpul să ne apucăm de treabă, adăugă ea după ce-i întoarse sărutul.

ECKLE CUMPĂRĂ ZIARUL ca să-l citească pe îndelete, pe feribot. Îi administrase lui Kati o altă doză în dimineaţa asta, înainte chiar ca ea să-şi fi revenit din prima.

Avea nevoie de ea cuminte şi tăcută şi paşnică. Aceasta era una dintre greşelile pe care le făcuse Perry – dar el, nu. Perry le dorise pe jumătate conştiente, cînd le răpea – şi aşa a reuşit Fiona să-i scape.

Lui Eckle îi plăcea ideea unei Kati inconştiente şi neajutorate în portbagajul lui, savura teroarea proaspătă

pe care o va experimenta cînd se va trezi într-un loc cu totul nou. Ca prin magie.

Dar acum, el savura doar plăcerea călătoriei cu feribotul plin cu turişti şi vacanţieri. Poate că ar fi preferat să rămînă în maşina lui tot drumul, dar înţelegea că acest lucru ar fi putut stîrni suspiciuni, în cazul în care cineva l-ar fi observat. În plus, plimbatul, interferatul cu oamenii, chiar micile discuţii, din cînd în cînd, însemnau o bună practică dar şi o mai bună acoperire.

Insistă în a sta de vorbă cu doi excursionişti care urcaseră pe feribot fără maşină. Pregătindu-se pentru perioada pe care o va petrece la Orcas, studiase potecile şi parcurile şi campingurile şi vizitase deja o parte dintre ele cu prilejul vizitelor sale anterioare. Putea deci vorbi în cunoştinţă de cauză – şi le cîştigă mulţumirea oferindu-le cîte o cafea.

Eckle scutură din mînă.

– Ştiu ce înseamnă să fii de vîrsta voastră. Am şi eu un băiat ca voi. Vine şi el aici, cu mama lui, săptămîna viitoare.

– Şi pînă atunci staţi singur aici?

Eckle zîmbi. Aproape că nu le reţinuse numele celor doi, dar îi vedea ca pe nişte unelte.

– Întocmai. Doar eu, puţină pace şi linişte şi o cutie cu şase beri.

– Am mai auzit de asta. Dacă vreţi să începeţi drumeţitul de astăzi, noi începem de la Cascade Lake.

– Tot ce se poate. Dar cred că aş prefera mai mult să ... Cunoştea expresia. Cum era? Cum era? Simţi cum începe să-i ardă ceafa, cînd băieţii începură să se uite la el.

– Să ... înec ceva viermi, spuse el imaginîndu-se apăsîndu-i pe amîndoi cu capul în apă. Ascultaţi aici, dacă o luaţi spre lac, vă pot duce pînă la Rosario. Faceţi economie de pingele.

– Serios? Super. Băieţii se uitară unul la altul, dădură din cap.

– Mulţumesc, Frank.

– Nici o problemă. Dar uite, aproape c-am ajuns. Ce-ar fi s-o luăm înainte, să ne urcăm în maşină?

El era Frank Blinenstaff din Olympia. Un profesor de liceu cu o soţie, Sharon şi un fiu, Marcus. Firește, puștii nu-l întrebaseră despre Sharon şi Marcus – erau prea preocupaţi de ei înşişi, prea egocentrici ca să-i pese de el. El era un mijloc pentru un scop – dar şi ei erau acelaşi lucru.

– Portbagajul e plin, spuse el cu un zîmbet larg, larg, care trimise parcă o senzaţie de gheaţă pe şira spinării unuia dintre băieţi. Dar e destul loc pe bancheta din spate.

Băieţii ezitară, apoi ridicară din umeri.

Coborî în sfîrşit de pe feribot, trecînd de privirea vigilentă a ajutorului de şerif care controla maşinile, arătînd, îşi imagină el, ca un tată care se îndreaptă spre o mică vacanţă, cu fiii săi.

Nimeni nu l-a văzut, îşi spuse el din nou. Şi asta era perfect.

ÎŞI LĂSĂ PASAGERII şi uită de ei. Erau doar simple fantome, ca şi elevii care trecuseră prin clasa lui. În tranziţie, fără substanţă, fără sens.

Pasagerul lui mai important va începe curînd să se agite, îşi spuse el, aşa că va trebui să se ţină de program dacă vroia să se instaleze, amîndoi, înainte ca ea să îşi recapete complet conştiinţa.

Era timpul pentru următorul act.

Surescitarea îi spumega în stomac. Nimeni nu-l văzuse. Îl văzuseră doar pe Frank Blinkestaff din Olympia. Conduse prin satul plin de viaţă, de-a lungul drumurilor şerpuitoare şi ajunse la parc. Trebui să-şi şteargă de

jeanşi palmele umede cînd se gîndi la Fiona. Atît de aproape, acum, atît de aproape încît o putea atinge.

I-ar fi putut spune atentului ajutor de şerif de pe feribot că nu-i mai rămăseseră Fionei decît cîteva zile. Cîteva zile doar, în care să mănînce, să doarmă şi să predea lecţii. Zile rămase ca să se întrebe. Zile rămase pînă cînd el îşi va răsplăti mentorul, pînă cînd va face din ea şi din Perry alte umbre trecătoare prin viaţa lui.

Şi de îndată ce va fi gata, va deveni în totalitate el însuşi. Îşi va aparţine, în sfîrşit.

Va trăi sau va muri, dar îşi va aparţine.

Navigă de-a lungul drumurilor sinuoase, încetinind atent la curbele în ac de păr şi zîmbind pe măsură ce pădurea devenea tot mai deasă. Asemenea unor cortine, se gîndea el, cortine verzi, pe care le va închide cu grijă, cînd va lucra.

Intră în drumul îngust, cotit şi surescitarea lui deveni atît de mare încît mîinile voiră să tremure.

Văzu maşina din faţa cabanei pitoreşti, înconjurată de acele perdele verzi, verzi. Proprietăreasa cabanei îl aştepta, aşa cum stabiliseră.

Observă că ferestrele erau deschise – aerisise pentru el. Pe verandă erau ghivece cu flori. Va trebui să nu uite să le ude, în cazul în care ea va trece pe aici, să le verifice.

În timp ce parca lîngă maşina ei, proprietăreasa ieşi din cabană. Îi repetase numele în gînd, iară şi iară, ca să o facă reală.

– Doamnă Greene!

– Meg, îi reaminti ea şi coborî să-i întindă mîna. Bine aţi venit. Aţi călătorit bine?

– Nu putea fi mai bine. Nici nu vă pot spune ce fericit sînt că am ajuns. Îşi păstră zîmbetul lipit de faţă, cînd cîinele se apropie să-l salute.

– Hei, băiete, salut!

– Xena şi cu mine am făcut puţin curat, aici.

– Ei, nu trebuia să vă obosiţi. Nu o să fiu decît eu, cîteva zile. Dar să vedeţi cînd o să apară Sharon şi Marcus. O să fie dragoste la prima vedere.

– Aşa sper. Să ştiţi că v-am pregătit cîte ceva. Să nu-mi spuneţi că nu trebuia să mă obosesc. Face parte din pachet. Dar ce-ar fi să vă ajut să duceţi lucrurile înăuntru, să vă mai prezint o dată casa. Xena! Vino aici.

– Cred că a mirosit sculele de pescuit, spuse Eckle în timp ce cîinele adulmeca portbagajul maşinii. Lucrurile mi le iau mai tîrziu. Nu trebuie să mă mai conduceţi o dată, doamnă ... Meg. Cred că primul lucru pe care o să-l fac va fi o plimbare lungă, să-mi dezmorţesc picioarele.

– Cum credeţi. Cheile le-am lăsat pe bufetul din bucătărie, iar pe frigider e o listă cu numerele pe care ar trebui să le ştiţi. Broşura din living are toate informaţiile despre cabană, meniurile de la restaurant, magazine, detalii despre parc. Chiar sînteţi sigur că nu aveţi nevoie de serviciul de curăţenie?

– O să ne descurcăm perfect. O omoară dacă nu-l lasă *singur.* Da, o s-o omoare pe ea şi pe cîinele ăla băgăcios, dacă nu pleca într-un minut. Sincer, nu avea altă variantă.

– În sfîrşit, dacă vă răzgîndiţi, sau dacă aveţi nevoie de ceva, de orice, sunaţi-mă. În rest, bucuraţi-vă de cabană şi de linişte. Şi succes la scris.

– Poftim?

– Nu scrieţi? Povestea aceea despre o călătorie, la care lucraţi?

– Da, da. Mă gîndeam la altceva. Scoase un *heh-heh-heh.,.* cel mai aproape de un rîs, pe care-l reuşi. Prea puţină cafea, de dimineaţă.

– Aveţi destulă cafea boabe proaspete, în congelator.

Încă treizeci de secunde, îşi spuse el. Trăieşti sau mori.

– Apreciez asta.

– Acum vă las să vă faceţi plimbarea. Vino, Xena.

Eckle aşteptă, iar pentru că degetele începuseră să-i tremure, îşi vîrî mîinile în buzunare în timp ce cîinele îşi urma stăpîna la maşină. Îl urmări pe cîinele care se uita înapoi la portbagaj, cu botul tremurînd.

Să-ţi ard vreo două să-ţi scot borşul pe nas, apoi să te tai şi să te îngrop împreună cu cine ţi-e stăpînă.

Îşi desfăcu buzele într-un zîmbet şi-şi smulse degetele tremurînde din buzunar, ca să răspundă la salutul lui Meg.

Şi respiră şi respiră, aerul ieşind din el ca dintr-un motor, în timp ce Meg se îndepărta pe alee, ca să dispară printre copaci.

Tîrfele gălăgioase ar face mai bine să stea departe.

Îi dură ceva timp să se liniştească. Trebuiau închise şi încuiate toate ferestrele, trase draperiile. În dormitorul intim, pe care vorbăreaţa lui proprietăreasă i-l arătase la prima lui vizită şi el îl considerase perfect pentru imaginarul lui fiu, acoperi patul cu o bucată de plastic.

Despachetă, aranjîndu-şi ordonat lucrurile în debara, în comodă, în dulăpiorul din baie, în timp ce savura spaţiul liniştit, generos. Se obişnuise prea mult cu cămăruţele minuscule de motel, cu paturile sărăcăcioase, cu zgomotele şi cu mirosurile urîte.

Aici era paradisul.

Mulţumit cu pregătirile şi cu intimitatea locului, se întoarse din nou afară. Cîteva clipe rămase savurînd liniştea, pacea.

Apoi deschise portbagajul.

Ea tremura, aproape de revenire, de boală, de durere, de derută. Se simţea ca şi cum ar fi plutit într-un rîu îngheţat, plin de sloiuri care o loveau şi îi pătrundeau în piele. În faţa ochilor vedea doar puncte roşii şi negre, care tresăltau bolnăvicios. Prin sîngele din capul ei auzi pe cineva fredonînd. O durere bruscă, arzătoare în braţ, o făcu să inspire cu un oftat, dar aerul nu veni.

Cînd începu să se lupte, în timp ce ochii ei se roteau, fredonatul încetă.

– Deci te-ai trezit, în sfîrşit. Ai dormit şi ai ratat baia. Crede-mă, aveai nevoie de ea. Uite în ce hal ai ajuns şi puţi pînă la Dumnezeu. Nu-i de mirare că idiotul ăla de cîine a adulmecat prin jur.

Kati încercă să se concentreze asupra chipului de deasupra ei, dar totul era prea dur, prea strălucitor. Ochii, zîmbetul. Se înfioră, renunţînd.

– Nu am avut timp să mă prezint. Sînt Francis Eckle. Dar tu îmi spui UCE II.

Groaza o cuprinse ca un val de sudoare şi scutură din cap refuzînd să accepte, în timp ce zîmbetul lui larg, dur, devenea şi mai larg.

– Sînt un mare fan al tău! Şi intenţionez să-ţi acord un interviu în exclusivitate. O să fie povestea vieţii tale, Kati. Gîndeşte-te la asta. O să ştii totul, o să experimentezi totul. O bătu pe obraz.

– Miros un *Pullitzer*! Sigur, o să te coste, dar despre asta o să mai discutăm. Dar te las să te obişnuieşti mai întîi cu ideea.

Se aplecă jos, aproape de urechea ei şi şopti,

– O să-ţi provoc durere. Şi o să-mi facă plăcere. Gîndeşte-te la asta.

Se ridică înapoi, oferindu-i acelaşi zîmbet larg.

– Ei bine, toată excitaţia asta mi-a stîrnit pofta de mîncare. O să mă duc acum să mănînc ceva. Tu ce vrei? Nimic? Rîse de propria lui glumă, în timp ce de-a lungul obrajilor ei se prelingeau lacrimile.

– Pe curînd.

CE PLĂCUT ERA SĂ FACĂ ceva normal, ceva amuzant. Dar şi mai bine, îşi spuse Fiona, să se plimbe prin seră şi să se oprească şi să stea de vorbă cu vecinii. O izbi gîndul cît de mult se izolase în ultima săptămînă, legată de casă.

Îi lipseau ieşirile, îşi dădu ea seama şi cursele şi vorbele schimbate în timpul opririlor care-i intraseră în rutină.

Se bucurase chiar şi de interludiul cu cheresteaua lui Simon.

Simon îşi petrecu timpul spunînd da sau nu, ori ridicînd din umeri, în semn de aprobare. Pînă cînd Fiona începu să se preumble la nesfîrşit printre dalii.

– Ia şi tu una. Toate au tije, frunze, petale.

– Şi asta o spune un om care şi-a petrecut jumătate din viaţă deasupra planşetei.

– Planşetele astea nu mor la primul îngheţ.

– Ceea ce face ca alegerea unei dalii să fie şi mai grea, ţinînd cont de viaţa ei scurtă.

– Pe asta. Simt că nu pot trăi fără asta, spuse Simon înşfăcînd una, la întîmplare.

Fiona rîse în timp ce mai luă alte două.

– Perfect. Iar acum vreau nişte chestii dintr-astea bleu, spuse ea arătînd spre un şir de lobelia. Apoi ... Ei, bună, Meg, Cuck.

Prietenii ei se întoarseră, Meg cu braţele pline de dianthus.

– Bună! Ah, ce frumuseţe. Înseamnă c-ai construit jardinierele alea, îl întrebă Meg pe Simon.

– Da, confirmă el în timp ce schimba, împreună cu Chuck, scurte dar pline de îndelungată-suferinţă-priviri, peste capetele femeilor.

– Vrei să mai faci un răzor cu flori? întrebă Fiona.

– Nu. A trebuit să deschid cabana pentru un nou client. M-am dus singură, Chuck a rămas să facă curat în magazie.

– Dacă fac asta cu ea de faţă, atunci nimic nu se mai aruncă.

– Nu se ştie niciodată, nu? El era gata să arunce lavoarul ăla vechi.

– Un gunoi, spuse Chuck în barbă.

– Nu o să mai fie, după ce o să-l umplu cu florile astea şi o să-l pun în grădină. Mă gîndeam să îl îngrop puţin într-o parte, să arate ca şi cum a fost tocmai dezgropat de-acolo. O să fie un fel de piesă de decor pentru gazon, în loc de un gunoi.

– Meg se gîndeşte întotdeauna cum să refolosească lucrurile, spuse Fiona punînd florile în cărucior.

– Urăsc risipa.

– Presupun că pe termen lung ne salvează, interveni Chuck. A mobilat aproape toată cabana cu lucruri cumpărate de ocazie sau de la vînzările din curţi.

– Deci aveţi un chiriaş, spuse Fiona în timp ce lua ghivece cu lobelia.

– Pentru două săptămîni. Soţul a venit mai devreme cu o săptămînă. Soţia şi băiatul vin săptămîna viitoare.

Meg luă o lobelia, o puse alături de dianthus şi consideră că dădeau bine împreună.

Băiatul avea un concurs de înot, sau cam aşa ceva, pe care nu vroia să-l rateze. Tatăl este profesor şi scrie articole de călătorii. Sperăm că o să scrie unul despre cabana din Orcas. N-ar strica. E un tip mai ciudat. A venit aici acum două luni, să vadă cabana. Căuta un loc liniştit, izolat, ca să poată scrie.

– Ceva normal, zic eu.

– Eu cred că-i place singurătatea, pentru că azi-dimineaţă n-a ştiut cum să scape mai repede de mine. Nu a avut nevoie de femeie de serviciu pentru curăţenie, aşa că mi se face deja milă pentru soţia lui. Dar a plătit cu banii jos, pentru toată perioada, aşa că uite ce de flori îmi iau acum.

– Cum vă verificaţi chiriaşii?

Meg clipi des la întrebarea lui Simon.

– Ah, ei, chiar nu prea ai ce face aici. Majoritatea oamenilor stau o săptămînă sau două, sau poate cîte un weekend, în afara sezonului. Îţi faci un depozit de garanţie şi speri ca totul să fie bine. Pînă acum nu am

avut probleme serioase. Te gîndeşti să cumperi un asemenea loc, pentru închiriat?

– Nu. Ai mulţi care plătesc în numerar?

– Nu prea mulţi, dar se întîmplă. Unora efectiv nu le place să-şi dea numărul cărţii lor de credit.

– Cum arăta?

Meg se uită la Fiona care devenise neobişnuit de tăcută.

– Ah, este ... Ah, Iisuse, doar nu te gîndeşti c-ar putea fi ... Dumnezeule, Simon, mă îngrozeşti. Este... are cam patruzeci şi ceva de ani. Am numărul permisului lui de conducere în dosar, pentru că noi le cerem un act, dar nu-mi amintesc acum ziua lui de naştere. Este ras, chel ca un ou fiert tare. Vorbeşte frumos, este destul de prietenos. A vorbit despre soţia lui şi despre cum o să-i placă băiatului lui, aici. Chiar m-a întrebat dacă fiul lui îşi poate aduce un prieten, pentru cîteva zile.

– Sîntem doar puţin stresaţi cu toţii. Fiona îşi plimbă mîna în sus şi în jos pe braţul lui Meg.

– Vrei să trec pe acolo, să-l verific? întrebă Chuck.

– Nu-i putem verifica pe toţi care închiriază o cabană sau care campează undeva sau îşi petrec cîteva zile în vreun hotel sau pensiune. Suficient că este controlat feribotul, spuse Fiona.

Trebuia să fie suficient.

Fiona aşteptă pînă urcară în camionetă.

– Ori am uitat, ori nu mi-am dat niciodată seama cu adevărat cît eşti de îngrijorat. Nu da din umeri, spuse ea cînd Simon făcu exact asta.Problema a plutit deasupra noastră aproape exact de cînd a început totul între noi. A fost tot timpul ca o umbră într-o cameră. Iar eu sînt atît de obsedată să mă gîndesc la asta sau să-mi spun tot timpul să nu mă gîndesc, încît am uitat că apasă şi peste tine.

Vreme de aproape o milă, Simon nu spuse nimic.

– Eu nu te-am vrut. Pricepi?

– Simon, îmi păstrez sentimentul ăsta aproape de inima mea.

– Nu te-am vrut pentru că am ştiut al naibii de bine că o să-mi stai în drum şi că o să găseşti tu o modalitate să faci să-mi placă asta. Să am nevoie de asta. Şi de tine. Aşa că acum asta se întîmplă. Iar eu păstrez şi am grijă de ce este al meu.

Fiona ridică din sprîncene.

– Ca de un căţeluş?

– Ca de orice vrei tu să vezi.

– O să trebuiască să mă gîndesc la asta.

– Poliţie, federali, n-am nimic cu ei. Ei îşi fac treaba. Dar nimeni nu o să treacă de mine, ca să ajungă la tine. Nimeni.

De data asta Fiona rămase tăcută pînă cînd luară curba spre casa lui.

Inspiră adînc.

– Aşa că eu o să plantez florile în jardiniere, apoi o să-mi predau ora mea de seară. Şi o să sper cu toată fiinţa mea că o vor găsi pe Kati Starr vie şi că în curînd – foarte curînd – vom scăpa de umbre, ca să nu mai fim decît tu şi cu mine.

ECKLE IEŞI DIN BAIE proaspăt duşat, în maieu şi boxeri curaţi. Pe pat, Kati scîncea în spatele benzii de pe gură, în timp ce ochii ei, stîngul aproape închis din cauza tumefierii, se uitau în direcţia lui.

– Aşa e mai bine. Nu eram sigur cum o să mă simt cu violul, avînd în vedere că sexul nu mi s-a părut niciodată deosebit de important. Dar mi-a plăcut. A fost o experienţă complet nouă pentru mine şi orice nouă experienţă este importantă pentru întreg – mulţumesc. Prin viol dispare orice tensiune, pentru că nu trebuie să te gîndeşti să-i faci plăcere curvei care stă desfăcută pentru tine.

Trase scaunul mic de birou şi se aşeză lîngă pat.

– Îmi place să produc durere. Întotdeauna am ştiut asta, dar cum acest lucru nu este acceptat de *„reguli”*- şi

închise cuvîntul între ghilimele, în aer, cu degetele – mi-am îngropat această nevoie. Nu am fost un om fericit, Kati. Mă tîram doar, trăiam o viaţă cenuşie. Pînă la Perry. Lui îi datorez schimbarea. Şi pentru asta, i-o datorez pe Fiona. Dar restul? Tu? Astea sînt toate numai ale mele.

Bătu cu degetul în mini reportofonul pe care-l luase din geanta ei şi pe care-l pusese pe noptieră.

– O să-l pornesc şi noi doi o să avem o conversaţie. Tu o să-mi spui tot ce ştii, tot ce ai aflat de la sursa sau sursele tale. Dacă ţipi, o dată doar, o să opresc reportofonul şi o să încep să-ţi frîng degetele. Nimeni nu o să te audă, iar tu nu o să ţipi. Nu-i aşa, Kati? În timp ce o întreba, îi apucă degetul mic de la una din mîini şi i-l întoarse peste spate pînă cînd faţa ei deveni albă ca varul.

– Nu o să ţipi, nu-i aşa, Kati?

Ea scutură din cap arcuindu-se în sus ca şi cum ar fi încercat să scape de durere.

– Bine. Vezi că asta o să te doară. Şi smulse violent, cu satisfacţie, banda de pe gura ei şi dădu mulţumit din cap cînd ea îşi înghiţi strigătul.

– Foarte bine. Spune mulţumesc.

Respiraţia ei ieşi sacadat din pieptul care tremura, dar Kati reuşi o şoaptă abia audibilă. Şi îşi trecu limba peste buze.

– Te rog. Apă. Te rog.

– Asta? Eckle ridică sticla. Cred şi eu că mori de sete. Îi trase de păr capul în sus, turnîndu-i apă în gură astfel încît ea se înecă, tuşi, horcăi.

– E mai bine? Ce spui?

Kati spuse mulţumesc.

TREIZECI

Aveau mai mult decît se aşteptase el, dar nu mai mult decît se pregătise să audă.

Tawney şi partenera lui fuseseră la *College Place,* deşi Kati nu putea confirma dacă fuseseră la şcoală şi la apartamentul lui. Nici măcar cînd i-a rupt două degete, nu i-a putut spune exact. Sursa ei nu-i dăduse datele, sau nu le avusese, ca să i le dea.

Dar ei fuseseră acolo, era sigur. Îşi vîrîseră labele printre lucrurile lui, prin viaţa de zi cu zi a persoanei care fusese odinioară. Nu că l-ar fi deranjat asta, îşi spuse el. Oricum, acelea nu mai erau lucrurile lui. Ele aparţineau unei alte vieţi – vieţii cenuşii.

Aşa cum se aşteptase, supravegheaseră feriboturile. Iar Fiona se mutase la iubitul ei. Nu era niciodată singură.

El se ocupase de prima şi avea planuri pentru cea de a doua complicaţie. Piesa centrală a acestui plan zăcea leşinată pe folia de plastic.

Se gîndi la e-mail. O capcană, exact cum bănuise el. Acum era sigur de asta. Au crezut că-l pot păcăli, că sînt mai deştepţi decît el, doar că el era mult prea isteţ pentru aşa ceva. Se gîndi, dar nu mult, s-o îndese pe ziaristă înapoi în portbagaj şi să ia feribotul de dimineaţă, să se întoarcă înapoi pe continent sau pe o altă insulă. Dar asta ar lăsa-o pe Fiona neterminată, ori o datorie era o datorie.

Mai mult, elevul îşi va depăşi profesorul cînd o va ucide pe Fiona. Corectarea greşelii lui Perry va face parte din moştenirea lui.

Legenda şi balada lui.

Singurul lucru pe care-l regreta era că nu va mai avea timp pentru Kati, pentru că nu va mai putea risca două sau trei zile cu ea, aşa cum sperase. Îi mai rămînea doar ceva timp pentru colaborarea la carte.

Va trebui să-şi facă partea leului din asta, de vreme ce trebuia să înceapă mai devreme decît plănuise iniţial, următoarea fază.

O studie, ridică din umeri. Sincer, nu prea mai vroia să facă multe cu ea.

Decise să-şi studieze din nou hărţile, apoi să doarmă cîteva ceasuri, să-şi facă un mic dejun pe cinste. Va trebui să înceapă totul cu mult înaintea răsăritului.

Ieşind, decise că făcuse un lucru bun frîngîndu-i degetele de la mîini şi nu pe cele de la picioare. Nu avea de gînd să o care în spate, atîta drum.

SIMON STĂTEA CU MUZICA STINSĂ şi se ocupa de lucrurile pe care le putea face pe terasa atelierului. Astfel, putea vedea şi auzi pe oricine venea sau pleca.

Era încă un lucru pentru care Eckle îi era dator. Faptul că nu se putea concentra la munca lui, că nu-şi putea pune muzica tare.

Se decisese deja să mai aştepte o săptămînă, apoi, indiferent de programul Fionei, să o ia şi să plece puţin cu ea. Nenegociabil. Se vor duce să-şi viziteze părinţii la Spokane, ceea ce va ucide doi iepuri dintr-o dată, pentru că astfel mama lui va înceta să-l convingă de fiecare dată cînd vorbeau la telefon, să i-o prezinte pe Fiona.

Găsise deja acul pentru cojocul ăsta. O să sacrifice ouţele cîinelui său. Fiona îl vroia pe Jaws scopit– şi împrăştia prin toată casa informaţii pe această temă. Foarte bine, el îi va oferi ei, asta: ea îi va oferi lui, asta.

Scuze, amice, îi ceru el iertare lui Jaws, în gînd.

După care vor lua maşina şi vor pleca – cu toată haita dacă vroia ea asta – la Spokane. O să închirieze fir-ar să fie o rulotă, dacă era cazul. Condusul lua timp şi din punctul lui de vedere, cu cît mai mult, cu atît mai bine.

Dacă Tawney şi Mantz nu-l puteau pune pe Eckle la pămînt pînă la întoarcerea lor, înseamnă că nu-şi meritau legitimaţiile.

Îşi ridică privirile auzind o maşină, apoi, văzînd maşina poliţiei, puse deoparte peria cu care tocmai vopsea nişte scaune.

Al naibii ce mai spera să fie veşti bune.

– Davey, spuse Fiona ieşind din casă. Parcă mi-ai cunoaşte programul. Ultimii mei clienţi au plecat acum zece minute. Următorii nu vin mai devreme de alte douăzeci. Fiona se apăsă cu dosul degetelor între sîni, în locul în care respiraţia ei vroia să se oprească.

– Trăieşte?

– Încă nu au găsit-o, Fee.

Fiona se aşeză unde se afla, pe treptele terasei. Îşi petrecu braţele pe după cîinii care se înghesuiră în jurul ei.

– Ne-au trimis o poză. Ce-au putut obţine de la cei doi martori de la motel. Ţi-am adus o copie.

O scoase din dosarul pe care-l căra şi i-o întinse.

– Nu prea seamănă cu el – sau cum arăta el. Ochii, cred. Ochii.

– Martorii erau îndoiţi în privinţa lor. Aşa că au făcut un compozit.

– Faţa lui pare ... mai cărnoasă şi pare mai tînăr fără barbă. Dar ... o caschetă acoperă mult, nu?

– Recepţionerul de noapte a fost aproape inutil – acesta a fost cuvîntul folosit. Celălalt tip, el a făcut tot ce-a putut. Dar abia dacă îl întrezărise pe Eckle. A lăsat amprente în camera de motel – Eckle. Se potrivesc cu cele din apartamentul lui. Nu mai muşcă din momeala e-mailului, cel puţin nu, pînă acum.

Davey îl salută din cap pe Simon care se apropia de ei.

– Cum nici nu mai cred că o va mai face, federalii intenţionează să-i facă publice numele şi schiţa, în media de după-amiază. În două ore o să apară la toate posturile de tv şi pe Internet. Cineva tot îl va identifica, Fee.

Simon nu spuse nimic dar luă schiţa din mîna Fionei, ca să o studieze.

– O vom lipi şi pe feriboturi, în porturi, continuă Davey. Ziarul lui Starr oferă un sfert de milion de dolari în

schimbul informaţiilor care pot duce la ea şi la Eckle. O să explodeze totul direct în mutra lui, Fee.

– Da, aşa cred. Sper doar să explodeze cît mai tare şi cît mai repede, ca să o salveze pe Starr.

O ADUSESE PE JOS. Chiar şi cu băutura plină cu proteine pe care i-o vîrîse pe gît şi tot le-a luat trei ore bune. Ea cădea des, dar asta era bine. Pentru că el vroia să lase urme ca lumea. Cînd trebuia, o tîra şi îi făcea plăcere asta. El ştia încotro se îndrepta şi cum să ajungă acolo.

Locul perfect. Strălucită găselniţă, se felicită el singur.

Cînd se opriră, faţa ei era plină de pămînt, roşie de răni, brăzdată de zgîrieturi şi de crestături. Hainele pe care le spălase el şi cu care o îmbrăcase la loc deveniseră nişte zdrenţe.

Nu ţipă, nu se luptă cînd o legă de pom. Capul ei căzu doar în faţă şi mîinile legate zăceau moi, în poală.

A fost nevoit să-i ardă cîteva palme, s-o trezească.

– Trebuie să te las puţin aici. Fii liniştită, mă întorc. Ai putea muri prin deshidratare, sau expunere, sau infectare. Eckle ridică din umeri, într-un gest de ce-pot-face-*eu*? Sper să nu, pentru că ţin foarte mult să te omor cu mîinile mele. După ce o voi ucide pe Fiona. Una pentru Perry, una pentru *mine*. Iisuse, Kati, dar ştiu că puţi. Nu mai contează, dar pfui! În sfîrşit, după ce termin aici, intenţionez să scriu povestea în locul tău şi să o trimit la ziar, pe numele tău. O să obţii *Pulitzer-ul* ăla. Postum, dar precis îl iei. Pe curînd.

Îşi aruncă pe gît una din pastilele acelea negre. Şi el avea nevoie de un şut – şi o porni în pas alert. Fără greutatea aia moartă după el, calculă că s-ar putea întoarce în mai puţin de jumătate din timpul luat să-i tîrască aici fundul ăla jalnic al ei. O să fie înapoi la cabană înainte de răsăritul soarelui, sau poate puţin după.

Avea multe de făcut înainte de a se întoarce iar aici.

SIMON O PRIVI tîrîndu-se de-a lungul următoarei ore şi decise că ce era destul, era destul. Termină ce mai avea de făcut şi aşteptă să plece şi ultima maşină, după care Fiona intră în casă.

O găsi în bucătărie, plimbîndu-şi pe frunte o cutie rece de cola dietetică.

Fiona lăsă cutia jos, o deschise.

– Cald, azi. Parcă a coborît cerul şi soarele s-a lăsat pe vîrfurile copacilor.

– Du-te şi fă un duş. Răcoreşte-te. Ai timp, spuse Simon înainte ca Fiona să poată răspunde. Vine Sylvia să-ţi ţină ultimele două ore.

– Ce? De ce?

– Pentru că arăţi ca naiba şi probabil te simţi şi mai rău. Azi-noapte n-ai dormit deloc şi ştiu asta pentru că eu am fost cel care am încercat să dorm, lîngă tine. Eşti tensionată, eşti ca un arc. Aşa că fă un duş, dormi puţin. Plînge-ţi de milă în tine, dacă simţi nevoia asta, cîtă vreme nu sînt prin preajmă. O să comand ceva de mîncare, peste vreo două ore.

– Opreşte-te. Fiona puse deoparte cutia de cola, cu un gest deliberat. Orele mele, afacerea mea, decizia mea. Nu tu decizi cînd sînt eu în stare să-mi ţin orele, sau cînd am nevoie de puţin somn. Nu ai căpătat însărcinarea asta.

– Tu crezi că vreau asta? Tu crezi că vreau să am grijă de tine? Pe naiba. Astea-s cuie-n talpă.

– Nimeni nu te-a rugat să ai grijă de mine.

Simon o apucă de braţ şi o tîrî afară din bucătărie.

– Dacă nu-mi dai drumul, te pun la pămînt.

– N-ai decît. Simon o trase după el în baia de serviciu şi o împinse în faţa oglinzii.

– Uită-te la tine. Nu poţi păcăli nici un ţînc neştiutor. Aşa că poţi să te înfurii cît vrei, pentru că sînt aici. Şi sînt mai mare, mai puternic şi mai rău.

– Bine, te rog să mă scuzi naibii că nu arăt ca lumea. Şi mulţumesc că nu mi-ai menajat sentimentele şi mi-ai arătat că arăt ca naiba.

– Sentimentele tale nu sînt prioritatea mea, acum.

– Ah, bine, acum ascultă şi *veştile* mele. Eu o să-mi fac treaba mea, tu, pe a ta şi eu o să-ţi fac o favoare. Cînd o să fiu gata, o să mă sustrag pupăturilor tale, sub pretextul unei camere separate, unde o să mă culc, să nu-ţi distrug somnul tău de întreţinere.

Simon îşi dădu seama, după notele înalte din vocea ei, că Fiona se afla undeva între furie şi plîns. Nu avea ce-i face.

Dacă încerci să-ţi ţii ora următoare, fac o scenă de o să-ţi fugă toţi clienţii. Crede-mă, o să am grijă de asta.

Fiona îl îmbrînci cu mult mai multă forţă decît inspira faţa ei palidă.

– Cine naibii îţi închipui că eşti? Să-mi dai ultimatum-uri, să mă ameninţi, să mă şantajezi? Cine *dracului* crezi că eşti?

– Sînt cel care te iubeşte. Fir-ar să fie.

– Nu folosi asta împotriva mea.

– Este tot ce am.

Ce tîmpenie, îşi spuse Simon. Lăsase furia să depăşească orice bun-simţ – şi strategie. Nu aşa puteai discuta cu ea şi el ştia.

– Nu pot suporta asta. Acum îi oferise adevărul, mai greu pentru el decît ameninţările. Nu pot suporta să te văd în halul ăsta. Ai nevoie de o pauză. Te rog să faci o pauză. Şi Simon o trase spre el.

– Nu m-ai rugat.

– Bine. Te rog acum.

Fiona oftă din toţi rărunchii.

– Arăt ca naiba.

– Da, arăţi ca naiba.

– Dar asta nu înseamnă că nu îmi pot face treaba sau că trebuie să bagi rezervele în joc fără să mă întrebi.

– Haide să facem in tîrg.

– Ce? Un tîrg? Fiona se dădu înapoi.

– Tu faci o pauză, iar Mai îi taie ouţele lui Jaws.

Mai bine recurgi la atuul din mînecă mai devreme, decît prea tîrziu, îşi spuse Simon.

– Ah! Dar asta e ridicol. E greşit. E... josnic. Fiona îşi duse la tîmple mîinile făcute pumni. Te foloseşti de părerea mea despre ce înseamnă un stăpîn responsabil.

– Două ore de somn pentru tine, pentru o viaţă fără să ştie ce înseamnă fiorul unei femei, pentru el.

Fiona îl împinse şi ieşi afară din baie. Apoi se întoarse şi se încruntă spre el, în timp ce Simon se sprijinea de tocul uşii.

– Oricum o să faci asta.

– Poate da. Poate nu. O parte din mine se gîndeşte să-l lase mai întîi să le-a tragă la vreo două căţeluşe dornice. Un bărbat ar trebui să aibă şi el cîteva amintiri.

– Întinzi coarda.

Dar Simon ridică doar din umeri, lăsînd să atîrne tăcerea.

– La naiba. Atunci o suni pe Mai, acum, azi şi faceţi o programare?

Simon deschise gura, putînd să jure că-şi simţea scopite propriile boaşe.

– Nu. Tu faci asta.

– Bine, dar nu dai înapoi.

– Ce vrei, să jurăm înlănţuindu-ne degeţelele? O înţelegere este o înţelegere. Şi acum, la duş cu tine.

– Bine, dar după ce o sun pe Mai – şi îi spun Sylviei ce-are de făcut la ore.

– Destul de corect. Ai auzit de saloanele acelea de fiţe, pentru cîini, cu spa şi buticuri?

Fiona suflă cu putere, încercînd să-şi revină.

– Nu toată lumea crede despre ele c-ar fi de fiţe, dar da.

– Ar trebui să existe şi bordeluri pentru cîini, ca acelea. Măcar o dată să şi-o poată trage şi el, înainte de a deveni eunuc.

– Ar trebui să te gîndeşti la asta. Sînt destui care gîndesc ca tine, aşa c-ai putea face o avere. Uite-o pe Syl, adăugă Fiona uitîndu-se spre uşa din faţă, la cîinii care deveniseră alerţi.

Simon ieşi înaintea ei la uşă, să vadă cu ochii lui.

– Eşti chiar atît de îngrijorat? îl întrebă ea.

– Nu văd de ce-aş risca. E şi Meg cu ea.

– Ah. Bună. Mai întîi, scuze, apoi, mulţumesc, spuse Fiona ieşind.

– Mai întîi, n-ai pentru ce să-ţi ceri scuze. Doi, cu plăcere. Oricum era după-amiaza mea liberă şi făceam schimb de flori cu Meg. Eu aveam prea mulţi crini galbeni, iar ea are prea mulţi ruji galbeni.

– Aşa c-am venit şi eu, spuse Meg cu măsurată veselie. Aşa că o să aveţi co-instructori.

– Iar Simon are dreptate. Scumpo, arăţi obosită.

– Aşa mi s-a spus, în termeni mai puţin plini de tact. Intraţi. O să vă spun ce-aveţi de făcut şi-o să bem şi puţin ceai făcut la soare.

– Sună bine. Ai făcut un lucru bun, spuse Sylvia urcînd pe verandă şi ridicîndu-se în vîrfuri să-l sărute pe Simon.

– Nu-l încuraja. Prima este o şedinţă pentru începători şi lucrăm la figurile elementare. Ai grijă să ţii corcitura de Shetland collie departe de Goldendoodle. Este convins că ea este iubirea vieţii lui şi sare pe ea de cîte ori are ocazia. Mai există o căţeluşă Border Collie, continuă Fiona în drum spre bucătărie, care şi-a făcut o obligaţie de onoare din a-şi petrece toată ora încercînd să-i aducă pe toţi la un loc.

– Sînt şi care muşcă?

– Nu. Sînt între trei şi şase luni, şi au temperamente blînde. De fapt, este ...Meg?

Fiona se opri cînd văzu expresia stupefiată de pe chipul lui Meg.

– Ce s-a întîmplat?

– El este. Meg apăsă cu degetul pe schiţa de pe masă. Tipul de la cabană. E Frank.

Paharul începu să se dizolve în mîna Fionei. Îl puse jos înainte de a-l scăpa.

– Eşti sigură? Meg, eşti sigură?

– El este. Nu seamănă perfect, dar e el. Ochii, forma feţei. Ştiu că este el. Este un portret robot al poliţiei, da? Ah, Dumnezeule.

– Este cam ceea ce ar trebui să fie Eckle acum?. Vocea Sylviei era cumplit de calmă, părînd să vină de undeva, dintr-un tunel aerodinamic.

– Fee!

– Da. Da. Davey l-a adus mai devreme. Tawney l-a trimis la biroul şerifului.

– Meg, du-te şi cheamă-l pe Simon. Acum. Acum. Fee, sună-l pe Agentul Tawney. Eu îl sun pe şerif.

Dar înainte de a suna la FBI, Fiona urcă şi-şi luă pistolul.

CÎND COBORÎ, îşi regăsise calmul şi ignoră expresia nefericită a Sylviei, la vederea pistolului de la centură.

– Şeriful e pe drum.

– La fel şi FBI-ul. Se coordonează pe drum, cu şeriful. Totul este sub control. Fiona îşi puse o mînă pe umărul lui Meg, care se aşezase pe masă.

– Am fost singură cu el, la cabană. În primăvară l-am plimbat prin toată cabana, am stat la palavre cu el. Iar ieri ... Ah, Iisuse Christoase, biata femeie era în portbagajul maşinii, în timp ce eu băteam cîmpii. De aceea Xena adulmeca tot timpul, în jur. Ar fi trebuit să-mi dau seama...

– De ce ? Cum? întrebă Fiona. Să fim fericiţi că eşti întreagă, eşti aici şi că l-ai recunoscut după portretul robot.

– Am dat mîna cu el, continuă Meg încet, privindu-şi mîna. Şi asta mă face acum să mă simt ...Dumnezeule, trebuie să-l sun pe Chuk.

– L-am sunat eu. E pe drum. Sylvia veni în spatele lui Meg şi începu să o frece pe umeri.

– Poate că ai salvat viaţa reporterei, sublinie Fiona. Poate că mi-ai salvat-o pe a mea. Gîndeşte-te la asta. Simon. Fiona se duse în living, vorbind cu voce joasă:

– Ştiu ce vrei să faci. Pot vedea asta. Vrei să te duci acolo, să-l tîrăşti afară din cabană şi să-l baţi să-l laşi lat.

– Mi-a trecut şi asta prin minte. Dar nici prost nu sînt – continuă el înainte ca Fiona să poată spune ceva – şi nici nu vreau să risc să-i acord o şansă cît de mică să-mi scape printre degete. Ştiu să aştept.

Fiona îi luă mîna şi i-o strînse.

– El nu ştie. El nu e ca Perry. A fost o prostie nesăbuită să vină aşa aici şi să o aducă şi pe ea – trebuie să o fi adus aici.

– O prostie, da, dar dacă a şters-o, totuşi ? Ce lovitură, să o găsească pe ziaristă moartă în fundul grădinii tale. Perry nu vroia decît să ucidă. Tipul ăsta vrea să fie cineva.

– N-o să reuşească să scape. Fiona continua să-l frece pe braţ, în timp ce se uita din nou pe fereastra din faţă.

– Nu o să poată ieşi de pe insulă. Dar o ţine de două zile. Poate că e deja moartă.

– Dacă are o şansă, şansa asta te numeşti tu.

– Eu?

– Nu eşti proastă. A adus-o aici ca să te sfîşie, să te rănească. Poate că te-a rănit, dar nu te-a sfîşiat.

– Îmi place să te am în preajmă.

– Este casa mea. Eu te am în preajmă.

Nu a crezut că ar putea rîde, dar el o făcu, totuşi. Şi rîzînd, Fiona îşi petrecu braţele pe după el şi îl ţinu strîns, pînă cînd maşina şerifului intră pe alee.

Cînd îi ieşiră în întîmpinare, şeriful McMahon nu pierdu timpul.

– Drumul spre cabană este blocat. Davey a reuşit să ajungă suficient de aproape ca să se uite cu binoclul. Maşina e acolo, toate ferestrele cabanei sînt închise, draperiile, trase.

– Este înăuntru. Cu ea.

– Aşa s-ar părea, spuse el dînd din cap spre Fiona. Vin şi federalii cu elicopterul, iar eu am sunat pentru întăriri. Ben Tyson din San Juan vine aici cu ajutorii lui de şerif. Federalii nu vor să ne ducem acolo, dar eu am de gînd să mai discut despre chestia asta. Simon, ne-ar ajuta dacă am putea folosi locul tău ca bază.

– E al tău.

– Mulţumesc. Acum trebuie să vorbesc cu Meg şi să ţin linia deschisă pentru Davey şi Matt. Ei sînt cu ochii pe cabană.

Fiona simţea minutele scurgîndu-se ca siropul, încet, dense.

Nici o mişcare, raportau ajutorii de şerif, la intervale de timp. Iar de fiecare dată, Fiona îşi imagina ce anume se mişca în casă, în spatele acelor ferestre ferecate.

– Problema este că nu sîntem suficienţi şi la naiba, Matt este încă boboc. Mc Mahon îşi trecu degetele prin păr.

– Putem sta în continuare la pîndă, dar nu-i pot convinge pe federali că în cazul în care am da buzna peste el, nu ne-ar putea scăpa printre degete. Nu stăm bine, dar crede-mă, tot ce pot face acum este să stau. Cel puţin pînă apare Tyson.

– Eu am un automat. Chuck se ridică, în continuare cu braţul pe umerii lui Meg. În zece minute putem strînge aici o jumătate de duzină de oameni dornici să ne ajute.

– Chuck, nu am nevoie de o grămadă de civili, sau să-mi fac griji că nevasta vreunuia dintre ei rămîne văduvă. Da, pe celelalte le-a ucis la locul unde le-a îngropat – nici aici nu pot spune nimic. Există şanse ca ea să trăiască şi o vom scoate şi pe ea de acolo, aşa.

Îşi scoase telefonul care semnala şi ieşi afară, să răspundă.

– O ţine aici, undeva, da? Fiona arătă spre planul parterului cabanei, de pe website. Într-unul din dormitoarele astea. Nu la parter, pentru eventualitatea în care ar apărea cineva. Ci undeva unde o poate încuia. Deci ei trebuie nu doar să pătrundă în cabană ci să urce şi scările – dacă el este cu ea.

Încercă să se gîndească la asta ca la o acţiune de căutare şi salvare şi aplică aceleaşi principii pentru stabilirea celui mai logic comportament.

– Nu cred că o ţine în dormitorul mare. Care corespundea terasei acestuia. Mai curînd în camera mai mică, mai greu accesibilă. Dar pot trimite oamenii pe terasa asta şi pot intra în cabană pe sus, pe la etaj, pe uşa culisantă de aici. Apoi ...

Fiona se întrerupse cînd McMahon intră în încăpere.

– Elicopterul tocmai a aterizat. Tyson e şi el pe insulă, în drum. Ies să-i primesc. Vă rog pe toţi să rămîneţi aici. Chiar aici. Păstrez legătura cu voi, ori de cîte ori pot.

COCOŢAT ÎNTR-UNUL DIN copacii de pe dealul din spatele casei lui Simon, Eckle îl urmărea pe şerif, prin binoclu. A treia oară cînd acesta ieşi pe veranda din spate cu telefonul la ureche, Eckle ştiu că îl depistaseră.

Se întrebă cum. E-mailul pe care-l scrisese nu avea să plece decît peste alte două ore. Poate că fusese o scăpare, undeva.

N-avea importanţă, îşi spuse el. Lucrurile oricum se vor declanşa în curînd. Auzi, vag, zgomotul unui elicopter.

Banda era toată acolo, îşi spuse el. Şansele lui de scăpare, de a se da la fund suficient de mult pentru a scrie articolul şi a termina cartea, scăzură dramatic.

Cel mai posibil era să moară pe insula Fionei.

Nici asta nu conta. Dacă fosta drăgălaşă Kati nu murise pînă acum, avea toate şansele să moară înainte de a fi găsită, aşa că partea lui avea să fie asigurată.

Iar în timp ce toţi îl căutau, el o va găsi pe Fiona şi va sfîrşi ceea ce profesorul lui nu reuşise niciodată, nu putuse.

PĂTRUNSERĂ ÎN CABANĂ aşa cum îşi închipuise ea – repede, în tăcere, acoperind fiecare uşă şi fereastră. În timp ce o unitate trecea în revistă primul nivel al cabanei, o alta se ocupa de al doilea nivel.

Tawney intră în cel de al doilea dormitor, la cîţiva paşi în urma echipei.

Nu avea nevoie de cuvîntul *Gol!* ca să ştie că Eckle plecase de acolo şi că o luase pe Starr cu el.

– Acum îşi construieşte propriul scenariu. A renunţat la al lui Perry şi acum îl are pe al lui.

– Portbagajul este gol. Mantz i se alătură, cu respiraţia uşor agitată. Dar acolo a ţinut-o. Portbagajul are o folie de plastic pe fundul lui şi este pătat cu sînge. Iisuse, adăugă ea dînd cu ochii de folia de plastic care acoperea patul şi de petele de pe ea.

– Ne-a lăsat cît mai mult din mirosul ei.

Se întrebă de ce.

Fiona se întrebă acelaşi lucru, cînd echipa ei de căutare şi salvare ajunse la cabană. Ascultă teoria potrivit căreia el intenţiona să se mai întoarcă, să cureţe, să îndepărteze totul – îşi lăsase chiar şi haine, în urmă – după ce avea să o ucidă şi să o îngroape pe Starr.

Nu comentă. Unitatea ei avea o treabă de făcut şi scopul era găsirea reporterei.

– Vom merge cîte doi, spuse Fiona. Nimeni nu va pleca singur. Meg şi Chuck, echipa numărul unu; James şi Lory, echipa numărul doi; Simon şi cu mine, echipa numărul trei. Doi oameni, doi cîini de echipă.

Fiona făcu o scurtă pauză.

– Peste tot vor fi poliţişti şi agenţi federali. Veţi intra permanent în legătură cu Mai şi cu Agentul Tawney. Ei conduc baza. Mai avem cam trei ore pînă la lăsarea nopţii. Există multe şanse să înceapă furtuna, chiar mai înainte de căderea întunericului. Dacă nu o găsim pînă se întunecă, ne oprim şi reluăm căutările mîine dimineaţă. Toată lumea se întoarce la bază, la căderea nopţii. Nu ne putem pune în pericol nici pe noi dar nici cîinii.

Fiona se uită la Tawney.

– Am auzit cu toţii ce ne-a spus Agentul Tawney. Francis Eckle este un asasin. Este posibil să fie înarmat şi este în mod categoric, periculos. Dacă cineva dintre voi vrea să se retragă din această acţiune, gestul lui nu va afecta nici imaginea lui şi nici pe cea a unităţii noastre. Spuneţi-i doar lui Mai şi ea va face modificările respective.

Fiona se retrase, cînd Mai făcu semn că vrea să spună ceva.

– Fee, nu-mi place să faci asta. Tu eşti o ţintă. El este deja fixat pe tine şi dacă are cea mai mică şansă ...

– Nu o s-o aibă.

– Nu o poţi convinge să preia baza? îl întrebă ea pe Simon. Îl iau eu pe Newman, merg cu tine şi Peck.

– Mi-aş răci gura degeaba, ca şi tine şi ca şi Tawney, de altfel. Dar are dreptate. Eckle nu o să aibă nici o şansă.

Mai înjură, apoi o cuprinse pe Fiona într-o îmbrăţişare puternică.

– Dacă o să păţeşti ceva – orice – o să-ţi învineţesc fundul.

– Numai frica de asta şi o să mă facă să fiu prudentă. Să mergem, strigă ea. Făcîndu-le semn cîinilor, Fiona o porni spre sectorul ei.

– Nu ar trebui să le dai mirosul? o întrebă Simon.

– Nu încă, şopti Fiona. Acum trebuie să mă acoperi. O să-ţi explic.

Cînd aprecie că se îndepărtaseră suficient, scoase din sac punga cu miros.

– Avem patru oameni experimentaţi, plus cîinii lor, care o caută pe Starr – pe lîngă poliţişti şi federali. O vor găsi, sau nu.

Fiona se uită în sus, în ochii lui Simon.

– Noi nu o s-o căutăm pe ea. Noi îl vom căuta pe el.

– Asta mi se potriveşte mănuşă.

Fiona dădu drumul unei expiraţii puternice.

– Asta-i bine. Da, e bine, repetă ea şi deschise punga. Uite. Şoseta lui uitată şi nespălată. Chiar şi eu îi pot simţi mirosul.

Le dădu mirosul ambilor cîini.

– El e Eckle. El e Eckle. Haide să-l găsim pe Eckle. Găsiţi-l!

Cîinii o porniră, adulmecînd aerul cu boturile neliniştite, cu capetele ridicate, cu Fiona şi Simon în urma lor.

TREIZECI ŞI UNU

În timp ce acopereau primul sfert de milă, Simon putea jura că cei doi cîini se consultau unul cu celălalt. După cum îşi ciuleau urechile, după cum dădeau din coadă, după cum adulmecau în duet. Temperatura era mai scăzută sub coroana copacilor şi datorită stratului moale de ace, ca să se ridice din nou în spaţiile deschise, deasupra ierbii sălbatice şi a bucăţilor de rocă.

– Dacă a adus-o aici, întreba Simon, de ce nu a venit pe drum, ţinînd-o în portbagaj, pînă cînd găsea locul? Iar dacă a făcut aşa, de ce maşina este înapoi la cabană, iar cabana, goală?

– Nu a adus-o pe aici. Cel puţin nu văd nici un semn că ar fi adus-o. Fiona îşi plimbă lanterna pe deasupra solului, a tufişurilor, a ramurilor copacilor.

– A lăsat urme, nu a fost prudent. Dar nu văd nici-o urmă de-a ei. Nu are nici o logică, dar eu ştiu al naibii de bine că mergem pe urmele lui. Urmele lui solo.

– Poate că a văzut poliţiştii sau a aflat într-un fel de ei şi a plecat de aici. Asta poate explica de ce a lăsat totul.

– A intrat în panică, a fugit, spuse Fiona dînd din cap. Ni s-a întîmplat de două ori să fim într-o acţiune în care persoana nu vroia să fie găsită. Am avut doi adolescenţi îndrăgostiţi şi un tip care şi-a înjunghiat nevasta într-o ceartă, în timpul unei excursii aici, unde şi campaseră. Adolescenţii au avut un plan al lor şi şi-au acoperit urma. Bărbatul doar a fugit, ceea ce l-a făcut mai uşor de găsit. Aş vrea să ştiu în ce categorie intră Eckle. Acum trebuie să iau legătura cu Mai.

Simon o privi scoţîndu-şi radioul.

– Te-ai hotărît ce îi spui?

– Încă sîntem în sectorul nostru, aşa că o să-i spun adevărul. Doar că nu pe de-a-ntregul. Fiona se uită la radioul din mîna ei. Ar trebui să i-l spun pe totul. Ştiu asta, într-o parte logică din capul meu. Ar trebui să-i spun Agentului Tawney sau cel puţin şerifului. Aş putea-o ruga pe Meg să-i zică Şerifului Tyson. Am putea pune vreo doi ajutori de şerif pe urma asta.

– Ai putea, conveni Simon. Ca să pierzi timpul certîndu-te cu ei, cînd ţi se va spune să te întorci la bază.

Ceea ce nu era o idee chiar foarte proastă, consideră Simon.

– Se pricepe vreunul dintre ei să conducă cîinii în timpul unei acţiuni de căutare? Davey, McMahon, Tyson?

– Davey, poate. Poate. Realitatea este că nu are mult mai mult antrenament şi experienţă ca tine. Ceea ce nu este suficient, fără un mînuitor experimentat, în echipă. Eu ştiu să citesc cîinii. Nu pot garanta că vreunul dintre ei ştie.

– Presupun că acesta este răspunsul.

Fiona sună, îşi dădu coordonatele locului.

– Am găsit cîteva urme şi cîinii simt bine mirosul, îi spuse ea lui Mai.

– Tawney vrea să ştie dacă ai văzut urme de sînge sau orice alte semne de luptă.

– Nu, nimic.

– James şi Lori au găsit sînge şi urme puternice de cădere, poate chiar de tîrîre. Cîinii lor au nenumărate alerte. Lucrez acum la îngustarea sectoarelor.

Fiona se uită la Simon.

– O vreme, eu aş vrea să o urmez pe asta. Nu vreau să-mi derutez cîinii, cînd intră în alertă.

– Am înţeles, dar ... stai aşa. Rămîi pe recepţie.

– Le-am dat cîinilor mirosul lui Eckle şi ei i-au luat urma. Cred că este mai proaspătă decît urma găsită de James şi de Lori. Nu o pot minţi pe Mai şi nici pe ceilalţi. Unitatea este construită pe încredere, îi spuse ea lui Simon.

– Atunci spune-i acum. Argumentează-ţi decizia. Pentru că tu oricum faci ce trebuie să faci.

În clipa în care ea confirma din cap, radioul cîrîi.

– Toate echipele, atenţie. Tocmai i s-a comunicat Agentului Tawney că Eckle a trimis un e-mail de pe computerul lui Starr. Se speculează că Eckle a vrut să fie depistată sursa, a vrut ca autorităţile să găsească cabana. Fee, Agentul Tawney vrea ca tu să te întorci înapoi, acum. Se crede că totul este o manevră a lui, să te scoată acolo.

– Dar eu sînt aici. Şi sîntem pe urmele lui. Ale lui Eckle, nu ale lui Starr, răspunse Fiona.

– Fee ...

– Cîinii sînt în alertă, Mai, iar eu nu mă întorc la bază cîtă vreme toată unitatea mea se află aici. Rămîn în contact, dar am nevoie de un minut ca să mă gîndesc.

Fiona îşi vîrî radioul înapoi în centură, dădu volumul la minim.

– Trebuie să mă gîndesc bine la asta.

– Eu rămîn aici, sublinie Simon, ceea ce înseamnă că sîntem doi. Unde ne intersectăm cu sectorul lui James şi Lory?

– O clipă. Fiona scoase harta. Da, da, comenta ea încet, în timp ce o studia. Echipa se află la est de noi, aici. Multe locuri în afara urmelor, sau pe proprietate privată. Dar dacă ei i-au luat mirosul şi au găsit urme de sînge, înseamnă că Eckle a trebuit să se intersecteze cu drumul acesta.

– Da, dar noi sîntem aici. Cu mult mai la vest. De fapt, el a virat tot timpul spre vest, ceea ce seamănă mai curînd cu panica, mai curînd cu încercarea de a se distanţa cît mai mult de locul unde a dus-o. Dar ...

– Un element nou, spuse Simon. Dacă a trimis e-mailul ca să-i aducă pe poliţişti aici, ca să te scoată pe tine, el încotro se îndreaptă? El crede că tu o să urmezi mirosul lui Starr, nu pe al lui. Dacă ţi-a întins o cursă, atunci nu acesta este locul.

– Tu zici că ea este momeala, spuse Fiona încet. A adus-o aici, la mine, s-a folosit chiar de cabana unei prietene, a unei partenere. Dumnezeule, sigur că ea este momeala.

Cum oare, se întrebă ea, înrăutăţea asta lucrurile?

– A pus-o să meargă pe jos, a tîrît-o, a lăsat urme de sînge, pentru că a vrut să ne ducă –sau să mă ducă – la ea. Doar că el nu poate fi sigur că eu voi fi cea care o va găsi.

– Are nevoie de un loc de unde să urmărească totul. Dacă tu eşti cea care o găseşti prima, te va răpi de acolo sau te va ucide pe loc. Dacă nu eşti tu, se deplasează spre locul unde eşti şi face acelaşi lucru.

– Dar ... Nu, înţeleg. Nu are nevoie să mă răpească. El n-are nevoie decît să mă omoare. Eu sînt a lui Perry. Eu sînt plata. Iar acum trebuie să le dăm apă cîinilor, adăugă Fiona cu calm, uitîndu-se în faţa ei.

Se aplecară împreună să umple bolul.

– Fiona, nu trebuie să fii poliţist sau psihiatru ca să-ţi dai seama că tipul şi-a schimbat metoda. Odată ce a deviat, odată ce a modificat după gustul lui agenda lui Perry, metoda, criteriile – orice-or fi naibii, alea – s-a îndepărtat.

– Da.

– Starr avea informaţii, pe unele le-a dat publicităţi, altele poate că mai aştepta să i se confirme. El presupune că poliţia îi are numele, chipul, că ştie tot ce se poate şti despre el. Şi presupune că Perry s-a întors împotriva lui.

– Da, iar ea i-a spus probabil totul, tot ce vroia el să ştie, dacă i-a promis că-i va cruţa viaţa. Poate că nici n-a trebuit să-i ceară asta. Avea laptopul ei, telefonul ei. Ştia că FBI-ul strînge laţul în jurul lui.

– Unde se duce, Fiona? După ce-şi va fi plătit datoria faţă de Perry, unde se va duce? Cum o să iasă de pe insulă? O să fure o barcă? O maşină? Cum o să treacă de toate echipele care-l caută, ca să reuşească asta? Slabe şanse. Chiar dacă reuşeşte, cum o să treacă de şi mai mulţi poliţişti ca să se urce pe feribot sau să ia o barcă, să părăsească insula?

– Nu asta face el. Fiona luă de jos bolul gol, îl puse la loc. Nu este panică, nici o clipă nu a fost vorba de panică. Poate că în aprilie, cînd a închiriat cabana, s-a gîndit că va putea ajunge la mine, se va ocupa de mine şi va pleca, dar totul s-a schimbat cînd a răpit-o pe Starr, cînd i-a citit articolul din laptop. Cînd a adus-o aici, ştiind că eu am fost la Perry. La mine se termină totul, într-un fel sau altul. Poate că o să încerce să omoare cîinii, să te ucidă pe tine. Să ucidă cît mai mulţi. Dar ştie că totul se va termina la mine.

– Spre gloria lui.

– Pe care nu a cunoscut-o niciodată. Fiona scoase punga cu miros. Dar acum îi simte gustul. Starr i l-a oferit, aşa că a făcut-o parte din el. El e Eckle, spuse Fiona forţîndu-se să pară entuziastă, în timp ce reîmprospăta mirosul cîinilor. Haide să-l găsim pe Eckle! Găsiţi-l!

Îşi reluară drumul şi Fiona reporni radioul, înfiorîndu-se auzind toate discuţiile acelea.

– Lasă-mă pe mine. Tu trebuie să te concentrezi asupra cîinilor, spuse Simon.

Simon avea dreptate. Nu era vorba doar de o singură viaţă, ci de mai multe. Starr trăia sau murise deja – depinde de ce toană avusese Eckle.

Dar şi unitatea ei, prietenii ei erau supuşi acestei toane. Aşa cum Greg fusese supus toanei lui Perry.

Dar pentru Eckle, îşi dădu seama Fiona acum, nu fusese niciodată vorba despre ea. În ciuda gesturilor sarcastice, în ciuda terorizării ei. Ea nu era decît o datorie care trebuia plătită şi deformatul lui simţ al onoarei îi cerea să-şi plătească această datorie înainte de a lua sfîrşit urîta nouă viaţă pe care i-o dăruise Perry.

– Acum o taie înapoi spre est. Fiona puse un steguleţ pe noua alertă. Dacă ţine direcţia asta, o să se intersecteze cu sectorul lui James . Trebuie să ...

– Lasă-mă pe mine. Pe asta ai ratat-o. Simon luă un alt steguleţ şi marcă învelitoarea aruncată a unei bomboane. Fiona, începi să te laşi sustrasă. Încetează.

Chiar acum, îşi spuse ea şi se opri o clipă. Închise ochii, se forţă să asculte, să miroasă, să simtă.

Orcas era o insulă mică. Sigur, aveau mult teren de străbătut, dat tot limitat. Dacă scopul lui era să o atragă într-o cursă, trebuia să aibă acoperire şi un punct avantajos.

– Drumul lui trebuia să se intersecteze cu cel pe care a dus-o pe Starr. Undeva trebuie să se intersecteze cu acesta, dar intersectînu-se din direcţia asta ...

Avea harta în cap, dar o luă pe cea din rucsac şi o studie din nou. Nici o şansă.

– Cînd l-a ucis pe Greg, Perry a ales un loc mai înalt. Uciderea lui Greg a fost tot un fel de achitare a unei datorii.

– Perry a fost prins, acum înfundă puşcăria. Nu cred că Eckle se gîndeşte la puşcărie ca la o variantă. Şi nici Tawney, spuse Simon studiind, peste umărul Fionei, harta, potecile, urmele.

– Are de terminat o treabă, mai întîi, şopti Fiona. A călătorit în arc – o curbă largă, spre vest, acum spre est. Îndepărtîndu-se de Starr, întorcîndu-se înapoi spre ea. Nu la ea. Asta nu are logică. Dar suficient de aproape ca să urmărească totul. Poate chiar să audă cîinii, radiourile, cînd vor ajunge destul de aproape. Iar în direcţia asta, o să înceapă să alerge spre case, spre ferma lui Gary şi Sue.

– Eu nu am simţul direcţiei pe care-l ai tu, dar casa ta se află înaintea fermei. Cît de departe ne aflăm?

– De casa ... Fionei se tăie respiraţia. Casa mea. Ai mai spus asta. Grădina mea. Le-a luat pe toate, chiar şi pe Starr, din locul lor – şcoala, zona de rutină, de muncă. Niciodată nu a deviat de la asta.

Îl apucă pe Simon de mînă, în timp ce senzaţia de certitudine, de imperios, îi străbătea trupul în valuri iuţi.

– Nu doar insula, casa mea. Dar casa mea e pustie, pentru că eu sînt aici, căutîndu-l. Sau poate ştie că stau la tine. Oricum, are pădurea care să-l acopere.

– Şi dacă te poate duce înăuntru, într-un loc unde poate termina şi această ultimă treabă? Cît ar fi de departe, Fiona?

– Poate o jumătate de milă. Mai puţin. Depinde de cît de departe circulă, de punctul pe care şi l-a ales drept ascunzătoare. Fiona scană umbrele, bazine de verde şi cenuşiu.

– Vîntul se intensifică, afectînd conul de miros. Dacă mergem mai departe spre est, ne intersectăm cu sectorul lui James şi Lori. Trebuie să-i ţinem pe cîini printre copaci, chiar dacă urma duce spre o deschidere. Trebuie să-i ţinem liniştiţi. Şi după ce contactăm baza, trebuie să oprim radioul.

Simon se gîndi să-i spună să rămînă pe loc, dar oricum ea nu ar fi rămas. Se gîndi să-i spună să rămînă amîndoi pe loc şi să-i dea lui Tawney date cît mai precise despre locaţia lor. Ştia şi răspunsul la sugestia asta, dar încercă totuşi.

– Rămînem aici, îi contactăm, îi dăm lui Tawney coordonatele.

– Şi dacă Eckle îşi schimbă direcţia? Nu le putem spune încotro se îndreaptă, pînă nu sîntem siguri. Nu putem decît teoretiza.

– Uite cum zic eu. Îţi scoţi pistolul. De acum înainte nu-l mai laşi din mînă. Mai, dă-mi-l pe Tawney, continuă Simon luînd radioul.

– Altă alertă. Fiona înaintă să pună un steguleţ.

– Vrea să vorbească cu tine. Simon îi dădu radioul.

– Sînt Fee. Terminat.

– Fiona, vreau să mă asculţi. Rămîi unde eşti. Triangulăm ruta ta, cu celelalte două echipe de căutare. Credem că Eckle se află pe proprietatea ta, sau aproape. Trimitem o unitate într-acolo şi trimitem ofiţeri spre tine şi spre unitatea ta. Ai înţeles?

– Da, Agent Tawney. Oamenii tăi cunosc cumva zona asta, au cîini care să îi alerteze pe parcurs? Noi ne intersectăm tocmai cu sectorul echipei unu. Le văd cîteva steguleţe.

Apropiindu-se, îşi spuse ea şi sîngele începu să-i pompeze mai repede.

– A trecut şi el pe aici, a traversat zona unde a dus-o. James şi Lori ar putea ... l-ar putea ucide. Simon şi cu mine ne apropiem din direcţia din care îi este imposibil să ne vadă. Trimite cavaleria, te rog, Dumnezeule, dar noi ne ţinem după cîini. Acum trebuie să închid radioul. Nu putem risca să fim auziţi de el.

Fiona opri aparatul, i-l dădu înapoi lui Simon.

– James nu se întoarce la bază. Poate că o să se certe cu Lori, convingînd-o să rămînă pe loc şi să aştepte, dar el nu se opreşte. Nu cînd există o şansă să o găsească pe Starr vie. Iar eu nu pot aştepta să mai fie ucis cineva din cauza unei vendete împotriva mea.

– Te contrazice cineva?

Fiona îşi dădu seama că nuanţa aceea abia perceptibilă de iritare din tonul lui o linişti.

– Trebuie să băgăm cîinii în lesă. Să-i ţinem aproape de noi. Şi tăcuţi.

Se uită în sus, cînd auzi tunetul.

– Pierdem lumina. Oricum, este aproape întuneric. Vîntul este o bună acoperire pentru noi. Ploaia o să fie şi mai bună. Doar că amîndouă afectează mirosul. În curînd cu toţii va trebui să ne bazăm doar pe instinct.

– Eu te vreau în spatele meu. Ăsta este instinctul meu. Şi trebuie să respecţi asta, spuse Simon nelăsînd-o să riposteze.

– Eu sînt cea cu arma, sublinie ea.

– Corect. Iar eu sînt cel care contez pe tine că o vei folosi dacă va fi nevoie, spuse Simon sărutînd-o uşor.

Continuară drumul în tăcere, prin aerul care se răcorea din cauza vîntului. Foşnetul tot mai puternic al vîntului prin copaci le oferea o bună acoperire şi –spera ea – le va masca apropierea. Doar că nici ea nu mai putea auzi nimic în afară de vînt. Şi fiecare oftat şi tremurat al copacilor o făcea să-i tresară inima.

Foloseau doar semnalele cu mîna, între ei, pentru cîini.

Ajunseră la marginea luminişului unde Simon găsise buturuga. Fiona văzu copăcelul tînăr plantat de Simon, fără ştirea ei. Şi inima începu să-i galopeze calm.

Îl atinse cu degetele, ca o adiere de mulţumire.

Văzu un alt steguleţ şi cînd cîinii dădură să alerge spre luminiş, le ordonă să stea pe loc.

Sîngele îi îngheţă cînd auzi cîrîitul radioului dar chiar în timp ce privirea îi cădea pe centura lui Simon, îşi dădu seama că nu era al lor.

James, îşi spuse ea. Mai aproape decît crezuse. Nu putea descifra cuvintele, nu pe toate, dar tonul surescitat făcea traducerea. Ca şi lătrăturile vesele.

– Au găsit-o, şopti ea.

Şi o umbră se mişcă printre umbre.

Respiraţia îi încremeni în gîtlej. Eckle aşteptase în spatele unui copac, din partea cealaltă a luminişului. Şi acum folosea vîntul, întunericul, primele picături de ploaie ca să-şi camufleze mişcările.

Simon îi puse o mînă peste gură, apropiindu-se de urechea ei.

– Tu stai aici. Ţii cîinii aici. Eu o să fac un ocol, ca să-i tai retragerea. De mine nu trece. În cîteva minute sînt şi poliţiştii aici.

Fiona vru să comenteze; nu putea risca. Le porunci cîinilor derutaţi un *jos* şi *stai* cu un gest din mînă atît de ferm şi de mînios, încît aceştia îşi lăsară capetele în jos, privind-o cu nişte ochi plini de reproş şi scheunînd încet, cu sentimente rănite.

Jocul nu se terminase. Premiul era chiar acolo, pîndind dintre umbre. Ciuda lor neaşteptată îi făcu să scheaune încetişor, pînă cînd Fiona îi linişti cu o privire mînioasă şi cu un deget ferm.

Mulţumită, Fiona se mişcă puţin ca să se uite şi văzu pistolul din mîna lui Eckle. Capul lui era ridicat într-o parte – ascultînd, în timp ce se întorcea încet în direcţia spre care o luase Simon.

Fiona îşi spuse, foarte simplu, *Nu.* Şi păşi afară, în luminiş.

Ridică pistolul şi ţinti. Înjură că îi tremură în mînă cînd Eckle îşi termină întoarcerea şi o privi în ochi.

– Aruncă pistolul, Francis, sau jur pe fiecare viaţă pe care aţi luat-o tu şi Perry, că te împuşc.

O să trăiască ea cu asta, o să poată trăi cu asta. Trebuia să trăiască cu asta.

– Mi-a spus Perry să nu te subestimez. La fel ca ea, Eckle ţinea pistolul în poziţie. Doar că al lui nu tremura. Eckle zîmbea ca la apariţia neaşteptată a unui prieten.

– Cînd o să te împuşc, partenerul tău se va repezi în direcţia asta. Atunci o să-l împuşc şi pe el. Pe cîinele lui. Pe al tău. Unde ţi-e cîinele, Fiona?

– Aruncă arma. Ştii bine că poliţia şi federalii sînt aproape. Sînt împrăştiaţi pe toată zona asta. Niciodată nu o să reuşeşti să treci de ei.

– Dar în sfîrşit, am trăit. În cîteva luni am trăit experienţe cît nu am trăit toată viaţa mea dinainte. În toţi acei ani cenuşii. Sper să fie şi Tawney printre cei care vin. Dacă o să am ocazia să-l împuşc, ar fi ca un dar de adio, pentru Perry.

– Te-a trădat.

– Dar mai întîi m-a eliberat. Mi-aş fi dorit să fi avut mai mult timp împreună, Fiona. Îţi tremură mîna.

– Dar asta nu o să mă oprească. Fiona inspiră adînc, se pregăti să ucidă.

Simon se repezi dintre copaci, între ea şi Eckle, cu trupul mult aplecat. Se năpusti ca un berbec în dreapta lui Eckle, făcînd-o pe Fiona să se gîndească, într-o secundă de nebunie, la un tren de mare viteză.

Pistolul trase, glonţul săpînd un şanţ în pămîntul moale, o clipită înainte ca arma să zboare din mîna lui Eckle.

Fiona se repezi, o înşfăcă. În timp ce ţintea cu ambele pistoale, îl auzi pe James strigînd şi năpustindu-se prin tufişuri. Exact, îşi spuse ea, cum prezisese Eckle. Cînd James apăru, îi întinse ambele pistoale.

– Ţine-le.

– Fee, Iisuse. Iisuse.

Fiona se lăsă pur şi simplu lîngă Simon care îl burdușea pe Eckle în faţă, cu pumnii, vicios, metodic.

– Încetează. Încetează acum. Simon, încetează. E terminat. Fiona se luptă să-şi găsească tonul ferm,

încărcat, pe care-l folosea pentru cîinii care se purtau cum nu trebuie şi aproape reuşi.

Simon îi aruncă o privire furioasă.

– Ţi-am spus să rămîi la adăpost. Ţi-am spus că nu o să treacă peste mine.

– Şi nu a trecut.

Fiona îi luă unul din pumni, cu oasele sîngerînde, ducîndu-şi-l la obraz, în timp ce cîinii se vîrau în ea.

– Le-am spus să stea, dar nu au stat. Ne-am protejat cu toţii, unii pe ceilalţi. Aşa se lucrează în echipă.

Fiona abia dacă-i aruncă o privire lui Eckle.

– Starr trăieşte? îl întrebă ea pe James.

– Da. Dar nu ştiu dacă o să rămînă aşa. Este în stare critică. Acum trebuie să mă întorc la Lori. Ne-aţi speriat al naibii.

Totuşi, James se uită îndelung la faţa burduşită, vlăguită, a lui Eckle.

– Ai făcut o treabă bună, Simon, spuse el dîndu-i Fionei pistoalele.

– Aud poliţiştii, sau federalii. Nu contează. Trebuie să ducem victima la spital. O să avem multe de discutat la raport, mai adăugă el apoi dispăru printre tufişuri.

– Nu ştiam dacă i-ai văzut sau nu pistolul. Nu puteam fi sigură. Nu puteam risca, îi spuse Fiona lui Simon.

– Ai avut noroc că nu a tras în tine. Dacă n-ar fi vrut să stea un minut la palavre cu tine?

– L-aş fi împuşcat eu.

Fiona îşi vîrî propriul pistol înapoi în teacă, apoi îl prinse în centură pe al lui Eckle.

– Încă o fracţiune de secundă şi ... Sînt fericită că nu a trebuit s-o fac. Sînt fericită că în schimb i-ai distrus tu mutra aia blestemată.

Fiona expiră prelung, apoi se lăsă jos.

– Cîini buni! Sînteţi nişte cîini atît de buni. L-aţi găsit pe Eckle.

Cînd poliţiştii se repeziră dintre tufişuri, Fiona stătea cu mîinile peste greabănele cîinilor şi cu capul pe pieptul lui Simon.

MAI TRECURĂ CÎTEVA ORE, ore care păreau să semene cu zilele. Întrebări, relatări, alte întrebări, raportul.

Mantz veni să-i dea mîna.

– Eu continui să spun că ai fi un agent bun.

– Posibil, dar eu chiar îmi doresc o viaţă liniştită.

– Mult noroc în ea. Aplecîndu-se, îl mîngîie pe Newman care se dezlipi de Fiona.

– Cîinii ăştia chiar mi-au schimbat părerea despre specie. Pe curînd.

Din partea lui Tawney se bucură de o îmbrăţişare.

– Nu aştepta să apară probleme ca să mai vii să mă vezi, şopti ea. Pentru că am terminat cu problemele, dar nu cu tine.

– Ştiu că azi mi-ai mai făcut să-mi încărunţească ceva păr. Aş spune să ai grijă de tine, dar deja faci asta. Şi eu simt că o să trebuiască să ne mai vedem.

– Abia aştept.

– Acum du-te acasă şi dormi puţin, îi mai spuse Tawney sărutînd-o pe frunte.

Cum moţăia deja în drum spre casă, nu se gîndea că asta o să fie o problemă.

– O să fac un duş, apoi o să mănînc ce găsesc prin frigider, apoi o să dorm douăsprezece ore.

– Eu mai am cîte ceva de făcut, după care amîndoi o să mîncăm ce găsim în frigider.

Fiona începu să se îndepărteze, apoi se opri.

– Vrei să te interesezi să vezi care mai e situaţia lui Starr? Ştiu că e critică, dar poate ... Noi urîm cînd pierdem pe cineva.

– O să mă interesez. Acum du-te şi fă-ţi duşul.

Fiona se bălăci sub duş, se desfătă, prelungi momentul. Apoi, legîndu-şi părul ud într-o coadă, îşi trase pe ea nişte pantaloni de bumbac şi un maieu moale, vechi. Confort, îşi spuse ea. Nu dorea nimic altceva decît confort.

Şi începutul noii ei vieţi liniştite. Te rog, Doamne.

Luă briceguţul pe care-l ţinea pe masa de toaletă şi îl apăsă de obraz.

– Ai fi fericit pentru mine, şopti ea. Puse cuţitul înapoi şi se studie în oglindă. Arăta puţin obosită, îşi spuse ea, dar nu arăta ca naiba.

Arăta, îşi spuse ea cu un zîmbet, liberă.

Începu să coboare scările cînd un claxon grăbit o făcu să se încrunte. Îşi iubea prietenii, dar Dumnezeule, ea nu vroia decît să mănînce ceva şi să se culce. Fără multă vorbă.

Dar în bucătărie nu era decît Simon, singur cu cîinii.

– Cine a fost?

– Cînd? Ah, James. Aveam nevoie de ajutor. Ţine aici. Şi Simon îi vîrî în gură un biscuit cu o minusculă felie de brînză deasupra.

– E bună. Mai vreau, reuşi ea să spună.

Simon îi mai vîrî unul.

– Asta a fost. De-acum te serveşti singură. Şi Simon îi întinse un pahar cu vin.

– Ai sunat la spital?

– E în stare critică. Expunere, deshidratare, şoc. Are degete frînte, un maxiliar spart. Mai sînt şi altele. Tipul a avut destul de mult timp să se ocupe de ea şi l-a folosit din plin. Şi ea le-a încasat din plin.

– Da.

– Şi Eckle are cîteva probleme, spuse Simon uitîndu-se la mîinile lui pansate.

– El le-a meritat. Fiona îi luă mîinile pansate şi i le sărută, făcîndu-l să bombăne.

– Scria o carte.

– Ce?

– Ai făcut un duş prelungit, sublinie Simon. Între timp Davey a completat nişte pagini lipsă. Şi ea scria una. S-

ar părea că Eckle a lucrat puţin la a ei, a mai adăugat material.

– Dumnezeule. Ai avut dreptate. Eckle vroia să fie cineva. Fiona închise ochii şi îşi apăsă fruntea cu paharul.

– Şi încă mai vrea. Potrivit lui Davey, a renunţat la avocat dar nu i-a tăcut o clipă guriţa. Vrea să vorbească, vrea să ofere detalii. Este mîndru de el.

– Mîndru. Fiona repetă cuvîntul şi se cutremură din nou.

– Şi este terminat. E gata. Ca şi Perry.

– Da. Fiona deschise ochii, lăsă paharul jos. Se gîndi la zidurile închisorii, la automate, la gardieni.

– Nu a obţinut gloria strălucitoare, nu aşa cum ar fi vrut-o el. Eu cred că ar trebui să ieşim afară, să ne uităm la cîini, să bem vinul ăsta şi să mîncăm ca nişte maniaci. Pentru că noi putem.

– Nu încă. Adu vinul. Eu vreau să-ţi arăt ceva.

– Mai avem mîncare?

O luă de braţ şi o trase în sufragerie – unde masa, observă ea, era trist de pustie de mîncare.

– Bine. Dar sper, sincer, că nu vrei să te distrezi pe masa din sufragerie, pentru că eu una nu cred că mai am vlagă în mine, în noaptea asta. Ei, mîine ... Fiona se întrerupse cînd văzu scrinul.

– Ah!

Ocoli masa ca săgeata.

– Ah, e *minunat*. Lemnul este ca mătasea ciocolatie şi smîntîna grea. Şi uşile? Sînt din lemn de sînger. Este, ah ... Fiona deschise uşile, dansă în loc. Este efectiv fabulos. Fiecare detaliu. Este fermecător şi nostim şi frumos.

– Ţi se potriveşte.

Fiona se întoarse în loc.

– Este al *meu*? Ah, Dumnezeule, Simon ...

Dar pînă să se repeadă spre el, Simon ridică o mînă.

– Depinde. Mă gîndesc să facem un tîrg. O să ţi-l dau ţie, dar de vreme ce o să rămînă aici, asta înseamnă că o să rămîi şi tu.

Fiona deschise gura, apoi o închise la loc. Luă vinul pe care-l pusese pe masă şi sorbi.

– Pot avea scrinul dacă locuiesc aici, cu tine?

– Eu sînt cel care locuieşte aici, aşa că da, cu tine. Casa asta este mai mare decît a ta. Tu ai pădurea, dar eu am şi marea şi pădurea. Cîinii au mai mult spaţiu. Iar eu am nevoie de atelierul meu.

– Hmmm.

– Poţi continua să-ţi ţii orele aici, sau le poţi muta înapoi. Păstrezi casa pentru afacerea ta. Sau o vinzi. Dar dacă îl vrei, rămîi.

– Interesant troc.

– Tu ai început.

Simon îşi vîrî mîinile în buzunarele din faţă ale jeanşilor.

– Eu cred că noi doi am trecut prin cele mai grele situaţii prin care poate trece cineva. Şi iată-ne aici. Nu văd ce rost are să pierdem timpul. Deci, vrei scrinul, rămîi aici. Ar trebui, probabil, să ne căsătorim.

Fiona se înecă, dar reuşi să înghită puţin vin.

– Ar trebui, probabil?

– Eu nu sînt un romantic.

– Ce-ai zice despre ceva între ar-trebui-probabil şi romantic?

– Vrei sau nu să te măriţi?

Fiona izbucni acum în rîs.

– Presupun că asta este între. Ei bine, vreau scrinul. Te vreau pe tine. Aşa că ... da, presupun că vreau să mă mărit.

– Un tîrg bun, spuse Simon şi se apropie de ea.

– Un tîrg foarte bun. Simon. Fiona îşi puse mîinile pe obrajii lui.

Simon îşi apăsă buzele de palma ei dreaptă, apoi de stînga.

– Te iubesc.

– Ştiu, spuse Fiona strecurîndu-se în braţele lui. Şi faptul că ştiu este cel mai minunat lucru din lume. Şi de

cîte ori o să mă uit la scrin, sau o să pun un pahar în el sau o să scot o sticlă, o să ştiu asta. Este un dar incredibil.

– Este o afacere.

– Fireşte.

Îşi aşează buzele pe buzele lui, rămase acolo.

Era liberă, îşi spuse ea şi era iubită. Şi era acasă.

– Să mergem să le spunem băieţilor, şopti Fiona.

– Corect. Sînt convins că vor vrea şampanie şi trabucuri.

Simon o luă de mînă şi ieşiră.

– Să fim expeditivi. Mor de foame.

O făcea să rîdă şi asta, îşi spuse Fiona, era o altă afacere bună.

SFÎRŞIT